Autoarea bestsellerurilor
Secretul orhideei și
Secretul Helenei

LUCINDA RILEY

Trandafirul nopții

O PASIUNE DE-O VIAȚĂ.
O CĂUTARE NESFÂRȘITĂ.

Blue MOON

În perioada de înflorire a Indiei Britanice, Anahita, o fată de unsprezece ani dintr-o familie nobilă, dar săracă, leagă o prietenie de-o viață cu încăpățânata prințesă Indira, fiica privilegiată a unui maharajah indian. Ca însoțitoare oficială a prințesei, Anahita își urmează prietena în Anglia chiar înainte de izbucnirea Primului Război Mondial. Acolo îl întâlnește pe Donald Astbury, tânărul moștenitor al magnificului conac Astbury, și pe intriganta sa mamă. Optzeci de ani mai târziu, Rebecca Bradley, o tânără vedetă de film americană, are lumea la picioare. Dar când relația ei turbulentă cu iubitul său la fel de faimos ia o turnură neașteptată, ea e ușurată că ultimul său rol o va purta într-un sat englez îndepărtat. La scurt timp după începerea filmărilor la conacul Astbury, Ari Malik, strănepotul Anahitei, sosește pe neașteptate. Iar secretele pe care el și Rebecca le descoperă încep să dezlege misterele întunecate care bântuie dinastia Astbury...

✤

„O poveste extraordinară, complexă și profundă, plină de personaje fascinante, ale căror secrete sunt dezvăluite treptat, până la final. Saga a patru generații, această istorie a unei iubiri pierdute și regăsite își poartă cititorii din palatele strălucitoare ale marilor maharajahi ai Indiei până pe vastele domenii ale Angliei."

Booklist

„O povestitoare absolut fantastică... Un regal literar."

Katherine Webb

Tradiție din 1989

www.adlibris.ro

ISBN 978-606-33-3099-5

9 786063 330995

eBook disponibil

Lucinda Riley s-a născut în Irlanda și, după o carieră timpurie ca actriță de film, teatru și televiziune, a scris prima carte la vârsta de 24 de ani. Cărțile ei au fost traduse în peste 30 de limbi și s-au vândut în peste 15 milioane de exemplare. Printre bestsellerurile Lucindei Riley se numără *Secretul orhideei* (*Hothouse Flower*), *The Girl on the Cliff*, *The Light Behind the Window*, *Trandafirul nopții* (*The Midnight Rose*), *The Italian Girl*, *The Angel Tree*, *Secretul Helenei* (*The Olive Tree*) și *The Love Letter*. Lucinda lucrează în prezent la seria *The Seven Sisters*, care urmărește povestea unor surori adoptate și se bazează alegoric pe mitologia vestitei constelații. Primele patru volume, *The Seven Sisters*, *The Storm Sister*, *The Shadow Sister* și *The Pearl Sister* au fost bestselleruri, ocupând locul 1 în topurile din Europa. Volumul al cincilea, *The Moon Sister*, va apărea în 2018. O companie de producție de la Hollywood s-a arătat interesată de achiziționarea drepturilor pentru un serial TV de mai multe sezoane.

LUCINDA RILEY

Trandafirul nopții

A M

Traducere din limba engleză și note
ADINA și GABRIEL RAȚIU

LITERA

București
2018

The Midnight Rose
Lucinda Riley
Copyright © 2013 Lucinda Riley

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Trandafirul nopții
Lucinda Riley

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RILEY, LUCINDA
Trandafirul nopții / Lucinda Riley;
trad. din lb. engleză: Adina și Gabriel Rațiu. –
București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3099-5

I. Rațiu, Adina (trad.)
II. Rațiu, Gabriel (trad.)

821.111

Pentru Leonora

Lasă-mi gândurile să vină la tine când nu voi mai fi, ca ultima
lumină a amurgului, pe marginea unei tăceri înstelate.
Rabindranath Tagore

Darjeeling, India
februarie 2000

Prolog
Anahita

Astăzi împlinesc o sută de ani. Nu numai că am reuşit să supravieţuiesc un secol, dar am trecut şi pragul unui nou mileniu.

În timp ce se luminează de ziuă şi soarele începe să se înalţe peste munţii Kanchenjunga, la fereastra mea, staü întinsă pe perne şi zâmbesc în sinea mea de ridicolul acelui gând. Dacă aş fi o piesă de mobilier, un scaun elegant, de pildă, aş fi catalogată drept un obiect vechi de artă. Oamenii m-ar lustrui, m-ar recondiţiona şi m-ar etala mândri în vitrină ca pe o capodoperă. Din păcate, nu se întâmplă la fel cu trupul meu uman, care nu a îmbătrânit cu graţia unei mobile de mahon. Mai mult decât atât, corpul meu s-a scofâlcit precum un sac de iută, plin cu un maldăr de oase.

Dacă mi-a mai rămas o fărâmă de „frumuseţe", aceasta e bine ascunsă înlăuntrul meu. Se află în înţelepciunea pe care o strângi într-un veac de existenţă pământească şi în inima care a bătut pe acordurile fiecărei emoţii şi experienţe umane.

Acum exact o sută de ani, părinţii mei, ca toţi indienii, au consultat un astrolog care să le prezică viitorul fetiţei lor nou-născute. Cred că mai am şi acum prorocirile profetului printre puţinele obiecte ale mamei pe care le-am păstrat. Mi-i amintesc spunând că voi fi longevivă, dar îmi dau seama că, la 1900, asta însemna că voi apuca vârsta de cincizeci de ani, dacă zeii vor fi milostivi.

Aud o bătaie ușoară la ușă. E Keva, menajera mea cea credincioasă, încărcată cu o tavă cu un amestec de ceaiuri, cum beau englezii, și o carafă micuță cu lapte. N-am reușit niciodată să mă dezbar de obiceiul de a servi ceaiul în stil englezesc, deși locuiesc în India – la Darjeeling, unde mai pui – de șaptezeci și opt de ani.

Nu răspund la ciocăniturile Kevei, pentru că, în această dimineață specială, vreau să mă mai bucur de câteva clipe de singurătate. În mod sigur, Keva va dori să trecem în revistă programul pe ziua de azi, nerăbdătoare să mă ridice din pat, să mă spele și să mă îmbrace, înainte de sosirea rudelor mele.

Pe măsură ce soarele risipește norii de deasupra culmilor înzăpezite ale munților, mă uit la bolta albastră și caut răspunsul pe care îl aștept în fiecare dimineață, de șaptezeci și opt de ani încoace.

Astăzi, vă rog, implor zeii, căci nu a trecut oră de când mi-am văzut ultima oară copilul în care să nu fiu sigură că e viu, pe undeva pe acest pământ. Dacă murea, aș fi simțit-o imediat, cum am simțit-o în cazul tuturor celor pe care i-am iubit și s-au stins.

Mă podidesc lacrimile și întorc privirea spre noptiera pe care se află singura lui fotografie, un îngeraș de doi ani, care stă zâmbitor pe genunchii mei. Mi-a dat-o prietena mea, Indira, împreună cu certificatul de deces, la câteva săptămâni după ce am primit vestea morții fiului meu.

Am senzația că a trecut o eternitate. Adevărul este că și fiul meu e bătrân acum. În octombrie, va împlini optzeci și unu de ani. Dar, oricât m-aș strădui, nu pot să mi-l închipui în acest fel.

Îmi dezlipesc ochii de la fotografia lui, pentru că astăzi merit să mă bucur de sărbătoarea pe care mi-a pregătit-o familia. Cum, necum însă, la toate evenimentele de acest gen, când îmi văd celălalt copil și copiii ei, absența fiului meu nu face decât să îmi alimenteze durerea din suflet, reamintindu-mi că lipsește dintre noi.

Firește, toată lumea crede și a crezut dintotdeauna că fiul meu a murit acum șaptezeci și opt de ani.

– Uite certificatul de deces, maaji! Lasă-l să se odihnească în pace! îmi spune oftând fiica mea, Muna. Bucură-te de familia care e încă în viață.

După atâția ani, înțeleg frustrările Munei, care sunt pe deplin îndreptățite. Și-ar dori ca prezența ei să îmi fie suficientă. Dar golul lăsat în sufletul unei mame de pierderea unui copil nu poate fi niciodată umplut.

Azi însă îi voi face pe plac fiicei mele. Voi sta pe scaun și voi admira dinastia născută din mine. Nu îi voi plictisi cu povești despre istoria Indiei. Când vor sosi, în mașinile lor de teren occidentale, cu copiii lor care se joacă pe tot soiul de aparate cu baterii, nu le voi povesti cum eu și Indira urcam călare pe dealurile abrupte din jurul Darjeelingului, că electricitatea și apa curentă erau cândva o raritate în locuințele noastre, nici că devoram orice carte, oricât de jerpelită, care îmi cădea în mână. Tineretului nu-i plac poveștile din trecut; ei vor să trăiască doar în prezent, cum voiam și eu la vârsta lor.

Presupun că mare parte a familiei mele nu e tocmai încântată să străbată jumătate de India cu avionul, ca să-și vadă străbunica la aniversarea a o sută de ani. Dar poate sunt eu nedreaptă cu ei. De câțiva ani încoace, m-am tot gândit de ce se simt tinerii stânjeniți în prezența bătrânilor, când ar avea atâtea lucruri utile de învățat de la noi. Și am ajuns la concluzia că nervozitatea lor provine din faptul că fragilitatea noastră fizică le arată ce le va rezerva viitorul. Astfel, oricât de viguroși și frumoși ar fi, devin conștienți că, într-o bună zi, și ei se vor ofili. Nu știu ei însă câte vor câștiga pe parcurs.

Cum ar putea să citească în noi? Să înțeleagă că vor înflori sufletește, că experiențele acumulate în atâția ani le vor domoli impulsivitatea și pornirile egoiste?

Accept totuși că aceasta este firea omenească în toată splendoarea complexității sale. Am încetat de mult să îi mai pun la îndoială menirea.

În momentul în care Keva bate a doua oară la ușă, îi strig să intre. O las să trăncănească în hindi și îmi sorb ceaiul, recapitulându-mi în minte numele celor patru nepoți și unsprezece strănepoți ai mei. Când ai o sută de ani, vrei să demonstrezi măcar că încă te mai duce mintea.

Cei patru nepoți pe care mi i-a dăruit fiica mea au devenit la rândul lor părinți împliniți și iubitori. Au înflorit în lumea nouă, odată cu obținerea independenței Indiei de Marea Britanie, iar copiii lor au împins lucrurile chiar mai departe. Cel puțin șase dintre ei, din câte

îmi amintesc, şi-au deschis propriile afaceri sau lucrează în diverse domenii. Mi-e ciudă uneori că nici unul dintre descendenţii mei nu a manifestat vreun interes faţă de medicină, călcându-mi astfel pe urme, dar îmi dau seama că nu le poţi avea pe toate.

În timp ce Keva mă conduce în baie, mă gândesc că familia mea a beneficiat de un amestec favorabil de noroc, inteligenţă şi relaţii. Şi că mult iubita mea Indie mai are probabil de aşteptat un secol până ce milioanele de oameni care mor de foame pe străzi îşi vor vedea satisfăcut măcar un strop din nevoile umane fundamentale. De-a lungul anilor, am încercat să dau o mână de ajutor, dar îmi dau seama că eforturile mele sunt doar o picătură neînsemnată în oceanul uriaş de sărăcie şi suferinţă.

Aştept răbdătoare ca Keva să mă îmbrace în sariul cel nou – cadou aniversar de la fiica mea, Muna – şi hotărăsc să nu las aceste gânduri sumbre să îmi umbrească ziua. Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să îi sprijin pe cei ale căror vieţi s-au intersectat cu a mea, şi trebuie să mă mulţumesc cu asta.

– Arătaţi minunat, doamnă Chavan.

Mă uit în oglindă şi ştiu că mă minte, dar de asta o şi iubesc. Duc mâna la şiragul de perle care îmi stă aninat la gât de aproape optzeci de ani. I l-am lăsat Munei prin testament.

– Fiica dumneavoastră soseşte la unsprezece, iar restul familiei, o oră mai târziu. Unde doriţi să îi aşteptaţi?

Îi zâmbesc şi mă simt exact ca un scaun de mahon.

– Du-mă la fereastră. Vreau să văd munţii.

Mă ajută să mă ridic şi mă conduce la fotoliu.

– Mai aveţi nevoie de ceva?

– Nu. Du-te în bucătărie şi ai grijă ca bucătarul să respecte întocmai meniul pentru masa de prânz.

– Da, doamnă.

Îmi mută clopoţelul de pe noptieră pe masa de lângă mine şi părăseşte camera pe nesimţite.

Întorc faţa spre soarele care începe să se strecoare prin ferestrele mari ale bungaloului meu din vârful dealului. Mă tolănesc în razele

lui ca o pisică și mă gândesc la prietenii care s-au stins deja și nu îmi vor fi alături la aniversarea de azi.

Indira, scumpa mea prietenă, a murit acum mai bine de cincisprezece ani. Mărturisesc că acela a fost unul dintre rarele momente din viața mea când am cedat nervos și am vărsat lacrimi amare. Nici chiar devotata mea fiică nu îmi putea oferi dragostea și prietenia pe care mi le arăta Indira. Narcisistă și capricioasă până în clipa morții, Indira mi-a fost mereu alături când aveam mai mare nevoie de ea.

Privesc biroul din firida din fața mea și nu pot să nu mă gândesc la lucrul ascuns în sertarul lui încuiat. E o scrisoare care se întinde pe trei sute de pagini. Îi e adresată scumpului meu fiu și îi deapănă povestea vieții mele de la începuturile sale. Cu trecerea anilor, am început să mă tem că voi uita amănuntele, că mi se vor șterge din minte, precum rola unui film mut, alb-negru. În cazul în care presimțirile mele se adeveresc, iar fiul meu e în viață și s-ar putea întoarce la mine, vreau să îi pot prezenta întreaga poveste a mamei lui și a dragostei nemuritoare pe care aceasta i-a purtat-o copilului ei pierdut. Și motivele pentru care a fost nevoită să îl părăsească…

Am început să o scriu după patruzeci și cinci de ani, la gândul că nu mai am mult de trăit. Și iată că a zăcut în sertar timp de cincizeci de ani, neatinsă și necitită, fiindcă el nu m-a căutat niciodată, iar eu încă nu l-am găsit.

Nici măcar fiica mea nu îmi cunoaște povestea dinainte de venirea ei pe lume. Uneori, mă simt vinovată că nu i-am dezvăluit adevărul. Consider, totuși, că e suficient că i-am oferit dragostea de care fratele ei a fost privat.

Mă uit la birou și îmi imaginez teancul de foi îngălbenite din interiorul lui. Și mă rog la zei să mă călăuzească. La moartea mea, care se apropie cu pași repezi, m-ar îngrozi să știu că a încăput pe mâinile cui nu trebuie. Meditez câteva secunde dacă ar fi bine să aprind focul și să o rog pe Keva să arunce scrisoarea în el. Nici gând, clatin hotărâtă din cap. Nu m-ar lăsa inima să fac asta, în caz că îi voi da vreodată de urmă. Încă sper. În fond, am trăit până la o sută de ani; poate apuc chiar o sută zece.

Cui să i le încredințez, totuși, în eventualitatea că...?

Îi trec în revistă, mental, pe toți membrii familiei, pe generații. Rostesc fiecare nume și aștept îndrumare. Zăbovesc mai mult asupra numelui unuia dintre strănepoții mei.

Ari Malik, fiul cel mai mare al nepotului meu cel mai mare, Vivek. Chicotesc ușor când mă trece un fior pe șira spinării – semnul pe care îl primesc de la cei de sus, a căror înțelegere e cu mult mai presus de a mea. Ari, singurul membru al familiei binecuvântat cu ochi albaștri. În afară de adoratul meu copil pierdut.

Mă concentrez ca să mi-l reamintesc bine; mă consolez cu ideea că, atunci când ai unsprezece strănepoți, memoria i-ar juca feste până și unei persoane cu jumătate din vârsta mea. Pe lângă asta, sunt răspândiți pe tot cuprinsul Indiei, și rareori am ocazia să îi văd.

Vivek, tatăl lui Ari, este cel mai înstărit dintre nepoții mei. A fost dintotdeauna ager la minte, chiar dacă un pic cam anost. E inginer și a câștigat suficienți bani cât să le ofere soției și celor trei copii o viață îndestulată. Dacă nu mă înșeală memoria, Ari a făcut școala în Anglia. E isteț foc, deși n-am priceput niciodată cu ce se ocupă de când a terminat facultatea. Trebuie neapărat să aflu azi. O să fiu cu ochii pe el. Sunt convinsă că o să-mi dau seama dacă instinctul meu e bun sau nu.

Odată stabilite acestea, mă simt mai calmă că am găsit o posibilă soluție la dilema mea. Închid ochii și ațipesc.

– Pe unde-o fi? își întrebă Samina Malik soțul în șoaptă. Mi-a promis că nu întârzie, adăugă, măsurându-i pe ceilalți membri ai familiei Anahitei, prezenți în formație completă.

Erau adunați toți în jurul bătrânei, în salonul elegant din bungaloul ei, și o asaltau cu daruri și complimente.

– Stai liniștită, Samina. Vine și băiatul nostru, își liniști Vivek soția.

– Ari a zis că ne întâlnim în stație, ca să ajungem toți odată, la ora zece... Zău așa, Vivek, băiatul ăsta n-are pic de respect pentru familie. O să...

– Nu te mai enerva, *pyari*. E un tânăr ocupat, și băiat bun, pe deasupra.

– Așa crezi tu? îl întrebă Samina. Eu n-aș fi prea sigură. De câte ori îl sun la apartament, îmi răspunde altă voce de femeie. Știi că Mumbaiul e plin de pațachine de la Bollywood și de escroci, încheie ea în șoaptă, nedorind ca vreun alt membru al familiei să tragă cu urechea la conversația lor.

– Da, dar fiul nostru are douăzeci și cinci de ani și propria afacere. Poate să-și poarte singur de grijă, îi replică Vivek.

– Servitorii îl așteaptă să vină ca să aducă șampania și să ținem toasturile. Keva își face griji că bunica ta o să obosească dacă mai întârziem mult, oftă Samina. Dacă Ari nu ajunge în zece minute, le zic să înceapă fără el.

– Ți-am spus să stai liniștită, zise Vivek, cu un zâmbet larg, în momentul în care Ari, fiul său preferat, intră în cameră. Ca de obicei, maică-ta a intrat în panică, îi explică lui Ari, strângându-l călduros în brațe.

– Ai promis că ne întâlnim în stație. Te-am așteptat o oră. Pe unde-ai umblat? se răsti încruntată Samina la fiul ei chipeș, deși știa că o va îmbuna cu farmecul lui.

– Iartă-mă, mamă, zise Ari, cu un zâmbet cuceritor și o prinse de mâini. Am fost reținut. Am încercat să te sun pe telefonul mobil, dar, ca de obicei, era oprit.

Ari și tatăl său împărtășiră un zâmbet complice. Toată familia glumea pe seama nepriceperii Saminei de a folosi telefonul mobil.

– Uite că am ajuns până la urmă, adăugă, măsurând din priviri restul clanului. Am pierdut ceva important?

– Nu. Străbunica ta a fost așa ocupată să întâmpine pe toată lumea, încât sper că n-a observat că ai întârziat, răspunse Vivek.

Ari se întoarse și privi prin mulțimea de rubedenii la femeia din genele căreia se născuseră atâtea generații. În clipa aceea, îi văzu privirea ageră, iscoditoare ațintită asupra lui.

– Ari, în sfârșit ai binevoit să ni te alături, spuse ea, zâmbind. Vino încoace și sărută-ți străbunica.

– O avea ea o sută de ani, dar nu-i scapă nimic bunică-tii, îi șopti Samina lui Vivek.

Când Anahita își desfăcu brațele firave, mulțimea de rude se dădu la o parte, și toți ochii din încăpere se întoarseră spre el. Ari se apropie de ea și îngenunche, arătându-și respectul printr-un *pranaam* adânc și așteptând să primească binecuvântarea ei.

– Buni, o salută el, alintând-o cu diminutivul pe care îl foloseau toți nepoții și strănepoții ei. Iartă-mă că am întârziat. E drum lung de la Mumbai până aici, explică el.

Ridică privirea și îi văzu ochii sfredelindu-l ca întotdeauna, de parcă îi citea în suflet.

– Nu contează, zise ea și îi mângâie obrazul cu degetele ei micuțe, delicat precum o aripă de fluture. Dar, adăugă în șoaptă, ca să nu audă ceilalți, să știi de la mine că e bine să verifici dacă ai pus alarma la ora potrivită înainte să te culci. Îi făcu pe furiș cu ochiul și îi dădu de înțeles că se poate ridica. Vorbim mai târziu. Keva abia așteaptă să înceapă ceremonia.

– Bineînțeles, buni, confirmă Ari și simți că se îmbujorează în momentul în care se ridică în picioare. La mulți ani!

Ari se întoarse lângă părinții săi, întrebându-se cum de ghicise străbunica lui anume motivul pentru care întârziase.

Ziua decurse conform planului. Vivek, cel mai mare dintre nepoții Anahitei, ținu un discurs emoționant despre viața ei remarcabilă. Șampania din belșug dezlegă limbile celor prezenți, și încordarea rudelor care nu se mai văzuseră de mult timp se risipi. Rivalitatea înnăscută dintre frați se stinse odată ce își reluară locul în ierarhia familiei, iar verii mai tineri uitară de timiditate și găsiră subiecte comune de discuție.

– Uită-te la fiu-tău, îi zise Muna, fiica Anahitei, lui Vivek. Roiesc verișoarele în jurul lui. Ar cam fi cazul să se gândească la însurătoare.

– Mă îndoiesc că îi stă gândul la asta, bombăni Samina către soacra ei. În ziua de azi, bărbații se țin de aventuri amoroase până pe la treizeci de ani.

– Să înțeleg că nu îi aranjați nici o căsătorie? întrebă Muna.

– O să încercăm, firește, dar nu cred să fie de acord, oftă Vivek. Ari face parte din generația nouă. Vrea să-și trăiască viața după bunul lui plac. Are afacerea lui, călătorește prin toată lumea. S-au schimbat

vremurile, mamă. Eu și Samina trebuie să ne lăsăm copiii să își aleagă singuri soții și soțiile.

– Serios? întrebă Muna, ridicând din sprâncene. Ce idei progresiste ai, Vivek! La urma urmelor, vouă v-a mers foarte bine împreună.

– Ai dreptate, mamă, confirmă Vivek, luându-și soția de mână. Mi-ai ales o nevastă minunată, adăugă, zâmbind.

– Înotăm împotriva unui curent imposibil, interveni Samina. Tinerii din ziua de azi fac doar ce vor și iau singuri decizii. Apoi, ca să schimbe subiectul, aruncă o privire spre Anahita. Mama ta se distrează bine din câte observ, îi zise Munei. E un adevărat miracol, o minune a naturii.

– Așa e, oftă Muna. Dar mă îngrijorează s-o știu cocoțată în vârful dealului, doar cu Keva lângă ea. E un ger cumplit iarna. N-are cum să nu-i afecteze oasele bătrâne. Am rugat-o de nenumărate ori să se mute cu noi la Guhagar, ca să avem grijă de ea. Bineînțeles că m-a refuzat. Zice că aici se simte mai aproape de spiritele și, firește, de trecutul ei.

– Trecutul ei *misterios*, murmură Vivek, ridicând o sprânceană. Crezi că o s-o convingi vreodată, mamă, să-ți spună cine a fost tatăl tău? Știu c-a murit înainte să te naști, dar povestea mi s-a părut întotdeauna un pic cam neclară.

– Eram mult mai curioasă în copilărie. Îmi aduc aminte că o înnebuneam cu întrebările, dar acum, spuse Muna și ridică din umeri, n-are decât să-și păstreze secretele, dacă asta dorește. Mi-a dăruit toată dragostea ei și nu vreau s-o supăr.

Muna se întoarse și îi aruncă o privire tandră mamei sale. Anahita o observă și îi făcu semn să vină la ea.

– Ce e, *maaji*? întrebă Muna când ajunse în dreptul ei.

– Am cam obosit, zise Anahita, înăbușindu-și un căscat. Vreau să mă odihnesc. Peste o oră, te rog să-l aduci la mine pe strănepotul meu, Ari.

– Desigur.

Muna își ajută mama să se ridice și o conduse printre rudele adunate. Keva, care, ca de obicei, nu își slăbea stăpâna din ochi, făcu un pas în față.

– Mama vrea să se odihnească, Keva. O conduci în camera ei?

– Desigur. A fost o zi lungă.

Muna le urmări cum ies din cameră, apoi se întoarse alături de Vivek și de soția lui.

– Trebuie să se odihnească puțin, dar m-a rugat să-l duc pe Ari să vorbească cu ea, peste o oră.

– Serios? întrebă Vivek, încruntat. Care-o fi treaba?

– Cine mai știe ce-i trece mamei prin minte? oftă Muna.

– Mă duc să-l anunț. Zicea că nu mai stă mult. Are o întâlnire de afaceri la Mumbai mâine-dimineață.

– Măcar de data asta să pună familia pe primul plan, spuse categoric Samina. Mă duc să văd pe unde e.

Vestea că bunica lui dorea să discute cu el, peste o oră, nu îi căzu deloc bine lui Ari, exact cum prevăzuse tatăl său.

– Nu pot să pierd avionul, explică el. Înțelege-mă și pe mine, mamă. Am o afacere de condus.

– Atunci, o să-l rog pe taică-tu să o anunțe pe bunica lui că, la aniversarea de o sută de ani, strănepotul ei cel mai mare n-are timp să vorbească cu ea.

– Mamă, oftă Ari, văzând supărarea de pe chipul mamei sale. Bine. Mai stau. Scuză-mă, trebuie să găsesc un loc în care am semnal la telefon ca să amân întâlnirea.

Samina își privi fiul cum se îndepărtează, cu ochii ațintiți la telefon. Fusese un copil încăpățânat din ziua în care venise pe lume, dar, ca orice mamă, și ea își răsfățase peste măsură primul născut. Fusese dintotdeauna un copil deosebit, din clipa în care deschisese ochii și o uluise cu albastrul lor. Vivek o tachinase deseori din cauza asta, glumind pe seama fidelității soției sale. Până când merseseră în vizită la Anahita și descoperiseră că tatăl decedat al Munei avusese ochi de aceeași culoare.

Ari avea tenul mai deschis decât al fraților săi, iar frumusețea lui nu trecea niciodată neobservată. Nu era de mirare că devenise ușor arogant, după câte complimente primise în douăzeci și cinci de ani de viață. Din fericire, îl salva firea lui plăcută. Dintre toți copiii Saminei, Ari îi arătase mereu cea mai mare afecțiune și îi era imediat alături

dacă se ivea o problemă. Asta, până în ziua în care plecase la Mumbai, anunțând că își deschide propria afacere...

În ultima vreme, însă, nu mai era același Ari. Când venea în vizită, părea mai dur și mai preocupat și, ca să fie sinceră, Samina îl găsea din ce în ce mai nesuferit. Reveni alături de soțul ei, rugându-se să fie doar o etapă pasageră în viața fiului ei.

– Spune-i strănepotului meu că poate să intre, anunță Anahita, în timp ce Keva o ajută să se ridice în capul oaselor și înfoie pernele pe care se rezema.

– Da, doamnă. Mă duc imediat după el.

– Nu vreau să fim deranjați.

– Am înțeles, doamnă.

– Bună ziua, buni! spuse Ari și intră sprinten în cameră, câteva clipe mai târziu. Sper că te-ai odihnit puțin.

– Da, zise Anahita și îi făcu semn spre un scaun. Ia loc, Ari. Îmi cer scuze că ți-am stricat planurile pentru mâine.

– Nu-i nimic, răspunse Ari și simți că îi urcă sângele în obraji pentru a doua oară în aceeași zi.

O lăsă să îl studieze cu ochii ei sfredelitori și se întrebă cum de reușește să îi citească gândurile.

– Taică-tu mi-a zis că locuiești la Mumbai și ai o afacere înfloritoare.

– N-aș spune chiar înfloritoare, dar mă zbat să devină pe viitor.

– Se vede că ești un tânăr ambițios. Și sunt convinsă că, într-o zi, afacerea ta o să dea roade, așa cum speri.

– Mulțumesc, buni.

Pe chipul străbunicii lui apăru un zâmbet șters.

– Desigur, e posibil să nu îți aducă atât de multă bucurie pe cât îți închipui. Viața înseamnă mai mult decât muncă și avere. Dar asta o s-o afli tu singur când va veni vremea, adăugă ea. Până una-alta, vreau să-ți dau ceva. Ia cheia asta și descuie biroul. E un teanc de hârtii înăuntru.

Ari luă cheia din mâna străbunicii sale, o răsuci în broască și scoase manuscrisul îngălbenit din sertar.

– Ce-i asta? întrebă el.

– Povestea vieții străbunicii tale. Am așternut-o pe hârtie ca să-i rămână fiului meu dispărut. Din păcate, n-am reușit să-l găsesc.

Ari văzu cum ochii Anahitei se umplu de lacrimi. Cu ani în urmă, îl auzise pe tatăl lui pomenind despre fiul care murise în fragedă pruncie în Anglia, unde se afla străbunica lui în timpul Primului Război Mondial. Din câte își amintea, Anahita fusese nevoită să îl lase acolo când revenise în India și refuzase întotdeauna să creadă că fiul ei ar fi mort.

– Credeam că…

– Sunt convinsă că ai auzit că am primit certificatul lui de deces. Și că sunt o mamă neconsolată și poate chiar nebună, care nu vrea să accepte că fiul ei a murit.

Ari se foi stânjenit pe scaun.

– Am auzit câte ceva, recunoscu el.

– Știu ce părere are familia mea și, probabil, și tu, zise apăsat Anahita. Dar crede-mă, se petrec mai multe lucruri în cer și pe pământ decât pot fi cuprinse într-un document făcut de mâna omului. E vorba de inima unei mame, de sufletul ei, care îi șoptește lucruri pe care nu le poate trece cu vederea. Te asigur că fiul meu nu e mort.

– Te cred, buni.

– Ba știu că nu mă crezi, spuse ea, ridicând din umeri. Dar nu mă supăr. Într-o oarecare măsură, e și vina mea că nimeni din familie nu mă crede. Nu le-am explicat niciodată ce s-a întâmplat în perioada aceea.

– De ce?

– Pentru că…, spuse Anahita, cu privirea pierdută pe fereastră, spre munții ei dragi, apoi legănă ușor din cap. Nu se cade să-ți spun acum. Găsești totul în paginile alea, adăugă, arătând cu degetul spre foile din mâna lui Ari. La momentul potrivit – o să-ți dai singur seama când va fi acesta – poate că o să-mi citești povestea. Și o să te lămurești dacă merită să faci cercetări sau nu.

– Am înțeles, zise Ari, deși absolut buimăcit.

– Singura mea rugăminte este să nu pomenești nimănui despre ce scrie acolo până după moartea mea. Ai grijă, Ari, îți încredințez viața

mea. După cum bine știi, continuă Anahita, apoi se opri preț de câteva secunde, nu mai am multe zile de petrecut pe acest pământ.

Ari se uită lung la ea, neînțelegând ce dorește străbunica lui de la el.

– Vrei s-o citesc și să cercetez ce s-a întâmplat cu fiul tău? întrebă el, ca să fie sigur.

– Da.

– De unde să încep?

– Din Anglia, firește, răspunse Anahita, fixându-l cu privirea. Pornești pe urmele mele. Toate informațiile necesare se află în mâinile tale. Taică-tu mi-a zis că ai o firmă de computere. Tu, mai mult decât oricine, ai internatul la dispoziție.

– Vrei să spui „internetul"? zise Ari, abia abținându-se să pufnească în râs.

– Da. Sunt sigură că, în câteva secunde, o să descoperi locul în care a început totul, conchise Anahita.

Ari se uită la munții care se înălțau în depărtare.

– E superbă priveliștea, remarcă, neștiind ce altceva să spună.

– Este, într-adevăr. Tocmai de-asta stau aici, chiar dacă fiică-mii nu-i convine. În curând, o să mă înalț și eu, mult deasupra acelor culmi, și va fi o bucurie pentru mine. O să mă reîntâlnesc cu oamenii pe care i-am jelit atâta vreme. Dar, adăugă, ațintindu-și din nou privirea asupra strănepotului său, nu și cu cel de care îmi e cel mai dor.

– De unde știi că e în viață?

Anahita ridică ochii spre cer, apoi îi închise, sleită de puteri.

– După cum am spus, găsești toate răspunsurile în povestea mea.

– Am înțeles, zise Ari, realizând că e momentul să se retragă. Te las să te odihnești, buni.

Anahita încuviință din cap. Ari se ridică, făcu un *praanam* și își sărută străbunica pe obraji.

– La revedere! Sunt sigur că o să ne revedem curând, spuse el, în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Poate, răspunse bătrâna.

Ajuns în pragul ușii, Ari se întoarse brusc spre ea.

– Buni, de ce eu? De ce nu i-ai dat povestea fiicei tale sau tatei?

Anahita se uită la el.

– Pentru că, deși povestea pe care o ții în mână e trecutul meu, ea poate fi și viitorul tău.

Ari părăsi camera epuizat. Traversă bungaloul și se duse la cuierul de la intrare, sub care își pusese servieta. Vârî foile îngălbenite înăuntru și reveni în salon. Bunica lui, Muna, se apropie imediat de el.

– De ce te-a chemat la ea? întrebă.

– Pentru că, răspunse Ari, senin, nu crede că fiul ei a murit și vrea să merg în Anglia să fac cercetări.

Apoi își dădu ochii peste cap, cu un aer teatral.

– Iar o luăm de la capăt! pufni Muna. Îți arăt certificatul de deces, dacă vrei să-l vezi. Fiul ei a murit când avea trei ani. Te rog, Ari, zise și puse o mână pe umărul nepotului ei, nu îi da atenție. De ani de zile ne zăpăcește cu aiurelile astea. Îmi pare rău s-o spun, dar e doar o nălucire de femeie bătrână și nu are sens să-ți pierzi timpul prețios cu asemenea aberație. Crede-mă pe cuvânt. Eu am auzit poveștile astea de o mie de ori. Dar să lăsăm asta acum, adăugă, zâmbind. Vino să bei un pahar de șampanie cu familia.

Ari se îmbarcă în ultimul avion care zbura de la Bangdogra la Mumbai. Încercă să se concentreze asupra cifrelor din fața lui, dar îi tot venea în minte chipul Anahitei. Cu siguranță bunica lui avea dreptate când spunea că Anahita își făcea speranțe deșarte. Și totuși, străbunica lui îi spusese anumite lucruri între patru ochi – lucruri pe care nu avea cum să le știe despre el și care îl tulburaseră profund. Poate că exista o fărâmă de adevăr în povestea ei... ar putea să arunce o privire pe manuscris când ajunge acasă.

Deși era trecut de miezul nopții când ateriză pe aeroportul din Mumbai, actuala lui iubită, Bambi, îl aștepta la Sosiri. Își petrecu restul nopții într-o atmosferă plăcută, în apartamentul lui cu vedere la Marea Oman, dezmierdat de trupul zvelt al tinerei.

A doua zi dimineață, era deja în întârziere la întâlnire. Puse iute în servietă documentele necesare și scoase foile pe care i le dăduse Anahita.

Într-o zi o să am timp să le citesc, își zise, ascunzând manuscrisul în sertarul de jos al biroului, și ieși în fugă din apartament.

Un an mai târziu

Îmi amintesc. În noaptea încremenită, până şi cea mai slabă adiere de vânt era o binecuvântare în căldura sufocantă din Jaipur. Deseori urc împreună cu celelalte femei din casă şi cu odraslele lor pe acoperişul Palatului Lunii şi dormim acolo.

Stau acolo, cu ochii la stele, şi aud sunetul dulce, pur al unui cântec. Şi ştiu că, în clipa aceea, un om drag mie este luat de pe pământ şi ridicat uşor la ceruri...

Mă trezesc tresărind şi constat că sunt în dormitorul meu din Darjeeling, şi nu pe acoperişul palatului din Jaipur. A fost doar un vis, îmi spun, ca să mă liniştesc, dar sunt dezorientată, iar cântecul îmi răsună încă în urechi. Dar nu am nici un dubiu că sunt lucidă.

Încerc să îmi vin în fire şi conştientizez ce înseamnă asta: dacă sunt în prezent, cineva drag se stinge chiar în această clipă. Inima îmi bate cu putere. Închid ochii şi îmi enumăr toate rudele, ştiind că instinctul îmi va spune cine anume.

E pentru prima oară când nu mi se arată nimic. Ciudată treabă, îmi spun. Până acum, zeii n-au greşit niciodată.

Cine să fie?

Închid ochii, trag aer în piept, adânc, calm, şi ascult cu atenţie.

În momentul acela, ştiu. Ştiu precis ce mi se spune.

Fiul meu... adoratul meu fiu. Ştiu că el este cel ridicat la ceruri.

Mă podidesc lacrimile și privesc pe fereastră, căutând alinare pe bolta cerească. Dar e noapte, și dincolo de fereastra mea domnește doar bezna.

Aud o bătaie ușoară în ușă, și intră Keva, cu o figură îngrijorată.

– V-am auzit plângând, doamnă. Vă simțiți rău? mă întreabă și se apropie de mine.

Mă măsoară cu privirea și îmi ia pulsul.

Legăn încet din cap, în timp ce ea scoate o batistă și îmi șterge lacrimile de pe față.

– Nu, spun, ca să o liniștesc. Nu mă simt rău.

– Atunci, ce s-a întâmplat? Ați visat urât?

– Nu, răspund, știind că nu va înțelege. Mi-a murit copilul acum câteva clipe.

Keva mă privește îngrozită.

– Dar cum de-ați aflat că a murit Muna?

– Nu Muna, ci fiul meu. Cel pe care l-am părăsit în Anglia, cu mult timp în urmă. Avea optzeci și unu de ani, murmur. Măcar a avut parte de o viață lungă.

Keva mă privește din nou nedumerită, apoi îmi pune o mână pe frunte, ca să verifice dacă am febră.

– Fiul dumneavoastră a murit acum mulți ani, doamnă. Cred că ați visat, spune, mai mult ca să se convingă pe sine decât pe mine.

– Poate, spun cu blândețe, ca să nu o alarmez și mai rău. Dar, chiar și așa, te rog să notezi ora și data. E un moment pe care nu vreau să-l uit. Fiindcă asta înseamnă că așteptarea mea a luat sfârșit.

Mă uit la ea, cu un zâmbet stins.

Se supune și notează ora și data pe o bucată de hârtie, pe care mi-o întinde.

– Sunt bine acum. Poți să pleci.

– În regulă, doamnă, spune pe un ton șovăitor. Sigur nu vă simțiți rău?

– Sigur. Noapte bună, Keva!

Imediat ce iese din cameră, iau stiloul de pe noptieră și aștern câteva rânduri alături de ora și data când fiul meu a trecut la cele veșnice. Scot din sertar și certificatul lui de deces, jerpelit. Mâine, o s-o rog pe Keva să le pună într-un plic și să le expedieze avocatului care se

va ocupa de testamentul meu când nu voi mai fi. O să-l rog să mă sune ca să îi dau instrucțiuni cui să trimită plicul după moartea mea.

Închid ochii și îmi doresc să mă cufund în somn mai repede, căci, în clipa aceasta, mă simt nespus de singură pe pământ. Îmi dau seama că aștept de mult acest moment. Acum, că m-a părăsit și fiul meu, a sosit în sfârșit vremea să îl urmez...

Trei zile mai târziu, la ora obișnuită a dimineții, Keva ciocăni la ușa stăpânei sale. Nu fu deloc ciudat să nu primească imediat un răspuns. În ultima perioadă, doamna Chavan dormea deseori până târziu. Keva își mai făcu de lucru prin casă încă o jumătate de oră. Bătu din nou la ușă, dar în cameră domnește în continuare o tăcere deplină. Asta *era* ciudat, așa că deschise ușor ușa și constată că stăpâna ei doarme buștean. Abia după ce trase draperiile, îndrugând, ca de obicei, verzi și uscate, observă că doamna Chavan nu are nici o reacție.

Ari auzi soneria telefonului mobil exact când se afla la volanul mașinii, în traficul infernal din Mumbai. Văzând că îl sună tatăl lui, cu care nu mai vorbise de câteva săptămâni, apăsă pe butonul difuzorului.

– Bună, tată! zise el vesel. Ce mai faci?

– Bună, Ari! Sunt bine, dar...

Ari sesiză tristețea din glasul tatălui său.

– Ce s-a întâmplat? întrebă.

– E vorba de străbunica ta, Anahita. A murit azi-dimineață.

– Îmi pare nespus de rău să aud asta, tată.

– Toți suferim. A fost o femeie minunată, și o să-i simțim lipsa.

– Așa e. Dar, cel puțin, a avut o viață lungă, zise Ari pe un ton de consolare, evitând în ultima clipă un taxi care îi tăiase fața.

– Într-adevăr. Înmormântarea are loc peste patru zile, ca să se poată aduna toată familia. Fratele și sora ta au anunțat că vin. O să fie toată lumea prezentă. Sper să fii și tu, adăugă Vivek.

– Adică vinerea asta? întrebă Ari, pierzându-și brusc orice chef.

– Da, la prânz. Va fi incinerată la *ghaat*-ul din Darjeeling, doar în prezența rudelor. O să aranjăm ca slujba să fie oficiată cu altă ocazie, fiindcă sunt mulți oameni care vor dori să vină să o comemoreze.

– Tată, oftă Ari, chiar n-am cum să ajung vineri. Îmi vine un potențial client tocmai din Statele Unite, ca să vorbim despre încheierea unui contract de asistență software. Asta ar face ca firma să treacă peste noapte de la pierdere la profit. Oricât de mult mi-aș dori, mi-e absolut imposibil să ajung vineri la Darjeeling.

La capătul celălalt se așternu tăcerea.

– Ari, spuse într-un final tatăl lui, până și *eu* știu că sunt momente în care familia trebuie pusă pe primul loc, și nu afacerile. Maică-ta n-o să ți-o ierte niciodată, mai ales că, la petrecerea aniversară de anul trecut, Anahita a lăsat clar de înțeles că avea pentru tine o afinitate aparte.

– Îmi pare rău, tată, răspunse Ari, pe un ton ferm, dar mi-e peste puteri să vin.

– E decizia ta finală?

– Da.

La capătul celălalt, se auzi pocnetul receptorului trântit în furcă.

Vineri noapte, când ajunse acasă, Ari era într-o stare de euforie. Întâlnirea cu americanii decursese bine și bătuseră palma pe loc. Ieșea cu Bambi în oraș ca să sărbătorească, așa că trecu mai întâi pe la apartament ca să facă un duș și să se schimbe. Luă o scrisoare din cutia poștală din hol, apoi urcă în liftul care îl duse la etajul șaisprezece. Deschise plicul, după ce intră în dormitor, și citi conținutul.

Cabinet de avocatură Khan & Chauhan
Piața Chowrasta
Darjeeling
Bengalul de Vest
India

2 martie 2001

Stimate domn,

Vă trimit această scrisoare la cererea clientei mele, Anahita Chavan. După cum probabil știți, Domnia Sa a decedat cu câteva zile în urmă.

Cu deosebită stimă,
Devak Khan
Partener

Ari se așează pe pat, abia atunci realizând că, din pricina întâlnirii de afaceri și a agitației de a-și pregăti echipa în acest scop, uitase cu desăvârșire de înmormântarea străbunicii lui. Oftă adânc și deschise plicul anexat de avocat, convins că părinții lui nu aveau să îl ierte niciodată, pentru că nici măcar nu catadicsise să ia legătura cu ei azi.

Asta e, își zise Ari, posomorât, și despături scrisoarea alăturată.

Dragul meu Ari,

Când vei citi aceste rânduri, eu mă voi fi stins deja din viață. Înăuntru, vei găsi amănunte despre moartea fiului meu, Moh. Data și ora exacte la care a decedat, precum și certificatul său de deces în original. După cum vei observa, datele nu corespund. Poate că, în momentul de față, lucrul acesta nu are nici o însemnătate pentru tine, dar, în viitor, dacă vei hotărî să cercetezi ce s-a întâmplat cu el, ele ți-ar putea fi de ajutor.

Până când ne vom revedea, într-o altă lume, îți trimit toată dragostea mea. Să nu uiți niciodată că nu suntem stăpânii absoluți ai destinelor noastre. Folosește-ți urechile pentru a asculta, ochii pentru a vedea, și să nu te îndoiești că vei primi îndrumare.

Cu drag,
străbunica ta, Anahita

Ari oftă. Nu avea chef să se gândească nici la bazaconiile străbunicii sale, nici cât de furioși sunt părinții lui pe el în acel moment. Astă-seară, voia ca nimic să nu îi strice buna dispoziție.

Dădu drumul la apă, porni CD-playerul de la capătul patului și intră în duș, pe muzica asurzitoare.

Îmbrăcă o cămașă și un costum făcut la comandă și opri muzica. Când să iasă din dormitor, îi atrase atenția scrisoarea Anahitei. Instinctiv, o băgă la loc în plic și o vârî în sertar, alături de manuscrisul îngălbenit. După aceea, stinse luminile și ieși din apartament.

Londra

iulie 2011

Capitolul 1

Rebecca Bradley își lipi fața de geam în timp ce avionul cobora deasupra Londrei. Peticele de pământ, colorate în toate nuanțele de verde, străluceau sub roua dimineții în acea frumoasă zi de vară. Pe măsură ce orașul începea să se contureze, imaginea Big Benului și a clădirii Parlamentului o purtau cu gândul la un oraș de jucărie în comparație cu zgârie-norii gigantici din New York.

– Domnișoară Bradley, veți coborî prima din avion, o anunță însoțitoarea de zbor.

– Mulțumesc, răspunse Rebecca, reușind să schițeze un zâmbet.

Își căută ochelarii de soare în geantă, în speranța că aceștia îi vor ascunde ochii obosiți, deși era puțin probabil să o aștepte fotografii la sosire. Dorise să părăsească New Yorkul cât mai repede, așa că telefonase la compania aeriană și schimbase zborul inițial cu unul mai devreme.

Simțea oarecare satisfacție că nimeni, nici măcar agentul ei sau Jack, nu știa unde este. Jack plecase după-amiază de la apartamentul ei ca să prindă avionul de Los Angeles. Rebecca nu îi putuse oferi răspunsul dorit; spunându-i că are nevoie de timp de gândire.

Scotoci prin geantă după cutiuța de catifea roșie și o deschise. Inelul primit era impresionant, deși cam ostentativ pentru gustul ei. Dar lui Jack îi plăceau lucrurile extravagante, pe măsura statutului său de mare vedetă de cinema. Trebuia să îi ofere ceva senzațional, dat fiind că, dacă ea îi accepta propunerea de căsătorie, inelul ar fi apărut în

toate ziarele și revistele din lume. Jack Heyward și Rebecca Bradley formau cel mai atrăgător cuplu de la Hollywood, iar presa nu se mai sătura de ei.

Rebecca închise cutia și se uită absentă pe fereastră, în timp ce avionul se pregătea de aterizare. De când îl cunoscuse pe Jack, cu un an în urmă, pe platourile de filmare la o comedie romantică, avea senzația că întreaga ei existență fusese acaparată de cei care nu se mulțumeau să trăiască doar prin filmele ei, ci doreau să pătrundă și în viața ei intimă. Adevărul era – Rebecca își mușcă buza, în timp ce avionul continua să coboare – că relația „de vis" pe care și-o imagina lumea era o ficțiune, la fel ca filmele ei.

Până și Victor, agentul ei, o încuraja să aibă o relație cu Jack. Îi repetase de nenumărate ori că faima ei avea doar de câștigat de pe urma acesteia.

– Scumpa mea, nimic nu atrage publicul mai mult decât un cuplu hollywoodian, îi zicea. Chiar și atunci când cariera ta e în impas, tot vor dori să te fotografieze cu copiii, în parc.

Rebecca se gândi la timpul pe care îl petrecuse efectiv împreună cu Jack, anul trecut. El era la Hollywood, ea, la New York. Uneori, programul încărcat al amândurora nu le permitea să se vadă cu săptămânile. Iar când *erau* împreună, erau vânați oriunde mergeau. Până și ieri, când luase prânzul într-un micuț restaurant italienesc, fuseseră asaltați de ceilalți clienți, dornici să se fotografieze cu ei și să primească autografe. Jack se văzuse nevoit să o scoată la o plimbare în Central Park, ca să o poată cere în căsătorie în liniște. Rebecca spera din tot sufletul să nu fi fost zăriți de nimeni acolo...

Senzația apăsătoare de claustrofobie care o cuprinsese în momentul în care se îndreptau cu taxiul spre apartamentul ei din SoHo, iar Jack insista să îi dea un răspuns, o determinase să plece în Anglia mai devreme decât era stabilit. Rebecca nu mai suporta să fie urmărită la fiecare pas și hăituită de necunoscuți care se credeau stăpâni pe viața ei. Lipsa intimității, consecință inevitabilă a unei relații foarte mediatizate, și faptul că nu putea nici măcar să-și cumpere un covrig și o cafea de la cafeneaua din colț fără să fie asaltată de admiratori începeau să o afecteze din ce în ce mai mult.

Medicul îi prescrisese Valium, cu câteva săptămâni în urmă, când găsise o armată de jurnaliști la ușa clădirii de apartamente în care locuia și sfârșise prin a se încuia în baie, plângând în hohote isterice, ghemuită pe podea. Pastilele o ajutaseră, dar Rebecca știa că nu erau o soluție. Ca să suporte presiunea la care era supusă, risca să alunece pe panta periculoasă a dependenței. Jack învățase asta pe propria piele.

În primele zile pasionale ale idilei lor, o asigurase că nu face abuz de cocaină. Că se poate abține fără probleme. Că o folosește doar ca să se relaxeze. Dar, pe măsură ce ajunsese să îl cunoască mai bine, Rebecca descoperise că lucrurile nu stăteau chiar așa. Jack se înfuria când îi atrăgea atenția că se droghează și consumă prea mult alcool. Cum Rebecca nu se atingea de droguri și rareori de alcool, nu suporta să îl vadă drogat.

La începutul relației, avea impresia că duce o viață perfectă: o carieră de succes și un partener de viață, talentat și chipeș, cu care să o împărtășească. Dar, din cauza drogurilor, a timpului petrecut departe unul de celălalt și a anxietății crescânde a lui Jack – care culminase cu o izbucnire furibundă la adresa ei, cu șapte luni în urmă, când ea fusese nominalizată la premiul Golden Globe, iar el nu –, optimismul ei începea să pălească.

Propunerea de a juca un rol important într-o peliculă britanică, *Tăcerea nopții*, a cărei acțiune se petrecea în anii 1920 și avea în centrul ei o familia aristocrată engleză, nici că putea veni într-un moment mai bun. Nu numai că îi oferea șansa de a evolua de la rolurile superficiale pe care le interpretase până atunci, dar era și o mare onoare să fie aleasă de un regizor britanic atât de elogiat, precum Robert Hope. Jack reușise să îi strice până și această bucurie, dându-i de înțeles că o aleseseră doar pentru că aveau nevoie de o vedetă hollywoodiană, ca să le satisfacă orgoliul financiar al producătorilor. După aceea, îi spusese că are o singură calitate de căpătâi, aceea că va arăta bine în costumele de epocă din recuzită și că n-ar trebui să-și facă iluzii că obținuse rolul datorită talentului ei.

– Ești mult prea frumoasă, scumpo, ca să te ia cineva în serios, adăugase și își mai turnase un pahar cu votcă.

După ce avionul ateriză pe Heathrow şi opri, Rebecca îşi desfăcu centura de siguranţă imediat ce se aprinseră luminile.

– Sunteţi gata, domnişoară Bradley? o întrebă însoţitoarea de zbor.

– Da. Vă mulţumesc.

– Nu durează mai mult de câteva minute.

Rebecca îşi trecu în grabă pieptănul prin părul lung şi negru, apoi şi-l strânse într-un coc la ceafă. Aspectul de Audrey Hepburn, cum îi spunea Jack; şi, într-adevăr, presa o compara deseori cu legendara vedetă. Circula chiar zvonul că s-ar realiza un *remake* după *Mic dejun la Tiffany* anul viitor.

Nu trebuie să-i dea atenţie, nu trebuie să-i permită să îi zdruncine şi mai mult încrederea în calităţile sale actoriceşti. Ultimele două filme ale lui Jack fuseseră un fiasco, iar steaua lui nu mai strălucea la fel de puternic ca altădată. Realitatea crudă era că o invidia pentru succesul ei. Trase aer în piept, ca să se calmeze. Indiferent ce-i spusese Jack, era hotărâtă să dovedească că are mai mult decât un chip frumos, iar scenariul complex îi oferea această oportunitate.

Pe lângă asta, Rebecca spera ca, odată ajunsă într-un sătuc britanic, să aibă parte de linişte şi răgaz de gândire. Dincolo de toate problemele lui, era sigură că Jack o iubeşte. Dar, dacă nu era dispus să ia măsuri pentru a-şi vindeca dependenţa tot mai acută de droguri, ştia că nu are cum să se căsătorească cu el.

– Haideţi să coborâm din avion, domnişoară Bradley, zise agentul de securitate al companiei, îmbrăcat în costum negru, care îşi făcuse apariţia lângă ea.

Rebecca îşi puse ochelarii de soare şi ieşi din cabina de la clasa I. În salonul VIP, în timp ce îşi aştepta bagajele, se gândi că relaţia cu Jack nu are nici un viitor, dacă el nu recunoaşte că are probleme. Poate, medită ea, scoţându-şi telefonul din geantă şi uitându-se la ecranul acestuia, ar trebui să îi mărturisească şi lui aceste lucruri.

– Domnişoară Bradley, bagajele v-au fost duse la maşină, o anunţă agentul de securitate. Din păcate, vă aşteaptă o armată de fotografi la ieşire.

– Nu se poate! exclamă ea, descurajată. Sunt mulţi?

Foarte mulți, confirmă el. Nu vă faceți griji, vă conduc eu până la mașină.

Îi făcu semn că trebuie să plece, și Rebecca se ridică în picioare.

– Nu mă așteptam la așa ceva, spuse ea, în timp ce îl urma spre Sosiri. Am venit cu alt zbor decât cel rezervat inițial.

– Ați sosit la Londra exact în dimineața în care s-a aflat vestea cea mare. Îmi permiteți să vă felicit?

Rebecca se opri brusc.

– Ce „veste"? întrebă ea direct.

– Vestea... logodnei cu Jack Heyward, domnișoară Bradley.

– Dumnezeule mare! murmură ea.

– A apărut o fotografie în care sunteți în Central Park, și domnul Heyward vă pune un inel pe deget. E pe prima pagină a ziarelor. Am ajuns, zise el, oprindu-se în fața ușilor glisante. Sunteți gata?

Rebecca simți că îi dau lacrimile în spatele ochelarilor. Încuviință din cap nervoasă.

– Bun. Încercăm să ne strecurăm în viteză.

Un sfert de oră mai târziu, când mașina părăsea aeroportul Heathrow, Rebecca privea neputincioasă fotografia ei cu Jack, expusă la loc de cinste pe prima pagină în *Daily Mail*, și titlul:

JACK ȘI BECKS – E OFICIAL!

Imaginea neclară îl înfățișa pe Jack punându-i inelul pe deget în Central Park. Rebecca se uita la el cu o privire în care doar *ea* știa că se citea spaima, dar pe care jurnalistul o descria ca fiind una de plăcută surprindere. Cel mai rău era că exista chiar și o declarație din partea lui Jack, evident făcută ieri după-amiază, după ce plecase de la apartamentul ei. Confirma că o ceruse în căsătorie, cu mențiunea că nu stabiliseră încă data nunții.

Băgă o mână tremurândă în geantă și scoase din nou telefonul mobil. Când văzu noianul de mesaje de la Jack, de la agentul ei și de la jurnaliști, îl închise și îl aruncă la loc în geantă. În momentul de față,

nu se simțea în stare să vorbească cu nimeni. Era furioasă pe Jack, fiindcă se apucase să dea declarații despre cele petrecute în parc.

Mâine, toată presa își va da cu părerea despre rochia ei de mireasă, despre locul unde se va ține ceremonia și, probabil, dacă este însărcinată.

Rebecca închise ochii și trase aer în piept. Avea douăzeci și nouă de ani și, până aseară, se gândise doar în treacăt la căsătorie și copii, ca la un eveniment care se putea întâmpla la un moment dat, într-un viitor incert.

Jack însă se apropia de patruzeci de ani, se culcase cu majoritatea partenerelor sale de film și, cum el însuși mărturisise, simțea că a venit vremea să se așeze la casa lui. În ceea ce o privea pe Rebecca, aceasta era abia a doua relație serioasă din viața ei, după o lungă poveste de dragoste cu iubitul ei din adolescență. Cariera ei în plină ascensiune și faima reușiseră să o distrugă și pe aceasta.

– Mă tem că o să dureze câteva ore până ajungem la Devon, domnișoară Bradley, o informă șoferul foarte prietenos. Apropo, mă cheamă Graham și nu vă sfiiți să îmi spuneți dacă doriți să opresc undeva.

– Așa am să fac, zise Rebecca, în clipa aceea, dorindu-și să o ducă mai degrabă în mijlocul unui deșert african, unde nu există ziariști, fotografi și semnal la telefon.

– Mergem într-un loc destul de izolat, explică Graham, parcă citindu-i gândurile. N-o să vedeți prea multe lumini strălucitoare și magazine în Dartmoor. Dar clădirea veche în care au loc filmările e superbă. O să aveți sentimentul de întoarcere în timp. Nu mă gândeam că mai locuiește cineva în astfel de palate. Pentru mine, e o plăcere să mai văd și peisaje de țară. În general, duc actorii la studiouri prin traficul din Londra.

Cuvintele șoferului o mai liniștiră pe Rebecca. Spera ca, odată ajunsă în mijlocul pustietății, să scape de hărțuielile presei.

– Se pare că ne urmărește o motocicletă, anunță Graham, uitându-se în oglinda retrovizoare și spulberându-i orice speranță de intimitate. Nu vă faceți griji, scăpăm de el când intrăm pe autostradă.

– Mulțumesc, zise Rebecca, străduindu-se să își calmeze nervii zdruncinați.

Se lăsă pe spătarul banchetei, închise ochii și încercă să adoarmă.

– Mai avem puțin și ajungem, domnișoară Bradley.

După aproape patru ore și jumătate de mers cu mașina, în timpul cărora ațipise cu intermitențe, Rebecca începea să resimtă diferența de fus orar. Se uită dezorientată pe geam.

– Unde suntem? întrebă, privind peisajul pustiu, cu șesuri nesfârșite, care îi înconjura.

– La Dartmoor. E plăcut azi fiindcă e senin, dar iarna cred că e tare mohorât. Mă scuzați, zise Graham, auzind soneria telefonului mobil. Mă sună șeful de producție. Opresc puțin ca să vorbesc cu el.

După ce Graham răspunse la telefon, Rebecca deschise portiera și coborî în iarba de pe marginea șoselei. Inspiră adânc, delectându-se cu mirosul de aer curat. Adia o boare ușoară peste mlaștină, iar, în zare, se deslușeau siluetele ascuțite ale stâncilor. Nu se zărea țipenie de om cale de kilometri întregi.

– Raiul pe pământ! zise și urcă în mașină, în momentul în care Graham porni motorul. E atât de liniște aici.

– Așa e, într-adevăr, spuse șoferul. Din păcate, domnișoară Bradley, managerul de producție m-a sunat să mă anunțe că s-au adunat deja mai mulți fotografi în fața hotelului la care sunt cazați actorii. Așteaptă să sosiți. Așa că mi-a sugerat să vă duc direct la Astbury Hall, unde se filmează.

– Cum credeți că e mai bine, spuse Rebecca și își mușcă buzele deznădăjduită.

– Îmi pare rău, zise Graham, cuprins de compasiune. Mereu le spun copiilor mei că nu e așa ușor să fii celebru și bogat. Îmi imaginez că e foarte neplăcut pentru dumneavoastră, mai ales în momente ca ăsta.

Compasiunea pe care i-o arăta bărbatul o emoționă profund.

– Da, este, uneori, confirmă ea.

– Partea bună e că, pe durata filmărilor, nu se poate apropia nimeni de dumneavoastră. Casa e înconjurată de câteva zeci de hectare

de teren proprietate privată, iar de la intrare până la casă e aproape un kilometru.

Rebecca observă că ajunseseră în dreptul unor porți masive, din fier forjat, păzite de un agent de securitate. Graham îi făcu semn, și agentul deschise porțile. Rebecca admiră uluită parcul presărat cu stejari bătrâni, castani sălbatici și fagi, care mărgineau aleea.

În față, se înălța o clădire impunătoare, mai degrabă palat, cum nu mai văzuse decât în cărți ori în documentarele istorice de la televizor. O arhitectură barocă din piatră sculptată și coloane canelate.

– Uau! exclamă ea.

– E spectaculoasă, nu? Deși mi-e groază să mă gândesc cât îi costă încălzirea, glumi Graham.

Când se mai apropiară, și Rebecca remarcă imensa fântână arteziană din marmură din fața clădirii, îi păru nespus de rău că nu stăpânește terminologia arhitecturală pentru a descrie minunea dinaintea ei. Simetria grațioasă a clădirii, cu două aripi elegante care flancau domul central, îi tăie respirația. Soarele scânteia în ochiurile de fereastră perfect proporționate, care ornamentau fațada ca niște nestemate, separate de heruvimi și urne sculptate. Sub porticul central masiv, susținut de patru coloane uriașe, observă o ușă impozantă, din lemn de stejar.

– Demnă de o regină, nu? zise Graham și vină pe lângă clădire, până într-o curte laterală, ticsită cu furgonete și camioane.

Un furnicar de oameni transportau înăuntru camerele de filmat, proiectoarele și cablurile.

– Din câte-am înțeles, speră să înceapă filmările mâine, adăugă șoferul după ce parcă mașina.

– Mulțumesc, zise Rebecca și coborî.

Graham se duse la portbagaj, ca să îi scoată valizele.

– Asta-i tot ce aveți? Vedetele ca dumneavoastră vin cu o sumedenie de bagaje, o tachină el prietenește.

– Am plecat pe fugă, mărturisi Rebecca, mergând după el înspre casă.

– Vă stau la dispoziție pe toată durata filmărilor, așa că puteți să-mi spuneți dacă doriți să mergeți undeva, bine? Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

– Ați ajuns! Un tânăr zvelt veni înspre ei și îi întinse mâna Rebeccăi. Bun-venit în Anglia, domnișoară Bradley! Sunt Steve Campion, managerul de producție. Îmi pare rău că a trebuit să dați piept cu presa noastră de scandal azi-dimineață. Aici o să fiți ferită de ei.

– Vă mulțumesc. Aveți idee când aș putea merge la hotel? Aș vrea să fac un duș și să dorm puțin, întrebă Rebecca, simțindu-se dărâmată după o călătorie atât de lungă.

– E de înțeles. N-am vrut să treceți prin același chin și la hotel, după experiența de azi-dimineață, zise Steve. Așa că, deocamdată, lordul Astbury a avut amabilitatea de a vă pune la dispoziție o cameră din casă, până când găsim o altă soluție de cazare. Cred că ați observat, adăugă Steve, arătând în jur cu un rânjet larg, că e spațiu mai mult decât suficient. Robert, regizorul, ține morțiș să înceapă filmările mâine-dimineață și vrea să evite orice incident care v-ar putea tulbura liniștea, atât dumneavoastră, cât și actorilor cazați la hotel.

– Îmi pare rău că am iscat toată tevatura asta, se scuză Rebecca, roșind jenată.

– Nu e nici o problemă. Era normal să se întâmpla așa, dacă am ales o actriță atât de faimoasă. Menajera a spus să o anunțăm când sosiți, ca să vă conducă la camera dumneavoastră. La ora cinci, avem ședință cu toți actorii, așa că vă puteți odihni în liniște câteva ore.

– Vă mulțumesc, repetă Rebecca, sesizând tonul din glasul lui Steve.

Știa că era considerată o „pacoste" și nu se îndoia că toată echipa de actori britanici talentați – dar nici pe departe la fel de celebri și de bine văzuți ca ea – era de aceeași părere.

– Rămâneți aici până o găsesc pe doamna Trevathan, zise Steve și o lăsă să aștepte stânjenită în curte, în timp ce operatorii se vânzoleau cu echipamentele pe lângă ea.

Un minut mai târziu, ieși în fugă o femeie dolofană, de vârstă mijlocie, cu un păr creț, încărunțit și piele roșcovană.

– Domnișoara Rebecca Bradley?

– Eu sunt.

– O, drăguță, zise femeia, zâmbind cu gura până la urechi, te-am recunoscut numaidecât. Ești chiar mai frumoasă în realitate. Ți-am văzut toate filmele și mă bucur nespus să te cunosc. Eu sunt doamna Trevathan, menajera. Vino cu mine să-ți arăt dormitorul. Din păcate, e ceva de mers. Graham îți aduce bagajele mai târziu, adăugă, văzând că Rebecca dă să își ia valiza. N-ai idee câți kilometri fac pe jos zilnic.

– E greu de imaginat, zise Rebecca, străduindu-se să înțeleagă accentul pronunțat de Devon al femeii. E o casă senzațională.

– Nu ți se mai pare deloc senzațională când o îngrijești singur, cu doar câțiva muncitori zilieri. Scoate sufletul din mine. Pe vremuri, eram vreo treizeci de angajați cu normă întreagă, dar lucrurile s-au schimbat de atunci.

– Așa e, zise Rebecca, trecând împreună cu doamna Trevathan printr-o mulțime de uși, până într-o bucătărie imensă, unde își bea cafeaua o femeie îmbrăcată în uniformă de asistentă medicală.

– Cel mai scurt drum din bucătărie la dormitoare e pe scările servitorilor, o informă menajera, luând-o pe o scară îngustă și abruptă. Ți-am pregătit o cameră frumoasă, în partea din spate a casei. Are o vedere splendidă spre grădină și mlaștinile din depărtare. Ai mare noroc că lordul Astbury ți-a oferit o cameră aici. Nu-i plac musafirii. E păcat de casa asta; pe vremuri găzduia lejer patruzeci de persoane, dar s-au dus de mult vremurile alea.

Într-un final, ieșiră pe o altă ușă, la un mezanin spațios. Rebecca se uită uluită la cupola de deasupra ei, apoi o urmă pe doamna Trevathan pe un coridor lung și întunecos.

– Aici e, zise femeia și deschise ușa unei încăperi mari, cu tavan înalt, în care trona un pat dublu. Am deschis ferestrele mai devreme, ca să se aerisească puțin, așa că e un pic cam răcoare. Dar e mai bine să fie răcoare decât să miroasă a igrasie. Poți să pornești șemineul electric, dacă ți-e frig.

– Mulțumesc. Unde e toaleta?

– Baia, vrei să spui, drăguță? zise menajera, zâmbind. Două uși mai încolo, pe stânga, în partea cealaltă a coridorului. Din păcate, nu avem încă băi în fiecare cameră. Te las să te odihnești.

– Sunteți amabilă să îmi aduceți un pahar cu apă? întrebă Rebecca timid.

Doamna Trevathan se opri și se întoarse spre ea, cu o expresie compătimitoare.

– Of, Doamne, cred că ești sleită de puteri. Ai mâncat ceva?

– Nu, n-am putut să mă ating de micul dejun din avion.

– N-ai vrea un ceai cald și niște pâine prăjită? Ești galbenă ca ceara.

– Ar fi minunat, spuse Rebecca, recunoscătoare.

O apucă amețeala și se trânti în fotoliul de lângă șemineul gol.

– Pun numaidecât la făcut, zise doamna Trevathan, măsurând-o gânditoare. Sub toată strălucirea aia, tot o biată ființă ești, nu? Fă-te comodă și relaxează-te. Revin imediat.

Îi aruncă un zâmbet binevoitor și ieși din cameră.

Câteva minute mai târziu, Rebecca o luă pe coridor și, după ce inițial nimeri într-o debara și într-un alt dormitor, găsi în sfârșit baia spațioasă, în mijlocul căreia trona o cadă veche, din fontă. De bazinul de deasupra closetului atârna un lanț ruginit din metal. Bău puțină apă de la robinet și se întoarse în cameră. Se duse la fereastra înaltă și admiră peisajul ce se așternea la picioarele ei. Grădina ce se întindea dincolo de terasa largă, care flanca partea din spate a casei, era evident bine întreținută. Plantele și arbuștii înfloriți creșteau din abundență pe margini, florile lor multicolore estompând verdele peluzelor din mijloc. Dincolo de gardul înalt de tisă care împrejmuia grădina propriu-zisă, se întindeau mlaștinile al căror aspect contrasta puternic cu peluzele netede și frumos îngrijite. Își aruncă pantofii din picioare și se cocoță pe salteaua care căpătase o moliciune plăcută, după atâția ani de folosință.

Zece minute mai târziu, când doamna Trevathan bătu încet la ușă și intră în cameră, o găsi pe Rebecca dormind buștean. Așeză tava pe masa de lângă șemineu, trase ușor cuvertura peste tânără și ieși în cea mai mare liniște.

Capitolul 2

– Doamnelor şi domnilor, vă urez bun-venit la Astbury Hall, care, cred că sunteţi cu toţii de acord, este cadrul ideal în care să turnăm *Tăcerea nopţii*. Este o onoare pentru mine că ni s-a permis să filmăm într-unul din cele mai frumoase conace din Anglia, şi sper din tot sufletul ca timpul petrecut aici să fie plăcut şi productiv.

Robert Hope, regizorul, se uită cu un zâmbet blând la actorii adunaţi în faţa lui.

– Cred că zidurile acestea vechi freamătă de emoţie în prezenţa atâtor oameni talentaţi. Mulţi dintre dumneavoastră vă cunoaşteţi deja, dar aş dori să o salut în mod special pe Rebecca Bradley, care a venit tocmai din America, ca să aducă o scânteie de strălucire hollywoodiană grupului nostru de englezi demodaţi.

Toţi ochii din încăpere fură aţintiţi asupra Rebeccăi, care stătea ascunsă într-un colţ, copleşită de prezenţa atâtor actori britanici emblematici.

– Bună! spuse ea, cu un zâmbet timid, şi se îmbujoră la faţă.

– Vă las pe mâna lui Hugo Manners, al cărui scenariu demn de un geniu va pune în valoare calităţile fiecăruia dintre dumneavoastră, reluă Robert. O să primiţi mai târziu şi scenariul final, proaspăt ieşit de sub tipar. Steve, managerul de producţie, va înmâna fiecăruia programul. Nu îmi mai rămâne decât un lucru de adăugat: Fie ca filmările la *Tăcerea nopţii* să decurgă cu succes! Vă las în grija lui Hugo.

Apariția lui Hugo Manners, scenarist câștigător al premiului Oscar, fu întâmpinată cu ropote de aplauze. Rebecca ascultă frânturi din discursul acestuia, simțindu-se brusc copleșită de responsabilitatea uriașă pe care și-o asumase. Cel mai rău o îngrijora accentul ei britanic; făcuse cursuri de dicție și pronunție la New York și, de două luni încoace, se străduia să vorbească ca o englezoaică și în viața de zi cu zi. Era conștientă însă că, acceptând acest rol, își risca întreaga carieră. Presa britanică abia aștepta să pună la zid o actriță americană care interpreta rolul unei englezoaice. Mai ales o actriță ca ea, care se bucura de un imens succes comercial.

Nimănui nu-i păsa că primise o bursă de studii la Academia Julliard din New York și câștigase premiul de cea mai bună actriță din anul ei pentru rolul Beatrice, în piesa lui Shakespeare, *Mult zgomot pentru nimic*. Toate actrițele de la Hollywood se considerau „serioase", indiferent dacă ajunseseră din *modelling* la actorie, ceea ce nu era cazul Rebeccăi. Știa că aceasta e șansa ei de a se afirma ca actriță de formație clasică și să intre în grațiile criticilor de film.

Alte aplauze răsunară după ce Hugo își încheie alocuțiunea, iar Steve, managerul de producție, începu să distribuie noul scenariu și programul personal al fiecăruia.

– Spre norocul tău, Rebecca, mâine nu e necesară prezența ta pe platou. Dimineață, te întâlnești cu costumiera și cu echipa ei la Garderobă pentru proba de rochii, pe urmă ești așteptată la Coafură și Machiaj. De asemenea, Robert a sugerat să faci o ședință cu profesorul de tehnică vocală, ca să discutați replicile din prima zi de filmare.

– Nici o problemă. Ai idee când mă mut la hotel? Aș vrea să-mi despachetez bagajele și să mă fac comodă.

– Din câte-am înțeles, fotografii încă dau târcoale pe-acolo. Lordul Astbury a căzut de acord cu Robert să te găzduiască peste noapte, până când reușim să găsim un loc mai ferit. Norocoaso! spuse Steve, zâmbind. E mult mai elegant aici decât în cutia de chibrituri de deasupra cârciumii, pe care ți-o rezervasem. În plus, ai ocazia să intri în atmosfera de aici.

Un bărbat chipeș, cu trăsături sculptate, veni spre ea și îi întinse mâna.

– Domnișoara Bradley presupun? Mă numesc James Waugh. Eu joc rolul lui Lawrence. Cred că o să avem câteva... cum să mă exprim mai bine... scene intime împreună.

Îi făcu cu ochiul, iar Rebecca îi remarcă farmecul și ochii albaștri, foarte expresivi, care îl propulsaseră, fără îndoială, în prim-planul noului val de actori britanici de cinema.

– Îmi pare bine să te cunosc, James, zise ea, ridicându-se, și îi întinse mâna.

– Biata de tine! zise el, compătimitor. Cred că e șocant că nici n-ai venit bine din State, și trebuie să înfrunți nebunia stârnită de logodna cu Jack Heyward.

– E..., murmură Rebecca, neștiind foarte bine ce să răspundă. A fost un mic șoc, zise ea, neconvingător.

– Felicitări, oricum! spuse James, fără să îi dea drumul la mână. E un bărbat norocos.

– Mulțumesc, răspunse ea, cu voce tensionată.

– Oricând dorești să repetăm scenele din film, îți stau la dispoziție. Sincer să fiu, mi-e groază, recunoscu el. E intimidant să fii înconjurat de atâtea vedete de film și teatru.

– Știu, spuse Rebecca, ceva mai prietenoasă.

– Sunt sigur că o să te descurci de minune și, dacă ai vreodată chef să-ți țină cineva de urât în pustietatea asta, nu trebuie decât să-mi spui.

– Te anunț, mulțumesc.

James îi aruncă o ultimă privire sugestivă, îi dădu drumul la mână și plecă.

Prea timidă ca să intre în vorbă cu ceilalți actori, Rebecca se așeză din nou jos și studie programul, mirându-se cum, în atât de puține cuvinte, James o felicitase pentru logodna cu Jack și îi dăduse de înțeles că i-ar face plăcere să o mai vadă.

– Peste câteva minute, toată lumea se retrage la hotel, ca să ia cina, o anunță Steve, apărând pe neașteptate lângă ea. Firmele de catering vin abia mâine-dimineață, dar o s-o rog pe noua ta prietenă, doamna Trevathan, să-ți încropească ceva astă-seară. Te-a plăcut mult și a zis că trebuie să fii bine hrănită.

– Ce drăguț din partea ei! spuse Rebecca. Oricum, voiam să mă uit pe noul scenariu.

– Te simți bine, Rebecca? întrebă Steve, cu o privire îngrijorată.

– Da, poate un pic moleșită de schimbarea de fus orar și, sinceră să fiu, copleșită să văd atâția actori mari. Mi-e teamă că nu mă voi ridica la înălțimea așteptărilor, mărturisi ea.

– Te înțeleg perfect. Dar, dacă te ajută cu ceva, să știi că lucrez de mulți ani cu Robert, și n-a greșit niciodată când a ales distribuția unui film. Te apreciază mult ca actriță, de asta sunt sigur. Dacă nu te aprecia, nu ajungeai aici, oricât de celebră erai. E clar?

– Da. Mulțumesc, Steve, spuse ea, recunoscătoare.

– Pe mâine. Sper să te simți bine la palat. Stai liniștită că n-o să te deranjeze nimeni aici.

Steve plecă de lângă ea și îi invită pe actori să părăsească salonul. Rămasă singură, Rebecca se ridică și profită de ocazie pentru a studia locul în care se afla. Razele soarelui de iulie pătrundeau prin ferestrele imense, conferind un aspect mai puțin auster mobilierului de mahon din interior. Peste tot erau canapele și fotolii, iar piesa centrală era șemineul uriaș din marmură. Aerul serii prinse a se răcori și regreta că nu aprinsese nimeni focul.

– Aici erai, drăguță? zise doamna Trevathan, venind spre ea. Steve mi-a spus să-ți pregătesc ceva de mâncare. Mi-au rămas o felie de plăcintă cu carne și niște cartofi de la prânzul Înălțimii Sale.

– Nu prea mi-e foame. Îmi faceți, vă rog, doar o salată?

– Hm, zise doamna Trevathan, iscodind-o cu ochii ei mici și rotunzi. La cum arăți, cred că ții dietă încontinuu. Să nu mi-o iei în nume de rău, domnișoară Rebecca, dar te ia pe sus prima pală de vânt.

– Trebuie să am grijă la siluetă, răspunse Rebecca, stânjenită de privirea scrutătoare, deși bine intenționată, a femeii.

– Cum dorești, dar eu zic că ți-ar prinde mai bine să bagi niște mâncare sănătoasă în stomac. Vrei să-ți duc cina în cameră?

– Da, mulțumesc.

După plecarea menajerei, Rebecca făcu o ușoară grimasă, surprinsă că femeia îi ghicise obiceiurile alimentare. Nu nega faptul că

e atentă la ceea ce mănâncă, dar nu avea încotro. Era esențial pentru cariera ei să aibă o siluetă zveltă.

Trecu din salon în holul spațios și dădu să urce în camera ei. Se opri și ridică privirea spre domul impresionant de deasupra, prin ale cărui ochiuri de geam pătrundeau dâre de lumină și cădeau pe podeaua din marmură de sub picioarele ei.

– Bună seara!

Rebecca tresări la auzul unei voci bărbătești puternice și se întoarse. Se uită la bărbatul din pragul ușii, îmbrăcat într-o jachetă veche de tweed și niște pantaloni reiați ponosiți, băgați în cizmele de cauciuc. Părul ciufulit și sârmos începea să încărunțească și i-ar fi prins bine o tunsoare mai îngrijită. Bănuia că are în jur de cincizeci și cinci de ani.

– Bună! răspunse ea, șovăitor.

– Eu sunt Anthony. Tu cine ești?

– Rebecca. Rebecca Bradley.

– Aha, spuse el, parcă recunoscând-o. Actrița americană. Am înțeles că ești celebră, dar mă tem că n-am auzit de tine. Nu mă dau în vânt după filme. Scuze, adăugă el, ridicând din umeri.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze. Nu e obligatoriu să fi auzit de mine.

– Așa e. Trebuie să plec, spuse bărbatul, mutându-și greutatea, stânjenit, de pe un picior pe altul. Mai am ceva de făcut afară, înainte să se înnopteze.

O salută din cap, în fugă, și dispăru numaidecât pe ușă.

Rebecca traversă holul și urcă scările, admirând portretele realizate în ulei ale membrilor familiei Astbury, înșirate pe perete. Doamna Trevathan își făcu apariția la ultimul etaj, cu o tavă în brațe, și o urmă pe Rebecca în dormitor.

– Poftim, drăguță. Ți-am pus niște supă și pâine proaspătă cu unt. Ți-am adus și o felie de tartă cu șarlotă, spuse și ridică capacul de pe desert, cu un gest teatral.

– Mulțumesc.

– Mai ai nevoie de ceva?

– Nu, mulțumesc. Casa asta e absolut superbă, nu?

– Este, într-adevăr. N-ai idee de câtă muncă e nevoie ca să o întreținem, răspunse menajera, oftând ușor.

– Îmi imaginez. Apropo, m-am întâlnit cu grădinarul la parter.

– Cu grădinarul? întrebă doamna Trevathan, ridicând din sprâncene. La parter, în casă?

– Da.

– Avem un băiat care vine o dată pe săptămână, ca să tundă iarba. Poate că îl căuta pe Înălțimea Sa. Bun, te las să mănânci în liniște. La ce oră ai vrea să iei micul dejun, mâine-dimineață?

– Nu mănânc la micul dejun, dar, dacă aveți niște fructe și un iaurt, ar fi minunat.

– O să văd ce găsesc.

În drum spre ușă, doamna Trevathan pufni dezaprobator, dar se întoarse și îi zâmbi prietenos tinerei, înainte să iasă.

– Noapte bună, drăguță. Somn ușor.

– Noapte bună.

Rebecca mâncă supa aromată de praz și cartofi și toate feliile de pâine unse cu un strat gros de unt. Deși nu voia, încă îi era foame, așa că luă o linguriță din tarta ciudată pe care i-o lăsase doamna Trevathan. Era atât de gustoasă, încât o termină și pe aceasta, după care se trânti pe pat, cu un sentiment de vinovăție, conștientă că nu are voie să devoreze bucatele englezești pline de calorii, oricât erau de savuroase.

După ce i se mai liniști stomacul, se răsuci până la marginea patului și își luă geanta. Scoase temătoare telefonul mobil și îl reporni. Apăsă pe buton ca să își asculte mesajele vocale și puse telefonul la ureche. Nu se putea conecta, iar, când se uită la ecran, observă că nu are semnal. Scoase iPadul și constată că nici acesta nu se poate conecta la vreo rețea.

Un zâmbet i se iți pe buze. De dimineață, își dorise să ajungă într-un loc în care să nu o găsească și să nu o contacteze nimeni și, din câte se pare, în seara aceea, dorința i se împlinise. Se lăsă pe spate și se uită pe fereastră la amurgul care începea să coboare și la soarele care apunea peste mlaștinile din zare. Și realiză că nu se auzea decât liniștea.

Luă scenariul de pe noptieră și se apucă de citit. Interpreta rolul lui Lady Elizabeth Sayers, tânăra și frumoasa fată a familiei. Acțiunea

se petrecea în anul 1922, în plină epocă a jazzului. Tatăl ei era hotărât să o căsătorească cu un moşier din vecini, dar Elizabeth vedea lucrurile cu totul altfel. Filmul analiza destinul aristocraţiei britanice, într-o lume aflată în schimbare, în care femeile făceau primii paşi spre emancipare, iar clasa muncitoare nu mai accepta să fie subordonată aristocraţiei. Elizabeth s-a îndrăgostit de un poet, nepotrivit cu poziţia ei socială, pe care îl cunoscuse la Londra, într-un cerc de artişti boemi. Alegerea pe care o avea de făcut între a-şi dezonora familia şi a-şi asculta inima era un subiect perimat deja. Însă Hugo Manners, prin scenariul său plin de duh, dar emoţionant, reuşise să transforme un rol banal într-o adevărată bijuterie.

Ca întotdeauna, filmările nu începeau de la momentul iniţial al poveştii, astfel că Rebecca era programată să toarne prima scenă peste două zile, în compania lui James Waugh, care interpreta rolul poetului nepotrivit. Scena urma să fie filmată în grădină şi includea un sărut pasional. Rebecca oftă. Indiferent cât de matură era ca actriţă sau de câte ori se lăsase sedusă în faţa camerei de filmat, îi era întotdeauna groază să filmeze o scenă de dragoste cu un coleg pe care nu îl cunoştea aproape deloc.

Zări cu colţul ochiului ceva mişcându-se în grădină. Se duse la fereastră şi îl văzu pe grădinar aşezat pe o bancă. Chiar şi de la înălţimea camerei sale, îi simţea însingurarea şi tristeţea apăsătoare. Îl privi cum stă neclintit ca o statuie, cu ochii pierduţi la amurgul tot mai adânc.

După ce făcu o baie, Rebecca se ghemui în aşternuturile albe, scrobite. În timp ce stătea în pat şi îşi repeta rolul, exersându-şi accentul britanic din anii 1920, realiză că, în seara aceea, părea să fi pătruns cu adevărat în universul scenariului. Era aproape tulburător cât de puţin se schimbase casa din vremurile acelea.

Văzând că e trecut de ora zece, Rebecca stinse lumina, deşi era convinsă că nu va adormi din cauza schimbării de fus orar. Spre mirarea ei, dormi tun toată noaptea şi se trezi abia la opt dimineaţa, când doamna Trevathan îi aduse micul dejun.

La ora zece, coborî şi se duse la Garderobă pentru proba de costume. Jean, costumiera scoţiană, o măsură din priviri şi spuse:

– Scumpa mea, ești făcută pentru această perioadă. Ai un chip cu trăsături clasice. Și... am o surpriză pentru tine.

– Serios?

– Da. Ieri vorbeam cu menajera, și mi-a zis că au o întreagă colecție de rochii de la 1920 într-unul din dormitoare. Se pare că au aparținut unei rude a actualului lord Astbury, care a decedat de mult, și au rămas neatinse până în ziua de azi. Am întrebat-o dacă pot să arunc o privire – din interes pur profesional, firește, zise ea și îi făcu ștrengar cu ochiul Rebeccăi, să văd dacă găsesc ceva ce ți s-ar potrivi. Ar fi extraordinar dacă ne-ar permite să le folosim în film.

– Așa e, îi dădu dreptate Rebecca.

– Uite ce-am eu aici, zise Jean și, cu un gest teatral, trase învelitoarea de mătase de pe stativul pentru haine.

Rebecca scoase o exclamație de uluire la vederea rochiilor splendide.

– Uau! murmură ea. Sunt superbe.

– Și păstrate în perfectă stare, unde mai pui. N-ai zice că au nouăzeci de ani. Multe au fost create de designeri celebri din acea perioadă: Lanvin, Vionnet și Patou. Doamne, ce comoară! zise Jean, în timp ce se uitau printre umerașe, admirând rochiile spectaculoase. La licitație, s-ar vinde pe o grămadă de bani. Abia aștept să le probezi și să vedem dacă-ți vin. Ținând cont de măsurile tale, ar trebui să ți se potrivească de minune. Din câte se pare proprietara acestor minunății avea silueta și dimensiunile tale.

– O să am voie să le port dacă îmi vin? întrebă Rebecca.

– Mai știi? Menajera nu părea prea convinsă când i-am zis, dar a spus că o să-l întrebe pe lordul Astbury. Dar, mai întâi de toate, trebuie să le probezi. Pe urmă, mai vedem noi. Ce părere ai de asta pentru scena de mâine, cu James Waugh? propuse Jean și scoase una dintre rochii.

Zece minute mai târziu, Rebecca se privea în oglindă. Nu mai purtase un veșmânt de epocă de pe vremea când era studentă la Julliard. La Hollywood, jucase doar roluri de femei moderne, îmbrăcate mai mult în blugi și tricouri. Rochia de Lanvin de pe ea era confecționată din mătase, acoperită cu șifon și brodată cu mărgele

cusute de mână. Tivul asimetric îi mângâia ușor gleznele la fiecare mișcare.

– Chiar de va trebui să-i cad în genunchi lordului Astbury, tot o să-l conving să ne împrumute o parte din rochii, declară Jean, categoric. Hai s-o probăm și pe asta.

După ce Rebecca defilă în mai multe rochii, toate venindu-i ca turnate, Jean se uită la ea, zâmbind cu gura până la urechi.

– Cam asta a fost tot. Cu prima ocazie, o să vorbesc cu menajera. Scumpa mea, o să fii o apariție de vis, zise ea, ajutând-o pe Rebecca să se dezbrace. După ce se ocupă de tine și cei de la Coafură și Machiaj, o să fii o veritabilă frumusețe din anii 1920! adăugă, făcând șiret cu ochiul. Îi găsești un pic mai încolo, pe dreapta.

– Mi-ar trebui un GPS ca să mă descurc în casa asta, zâmbi Rebecca, îndreptându-se spre ușă. Tot timpul mă rătăcesc.

Ieși de la Garderobă și merse mai departe pe coridor, până ce nimeri la Coafură și Machiaj. Se așeză pe un scaun, în fața oglinzii, și unul dintre *hairstyliști* luă o șuviță din părul negru și des al Rebeccăi în mână.

– Te deranjează că mâine îl tundem și-l vopsim? întrebă femeia.

Acesta fusese un subiect de dispută între ea și agentul ei, Victor, când primiseră contractul: clauza conform căreia părul lung al Rebeccăi urma să fie tuns bob, după moda anilor 1920, și vopsit blond, ca să se potrivească cu părul actriței care interpreta rolul mamei sale.

– Nu, răspunse ea, ridicând din umeri. O să crească la loc, nu?

– Normal că o să crească. După ce se încheie filmările, e ușor să-l revopsim în culoarea originală. Mă bucur că nu faci mofturi, zise *hairstylistul*. Multe actrițe sunt fandosite. S-ar putea chiar să-ți placă schimbarea. Ai trăsături delicate care se potrivesc perfect cu tunsoarea bob.

– Poate n-o să mă mai recunoască nimeni dacă sunt blondă, medită Rebecca.

– Din păcate, nu cred să se întâmple asta, interveni machieuza, așezându-se pe scaunul din fața Rebeccăi. Ai un chip ușor de recunoscut. Ia zi, cum e Jack Heyward în viața reală? Pe ecran, e o

frumusețe de bărbat. Tot așa frumos e și când se trezește din somn? o tachină ea.

Rebecca căzu pe gânduri câteva clipe.

– Arată destul de bine dimineața.

– Eram sigură, zâmbi fata. Cred că nici nu-ți vine să crezi că te căsătorești cu el.

– Știi ceva? Ai dreptate, chiar *nu*-mi vine să cred. Ne vedem mâine-dimineață, la tăiere!

Rebecca zâmbi, ca să ascundă ironia din spatele cuvintelor, se ridică, le făcu semn cu mâna și ieși din încăpere. Se uită la ceas și văzu că e abia trei după-amiază, ceea ce însemna că mai avea două ore până la ședința cu profesorul de tehnică vocală.

Una dintre costumiere îi spusese că e posibil să prinzi semnal la telefon dacă mergi înspre mlaștini, așa că urcă repede la etaj, ca să își ia mobilul. În salon, începuseră deja filmările. Când se strecură pe ușile cu geam care dădeau din sufragerie pe terasă, simți un gol în stomac la gândul că, a doua zi, era rândul *ei* să apară în fața camerelor de filmat.

Coborî în grădină pe treptele ciobite de piatră și o traversă cu pas grăbit. Se așeză pe banca pe care îl văzuse cu o seară înainte pe grădinar și încercă telefonul, care ba indica o liniuță de semnal, ba nici una.

– Drace! zise ea, exasperată de căsuța vocală care refuza să se conecteze.

– Ați pățit ceva?

Rebecca tresări și se uită spre tufele de trandafiri, unde îl observă pe grădinarul din seara precedentă, cu o foarfecă de grădină în mână.

– Nu, nimic. Doar că nu reușesc să prind semnal la telefon.

– Îmi pare rău. Nu avem deloc acoperire aici.

– Poate că nu e chiar așa rău să fii rupt de lume. Sinceră să fiu, chiar mă bucur, mărturisi ea. Îți place să lucrezi aici? întrebă ea, din politețe.

Bărbatul îi aruncă o privire stranie, apoi încuviință din cap.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, dar cred că da. Nu mă văd în altă parte, oricum.

– Grădinile astea cred că sunt visul oricărui grădinar. Trandafirii sunt absolut superbi. În culori atât de frumoase, mai ales cel pe care îl tăiaţi. De un mov atât de închis şi catifelat, încât pare aproape negru.

– Aşa e, confirmă bărbatul. Se numeşte Trandafirul nopţii şi e o specie destul de misterioasă. E aici de când mă ştiu, şi ar fi trebuit să se usuce cu mulţi ani în urmă. Cu toate astea, înfloreşte an de an, fără excepţie, de parcă abia ar fi fost plantat.

– Am şi eu câteva plante de apartament, menţionă Rebecca.

– Înseamnă că îţi place să grădinăreşti.

– Când eram mică, aveam un petic de pământ în grădina părinţilor mei. Mă relaxam acolo.

– Da, munca pământului îţi dă un sentiment de mulţumire, spuse grădinarul, legănând aprobator din cap. Cum ţi se pare aici, după ce ai trăit în State?

– E cu totul altceva decât ce-am văzut până acum, dar n-am mai dormit atât de bine de ani de zile. E foarte linişte aici. Dar o să mă mut la un hotel peste câteva ore. Din câte-am înţeles, lordului Astbury nu prea îi plac musafirii. Să fiu sinceră, mărturisi Rebecca, aş prefera să rămân. Mă simt mult mai protejată aici.

– Poate că lordul Astbury se va răzgândi. Cine ştie? Apropo, zise grădinarul, arătând spre telefonul ei mobil, roag-o pe doamna Trevathan să te lase să foloseşti telefonul fix din biroul lui.

– Aşa am să fac, spuse Rebecca şi se ridică. La revedere!

– Poftim, zise bărbatul şi îi întinse un Trandafir al nopţii superb. Ca să-ţi mai înfrumuseţezi camera. Are un miros foarte plăcut.

– Mulţumesc, răspunse Rebecca, emoţionată de darul oferit. Mă duc să-l pun în apă.

Într-un sfârşit, o găsi pe doamna Trevathan în bucătărie, o rugă să îi dea o vază şi o întrebă dacă există vreun telefon fix în birou, aşa cum o informase grădinarul. Doamna Trevathan o conduse într-o cămăruţă întunecoasă, înţesată de cărţi şi mormane de hârtii adunate pe birou.

– Uite-l, dar să nu te lungeşti prea mult, dacă suni în America. Înălţimea Sa face şi aşa crize de nervi când vede factura telefonică.

După ce doamna Trevathan părăsi camera, Rebecca reflectă la impresia creată, anume că „Înălțimea Sa“ ar fi un adevărat căpcăun.

Se așeză pe un scaun, căută numărul în agenda mobilului, apoi ridică receptorul telefonului antic, prevăzut cu un disc cu numere scrise pe el. În cele din urmă se lămuri cum funcționează și introduse degetul în găuri ca să formeze numărul lui Jack. Avu un sentiment de ușurare vinovată în momentul în care îi răspunse căsuța vocală.

– Bună, eu sunt. Stau într-un loc unde n-am internet și semnal la telefon. O să mă mut la hotel ceva mai târziu și te sun de acolo. Voiam să știi că sunt bine.

Rebecca se opri preț de câteva secunde, gândindu-se ce să îi spună, dar subiectul era atât de important și de complicat, încât nu găsea cuvintele potrivite.

– Vorbim mai târziu. Pa.

Luă din nou receptorul din furcă și îi răspunse căsuța vocală a agentului ei, Victor, căruia îi lăsă un mesaj similar.

Apoi ieși din birou și plecă în căutarea lui Steve, hotărâtă să îl tragă de limbă pentru a afla unde anume avea să stea pe durata filmărilor. Îl găsi la furgoneta firmei de catering, instalată în curte, lângă zidul casei.

– Te înțeleg, Rebecca. Vrei să știi unde te muți, zise Steve, vizibil iritat. Tocmai pe tine te căutam, ca să-ți dau vestea cea bună. Acum cinci minute, a venit lordul Astbury la mine și mi-a zis că poți să rămâi aici până la finalul filmărilor. Mă miră un pic, fiindcă știu, din experiența anterioară, că îi displace ideea, comentă el. Ți-am găsit o pensiune discretă într-un sat vecin, dar, sincer să fiu, nu cred să îți ofere condițiile cu care ești obișnuită. Oricum, e posibil ca presa să te găsească și acolo. Tu decizi ce vrei să faci.

– Lasă-mă să mă gândesc puțin.

Cu toate că îi plăcea siguranța și liniștea pe care i-o oferea actualul loc de cazare, nu știa cât de înțelept e să le împartă cu invizibilul lord Astbury, care nu se arătase la față de când sosise.

– Bine, spuse Steve, în momentul în care răsună o voce în *walkie-talkie*-ul lui. Scuză-mă, Rebecca, trebuie să merg pe platou.

Revenită în cameră, Rebecca își recapitulă replicile, pentru ședința cu profesorul de tehnică vocală, peste o jumătate de oră. Se ridică și se

uită pe fereastră. Se simțea protejată acolo. Mai presus de orice, avea nevoie de liniște, ca să își poată concentra toată atenția asupra rolului. Rolul care avea să îi propulseze sau să îi distrugă viitoarea carieră.

După ședința cu profesorul de tehnică vocală, Rebecca îl găsi pe Steve pe terasă și îl anunță că i-ar face plăcere să rămână la conacul Astbury.

– În situația dată, cred că e cea mai bună decizie, răspunse Steve, ușurat că se rezolvase problema. Doamna Trevathan m-a asigurat că îți pregătește cina în fiecare seară. Văd că te-a luat sub aripa ei, adăugă, zâmbind.

– Nu mănânc cine știe ce seara, așa că...

– Bună ziua! se auzi o voce în spatele lor.

Grădinarul urcă treptele terasei și veni înspre ei.

– Bună ziua, lord Astbury. Adineauri m-a anunțat Rebecca că dorește să rămână aici, spuse Steve. Sunteți foarte amabil că faceți o excepție în cazul ei.

– Spune-mi Anthony, te rog, zise bărbatul.

Uluită, Rebecca se uită mai întâi la Steve, apoi la Anthony.

– Mă gândeam, domnișoară Bradley, că poate, seara, după ce pleacă toată lumea, îmi dai o mână de ajutor în grădină, zise el, cu o sclipire ironică în priviri.

– Aa... *tu* ești lordul Astbury? bâigui Rebecca.

– Da, deși, așa cum i-am zis lui Steve, pentru toată lumea sunt Anthony.

Rebecca își simțea obrajii în flăcări.

– Îmi vine să intru-n pământ de rușine. Nu mi-am dat seama cine ești.

– Poate și pentru că nu sunt așa cum ți-ai imaginat, răspunse Anthony calm. Din nefericire, în ziua de azi, nobilimea scăpătată trebuie să-și murdărească mâinile ca să supraviețuiască. S-au dus vremurile când umblam îmbrăcați în frac. Vă rog să mă scuzați acum, dar trebuie să mă ocup de niște salcâmi galbeni.

Plecă de lângă ei și ocoli casa.

– Rebecca, Rebecca! spuse Steve și dădu capul pe spate, râzând. Asta e de ținut minte! Nu știu cum stau lucrurile în State, dar, în Anglia, aristocrații moderni sunt categoria socială cea mai prăpădită. A devenit un fel de blazon de onoare să poarte hainele cele mai jerpelite și să conducă niște hârburi de mașini. Nici un nobil care se respectă nu mai umblă pus la patru ace prin casă. Pur și simplu, nu se face.

– Am înțeles, zise Rebecca, simțindu-se caraghioasă și foarte străină de acea lume.

– În orice caz, se pare că n-ai avut de suferit de pe urma ignoranței tale, reluă Steve, văzând-o spășită. Dimpotrivă, te-ai ales cu o invitație deschisă de a sta aici.

În momentul acela, își făcu apariția James Waugh, care veni agale spre ei.

– Pe tine te căutam, Rebecca. Voiam să te întreb dacă ești ocupată diseară. Mă gândeam să luăm cina împreună și să ne cunoaștem mai bine. Mâine-dimineață, filmăm prima scenă, și e destul de – cum să mă exprim mai bine – personală și intimă, zise el, cu un zâmbet obraznic.

– Aș vrea să mă culc devreme, îi replică ea.

– Sunt sigur că Graham poate să te aducă înapoi după ce terminăm, în așa fel încât să nu-ți strici programul.

– Mai bine... nu. Presa...

– Au plecat toți de azi-dimineață, insistă James. Sper că n-o să lași toată agitația asta cu celebritatea ta să-ți afecteze interpretarea.

– Nu. Bine, cedă ea, într-un final, ca să nu pară distantă.

– Minunat, zâmbi James. Ne vedem la opt, la hotel. Stai liniștită, îi rog să ne rezerve o masă retrasă.

După plecarea lui James, Steve îi făcu cu ochiul Rebeccăi.

– Văd că ai făcut deja o cucerire. Ai grijă cu el, e mare crai.

– O să am. Mulțumesc, Steve, spuse Rebecca și se îndepărtă cu pas țanțoș.

Nici nu ajunse bine în dormitor, când auzi un ciocănit la ușă.

– Intră!

Era doamna Trevathan.

– Scuză-mă că te deranjez, Rebecca, dar am auzit că l-ai cunoscut pe Înălțimea Sa.

– Așa e, murmură Rebecca, continuând să își atârne puținele haine în șifonierul din mahon.

– Lasă-mă pe mine, se oferi menajera.

– Nu-i nevoie. Mă descurc.

– Stai jos să discutăm și mă ocup eu de haine.

Rebecca se supuse și se așeză pe marginea patului, în timp ce doamna Trevathan îi aranja hainele rămase în geamantan.

– N-ai venit cu prea multe bagaje, remarcă menajera. În orice caz, am venit să te anunț că Înălțimea Sa te invită să cinezi cu el. Întotdeauna, ia masa la ora opt fix.

– Of, din păcate, nu pot. Am deja alte planuri.

– Am înțeles. Înălțimea Sa va fi foarte dezamăgit, mai ales după ce a fost amabil și te-a lăsat să stai aici.

Rebecca sesiză nemulțumirea din glasul menajerei.

– Transmite-i, te rog, că îmi pare rău și aș fi încântată să iau cina cu el în orice altă seară, zise ea, ca să o îmbuneze.

– O să-i transmit. Chiar nu îi place să mișune lumea prin casa lui. Înălțimea Sa are nevoie de multă liniște. Dar, uneori, nevoia te împinge să faci și ceea ce nu-ți place.

– Adică?

– Adică, draga mea, are nevoie de banii pe care îi primește de la producătorii filmului, ca să poată păstra casa, o lămuri doamna Trevathan.

– Înțeleg. Lordul Astbury are familie? întrebă timid Rebecca.

– Nu are.

– Deci, locuiește singur aici?

– Da. Gata, am terminat cu hainele. Ne vedem mâine-dimineață. Cu noaptea-n cap, din câte-am auzit. Să nu întârzii prea mult diseară, bine, drăguță? Trebuie să fii odihnită mâine.

– Promit să nu întârzii. Mulțumesc, doamnă Trevathan.

Rebecca își dădea seama că femeia o dădăcea ca o mamă, iar asta îi oferea un sentiment de alinare. Nu își amintea cu plăcere primii ani ai copilăriei. Aproape nimeni, nici măcar agentul ei, nu cunoștea adevărul despre trecutul ei. Deși, într-o seară de toamnă, când ea și

Jack se aflau într-o scurtă vacanță în vântosul Nantucket, îi mărturisise adevărul.

Plânsese în brațele lui, iar Jack îi șterse tandru lacrimile.

Rebecca scutură din cap și oftă. Pe vremea aceea, simțea că Jack o iubește sincer. Se ridică și începu să se plimbe pe podeaua care scârțâia sub picioarele ei, tulburată de amintirea aceea care contrasta izbitor cu perioadele mai recente, când el era drogat, incoerent și agresiv. Și își dori din nou, din tot sufletul, să fii fost doar doi oameni normali, ca în weekendul acela, înfofoliți în haine groase și nerecunoscuți de nimeni. Un simplu cuplu de îndrăgostiți.

Dar lucrurile stăteau cu totul altfel, și era conștientă că era inutil să își facă iluzii.

Își alungă gândurile acelea din minte și constată că avea mai puțin de o oră până când lua cina în compania colegului ei.

Capitolul 3

– Bună seara! o întâmpină James, în momentul în care Rebecca intră în micul salon din apartamentul lui, în care fusese aranjată o masă pentru cină. O sărută pe obraji și o conduse la masă. M-am gândit că ai prefera să luăm cina aici, în situația dată.

– Da, mulțumesc, spuse Rebecca, bucuroasă să scape de privirile curioase ale clienților, dar și îngrijorată de bârfele care s-ar putea isca printre angajații hotelului.

Era mai rău să fie văzută intrând noaptea în apartamentul colegului ei decât că iau masa împreună în restaurantul hotelului.

– Nu-ți face griji de ce-o să zică personalul, spune James, parcă citindu-i gândurile, și îi trase un scaun. Robert mi-a zis că au semnat o clauză de confidențialitate pe perioada șederii noastre. Dacă transpiră ceva despre activitățile actorilor, compania de producție o să-i dea în judecată de-o să le ia și pielea de pe ei.

– Am înțeles, zise Rebecca.

– E o adevărată nebunie, oftă James și luă loc pe partea opusă a mesei. Supa a venit deja, așa că ar fi bine să mâncăm înainte să se răcească. Vrei puțin vin? întrebă, arătând spre sticlă.

– Nu, mulțumesc. Vreau să am mintea limpede mâine-dimineață.

– Povestește-mi cum ai fost „descoperită", zise James, turnându-și un pahar de vin.

Rebecca amestecă în supă, mai mult zeamă chioară, în timp ce medita la un răspuns, gândindu-se că preparatele culinare ale doamnei Trevathan întreceau cu mult mâncarea din fața ei.

– Nu știu dacă se poate spune că am fost descoperită. Pur și simplu am primit un mic rol într-un serial TV, pe când aveam douăzeci de ani, după care am început să primesc roluri din ce în ce mai importante, răspunse ea, ridicând din umeri.

– Eu n-am ajuns încă la Hollywood,.zise James. Presa din Marea Britanie e groaznică, dar, din ce-am auzit, la Los Angeles e un adevărat coșmar.

– Este, într-adevăr, confirmă Rebecca. Tocmai de-aia nu vreau să locuiesc acolo. Am un apartament la New York.

– Bună decizie. Am un prieten care s-a dus să facă un film la Los Angeles, acum câțiva ani, și mi-a zis că actorii nu ies niciodată în oraș. Se baricadează în casele lor de pe dealuri, păzite de ziduri înalte și camere de supraveghere. N-aș suporta să trăiesc așa, adăugă, cu un zâmbet.

– Prietenul tău are dreptate. Nici eu n-aș suporta. New Yorkul e mult mai relaxat.

– Mai puțin în momente de genul ăsta, când sunt în stare să te urmărească până în fundul Devonului, remarcă James, ridicând din sprâncene.

– Da, e oribil.

Rebecca lăsă supa neatinsă și puse lingura pe farfuria de alături.

– Mi se pare ironic că orice tânăr actor visează să ajungă celebru și bogat ca tine, spuse James, gânditor. Dar plătești scump pentru asta. Eu nu mă compar cu tine, dar până și năzbâtiile *mele* ar ajunge subiect de scandal în ziare.

– Presupun că ajungi să te obișnuiești cu asta, oftă Rebecca. Devine ceva normal. Pe mine minciunile mă deranjează cel mai tare.

– Dar logodna ta nu e o minciună, nu-i așa, Rebecca?

Rebecca șovăi câteva secunde, neștiind ce să răspundă, în timp ce James își termină supa și scoase două farfurii din încălzitorul pus la dispoziție de hotel.

– Aș spune că anunțul a fost ușor... prematur. Dar, e adevărat că Jack m-a cerut în căsătorie.

– Și tu ai acceptat?

– Oarecum. Hai să lăsăm asta și să vorbim mai bine de film, zise ea brusc.

– Cum dorești, spuse Jack, înțelegând aluzia. Deci, domnișoară Bradley, mâine-dimineață, am ocazia să o sărut pe cea mai frumoasă femeie de pe planetă. Vai de capul meu! exclamă, înălțând ochii spre cer și oftând teatral. Zău așa, actoria e cea mai stupidă meserie din lume. Dar, dă-mi voie să-ți spun, Rebecca, că ești într-adevăr o făptură absolut superbă, adăugă și se aplecă spre ea, pentru a-i studia trăsăturile. Nu văd nici o urmă de machiaj pe fața ta. Nici măcar un pic de ruj.

– Înseamnă că mâine o să fiu de nerecunoscut. O să pună pe mine un asemenea strat de fard, încât o să semăn cu o păpușă pictată.

– Așa se machiau femeile în perioada aia, remarcă James. În afară de Jack, te-ai mai îndrăgostit vreodată de vreun coleg?

– Nu, răspunse sincer Rebecca. Tu?

James luă o înghițitură de vin.

– N-aș spune că am o reputație fără pată, recunoscu el, cu o licărire șireată în ochi. Am lucrat cu atâtea femei frumoase, încât m-am simțit ca un copil într-un magazin de dulciuri. Dar, sincer să fiu, cred că m-am comportat ca oricare alt bărbat de douăzeci de ani. Singura diferență e că eu am făcut-o sub ochii presei. Ca să schimbăm subiectul, zâmbi el, cum ți se pare Anglia, din câte-ai apucat să vezi?

În cursul serii, Rebecca deveni mai prietenoasă cu James. Pentru un actor atât de faimos, era extrem de autocritic și înzestrat cu un simț al umorului savuros. Îi plăcea mai cu seamă că nu se lua în serios, iar în privința carierei avea aceeași atitudine; privea actoria ca pe o profesie. După Jack și patosul cu care acesta vorbea despre talentul său, și faptul că nu avusese șansa de a-și demonstra iscusința în rolurile pe care le primise, atitudinea lui James era o schimbare bine-venită.

– N-are rost să ne ascundem după deget, zise el, în timp ce ea își bea ceaiul de mentă, iar el, cafeaua cu coniac. Dacă eram urâți ca

noaptea, nu cred că mai jucam rolurile lui Elizabeth și Lawrence. Asta e realitatea.

Rebecca zâmbi.

– Nu pot să mai stau, spuse ea, văzând că era trecut deja de ora zece.

– Nici o problemă. Eu o să mă înghesui în dormitorul meu minuscul, în timp ce tu te lăfăi ca o prințesă în turnul tău. E mai bine să ne luăm la revedere aici, spuse el, zâmbind. N-aș vrea să ne pândească vreun fotograf pe-afară și să-și imagineze cine știe ce.

– Da, e cel mai bine așa. Mulțumesc, răspunse Rebecca și se ridică. Ne vedem mâine pe platoul de filmare.

James o sărută blând pe obraji.

– Lăsând gluma la o parte, Rebecca, dacă simți vreodată nevoia să discuți cu cineva, îți stau la dispoziție.

– Mulțumesc. Noapte bună, zise ea și ieși din apartament.

Coborî pe scări, ca să nu fie surprinsă când iese din lift, și o zbughi pe ușa din față a hotelului. Îl văzu pe Graham, care o aștepta în Mercedes, și urcă repede pe bancheta din spate.

Un sfert de oră mai târziu, Rebecca era deja în dormitor. Doamna Trevathan lăsase aprinsă veioza de la capătul patului și dăduse cuvertura la o parte. După ce se dezbrăcă și se băgă în așternuturi, Rebecca ajunse la concluzia că se simțea într-adevăr ca prințesa despre care vorbise James.

La un moment dat, în miez de noapte, se trezi din somn tresărind, convinsă că a auzit un zgomot în cameră. Adulmecă aerul în care părea să plutească un parfum amețitor de flori. Nu era neplăcut, doar nefiresc de puternic. Rebecca ridică din umeri, stinse lumina și adormi la loc.

– În cinci minute intrați, domnișoară Bradley, o anunță mesagerul, făcându-și apariția în camera de machiaj.

– Eu am terminat, spuse machieuza Chrissie, aplicând un ultim strat de pudră pe fruntea Rebeccăi. Gata, adăugă și îi luă pelerina de protecție de pe umeri.

– Uau! exclamă mesagerul, în clipa în care Rebecca se ridică de pe scaun şi se întoarse. Arătaţi superb! adăugă admirativ.

– Chiar arată superb, confirmă Chrissie.

– Mulţumesc, zise Rebecca, încă neobişnuită cu părul blond, tuns bob, cu ochii strident fardaţi, pielea ca de alabastru şi buzele de un roşu-aprins.

Parcă nici nu mai semăna cu ea. Îl urmă pe mesager pe coridor şi ieşi în sala principală, unde îl văzu pe Anthony care tocmai cobora treptele din marmură.

Se uită la el şi zâmbi.

– Bună dimineaţa!

Când dădu cu ochii de ea, Anthony încremeni preţ de câteva secunde, cu o figură şocată.

– Dumnezeule mare! murmură el.

– Ce s-a întâmplat?

Anthony se uită în continuare la ea, fără să îi răspundă.

– Trebuie să ne grăbim, domnişoară Bradley, îi strigă mesagerul.

– La revedere! îi spuse Rebecca, stânjenită, siluetei împietrite de pe trepte şi îl urmă pe mesager până în holul de la intrare.

James aştepta în salon, în vreme ce tehnicienii montau camerele de filmat pe terasă.

– Minunată coafură, draga mea! remarcă el, cu un zâmbet larg. Tu eşti sub tona aia de machiaj?

– Sunt şi eu pe undeva, răspunse ea glumeţ, tocmai când erau chemaţi pe platou.

– Cred că ţi-au mai spus-o şi alţii, dar arăţi absolut sublim. Deşi, între noi fie vorba, eu te prefer ceva mai dezgolită... la faţă, firește, o tachină James în şoaptă şi îi oferi braţul.

Robert Hope, regizorul, se apropie de ea şi o cuprinse satisfăcut de umeri.

– Arăţi perfect, Rebecca. Eşti pregătită?

– Atât cât se poate, răspunse ea, gâfâind de emoţie.

– O să te descurci de minune, n-am nici o îndoială, o linişti el. Haideţi să recapitulăm repede scena de început.

Două ore mai târziu, Rebecca reintră în salon, împreună cu James. Se prăbuși într-un fotoliu, extenuată de atâta tensiune.

– Doamne, ce bine-mi pare că s-a terminat!

– Ai fost minunată, aprecie James, zâmbind, și își aprinse o țigară în pragul ușii deschise. Accentul ți-a ieșit impecabil.

– Mulțumesc, zise Rebecca, recunoscătoare. M-ai ajutat enorm să mă relaxez.

– Facem echipă bună, nu? Iar sărutul mi-a plăcut la nebunie, adăugă el, făcându-i cu ochiul.

Rebecca se îmbujoră și se ridică în picioare.

– Mă duc să iau ceva rece de băut. Ne vedem mai târziu.

Ieși din salon înainte ca James să apuce să o urmeze, nedorind să îi dea de înțeles că idila lor de pe ecran s-ar putea concretiza și în viața reală. Observase aceeași privire și în ochii altor colegi. James era un tip grozav, dar avea nevoie de el ca prieten, nu ca iubit.

– Rebecca, spuse Steve, care o prinse din urmă în timp ce mergea spre furgoneta firmei de catering. Agentul tău a sunat adineauri la departamentul de producție, c-o falcă-n cer și una-n pământ, și a zis că l-a contactat logodnicul tău. Vor să știe unde ești. Poți să iei tu legătura cu ei?

– Le-am lăsat mesaje amândurora și le-am spus că sunt bine, replică Rebecca. N-am semnal pe mobil aici.

– Știu. E o problemă pentru toată lumea, de-asta l-am rugat pe lordul Astbury să ne permită să folosim telefonul lui fix. Achităm noi factura, bineînțeles, așa că poți vorbi liniștită. Doamne ferește să apară în presă vreun zvon că ai fost răpită, încheie el și se îndepărtă în grabă.

Cu un oftat, Rebecca urcă scările spre camera ei, ca să scoată numerele de telefon din agenda mobilului.

– Rebecca?

Se întoarse și privi în jos. Anthony stătea în holul de la intrare.

– Bună! spuse ea șovăitor. O fixa din nou cu aceeași privire care îi dădea un sentiment de stânjeneală. Ai un minut liber? o întrebă. Vreau să-ți arăt ceva.

– Bineînțeles, răspunse ea.

Nu îl putea refuza.

Anthony întinse o mână, dându-i de înțeles că trebuie să coboare. Îi zâmbi când ajunse lângă el, fără să își dezlipească ochii de la chipul ei.

– Vino după mine.

O conduse pe un coridor ce dădea în camerele elegante cu vedere la grădina din spatele casei. Se opri în dreptul uneia dintre ele și se întoarse spre ea.

– Pregătește-te, o să ai parte de o surpriză.

– Bine, spuse ea, în clipa în care Anthony deschise ușa și intrară într-o bibliotecă vastă.

O trase după el până în mijlocul încăperii, o cuprinse de umeri și o răsuci cu fața spre șemineu.

– Uită-te la tabloul de deasupra.

Rebecca dădu cu ochii de portretul unei tinere blonde, îmbrăcată asemănător cu ea, și cu o bentiță cu pietre prețioase prinsă peste frunte. Nu doar ținuta femeii o frapă, ci și chipul ei.

– E..., îngăimă Rebecca. Seamănă cu mine.

– Știu. Asemănarea e – zise Anthony și făcu o pauză – izbitoare. Când te-am văzut azi-dimineață, cu părul blond și îmbrăcată așa, am crezut că am vedenii.

Rebecca încă studia ochii căprui, imenși, fața în formă de inimă, la fel de palidă ca a ei, nasul mic și cârn și buzele pline.

– Cine e?

– Bunica mea, Violet. Încă și mai ciudat e faptul că era americancă. S-a căsătorit cu bunicul meu, Donald, în 1920, și s-au mutat împreună la Astbury. Atât în Anglia, cât și în America, era considerată o mare frumusețe. Din nefericire, a murit foarte tânără și n-am apucat să o cunosc. Bunicul s-a stins la doar o lună după ea, spuse Anthony, apoi se opri și oftă adânc. Se poate spune că acela a fost începutul sfârșitului pentru familia Astbury.

– De ce a murit Violet? întrebă Rebecca, cu blândețe.

– A împărtășit soarta multor femei din acea perioadă; a murit la naștere...

Glasul lui Anthony se stinse ușor, copleșit de durere.

– Îmi pare nespus de rău, zise Rebecca, stânjenită.

Anthony își veni în fire și continuă:

– Din cauza asta, biata mama, odihnească-se-n pace, a rămas orfană și a fost crescută de bunica ei. Uite-o și pe mama aici, zise el, arătând spre un alt portret, care înfățișa o femeie cu gură severă, între două vârste. Îmi cer scuze dacă par melodramatic, dar e ciudat câte nenorociri s-au abătut, într-un fel sau altul, asupra familiei Astbury după moartea lui Violet, adăugă, apoi își mută brusc atenția de la portret spre Rebecca. Ești cumva înrudită cu familia Drumner din New York? Era o familie foarte bogată și influentă la începutul secolului al XX-lea. Adevărul e că zestrea lui Violet a salvat proprietatea asta de la ruină.

Anthony se uita la ea, așteptând un răspuns. Trecutul ei era un subiect pe care Rebecca nu dorea să îl discute cu nimeni, mai ales cu un necunoscut.

– Nu, familia mea e originară din Chicago și nu i-am auzit niciodată să pomenească numele Drumner. Asemănarea nu poate fi decât o coincidență.

– Chiar și așa, zise Anthony, cu un zâmbet crispat, e ciudat că s-a nimerit să ajungi la Astbury și să interpretezi un personaj din aceeași epocă cu Violet. Și să semeni atât de mult cu ea.

– E ciudat, într-adevăr, dar, crede-mă, nu există nici o legătură între familiile noastre, repetă Rebecca, pe un ton categoric.

– Ei, asta e. Îți dai seama totuși ce șoc am avut când te-am văzut în hol, azi-dimineață. Te rog să mă ierți.

– Nu-i nimic.

– Nu te mai reții, doar am ținut să-ți arăt portretul lui Violet. Îmi faci onoarea de a lua cina cu mine diseară?

– Cu mare plăcere. Te rog să mă scuzi, dar sunt foarte grăbită. Peste o oră, trebuie să fiu înapoi pe platou.

– Nici o problemă.

Anthony se duse la ușă, o deschise și o invită pe Rebecca să iasă prima. Se întoarseră în tăcere în holul de la intrare. Rebecca se despărți de el cu zâmbetul pe buze și urcă din nou treptele spre camera ei, pentru a-și lua telefonul mobil. Odată ajunsă în solitudinea dormitorului,

închise ușa și simți că i se înmoaie picioarele. Se așeză în fotoliul de lângă șemineu, își rezemă capul în palme și trase aer în piept.

Îl mințise. Singura informație pe care o avea despre părinții ei era numele mamei, Jenny Bradley. Și că Jenny își plasase copilul în asistență maternală când Rebecca avea cinci ani.

Oamenii pe care îi considera părinți erau Bob și Margaret – un cuplu cumsecade, care o luase în plasament pe Rebecca, la vârsta de șase ani. De-a lungul anilor, încercaseră de mai multe ori să o înfieze, însă mama ei refuzase mereu să semneze documentele de adopție, în speranța că, într-o bună zi, își va putea crește fiica singură.

Din punct de vedere emoțional, fusese o perioadă extrem de dificilă, căci nu se putea bucura de stabilitatea și siguranța după care tânjea. Când era mică, se trezea deseori în miez de noapte, îngrozită de gândul că mama ei o va lua înapoi și va reveni la viața dinainte, despre care avea doar vagi amintiri.

În cele din urmă, pe când Rebecca avea nouăsprezece ani, Bob și Margaret au anunțat-o cu blândețe că mama ei decedase din cauza unei supradoze de droguri.

Nu își cunoscuse niciodată tatăl. Nici pe Jenny nu o cunoscuse prea bine. Bănuia că mama ei rămăsese însărcinată pe când practica prostituția ca să aibă bani de băutură și droguri.

Rebecca se uită abătută prin cameră. Cine știe, poate că tatăl ei avea legături de rudenie cu Violet Drumner. Era foarte posibil. Dar, cum numele lui nu figura pe certificatul ei de naștere, nu putea verifica acest lucru.

Pentru prima oară de când sosise acolo, Rebecca resimți absența dureroasă a brațelor ocrotitoare ale lui Jack. Își luă mobilul, în agenda căruia avea numărul lui, și coborî în biroul lui Anthony, ca să îl sune pe telefonul fix.

Îi răspunse din nou căsuța vocală, dar știa că, din motive de siguranță, Jack nu răspunde niciodată la numere necunoscute.

– Bună, dragule. Eu sunt. Te sun tot de pe fix, fiindcă n-am semnal aici. O să încerc să te prind și mai târziu. Am doar o oră la dispoziție, după care revin pe platou. Sper că ești bine. Pa.

Închise și formă numărul lui Victor. De data asta, îi răspunse.

– Ești bine, scumpo? Mai aveam puțin și trimiteam CIA-ul să te caute.

– Sunt bine. Filmăm într-un conac vechi, superb, iar proprietarul, lordul Astbury, mi-a permis să stau aici, ca să scap de presă. Stai liniștit, Victor, că nu pățesc nimic, îl asigură ea.

– Mă bucur. Ia zi-mi, e adevărată povestea că te-ai logodit cu Jack? Era bine să discuți cu mine înainte de a accepta.

– Serios? Nu crezi că eu decid cu cine mă căsătoresc? zise Rebecca, bătând nervoasă cu degetele în masă.

– N-o lua așa, scumpo, spuse Victor, încercând să o îmbuneze. Doar că era mai simplu dacă-mi spuneai că vreți să vă anunțați logodna, fiindcă ne-am fi ocupat noi de toate.

– Dacă tot ai deschis subiectul, îi replică Rebecca, să știi că nici măcar nu i-am dat un răspuns încă.

Urmă un moment de tăcere la celălalt capăt al firului.

– Poftim? Faci mișto de mine, Rebecca?

– Deloc, zise Rebecca, abia abținându-se să nu pufnească în râs la auzul tonului panicat al impresarului. I-am spus lui Jack că am nevoie de timp de gândire. Și chiar așa și e, repetă, pentru a-și întări ideea. Nu e vina mea că a hotărât de capul lui să facă anunțul, fără să mai aștepte răspunsul meu.

– Dumnezeule, Rebecca! M-a asaltat toată lumea, așteptând un comentariu din partea ta. Acum n-ai cum să mai dai înapoi. Toți fanii lui Jack o să-ți trimită mesaje de amenințare și-o să-ți boicoteze filmele.

Rebecca simți cum îi crește și mai mult tensiunea.

– Am nevoie de timp de gândire, Victor. E clar? spuse ea, pe un ton categoric.

– De data asta, pot să fiu al doilea pe listă căruia îi spui ce-ai hotărât? Sper din tot sufletul să fie un răspuns afirmativ. În fond, puștoaico, poți oricând divorța dacă nu vă înțelegeți. Ăsta e un moment crucial pentru cariera ta, și n-aș vrea să fie compromis din cauza publicității negative. După o pauză, Victor adăugă: Sper că nu e vorba de alt bărbat.

– Fir-ar să fie, Victor! Normal că nu e vorba de asta! se răsti Rebecca, deja exasperată.

– Măcar atât. Ai grijă să nu te vrăjească englezul ăla tinerel, care joacă rolul iubitului tău. E un afemeiat și jumătate.

– Ai terminat predica? i-o tăie scurt Rebecca. Vrei s-auzi cum au decurs filmările de azi sau nu?

– Te superi dacă vorbim altă dată? Am o întâlnire la micul dejun și trebuie să fug.

– Cum dorești.

– Mersi. Sună-mă mai târziu, bine?

– Bine. Pa, Victor.

Rebecca încheie convorbirea și se uită deznădăjduită la frumoșii pantofi de satin din picioare. Știa că Victor e bine intenționat – era un agent bun și îi clădise o carieră fără cusur. Uneori însă, se comporta exagerat de protector. Nu era nici stăpânul, nici părintele ei.

Rebecca aruncă o privire la multitudinea de fotografii vechi, înrămate în argint, de pe biroul lui Anthony, invidiindu-l pentru stabilitatea pe care i-o oferise familia sa, ale cărei rădăcini se întindeau de-a lungul a câtorva secole. Toate erau alb-negru, iar Rebecca o recunoscu imediat pe mama lui Anthony din portretul pe care îl văzuse mai devreme. În fotografie, ținea de mână o fetiță drăgălașă, cu bucle blonde. Asemănarea cu Anthony era frapantă, așa că Rebecca bănui că e vorba de sora lui. Se ridică de la birou, se uită la ceasul deșteptător vechi și constată că mai are doar douăzeci de minute ca să mănânce ceva, înainte de a relua filmările.

Capitolul 4

La opt fără un sfert, cineva bătu încet la ușa Rebeccăi.

– Intră, strigă Rebecca, regretând că acceptase invitația de a lua cina cu Anthony.

Era epuizată după o zi de filmări.

– Ești gata, Rebecca? întrebă doamna Trevathan, ițindu-și fața veselă prin ușa întredeschisă.

– Cobor în câteva minute.

Rebecca se dezbrăcă de halat, își puse o pereche de blugi și își uscă în grabă noua tunsoare, cu care nu se obișnuise încă. Își studie chipul în oglindă. Fără machiaj, i se părea că noua culoare îi dă o paloare bolnăvicioasă. Aproape că nu se mai recunoștea.

Ieși din dormitor și coborî scările, gândindu-se la devotamentul doamnei Trevathan față de lordul Astbury. Ca toate celelalte lucruri din jurul ei, și această relație stăpân-servitor părea ruptă dintr-o altă epocă. Avea senzația că timpul se oprise în loc la conacul Astbury. Zăbovi câteva clipe în fața ușii sufrageriei, apoi ciocăni.

– Intră!

Rebecca deschise ușa și îl găsi pe Anthony deja așezat în capul unei lungi mese elegante din mahon. Imaginea bărbatului care stătea singur, în sala festivă, la o masă menită să primească în jurul ei numeroși oaspeți, îi potența aerul solitar.

– Bună! spuse el, zâmbind, și îi făcu semn să se așeze lângă el.

Când Rebecca se apropie de scaun, Anthony se ridică și i-l trase politicos.

– Mulțumesc, murmură ea, după ce își ocupară amândoi locurile.

– Un pahar cu vin? o întrebă el, luând carafa cu licoare rubinie de pe tăvița de argint. Vinul de Bordeaux merge de minune cu friptura de vită din seara asta.

– Doar un deget, zise Rebecca, din politețe, pentru că rareori consuma alcool.

Iar când o făcea, în nici un caz nu bea vin roșu. Cum, de altfel, nici friptura de vită nu se număra printre preferatele ei.

– Mama avea un majordom care îl ținea în decantor și îl servea, precizã Anthony, în timp ce îi turna vin în pahar. Din păcate, după ce a ieșit la pensie, n-am mai avut bani să angajez altul.

– Nici nu vreau să mă gândesc cât costă să întreții o asemenea casă, spuse Rebecca.

– Ai perfectă dreptate, oftă Anthony, în momentul în care intră doamna Trevathan cu o tavă în brațe și le puse supa în față. Dar, cum-necum, o scoatem noi la capăt, nu-i așa, doamnă Trevathan?

Îi aruncă menajerei un zâmbet afectuos.

– Așa e, *milord*, așa e, încuviință doamna Trevathan, legănând din cap, și ieși din cameră.

– Doamna Trevathan ține casa asta în mână aproape de una singură. Nu știu ce m-aș face fără ea, dacă m-ar părăsi. Servește, te rog, zise el, arătând spre supă.

– A lucrat aici toată viața?

– Da. La fel și strămoșii ei. Mabel, mama ei, mi-a fost bonă.

– Cred că e minunat să ai o istorie de familie, să știi de unde te tragi, remarcă Rebecca, sorbind din supă.

– Din anumite puncte de vedere, da, oftă Anthony. Dar, așa cum ți-am zis mai devreme, parcă s-a abătut un blestem asupra noastră după moartea lui Violet. Știi că rochia pe care o purtai când te-am văzut pe scări a fost a ei?

Rebecca se uită la el și simți un fior rece pe șira spinării.

– Serios?

– Da, da. Fiica ei, Daisy – adică, mama – i-a păstrat toate rochiile în perfectă stare după moartea ei.

– Dacă Violet a murit la naștere înseamnă că Daisy nu și-a cunoscut niciodată mama.

– Într-adevăr. Dar a adorat-o pe Violet, sau, cel puțin, imaginea mamei sale. Așa cum și eu am adorat-o *pe ea*.

– A murit de mult mama ta? întrebă Rebecca, pe un ton blând.

– Acum douăzeci și cinci de ani. Sincer să fiu, încă îi simt lipsa. Eram foarte apropiați.

– Da, nu există lucru mai rău decât să-ți pierzi mama, confirmă Rebecca.

– Eram doar noi doi, iar mama a însemnat totul pentru mine.

– Dar tatăl tău?

Chipul ridat al lui Anthony se întunecă brusc.

– N-a fost un om bun. Mama a îndurat multe din cauza lui. Nu i-a plăcut niciodată la Astbury, așa că stătea mai mult la Londra. Mama n-a plâns când l-au găsit mort într-un bordel mizer din East End. Se pare că se îmbătase în asemenea hal, încât a căzut și și-a rupt gâtul.

Rebecca îl văzu pe Anthony cutremurându-se la amintirea aceea. Îi înțelegea perfect sentimentele. Ar fi vrut să îi spună că și ea trăise aceeași durere, dar nu era pregătită să își deschidă sufletul în fața unui necunoscut.

– Îmi pare rău. Bănuiesc că a fost o perioadă grea pentru tine.

– Din fericire, aveam doar trei ani, așa că nu mi-l amintesc foarte bine. Ce îți pot spune cu certitudine e că nu i-am simțit lipsa în copilărie. Dar hai să nu mai vorbim despre trecut, zise Anthony și așează lingura lângă farfuria goală. Povestește-mi despre tine, adăugă, în timp ce doamna Trevathan luă farfuriile de supă și le puse în față câte o felie generoasă de friptură.

– Sunt o fată ca oricare alta din Chicago.

– N-aș zice chiar „ca oricare alta", o contrazise Anthony. Toată lumea mi-a spus că iau cina cu una dintre cele mai celebre și mai frumoase femei din lume. Exact cum se spunea și despre bunica mea, Violet, în perioada ei de glorie.

Rebecca roși, rușinată de complimentul la adresa frumuseții ei.

– Am avut noroc şi am profitat de şansele care mi s-au oferit. Multe tinere actriţe nu sunt la fel de norocoase.

– Sunt convins că a contat şi talentul, spuse Anthony. Deşi, aşa cum am mai spus, n-am văzut nici unul dintre filmele în care ai jucat. Trebuie, totuşi, să remarc faptul că, deşi sunt multe femei frumoase, puţine sunt înzestrate cu acea charismă graţie căreia să se facă remarcate. Tu o ai şi, din poveştile pe care le-am auzit, o avea şi Violet. Era vedetă în cercurile mondene de la Londra şi New York şi aici, la Astbury, a primit vizita tuturor notabilităţilor vremii. Doamne, ce vremuri frumoase! adăugă, melancolic. Uneori, am senzaţia că m-am născut în epoca greşită. Dar gata cu nostalgiile.

Se lăsă tăcerea. Anthony îşi termină porţia de friptură fragedă, în vreme ce Rebecca doar o plimbă pe a ei prin farfurie.

– Ţi-a plăcut mâncarea, draga mea? întrebă Anthony, într-un final.

– Da, răspunse Rebecca, uitându-se vinovată la farfuria pe jumătate plină. Îmi cer scuze, dar, în general, nu mănânc prea mult.

– Am observat. Te-aş putea îmbia să guşti din plăcinta cu mere şi mure a doamnei Trevathan?

– Din păcate, nu, spuse Rebecca, înăbuşindu-şi un căscat.

Anthony puse o mână uimitor de catifelată pe mâna ei.

– Eşti obosită.

– M-am trezit devreme, ca să ajung la Coafură şi Machiaj.

– Te înţeleg. Sunt sigur că ultimul lucru de care îţi arde la ora asta e să asculţi poveştile plictisitoare ale unui bătrân nesuferit ca mine. Du-te în camera ta. O rog pe doamna Trevathan să îţi aducă o cană cu lapte cald, bine? Ştiu că e un leac băbesc, dar am încredere în efectul lui de somnifer.

– Sper să nu te superi.

– În nici un caz. Dar te avertizez că s-ar putea să mai abuzez de compania ta plăcută şi cu alte ocazii. Cu toate că prefer singurătatea, m-am simţit foarte bine astă-seară. Doamnă Trevathan, zise Anthony, ridicând ochii spre menajeră, Rebecca o să se retragă în camera ei şi i-am promis că îi duceţi o cană cu lapte cald.

– Bineînţeles, Înălţimea Voastră.

– Draga mea, zise Anthony, ridicându-se odată cu Rebecca, și îi sărută mâna, mi-a făcut mare plăcere să te am alături. Somn ușor.

– Noapte bună. Și mulțumesc pentru cină.

Învelită în plapumă, cu paharul cu lapte cald lângă ea, Rebecca se uita la amurgul ce părea că nu se îndură să facă loc nopții și medita la discuția cu Anthony. Datorită manierelor sale desăvârșite și felului prețios de a vorbi, părea o reminiscență a trecutului, la fel ca și conacul. Însă, locuind acolo, înconjurată de terenuri splendide, deși pustii, într-o casă neatinsă de transformările moderne, își imagina cu ușurință cum era viața acum un veac. Odată ce echipa tehnică și actorii plecau la treburile lor, Rebecca simțea cum, încet-încet, pierde contactul cu clipa prezentă.

Își alungă acele gânduri din minte; a doua zi, trebuia să revină la realitate, cea care exista dincolo de universul fermecat de la Astbury, și să facă tot posibilul să ia legătura cu Jack. Stinse lumina și se instală pentru somn.

În lungile ore dinaintea zorilor, simți din nou parfumul puternic de flori; acesta îi umplu nările și o purtă pe tărâmuri exotice, pe care visase mereu să le viziteze, dar nu apucase. Apoi i se păru că aude un cântec, un sunet ascuțit, care o trezi din somn. Coborî din pat amețită, sunetul încă zumzăindu-i în urechi, se duse la ușă și o deschise. Coridorul era cufundat în beznă, iar sunetul se opri brusc.

A fost doar un vis, își zise Rebecca, urcându-se la loc în pat. Se lăsă liniștea, dar vocea aceea blândă și subțire îi stărui în minte, ademenind-o din nou pe tărâmul somnului.

Capitolul 5
Mumbai, India

Ari era bucuros că ajunsese acasă, după o zi lungă la birou, la capătul unei săptămâni grele. Deschise ușa apartamentului duplex și se duse glonț în bucătărie, să își toarne un pahar cu gin tonic, în speranța că îi va calma nervii încordați și, totodată, că Lali nu îl va certa că bea prea mult. Era mic copil pe lângă partenerii lui occidentali. Intră în salon, constată că nu e nimeni acolo și presupuse că Lali face duș la parter. Se lungi pe canapea și luă o dușcă din pahar.

Se întreba de ce se simte atât de stresat, ținând cont că firma lui mergea din ce în ce mai bine. Mai ales în ultima vreme, când criza mondială forțase America și statele europene să își îndrepte atenția către India și oportunitățile oferite de acest stat, mult mai puțin costisitoare. În momentul actual, nu-și mai vedeau capul de treabă, iar asta, oftă Ari, era una dintre probleme. Nici prin gând nu-i trecuse că va fi atât de dificil să găsească manageri capabili și de încredere, care să îl ajute să facă față volumului crescut de muncă. Prin urmare, era nevoit să facă singur munca a zece angajați.

Lali îl pisălogea mereu să meargă în vacanță, arătându-i tot felul de pliante despre stațiuni tihnite, la malul mării. Parcă nu pricepea că nu avea timp acum nici măcar să se gândească la asta.

– Când o să angajez niște oameni de încredere, promit că mergem.

– Ari, dragule, de trei ani mă tot amăgești, ofta ea cu amărăciune, în timp ce aduna pliantele și le arunca la gunoi.

Măcinat de sentimentul de vinovăție că o supăra, Ari venea acasă cu vreo bijuterie aleasă de secretara lui sau poate cu vreo rochie de la unul dintre designerii ei preferați. Îi cerea iertare că o neglijează și se străduia să ajungă acasă mai devreme, ca să iasă la restaurant. Câteva zile după aceea, discutau cum să petreacă mai mult timp împreună, dar, după o săptămână, Ari revenea la programul lui de optsprezece ore pe zi.

După ce își bău ginul și își mai turnă încă un pahar, recunoscu în sinea lui că din pricina frustrării mai ridica uneori tonul la ea.

– Dacă nu muncesc, de unde crezi că o să avem să plătim ipoteca pe apartamentul ăsta? Sau să-ți cumperi toate hainele alea frumoase din șifonier?

Răspunsul ei era întotdeauna același.

– Nu-mi pasă unde locuiesc sau cu ce mă îmbrac. Ție îți pasă de astfel de lucruri, Ari, nu mie.

Bineînțeles că nu era adevărat, își zise, ieșind pe terasa apartamentului, cu vedere la Marea Arabiei. Lali avea impresia că ar putea trăi și fără tot acel lux, dar nu putea.

Dincolo însă de programul lui încărcat, Ari era conștient că aveau o problemă și mai mare. Lali se apropia de treizeci de ani și voia neapărat să se mărite. Nu avea ce să-i reproșeze în această privință; și ea făcuse concesii și se mutase, cu patru ani în urmă, împreună cu el, împotriva voinței familiei, nădăjduind că va primi în scurt timp o cerere în căsătorie. Dar, în pofida tuturor eforturile pe care le făcuse, Ari nu se încumetase să rostească cuvintele pe care dorea ea să le audă. Nu era sigur de unde provenea acea ezitare, fiindcă, nu exista dubiu, o iubea pe Lali. Era o femeie foarte frumoasă, iar firea ei blândă și tandră și temperamentul liniștit se potriveau de minune cu personalitatea lui mult mai inconstantă. Așa cum îi spuseseră și prietenii în nenumărate rânduri, era femeia ideală pentru el.

Deci, ce mai aștepta? Avea treizeci și șase de ani și se distrase cu destule femei frumoase înainte să o cunoască pe Lali. Ceva însă înlăuntrul lui îl împiedica să facă pasul decisiv.

De câteva săptămâni, remarcase că e mai distantă cu el și deseori nici măcar nu era acasă, să îi pună de mâncare și să îl alinte după o zi

grea. Pretexta că stă mai mult la sala de sport sau e în oraş cu prietenele. Cine o putea învinovăţi? De multe ori, chiar dacă Ari lucra de acasă, o ignora cu desăvârşire.

Porni să o caute prin apartamentul imens. În seara aceea, îi simţea lipsa, dar nu îi lăsase nici un bilet, nici nu îi trimisese vreun mesaj, să-i spună unde e. Făcu un duş şi se duse la frigider, să caute ceva de mâncare. Încălzi la cuptorul cu microunde resturile din seara precedentă, îşi turnă un pahar cu vin şi se duse în salon. Dădu drumul la televizorul enorm şi butonă telecomanda, până când găsi nişte meciuri de fotbal din campionatul Angliei. Ca de obicei, mai avea de lucru, dar se simţea mult prea epuizat.

Singura chestie bună era că remarcase un tânăr agent de vânzări, angajat cu doi ani în urmă, care îşi întrecea în performanţe colegii. Avusese cu el un nou interviu, cu câteva săptămâni în urmă, şi îi oferise o promovare pe un post de manager al departamentului indian, care se dezvolta odată cu economia ţării. În cazul în care Dhiren îşi dovedea priceperea în următoarele şase luni, se putea spune că Ari are stofă de director.

Peste trei săptămâni, Ari urma să plece la Londra, la o întâlnire cu nişte potenţiali clienţi. Avea nevoie de cineva care să conducă firma în lipsa lui, iar acesta avea să fie un test numai bun.

Poate că ar trebui să o invite şi pe Lali să meargă cu el, se gândi Ari. Chiar dacă nu va apuca să petreacă mult timp cu ea, poate că i-ar face plăcere să vadă un oraş nou. Da, îşi zise Ari, o să-i propună când se întoarce acasă.

La unsprezece şi jumătate, Ari stinse luminile din salon şi coborî în dormitor. Nu-i stătea în obicei lui Lali să întârzie atât de mult, mai ales fără să îl anunţe unde e. Simţea cum îi zvâcneşte o venă la tâmplă. Încercă să o sune pe mobil, dar îi răspunse căsuţa vocală. S-o fi bosumflat, se gândi Ari, amintindu-şi că Lali ameninţase de câteva ori că îl părăseşte. Dar, cu puterea lui de convingere, reuşise mereu să o îmbuneze. La fel se va întâmpla şi de data asta.

A doua zi dimineaţă, la ora opt, în timp ce îşi bea cafeaua, înainte de a pleca la birou, Ari auzi scârţâitul cheii în broască. Lali intră în

bucătărie, palidă și trasă la față. Fără machiajul ei impecabil, semănă acum cu un copilaș obosit. Stătea în pragul ușii, vizibil agitată.

– Pot să știu și eu pe unde ai umblat? o întrebă.

– Am dormit la părinții mei aseară.

– Zău? Parcă nu mai vorbeai cu ei, zise el, mirat.

– N-am mai vorbit, fiindcă știam că nu-i placi.

– Pardon? replică Ari. Dacă îmi aduc bine aminte, când te-ai mutat cu mine, ți-au zis să nu mai pui piciorul în casa lor. Credeam că nici tu nu-i ai prea mult la inimă.

Lali se uita la el, și ochii ei mari și negri se umplură de lacrimi.

– Sunt părinții mei, Ari. Îmi era dor de ei și n-a fost zi să nu mă simt vinovată pentru că i-am dezamăgit.

– I-ai dezamăgit? întrebă Ari, fixând-o cu o privire șocată. Ce vrei să spui? Ai luat o decizie care nu le-a convenit, atâta tot.

– Ari, oftă Lali, clătinând din cap, noi doi suntem foarte diferiți.

– Adică?

– Nu mai contează, zise ea și ridică abătută din umeri. N-am chef de ceartă.

– Ce e, Lali? Zi-mi ce te frământă.

Tânăra tăcu preț de câteva secunde, apoi trase aer în piept, ca să își facă curaj.

– Mă mut înapoi la părinții mei. Am venit doar să-mi iau lucrurile.

– Și cât o să țină chestia asta? O noapte? O lună? Definitiv?

– Definitiv. Îmi pare rău.

– Practic, îmi spui că mă părăsești, nu? întrebă Ari, abia acum înțelegând ce se petrece.

– Da. Nu vreau să ne certăm sau să discutăm pe tema asta. Vreau doar să-mi strâng lucrurile și să plec.

Ari o vedea că tremură de emoție. Legănă ușor din cap, în semn de încuviințare.

– Bine. Ești sigură că nu vrei să vorbim despre asta?

– Da. Nu mai e nimic de spus. Mă duc să-mi adun lucrurile.

O privi cum îi întoarce spatele și iese din bucătărie. Nu era foarte îngrijorat; mai trecuseră prin momente de genul ăsta.

Totuși, gândul că Lila se întorcea la părinții ei – care îl antipatizaseră de la bun început – îl deranja profund. Se ridică de la masă și o urmă în dormitorul de la etaj.

– Lila, *pyari*, e clar că ești supărată, dar ar trebui să discutăm înainte. Chiar voiam să te invit să vii cu mine în Europa. Ai dreptate, ne trebuie o vacanță, câteva zile în care să fim doar noi doi.

– N-o să ai timp. Niciodată n-ai timp, Ari. O să stai toată ziua în ședințe, iar eu o să te aștept închisă în camera de hotel. Iar când o să termini, n-o să-ți ardă decât să dormi.

Lali se opinti să ridice o valiză mare din șifonier și o puse pe pat. Apoi se duse la comodă și începu să golească sertarele.

– Lali! spuse Ari, dând să o prindă în brațe. Hai să...

– Nu pune mâna pe mine! strigă tânăra, ferindu-se de el, și reveni la șifonier, ca să își ia hainele de pe umeraşe.

– Ce te supără, Lali? Spune-mi, te rog. Știi că te iubesc. Nu vreau să pleci, *pyari*.

– Lasă-mă, răspunse ea, cu o figură abătută. Te cred. Dar trebuie să plec, spre binele meu.

Lali lăsă capul în pământ, cu ochii în lacrimi.

– De ce? Credeam că ne înțelegem bine. Toate au mers de minune în ultima vreme. Nu...

– Știu că așa ți se pare, replică ea și trase fermoarul valizei, după care luă o geantă de voiaj și se apucă să-și arunce în ea obiectele de toaletă. Nu e vina ta, Ari. Pur și simplu, așa a fost să fie.

– M-ai zăpăcit de tot, scumpo. Chiar nu pricep ce vrei să spui. Dacă nu e vina mea, atunci a cui e?

Lali se opri și oftă prelung, cu ochii pierduți undeva, în depărtare.

– Avem așteptări diferite de la viață, asta e marea problemă. Eu vreau să mă căsătoresc și să am copii și un soț care își face timp și de mine, spuse și întoarse privirea spre el, cu un zâmbet șters. Tu nu-ți dorești decât succes și bani. Sper să-ți aducă fericirea pe care ți-o imaginezi. Scuză-mă, zise Lali, închizând geanta de voiaj, și dădu valiza jos de pe pat. Mă așteaptă tata jos. Trebuie să plec. Băgă mâna în buzunarul blugilor și scoase un breloc cu chei. Astea-s cheile de la apartament și

de la mașină, explică și le puse pe masa de toaletă, uitându-se la el. La revedere, Ari! Te voi iubi mereu și îți doresc să fii fericit.

Ari rămase încremenit, în vreme ce Lali ieși din dormitor cu bagajele și o luă pe scări. Se dezmetici abia după ce auzi ușa închizându-se în urma ei. O luă la fugă după ea și ajunse exact când se închideau ușile liftului.

– Lali! strigă, lovind cu pumnul în buton, ca să le redeschidă, dar liftul cobora deja.

Se întoarse agale în apartament, trase ușa și se rezemă de ea. Nu vorbea serios, nu? Poate că era doar un șiretlic, ca să-l convingă să se însoare cu ea. Dacă așa era, își zise el, hotărât, n-o să-i meargă. Nu se va lăsa șantajat.

Plus de asta, se gândi, era puțin probabil că Lali va rezista mai mult de două minute în cocioaba părinților ei. Nici măcar apă curentă nu aveau, și va trebui să împartă camera cu încă patru frați mai mici. După luxul în care trăise alături de el, n-o să-i placă deloc schimbarea.

Cu cât se gândea mai mult la tot ceea ce făcuse pentru ea, în locul șocului inițial începea să se instaleze furia. Lali spunea mereu că nu o interesează bunurile materiale. Că n-ar fi contat dacă el trăia într-un bordei, pe malul mării, și câștiga câteva rupii pe zi, vânzând cimbrișor, pentru că ea pe *el* îl iubește.

– Ei, rosti el, cu glas tare, în apartamentul tăcut, o să ne lămurim cât de adevărat e ce spune după ce-o să stea câteva zile la părinții ei.

Ari își regăsi încrederea în sine și, observând că a întârziat, luă cheile de la mașină și plecă la birou.

O săptămână mai târziu, nu mai era la fel de sigur de sine. Lali nu luase legătura cu el de când plecase, iar el, deși încântat că își va putea vedea liniștit de lucru la computer, stătuse mai mult în fața ferestrelor imense și se uitase la familiile de pe plaja aglomerată de dedesubt, care se aruncau chiuind în marea agitată.

Adevărul era că îi simțea lipsa. Îi simțea lipsa mai mult decât și-ar fi putut închipui. De nenumărate ori luase telefonul mobil și formase numărul ei, dar orgoliul îl împiedicase să o sune. *Ea* îl părăsise pe *el*, îi șoptea acesta. Din cauza asta, Lali era cea care trebuia să îl sune pe

el. N-o să-i scoată ochii, se gândi el. O s-o lase să-şi ceară scuze, o va primi înapoi fără nici un reproş, iar, când va considera de cuviinţă, o va cere şi de soţie. O s-o lase să câştige...

Dar, pe măsură ce treceau zilele, hotărârea lui Ari începea să se clatine tot mai tare. În seara aceea, când stătea singur în apartamentul imens şi pustiu, şi-ar fi dorit să poată vorbi cu cineva şi să-i ceară un sfat. Dar oricât şi-ar fi stors creierii, nu reuşi să găsească o persoană îndeajuns de apropiată care să îi asculte oful. Era prea ocupat, de câţiva ani încoace, ca să mai ţină legătura cu prietenii din copilărie, iar, după refuzul de a participa la înmormântarea Anahitei, cu zece ani în urmă, relaţia cu părinţii şi fraţii săi se stricase simţitor. Acum suna acasă cel mult o dată pe lună, vorbea cu cel care îi răspundea, îi întreba de sănătate şi dacă au vreo veste nouă. Până şi mama lui îl trata cu răceală, când se întâmpla să răspundă la telefon. Nici o rudă nu îl suna vreodată din proprie iniţiativă.

Şi-au pierdut orice speranţă în mine, oftă, în timp ce se îndrepta spre patul mare şi gol. Se băgă sub cearşaf şi se întinse cu braţele sub cap, întrebându-se de ce oare, înainte să-l părăsească Lali, parcă nu avea timp de nimic, iar odată cu plecarea ei, seara, orele îi păreau nesfârşite.

A doua zi dimineaţă, gândindu-se la perspectiva unui weekend interminabil şi însingurat, Ari luă o decizie. Trebuia să renunţe la orgoliu şi să meargă după ea. Îşi luă inima-n dinţi, formă numărul ei de mobil şi, pentru prima oară, lăsă telefonul să sune până la capăt. Dar, în loc să audă glasul vesel al lui Lali, care îl roagă să lase un mesaj, auzi un sunet monoton, semn că numărul nu mai era alocat.

Pentru prima dată de la plecarea lui Lali, simţi un fior de spaimă în suflet. Până atunci, fusese convins că totul e doar o bătălie a orgoliilor, pe care era dispus să o piardă cu graţie. Nu îi trecuse nici o clipă prin minte că Lali pusese cu adevărat capăt relaţiei lor.

Încercă să o mai sune o dată, dar îi răspunse acelaşi sunet monoton. Cuprins de panică, se gândi cum ar putea să dea de ea. Ştia doar că părinţii ei locuiesc undeva, pe străduţele întortocheate din Dharavi – mersese acolo o dată, dar habar nu avea cum să ajungă din nou. Apoi, se chinui să îşi amintească vreo prietenă a ei, care i-ar fi putut

cunoaște adresa. Lali îl ținuse departe de cercul ei de prietene, căci multe dintre fetele cu care copilărise proveneau din familii la fel de sărace ca a ei. Își dădea și ea seama că nu sunt genul de femei elegante în compania cărora să iei cina la Indigo Cafe. Ari nu avea nici cea mai vagă idee cum să dea de urma lor.

Nu pricepea cum de trăise sub același acoperiș cu Lali, timp de patru ani, dar nu știa nimic despre viața ei de dincolo de ușa apartamentului. *E vina mea?* se întrebă, plimbându-se de colo colo pe terasa însorită.

Normal că e, recunoscu într-un final. Îi spusese răspicat că nu îl interesează să aibă o relație cu părinții ei. Nici măcar de dragul ei, nu făcuse un minim efort în acest sens. Nu erau oameni răi... săraci, într-adevăr, dar muncitori și hinduiști devotați, care le inoculaseră copiilor valori morale puternice și se străduiseră să le ofere cea mai bună educație pe care și-o permiteau.

Ari se trânti epuizat pe un scaun și își luă capul în mâini. Era conștient că îi tratase de sus nu doar pe ei, ci și convingerile lor – credința oarbă în zei, modestia și toleranța, exact lucrurile pe care el le disprețuia. Ca și părinții lui, ei simbolizau „vechea Indie", al cărei servilism era rezultatul a peste un secol de ocupație britanică.

Vechea generație nu părea să înțeleagă că se produsese un transfer de putere și nu era nevoie să mai țină capul plecat. Generația lui începea să prindă aripi, și nimic nu le mai stătea în cale.

Ari dorise să se rupă de vechile valori care, din punctul lui de vedere, îi îngrădeau pe cei care credeau în ele. Cum stătea acolo așa, cu ochii pierduți în zare, Ari își dădu seama că e furios. Dar de ce oare?

Deodată, făcu un gest pe care și-l înfrânase ani la rând. Își lăsă capul în mâini și plânse.

În timp ce reflecta la propria evoluție și la motivele acesteia, Ari știa că nu va uita prea ușor tristele ore interminabile din acel weekend. Nu era sigur dacă plânge după Lali sau de mila ființei singuratice, egoiste și furioase în care se transformase. Vărsa lacrimi amare și se întreba dacă are cumva vreo cădere nervoasă, probabil consecința a cincisprezece ani de muncă asiduă, fără pauză.

Da, realiză el, clădise o afacere de succes şi se bucura de toate avantajele financiare care decurgeau din aceasta. Dar, undeva, pe parcurs, se pierduse pe sine.

Încercă să discearnă motivele furiei sale şi, mai înfiorător, lipsa emoţiilor şi a compasiunii pe care le simţise cândva. Îşi reaminti perioada petrecută la internatul din Anglia şi dispreţul pe care i-l arătaseră colegii, doar pentru că era indian. Chiar dacă India îşi câştigase independenţa de peste şaizeci de ani, nobilimea britanică păstra încă un aer de superioritate nejustificată.

Dar cel mai rău suferea din cauza faptului că părinţii fuseseră foarte mândri de el. Oricât le-ar fi explicat urmările nocive ale dominaţiei britanice asupra naţiei indiene, cultura şi tradiţiile foştilor stăpâni lăsaseră o amprentă de neşters în conştiinţa lor. Pentru ei, nu exista mândrie mai mare decât aceea de a-şi vedea băiatul elev la o şcoală privată britanică.

Ari era însă conştient că, deşi cei cinci ani petrecuţi în Anglia îi alimentaseră ambiţia de a dovedi că e la fel de merituos şi de inteligent ca oricare dintre colegii săi englezi, dorinţa de a reuşi venea dinlăuntrul lui. Şi mai realiza că, lepădându-se de calităţile unice ale naţiei sale, devenise la fel de imperialist precum cei care îi guvernaseră cândva ţara. Îşi pierduse sufletul de indian.

Duminică seară, Ari ieşi din blocul în care locuia şi îl întrebă pe primul trecător care îi ieşi în cale pe strada Juhu Tara cum să ajungă la cel mai apropiat templu. Ca să nu se facă de ruşine, pretinse că nu este din Mumbai.

Odată intrat în templu, se descălţă şi îndeplini toate ritualurile religioase care, cu ani în urmă, îi erau la fel de firești ca respiraţia, dar care acum îi păreau ciudate şi nelalocul lor. Aduse câteva ofrande *puja*, nu închinate lui Lakshmi, zeiţa bogăţiei, cum procedase de câteva ori în ultimii ani, ci lui Parvati, zeiţa dragostei, şi lui Vişnu, atotputernicul zeu protector. Le ceru iertare, îndeosebi pentru felul în care se înstrăinase de părinţii lui. Şi îi imploră să i-o aducă înapoi pe Lali.

Ari ajunse acasă, mult mai liniştit decât înainte, şi îşi sună numaidecât părinţii. Îi răspunse mama lui.

– Bună, mamă. Am...

– Ce e, *beta*?

Îl podidiră lacrimile din nou când își dădu seama că mama lui simțise imediat că a pățit ceva rău. Își ceru iertare de la ea, de la tatăl, de la frații și de la surorile lui.

– Iartă-mă, mamă. Îmi pare nespus de rău, zise el, printre lacrimi.

– Mi se rupe sufletul când te aud, fiule. Lali te-a făcut să suferi?

Ari amuți preț de câteva secunde.

– Cum ai ghicit, mamă?

– Nu ți-a spus că a trecut pe la noi acum două săptămâni?

– Nu.

– Am înțeles.

– Ce v-a zis? întrebă Ari.

– Ne-a zis, oftă Samina, că s-a săturat să aștepte până când te hotărăști să faci pasul cel mare. Că poate eziți, pentru că n-o iubești suficient de mult și de-asta e mai bine să se despartă de tine. Știi ce mult își dorea o familie, *pyara*.

– Știu, normal că știu. Crede-mă, mamă, chiar o iubesc. Mi-e dor de ea... vreau să se-ntoarcă acasă. Dacă știi unde e, spune-i, te rog, asta din partea mea. Aș...

Ari nu reuși să își ducă ideea la capăt.

– Of, dragul meu, îmi pare atât de rău, dar n-o să se-ntoarcă la tine.

– De ce nu? întrebă Ari, realizând imediat că se comportă ca un copil răzgâiat, care întreabă de ce nu se poate juca cu jucăria preferată.

– Îmi pare rău că trebuie s-o afli de la mine, dar cred că e mai bine să știi. Presupun că îți amintești că părinții ei aranjaseră să o mărite cu cineva, dar Lali a refuzat după ce te-a cunoscut pe tine.

– Da, răspunse Ari, amintindu-și ceva ca prin ceață. Cred că era vorba de un văr al ei din Kolkata. Un fermier mult mai în vârstă decât ea. Lali mi-a zis că l-a detestat de cum l-a văzut.

– Poate că da, poate că nu, zise Samina, pe un ton evaziv. Cert e că s-a căsătorit cu el ieri.

Ari amuți.

– Ari, mă auzi?

– Da, răspunse el, şocat. Dar de ce? Nu înţeleg...

– Eu înţeleg foarte bine, răspunse calm Samina. Lali are aproape treizeci de ani. Nu are o meserie din care să se poată întreţine singură, iar părinţii ei sunt prea săraci ca să îi dea o zestre. A zis că, dacă se mărită cu un bărbat mai în vârstă, cel puţin va fi scutită de griji financiare până la sfârşitul vieţii.

– Poftim? exclamă Ari, nevenindu-i să creadă ce aude din gura mamei sale. Şi cu mine era scutită de griji financiare! Poate că nu petreceam suficient timp cu ea, dar, financiar vorbind, i-am oferit totul.

– Ştiu, dar nu i-ai oferit exact ce voia mai mult. Lucrul pe care şi-l doreşte orice femeie, mai ales în India.

– Adică nu m-am căsătorit cu ea? gemu Ari.

– Da. Cum spunea şi Lali, dacă te săturai de ea la un moment dat, o aruncai în stradă să moară de foame. Ca amantă, n-avea nici un drept, nici un statut, nici o proprietate... Trebuie să înţelegi că aceste lucruri contează enorm.

– De ce nu mi-a spus ce o frământă? zise Ari, muşcându-şi buzele.

– Ţi-a spus, şi nu o dată. Dar, până la urmă, s-a lăsat păgubaşă, oftă Samina. Mi-a zis că nici n-o auzeai. Singurele ei atuuri erau frumuseţea şi tinereţea. Iar timpul zboară.

– N-am... înţeles. Zău, mamă, crede-mă.

– Şi, firește, era prea mândră ca să se roage de tine.

– Ce mă fac acum, mamă? întrebă Ari deznădăjduit.

– Mergi înainte, sugeră Samina. Tragi învăţăminte din ce-ai păţit. Dar trebuie să pricepi că Lali nu mai vine înapoi.

– Trebuie... să închid, mamă. Am mult de lucru.

– Mai vorbim...

Era prea tulburat ca să audă continuarea. Apăsă pe buton şi încheie convorbirea.

Pentru prima oară în viaţă, Ari nu se duse la birou a doua zi. Îl sună pe Dhiren, noul manager de vânzări, şi îl anunţă că e bolnav şi are febră. În următoarele zile, dormi ca un animal în hibernare. Se dădea jos din pat doar ca să mănânce, să bea apă şi să meargă la toaletă. Energia lui fenomenală părea să-l fi părăsit, iar, când se privi în

oglindă, era palid și parcă mai mic decât înainte – ca și când dispăruse o parte din el. Ceea ce, își zise profund deprimat, se și întâmplase.

În rarele momente când era treaz, stătea cu ochii în tavan și se întreba cum de își pierduse elanul și hotărârea care îl animaseră zi de zi, vreme de cincisprezece ani. Când primea telefoane de la birou, prefera să nu răspundă. Nu se simțea în stare să vorbească cu cineva.

Marți seară, ieși pe terasa puternic luminată, se uită la lumea care își continua deplasarea la picioarele lui și se gândi la viitorul lui. Îl vedea în față, căscându-se ca un vid de nepătruns. Își lăsă capul pe mâini.

– Iartă-mă, Lali, oftă el.

În apartament, se auzi soneria interfonului. Se duse fuga și ridică receptorul, rugându-se cu disperare să fie ea.

– Da?

– Sunt mama, *beta*.

– Urcă, zise, profund dezamăgit că nu era Lali.

Nu se aștepta la această vizită; părinții lui locuiau la cinci ore de mers cu mașina de Mumbai.

– Copilul meu! zise Samina și îl cuprinse în brațe când îi deschise ușa.

În clipa aceea, tot zbuciumul și amărăciunea strânse în zece ani se evaporară, și Ari plânse ca un copil, ghemuit în brațele mamei sale.

– Îmi pare rău, mamă, îmi pare așa de rău.

– Ari, spuse Samina, dându-i părul din ochi cu un zâmbet blajin, tot ce contează e că ai revenit în sânul familiei tale. Ești amabil să-i faci mamei tale un ceai? Doar a bătut cale lungă.

În seara aceea, Ari purtă lungi conversații cu mama lui și îi mărturisi gândurile care îl măcinau de câteva zile și perspectiva sumbră asupra propriului viitor.

– Măcar acum îmi vorbești cu sufletul, și nu cu mintea aia îndărătnică a ta, comentă Samina, încercând să îl consoleze. M-am tot întrebat unde a dispărut fiul meu și dacă o să se mai întoarcă vreodată la mine. E un început promițător. Ai învățat o lecție importantă, Ari. Mulțumirea vine din multe lucruri, nu doar din unul singur. Banii și succesul nu-ți pot aduce niciodată fericirea, dacă inima ta e ferecată.

– La fel mi-a zis și Anahita ultima oară când ne-am văzut, medită Ari. Și mi-a mai zis că o să înțeleg asta într-o bună zi.

– Străbunica ta a fost o femeie tare înțeleaptă.

– Da, și mi-e rușine că n-am venit să-mi iau rămas-bun de la ea.

– Dacă crezi în spirite, cum credea ea, sunt sigură că e aici lângă noi și te iartă. Acum scuză-mă, căscă ea, sunt obosită după drum și trebuie să mă culc.

– E de înțeles, zise Ari și o conduse la parter, într-unul din dormitoarele frumos mobilate.

– Cât spațiu pentru o singură persoană, observă Samina, iar Ari îi puse jos geanta de voiaj. Nu-mi vine să cred că o să dorm o noapte întreagă fără să mă înnebunească taică-tu cu sforăiturile lui. S-ar putea să nu mai vreau să plec.

– Poți să stai oricât dorești, spuse Ari, surprins de sinceritatea propriilor cuvinte și rușinat că nu o invitase niciodată acasă la el. Îți mulțumesc că ai venit, adăugă și o sărută de noapte bună.

– Ești fiul meu. Mi-am făcut griji pentru tine. Nu contează dacă stai într-un apartament imens sau cât de bogat ai ajuns, tot primul meu copil ești, și te iubesc, răspunse ea, mângâindu-l pe obraz.

O jumătate de oră mai târziu, Ari se întinse în pat, cu o senzație de stranie ușurare că mama lui dormea la doar câțiva metri distanță. Faptul că nu îi reproșase greșelile din trecut și că venise să îl vadă imediat ce aflase că are probleme îl făcea să se simtă cu atât mai rușinat. Apoi se gândi la Anahita și la îndârjirea cu care crezuse atâția ani că primul *ei* născut încă trăiește.

Oare mamele aveau un al șaselea simț când venea vorba de copiii lor?

Privirea lui Ari alunecă spre comodă. Într-un sertar, era închisă povestea străbunicii lui, neatinsă de unsprezece ani. Deși era singur, simți că roșește, la fel cum pățise și la ultima întâlnire cu străbunica sa.

Dacă *era* într-adevăr lângă el acum, Ari spera că aude cât de mult regretă că a neglijat lucrul pe care i-l încredințase. Se dădu jos din pat, deschise sertarul și scoase foile îngălbenite. Se uită la caligrafia desăvârșită și observă că e scrisă într-o engleză curată.

Își simțea pleoapele grele. Nu era momentul potrivit să descifreze cuvintele, dar își jură să o citească a doua zi.

În ziua următoare, ieși să ia micul dejun împreună cu mama sa, înainte ca ea să plece în lunga călătorie înapoi acasă.

– Te întorci la serviciu de mâine? îl întrebă Samina. Ți-ar prinde bine. Îți mai abate gândurile de la probleme, decât să stai și să jelești în apartamentul ăla pustiu.

– Cine să te mai înțeleagă și pe tine, mamă? chicoti Ari. Ba mă certi că muncesc prea mult, ba mă îndemni să revin la birou.

– În viață, trebuie să existe un echilibru, iar tu trebuie să ți-l găsești pe al tău. După aceea, poate descoperi și fericirea pe care o cauți. Ah, era să uit, zise Samina și scotoci în geantă, de unde scoase volumul de poezii *Rewards and Fairies* al lui Rudyard Kipling. E de la taică-tu. A zis să citești poezia „Dacă", una dintre preferatele lui.

– O știu, spuse Ari, zâmbind. Dar n-am mai recitit-o de când eram elev.

După ce plecă mama lui, nu înainte de a-i cere să jure că va trece pe acasă imediat ce se întoarce din călătorie, Ari se urcă în mașină și porni spre birou.

Îl chemă pe Dhiren și îl anunță că îi lasă firma în grijă pe timpul șederii lui la Londra și că era posibil să rămână acolo mai mult decât prevăzuse.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, se îmbarcă într-un zbor de noapte ce urma să aterizeze pe aeroportul Heathrow. Ignoră filmele pe care le putea viziona și reciti poezia lui Rudyard Kipling, trimisă de tatăl lui. La final, zâmbi ironic. Înțelesese mesajul. Apoi comandă un pahar cu vin și scoase din servietă paginile îngălbenite primite de la străbunica sa.

Jaipur, India

1911

Capitolul 6
Anahita

Îmi aduc aminte, copilul meu. În noaptea încremenită, până şi cea mai plăpândă adiere de vânt era o binecuvântare pe căldura sufocantă din Jaipur. Deseori urc împreună cu celelalte femei din casă şi cu copiii lor pe acoperişul Palatului Lunii şi dormim acolo.

Oraşul Jaipur se întinde pe o câmpie înconjurată de dealuri sterpe, cenuşii. În copilărie, credeam că nu există loc mai frumos pe faţa pământului, căci oraşul pare desprins dintr-un basm. Clădirile erau văruite în rozul cel mai plăcut. Casele cu acoperişuri bombate erau decorate cu sculpturi delicate, iar coloanele elegante ale verandelor mărgineau străzile largi. Firește, Palatul Lunii se înălţa în zona cea mai pitorească – era un oraş în sine, înconjurat de grădini luxuriante. Interiorul era un labirint, prin ale cărui arcade crenelate pătrundeai în curţile interioare, care ascundeau propriile taine.

Înşişi locuitorii Jaipurului erau plini de culoare; bărbaţii purtau turbane galbene, mov şi rubinii. Uneori, îi admiram de la una dintre terasele înalte ale palatului şi mă gândeam cât de mult seamănă cu o armată de furnici multicolore, care mişună neîncetat de colo colo.

În palatul meu din inima oraşului magic, trăind printre mai marii societăţii, mă simţeam ca o prinţesă, la fel ca mulţi dintre tovarăşii mei de joacă.

Dar, bineînţeles, nu eram.

Până la vârsta de nouă ani, am trăit în mijlocul forfotei de pe străzile de la poalele lui.

Mama, pe numele ei Tira, se trăgea dintr-un șir lung de *baidh*, denumirea indiană pentru vraci ori vindecătoare. Încă de la o vârstă fragedă, mă ținea lângă ea când oamenii din oraș veneau să îi ceară sfatul în diverse probleme. În grădinița din spatele casei, creșteau o sumedenie de ierburi parfumate, din care făcea tot soiul de poțiuni ayurvedice, și deseori o priveam cum macină *guggulu*, *manjishtha* sau *gokhru* pe *shil noda*, ca să prepare leacuri. Clientul părea împăcat și pleca fericit la gândul că persoana iubită îi va împărtăși dragostea, sau că va scăpa de tumoare, ori că va zămisli un prunc în mai puțin de o lună.

Uneori, când ne trecea pragul vreo femeie, mama îi cerea servitoarei să mă scoată la plimbare câteva ore. După un timp, am început să observ că, ori de câte ori cerea asta, femeia stătea așezată pe perne, în camera din fund, trasă la față și înspăimântată.

Desigur, pe atunci nu știam cum anume le ajută mama pe acele femei, dar acum știu. Le ajuta să scape de copiii nedoriți.

Copilul meu, probabil crezi că o asemenea faptă e un păcat împotriva zeilor. În general, se întâmpla asta pentru că femeia avea deja șase sau chiar mai mulți copii – în India acelor vremuri, nașterile erau de neoprit –, iar familia era atât de săracă, încât nu-și permitea să mai hrănească încă o gură. Pe de altă parte, le ajuta și pe mamele cărora le venea sorocul. Când am mai crescut, a început să mă țină lângă ea, ca să îi dau o mână de ajutor. La prima naștere la care am asistat, mărturisesc că mi-am acoperit ochii, dar, cum se întâmplă cu toate, mai ales cu fenomenele naturale, te obișnuiești cu imaginea și o privești ca pe un miracol.

Uneori, plecam împreună, călare pe armăsarul pe care tata îl ținea într-un grajd la marginea orașului, și vizitam satele dimprejurul Jaipurului. Atunci am început să înțeleg că nu toată lumea trăiește într-un oraș roz, de basm, cu o familie iubitoare și mâncare pe masă în fiecare seară. Am văzut lucruri cumplite în timpul acelor peripluri: sărăcie, boli, foamete și agonia prin care trece ființa umană. Am învățat de timpuriu că viața nu e dreaptă, și nu am uitat niciodată această lecție.

Mama, ca toți hindușii, era deosebit de superstițioasă, deși tata o tachina că duce totul la extrem. O dată, pe când aveam șase ani, ne pregăteam să mergem în vizită la niște rude aflate la peste trei sute de kilometri distanță, cu ocazia sărbătorii *Holi*, un festival vesel la care participanții aruncă unii în alții cu prafuri colorate. La finalul zilei, toată lumea era pictată din cap până-n picioare în toate culorile curcubeului.

În acea zi, am ieșit din casă și am luat-o spre gară, de unde urma să pornim în prima etapă a călătoriei. Deodată, ne-a trecut o bufniță albă prin față, iar mama a încremenit locului, cu o figură îngrozită.

– Nu putem merge, ne-a zis. Trebuie să ne întoarcem.

Tata, obișnuit cu superstițiile mamei și dornic să își revadă neamurile, a zâmbit, legănând din cap.

– *Pyari*, e doar o pasăre frumoasă, care a zburat pe lângă noi. Nu înseamnă nimic rău.

Dar mama se întorsese deja din drum și mergea spre casă. Oricât a protestat tata, n-a fost chip s-o înduplece. Așa că, la sfârșit de săptămână, am rămas acasă tustrei, eu și tata îmbufnați peste poate, la gândul că verișorii, unchii și mătușile noastre se distrează de minune la câteva sute de kilometri depărtare.

Cu toate astea, o zi mai târziu, am aflat că în regiune se produseseră inundații. Iar trenul în care trebuia să urcăm trecuse peste un pod care se prăbușise sub greutatea lui. Vagoanele și toți pasagerii căzuseră în apele noroioase și învolburate. O sută de suflete din orașul nostru nu aveau să se mai întoarcă acasă.

Din acel moment, până și tata a început să ia în serios instinctele mamei. Când am mai crescut, mama a început să mă învețe să prepar leacuri simple pentru tuse, răceli, suferințe din dragoste. Mi-a zis să urmăresc și să învăț calendarul lunar – dacă preparai leacurile în anumite perioade ale lunii, acestea erau mai puternice. Tot ea mi-a explicat că femeile își trag de la lună puterea lor feminină. Și că natura, creată de zei pentru a le oferi oamenilor tot ceea ce au nevoie, e cea mai puternică forță de pe pământ.

– Într-o bună zi, Anni, o să auzi cântecele spiritelor, îmi spunea înainte de culcare. Și atunci vei știi că ai moștenit anumite daruri.

La vremea aceea, nu pricepeam despre ce vorbeşte, dar clătinam din cap în semn de încuviinţare.

– Da, Maaji, îi spuneam când mă săruta de noapte bună.

Ştiam că măritişul ei cu tata fusese o mezalianţă. Mama s-a născut într-o castă superioară. Era verişoară de-a doua cu *maharani* de Jaipur, soţia maharajahului, deşi, sinceră să fiu, mereu am avut impresia că toţi indienii pe care-i cunosc sunt ori verii noştri, ori ai vreunei cunoştinţe de-ale noastre. Încă de la vârsta de doi ani, fusese promisă în căsătorie unui văr bogat din Bengal, care, din nefericire, se îmbolnăvise de malarie şi murise la scurt timp după aceea. În vreme ce părinţii mamei îi căutau un alt soţ potrivit, ea l-a întâlnit pe tata la festivalul *Navratri*, şi au început în secret o relaţie, întreţinută exclusiv prin scrisori pe care şi le trimiteau pe furiş.

Când bunicii mei au anunţat-o că i-au găsit un soţ de viţă nobilă, dar în vârstă de cincizeci de ani, care dorea ca mama să fie cea de-a treia soţie a sa, ea a ameninţat că fuge de acasă dacă nu îi dau voie să se mărite cu tânărul şi chipeşul meu tată. Nu ştiu prin ce peripeţii au trecut părinţii mei ca să se poată vedea – poveştile acestea intraseră deja în folclorul lor pe vremea când m-am născut –, dar, într-un final, bunicii mei s-au văzut nevoiţi să accepte căsătoria.

– Le-am spus bunicilor tăi că nu îi pot oferi fiicei lor rubine, perle şi un palat, dar îi voi oferi dragostea mea veşnică, mi-a povestit tata. Iar tu, *beti*, să nu uiţi niciodată că a iubi şi a fi iubit valorează cât toate comorile maharajahului.

Tata, Kamalesh, era exact opusul mamei. Filosof, poet şi scriitor, a cărui ideologie se inspira din Rabindranath Tagore, celebrul poet şi activist brahman. Câştiga o nimica toată pentru pamfletul lunar pe care îl publica şi în care îşi punea toate ideile radicale, mai ales despre ocupaţia britanică în India. Învăţase singur să vorbească engleza fluent şi, paradoxal, ţinând cont de opiniile lui politice, îşi finanţa scrierile din meditaţiile pe care le dădea nobililor indieni, dornici să înveţe limba pentru a conversa cu omologii lor britanici.

Pe mine, fiica lui, m-a învăţat nu doar engleza, ci şi tainele multor altor discipline, de la istorie şi până la ştiinţe. În vreme ce alte tinere indiene învăţau arta brodatului şi rugăciunile pe care să i le închine

lui Shiva, pentru a-și găsi un soț bun, eu citeam *Originea speciilor* de Darwin și studiam matematica. De asemenea, încă de la opt ani, călăream fără șa și galopam pe câmpiile pustii de la marginea orașului, după tata, care mă îndemna să gonesc mai tare și să-l prind din urmă. Ca orice fetiță, îmi adoram tatăl și mă străduiam din răsputeri să îl impresionez.

Astfel, între un tată cu vederi radicale, care analiza totul logic, și o mamă care, găsind într-o zi un liliac în dormitor, a chemat o *ojha* ca să alunge spiritele rele, am crescut printre cele mai felurite viziuni despre lume. Am împrumutat multe dintre ele, dar aveam și ceva ce era doar al meu.

Într-o zi, în timp ce stăteam în brațele tatei, supărată că văzusem un grup de băieți care băteau un câine vagabond, lihnit de foame, mi-a ridicat bărbia spre el și mi-a șters lacrimile de pe obraji.

– Scumpa mea Anni, ai o inimă atât de sensibilă, care bate mai tare decât o sută de *tabla*. Ca și tatăl tău, deteşti nedreptatea și cauți echitatea. Dar, fii cu băgare de seamă, draga mea, căci oamenii sunt ființe complexe, iar viața nu e în alb și negru. Acolo unde crezi că vei găsi bunătate e posibil să descoperi și răutate. Iar acolo unde vezi răutate, e posibil să existe și bunătate.

Pe când aveam nouă ani, tata a murit pe neașteptate, din cauza epidemiei de febră tifoidă care se abătuse asupra orașului în anotimpul musonic. Nici chiar poțiunile din arsenalul considerabil al mamei nu au izbutit să îl salveze.

– I-a sunat ceasul, *pyari*. Știam că așa se va întâmpla, mi-a zis mama.

Nu reușeam să înțeleg resemnarea calmă cu care acceptase moartea tatei. În timp ce eu jeleam îndurerată peste trupul lui neînsuflețit, ea stătea lângă el, liniștită, nemișcată, fără să verse o lacrimă.

– Când îți sună ceasul, Anni, și ești chemat, trebuie să te duci, m-a consolat ea. Nu te poți împotrivi.

Răspunsul ei nu m-a mulțumit deloc. M-am zbuciumat, am urlat și am refuzat să plec de lângă trupul tatei, când l-au urcat pe rugul funerar. Îmi amintesc că m-au luat cu forța, în momentul în care

preotul a început să se roage şi au aprins paiele de sub rug. Fumul înecăcios s-a înălţat în aer. Am fugit şi m-am ascuns în fustele mamei.

După moartea tatei, abia dacă mai aveam din ce trăi. Verişoara mamei, soţia maharajahului Jaipurului, ne-a invitat să locuim cu ea. Astfel, ne-am mutat amândouă din căsuţa noastră frumoasă în Palatul Lunii şi în *zenana*.

Zenana era locul în care toate femeile de la palat trăiau laolaltă, separate de bărbaţi. Deoarece, pe vremea aceea, din momentul în care intrau la pubertate, toate doamnele se supuneau tradiţiei *purdah*. În afară de soţi şi de rudele apropiate, nici un bărbat nu avea voie să le vadă chipul. Chiar dacă ne îmbolnăveam, medicul era obligat să ne diagnosticheze din spatele unui paravan. Iar, dacă ieşeam în public, trebuia să fim acoperite din cap până în picioare. Acum, îmi pare aproape incredibil, dar aşa era obiceiul pe atunci, şi făcea parte din viaţa noastră de zi cu zi.

Ajunsă acolo, a durat ceva timp până să mă obişnuiesc cu zarva şi forfota din *zenana*. Acasă la noi, aveam o servitoare şi un grădinar. După plecarea acestora, rămâneam doar noi trei şi puteam oricând încuia uşa de la intrare, dacă doream să ţinem lumea la distanţă. La palat, lucrurile stăteau cu totul altfel. Trăiam, mâncam şi dormeam la un loc. Uneori, tânjeam după liniştea şi intimitatea fostei case, în care mă închideam în dormitor şi mă cufundam netulburată în lumea cărţilor.

Totuşi, viaţa la comun avea avantajele sale. Nu duceam niciodată lipsă de tovarăşi de joacă, căci *zenana* era plină de fete de vârsta mea. Găseam mereu un partener de table sau pe cineva care să mă acompanieze la *veena*, un instrument cu corzi, în timp ce cântam cu voce.

Tovarăşele mele de joacă proveneau dintre fiicele politicoase şi manierate ale nobilimii locale. Dar lucrul care îmi lipsea cel mai mult erau lecţiile. Abia după ce am ajuns în *zenana*, am realizat cât de progresist era tata, pentru că se apucase să mă educe.

El mă alinta „Anni“; numele meu real era Anahita, care înseamnă „cea plină de farmec“. Nu mi s-a părut niciodată că mi se potriveşte. Deşi eram ageră la minte (şi nimeni din generaţia mea nu mă întrecea la călărie), când venea vorba de „farmecele“ femeieşti, mă simţeam în

dezavantaj. Deseori le priveam pe celelalte femei cum se aranjează și se dichisesc în fața oglinzii, pierzând ore întregi ca să aleagă un corsaj colorat care să se asorteze cu fusta – în provincia Rajasthan, nu se purtau sariurile tradiționale.

Toate prințesele și majoritatea verișoarelor lor cu sânge nobil erau deja logodite cu vreun bărbat pe placul părinților. Eu, pe de altă parte, proveneam dintr-o castă superioară, dar dintr-o familie săracă. Nu ne rămăsese aproape nimic de pe urma tatei, și eram conștientă că mama nu avea cum să îmi facă zestre. Nici un bărbat nu m-ar fi considerat o „partidă bună", iar mama tot căuta printre neamurile noastre pe unul care să mă accepte. Nu eram nici dezamăgită, nici îngrijorată; încă îmi răsunau în minte cuvintele tatei când ceruse mâna mamei de la părinții ei.

Voiam să găsesc dragostea adevărată.

La vârsta de unsprezece ani, după mai bine de un an petrecut în *zenana*, educația anterioară și abilitățile la echitație au început să dea roade. Maharani m-a ales să fiu însoțitoarea fiicei sale mai mari, prințesa Jameera.

Cu toate că statutul de însoțitoare a prințesei îmi oferea noi privilegii și îmi permitea să particip la tot soiul de activități noi, interesante, ca de pildă să o însoțesc la partide de vânătoare ori să circul prin zone ale palatului unde nu avusesem acces până atunci, nu mi-o amintesc ca pe o perioadă fericită din viața mea.

Jameera era râzgâiată și capricioasă. Dacă jucam ceva și pierdea, fugea plângând la mama ei și mă acuza că trișasem. Când îi vorbeam în engleză, așa cum mă rugase mama ei, își acoperea urechile cu palmele și nu voia să mă asculte. Iar, dacă îndrăzneam vreodată să o întrec la plimbarea călare de dimineață, începea să zbiere de furie și nu mă mai băga în seamă toată ziua.

Știam amândouă care era problema; deși era prințesă, eu eram înzestrată cu talente și abilități native care ei îi lipseau. Mai rău decât atât, cu toate că nu aveam nici o înclinație spre cochetărie și nu mă dichiseam, toată lumea îmi complimenta silueta zveltă și osatura bună. Jameera, în schimb, nu era binecuvântată cu asemenea calități.

– *Maaji*, plângeam în brațele mamei, iar ea îmi ștergea lacrimile. Jameera mă urăște!

– E într-adevăr o fată dificilă. Dar n-avem ce face, *pyari*. Doar n-o să-i spunem mamei sale, soția maharajahului, că nu o placi pe fata ei mai mare! Poartă-te cât poți tu de frumos, mă ruga ea. E o onoare că ai fost aleasă, și sunt convinsă că, într-o zi, vei culege roadele.

Ca de obicei, mama avea dreptate. În 1911, s-a iscat mare agitație în toate statele princiare. Eduard al VII-lea, împăratul Indiei, încetase din viață cu un an înainte. Fiul său, George al V-lea, urcase pe tron, iar încoronarea urma să aibă loc în Anglia, în luna iunie. În decembrie, era programat marele Durbar de încoronare la Delhi, unde erau invitați toți prinții din India. Și, în calitate de însoțitoare a prințesei Jameera, am fost și eu inclusă în vasta suită pe care tatăl ei, maharajahul Jaipurului, avea să o ia cu el.

Mama nu-și mai încăpea în piele de fericire.

– Anni, mi-a spus, luându-mi fața în mâini, când te-ai născut, am procedat și eu cum e obiceiul și m-am dus la un astrolog, ca să îți facă harta vieții. Știi ce mi-a zis?

Am clătinat din cap.

– Nu, *maaji*. Ce-a zis?

– Mi-a zis că, atunci când vei împlini unsprezece ani, ți se va întâmpla un lucru nemaipomenit. Vei cunoaște o persoană care îți va schimba tot cursul vieții.

– Asta chiar că e nemaipomenit, am răspuns respectuoasă.

Abia acum, când scriu aceste rânduri, privesc în urmă și îmi dau seama câtă dreptate avusese astrologul.

Capitolul 7

Nu am cuvinte să descriu splendoarea și măreția Durbarului de încoronare. Pe măsură ce ne apropiam de câmpia pe care se întindea Parcul Încoronării – corturi cât vedeai cu ochii la marginea orașului Delhi –, aveam tot mai mult senzația că întreaga Indie se îndreaptă spre aceeași destinație.

În vreme ce eu, Jameera și prințesa mai mică ședeam în palanchinul cocoțat în spatele unuia dintre elefanții din alaiul reginei, aruncam priviri furișe printre draperii, ca să vedem ce se petrece afară. Șoselele prăfuite erau ticsite cu fel de fel de mijloace de transport imaginabile: biciclete, cărucioare pline ochi cu bagaje și trase de tauri asudați, automobile și elefanți – toate înghesuindu-se pe același drum. Săraci și bogați se îndreptau cu mic cu mare spre Parcul Încoronării.

Fiecare maharajah își instalase propria tabără, asemenea unui sătuc alimentat cu apă curentă și electricitate. Când am ajuns în tabăra noastră, am rămas uluită de dormitorul luxos al femeilor.

– Avem până și baie, i-am strigat Jameerei, șocată de minunățiile moderne care ne ofereau toate condițiile necesare pentru a ne muta acolo definitiv, dacă doream.

Jameera nu părea la fel de impresionată. Parcurseserăm drum lung, și nu suportase prea bine călătoria.

– Unde mi-e cutia *puja*? s-a răstit la servitoarele care despachetau cuferele interminabile aduse de la palatul prințeselor. Cearșafurile

astea sunt aspre, bombăni, trecându-şi degetele grăsune peste aşternuturi. Schimbaţi-le!

Accesele de furie ale Jameerei nu mă speriau. După ce le-am ajutat pe servitoare să despacheteze şi am văzut-o pe Jameera în baie, am plecat să explorez împrejurimile. Afară, în grădinile superbe care înconjurau tabăra, tot cerul părea luminat de felinarele aprinse în parcul imens. În zare, a izbucnit deodată un foc de artificii, o explozie de vârtejuri multicolore. Fumul înecăcios se amesteca cu parfumul sufocant de tămâie. Din depărtare, răzbăteau mugetele elefanţilor şi acordurile dulci ale sitarelor.

În clipa aceea, am trăit un sentiment de fericire pură. Pe o suprafaţă de câţiva kilometri pătraţi, erau adunate toate statele princiare din India. Printre miile de oameni instalaţi în parc, se găseau cele mai respectate, influente şi învăţate persoane din ţară. Iar eu, Anahita Chavan, eram martoră la toate acestea.

Am înălţat ochii spre cer şi am vorbit cu tata.

– Uite-mă unde sunt, tată, i-am zis bucuroasă.

E de la sine înţeles că, dacă pui laolaltă atâtea personaje de vază, vor apărea tot soiul de rivalităţi. Fiecare maharajah dorea ca tabăra lui să fie cea mai somptuoasă, sau să aibă o suită mai numeroasă şi mai mulţi elefanţi decât vecinii săi. Prinţii se întreceau în petreceri şi dineuri tot mai îmbelşugate şi mai opulente. Cu banii pe care îi luai pe rubinele, diamantele, smaraldele şi perlele care împodobeau trupurile prinţilor şi ale soţiilor acestora puteai cumpăra lumea, meditam, în timp ce o ajutam pe Jameera să se îmbrace pentru primul banchet pe care părinţii ei îl dădeau în tabăra noastră. Toată lumea fremăta de emoţie.

– Diseară vin optsprezece prinţi şi soţiile lor! m-a informat Jameera, chinuindu-se să îşi tragă brăţara de aur peste mâna dolofană. *Maaji* mi-a zis că o să fie prezent şi tatăl prinţului cu care sunt logodită. Trebuie să mă ajuţi să arăt cât mai bine.

– Bineînţeles, am spus.

Într-un final, cele patru maharani şi doamnele lor de onoare au plecat şi s-au aşezat în spatele paravanului, de unde îşi urmăreau soţii şi oaspeţii bărbaţi la marea recepţie dinaintea banchetului. Noi ceilalţi am răsuflat uşuraţi că toată lumea plecase binedispusă şi pregătită să

întâmpine în *zenana* noastră femeile și copiii care urmau să cineze cu noi, separat de bărbați.

În scurt timp, sala de recepție din cortul nostru era înțesată de invitate și odraslele lor. Mă uitam fascinată cum soțiile maharajilor invitați erau întâmpinate de prințesele noastre. În ochii unui copil de unsprezece ani, doamnele acelea păreau scoase din basme; unse cu uleiuri, parfumate, pictate cu henna, împodobite cu șiraguri de perle cât oul de rândunică, diademe încrustate cu diamante și smaralde și cercei cu diamante în nas. Copiii lor erau deopotrivă de strălucitor gătiți – băieței și fetițe, nu mai mari de trei ani, purtau la glezne brățări din aur masiv, bătute cu pietre prețioase și coliere lucrate cu o măiestrie desăvârșită.

Îmi amintesc că spectacolul acela m-a impresionat, dar m-a și tulburat profund. Am rămas năucită de bogățiile care se adunaseră într-o singură încăpere, neapreciate de cei care le purtau, când eu văzusem câtă sărăcie și foamete există în țara noastră.

Și totuși, eram copleșită de tabloul din fața mea.

Iar la această reuniune aveau să se adeverească predicțiile astrologului meu. E posibil ca momentul acela favorabil și crucial să ți se ivească pe nesimțite. În cazul meu, s-a întâmplat, ca în majoritatea cazurilor: a apărut fără să-și facă anunțată prezența cu surle și trâmbițe.

Stăteam cuminte într-un colț al sălii de recepție din *zenana* și admiram fastul din jurul meu. Eram deja plictisită și asudată, așa că m-am ridicat și m-am dus tiptil spre o deschizătură a cortului, ca să mă răcoresc. Am dat pânza la o parte și am aruncat o privire afară. Îmi amintesc că mă uitam la bolta înstelată a cerului, când am auzit o voce lângă mine.

– Te-ai plictisit?

Am întors capul și am văzut o fată. După șiragurile de perle de la gâtul ei și după diadema ce îi strălucea peste buclele dese, mi-am dat seama că se trage dintr-o familie bogată și influentă.

– Bineînțeles că nu, am răspuns repede.

– Ba da. Se vede pe tine, fiindcă și eu m-am plictisit.

Am îndrăznit timid să o privesc în ochi. Ne-am studiat câteva secunde, parcă analizându-ne reciproc.

– Vrei să ieşim şi să explorăm împrejurimile? m-a întrebat.

– N-avem voie! am răspuns, speriată.

– De ce nu? Sunt atâtea femei înăuntru, încât n-o să observe nimeni că lipsim.

Ochii ei ciocolatii, cu irisuri de chihlimbar, mă provocau.

Am tras aer în piept, conştientă că voi plăti scump dacă îmi descoperă cineva lipsa. Şi, în loc să îmi ascult raţiunea, am dat aprobator din cap.

– Trebuie să stăm la întuneric, altfel sigur ne vede cineva, mi-a zis, în şoaptă. Haide.

Apoi m-a luat de mână.

Îmi amintesc şi acum atingerea degetelor ei lungi şi subţiri. M-am uitat în ochii ei şi am văzut un licăr poznaş. I-am strâns degetele, şi palmele ni s-au unit.

Odată ieşite din cort, noua mea prietenă mi-a făcut semn spre capătul celălalt al taberei.

– Vezi? Acolo iau cina maharajahii.

Spaţiul din jurul cortului central era luminat de sute de lumânări în suporturi de sticlă, care îşi răspândeau razele pe siluetele întunecate ale plantelor şi arborilor din grădinile exotice.

M-a tras după ea, prin iarba moale care îmi gâdila tălpile desculţe. Părea că ştie exact încotro merge şi, în scurt timp, am ajuns la un cort imens. Am luat-o la fugă spre el, la adăpostul întunericului, ca să nu fim zărite. După aceea, ea s-a lăsat în genunchi şi a ridicat pânza groasă. S-a aplecat în faţă şi şi-a lipit ochiul de deschizătura minusculă.

– Ai grijă, te rog, să nu ne vadă cineva, am implorat-o.

– Nu se uită nimeni pe jos, a chicotit fata şi a mai ridicat puţin pânza. Vino să ţi-l arăt pe tata. Cred că e cel mai chipeş dintre maharajahi.

S-a dat la o parte, ca să îngenunchez în locul ei. Am luat pânza groasă şi am aruncat o privire prin crăpătură.

Înăuntru, se vedeau doar o mulţime de picioare de bărbaţi, împodobite cu bijuterii. Dar nu voiam să-mi dezamăgesc noua prietenă.

– Da! am zis. Chiar e un spectacol grandios.

– Dacă te uiţi în stânga, îl vezi pe tata.

– Da, da, am confirmat, uitându-mă la șirul de glezne. L-am văzut.

– E mai frumos decât tatăl tău, mi-a spus, cu o sticlire în ochi.

Am realizat atunci că fata își închipuia că sunt prințesă și că tata e maharajahul Jaipurului. Am legănat abătută din cap.

– Tata a murit. Nu e aici.

I-am simțit din nou mâna cafenie și caldă.

– Îmi pare rău.

– Mulțumesc.

– Cum te cheamă?

– Anahita, dar toată lumea îmi spune Anni.

– Eu sunt Indira, dar familia îmi spune Indy, mi-a spus, zâmbind. Apoi s-a lungit pe burtă, cu capul rezemat în mâini. Atunci, cine ești? m-a întrebat, studiindu-mă cu ochii ei ageri, ca de tigroaică. Ești mult mai frumoasă decât celelalte prințese din Jaipur.

– Nu sunt prințesă, am corectat-o. Mama e vară de-a doua cu soția maharajahului Jaipurului. Tata a murit acum doi ani, și de atunci locuim în *zenana* de la Palatul Lunii.

– Din păcate pentru mine, a spus ea, înălțându-și sprâncenele, eu *sunt* prințesă. Fiica mezină a maharajahului din Cooch Behar.

– Nu-ți place să fii prințesă? am întrebat-o.

– Nu prea, mi-a răspuns și s-a răsucit pe spate, cu brațele sub cap și privirea ațintită spre stele. Aș prefera să fiu dresoare de tigri la circ.

Am chicotit.

– Nu râde, m-a certat ea. Nu glumesc. Mama zice că sunt o prințesă îngrozitoare. Mă murdăresc tot timpul și una-două intru în bucluc. Se gândea să mă trimită în Anglia, la un pension, ca să învăț bunele maniere. Am amenințat-o că fug de acasă dacă-mi face una ca asta.

– De ce? Mie mi-ar plăcea enorm să văd Anglia. N-am fost niciodată nicăieri, am zis, melancolică.

– Ce noroc pe tine! Noi suntem mereu pe drumuri. Mama e o persoană foarte sociabilă și ne târăște după ea la toate balurile de aici și din Europa. Mi-ar plăcea să stau acasă, în palatul nostru frumos, și să am grijă de animale. Dacă nu reușesc să ajung dresoare, aș vrea să mă fac cornac și să trăiesc împreună cu elefanții. Oricum, îți spun eu că nu ți-ar plăcea Anglia. E cenușie, rece și cețoasă, și toată lumea

se alege cu o răceală îngrozitoare, mai ales tata, a spus Indira, oftând. Îmi fac griji pentru sănătatea lui. Vorbești engleză?

Mi-am dat seama că mintea ei zbura întruna, ca un fluture, de la un subiect la altul.

– Da.

Indira se ridică imediat în genunchi și îmi întinse o mână.

– Bună seara, mi-a spus, imitând perfect accentul britanic. Îmi face deosebită plăcere să te cunosc.

Am întins și eu mâna și i-am strâns-o.

– Asemenea, i-am răspuns, privind-o în ochi.

Apoi ne-am trântit amândouă pe iarbă, scuturate de hohote de râs. După ce ne-am potolit, am realizat că ar fi bine să ne întoarcem la *zenana*, înainte să ne observe cineva lipsa. M-am ridicat.

– Unde pleci?

– La cortul nostru. Știi bine că o să dăm de necaz dacă se află că am fugit.

– Pfui, a spus Indira, nepăsătoare. Eu intru mereu în necaz. Sinceră să fiu, cred că lumea asta și așteaptă de la mine.

Aș fi vrut să îi spun că eu, nefiind prințesă, ba dimpotrivă, câștigându-mi existența ca însoțitoare a unei prințese, nu voi fi iertată la fel de ușor.

– Cinci minute doar, m-a rugat ea. E așa zăpușeală și plictiseală în cortul ăla. Ia zi, cu cine te măriți?

– Nu e nimic aranjat deocamdată, am răspuns, resemnată.

– Ce noroc pe tine! Eu mi-am cunoscut viitorul soț acum câteva zile, și e bătrân și urât.

– O să te căsătorești cu el? Chiar așa bătrân și urât cum e?

– Nici nu mă gândesc! Vreau să găsesc un prinț frumos, care să mă iubească *și* să mă lase să cresc tigri, mi-a zis, rânjind.

– Și eu vreau să-mi găsesc prințul, am zis, visătoare.

Stăteam una lângă alta, două fetițe, cu ochii ațintiți la stele, și visam la prinții noștri chipeși. Unii oameni spun că le-ar plăcea să își poată vedea viitorul. Eu însă, gândindu-mă la momentul acela de inocență pură, când ședeam cu Indira pe iarbă, și toată viața ni se deschidea în față, mă bucur că nu puteam.

Capitolul 8

În următoarele trei săptămâni, în vreme ce festivităţile din Parcul Încoronării erau în toi, anunţând momentul culminant când toţi prinţii aveau să fie prezentaţi regelui George, eu şi Indira am devenit nedespărţite. Nu ştiu cum reuşea să se fofileze atât de des, cert e că venea la locul de întâlnire stabilit şi plecam în recunoaştere. Tabăra era locul nostru de joacă, o grădină a paradisului pentru două fetiţe curioase. La tarabe, găseam o mulţime de mâncăruri îmbietoare, precum *panipuri* şi *samosa*, umplute cu legume picante şi prăjite până căpătau o culoare aurie. Prăvăliile vindeau tot soiul de figurine din lut şi lemn. Indira, care părea să aibă mereu buzunarele pline cu rupii, a cumpărat un tigru de lut, care îmi plăcea în mod deosebit, şi mi l-a dăruit.

– Când n-o să mai fim împreună, mi-a zis, te uiţi în ochii lui şi o să ştii că mă gândesc la tine.

Din fericire, prinţesa Jameera era prinsă cu alte activităţi şi deseori mergea cu părinţii în vizită la ceilalţi maharajahi, evenimente la care prezenţa mea nu era obligatorie. Am întrebat-o pe Indira cum se face că familia ei o invită atât de rar la astfel de ocazii.

– Pentru că sunt cea mai mică, mi-a răspuns senină. Nimănui nu-i pasă de mine.

Ştiam că nu e tocmai adevărat. Erau momente când nu putea veni la întâlnire, iar mai târziu mi se plângea că trebuise să rabde ore în şir, în zăpuşeala din cort, în vreme ce părinţii ei se întreţineau cu oaspeţii. De cele mai multe ori, totuşi, izbuteam să ne vedem zilnic.

Într-o dimineaţă, când mă gândeam cu groază că ne vom despărţi în curând şi mă voi întoarce la atmosfera austeră a Palatului Lunii din Jaipur, Indira şi-a făcut apariţia cu o figură radioasă.

– Vino, mi-a zis şi m-a tras după ea, furişându-se cu agilitate printre corturi.

– Unde mergem? am întrebat.

– O să vezi, mi-a răspuns, secretoasă.

Câteva minute mai târziu, am ajuns la tabăra despre care ştiam că aparţine maharajahului din Cooch Behar, căci mi-o arătase Indira mai de mult.

– În primul rând, mi-a spus, trebuie să-ţi arăt elefantul meu preferat. E pui, are doar doi ani. În mod normal, nu avea ce să caute aici, fiindcă n-a învăţat încă să meargă în convoi, dar am insistat să vină cu noi. Ar fi suferit prea mult, în lipsa mea şi a mamei sale.

În momentul în care am intrat în *pilkhana*, a început să mă usture nasul de la mirosul oribil de bălegar. Erau cel puţin patruzeci de elefanţi înăuntru. Indira m-a condus prin faţa boxelor, salutând fiecare animal pe nume. În ultima, se găsea puiul. Când ne-am apropiat, ne-a auzit paşii şi a întâmpinat-o pe Indira cu un muget.

– Cum te simţi, frumoasa mea Preema? o întrebă Indira, frecându-şi faţa de capul elefantului. Am fost de faţă când ai venit pe lume, nu-i aşa, scumpa mea?

Puiul îşi încolăci trompa pe talia prietenei mele. Indira se întoarse spre mine şi luă două mănunchiuri de banane dintr-o grămadă.

– Cornacul tău, Ditti, m-a lăsat să-ţi pun ce nume vreau, nu-i aşa? a spus ea, în timp ce hrănea puiul. Am ales Preema, care în latină se scrie P-R-I-M-A şi înseamnă „prima“. Pentru că a fost primul elefant la naşterea căruia am asistat, a adăugat Indira, cu o sclipire în ochi. Acum îi spun „Frumuşica“, fiindcă s-a făcut o frumuseţe. Nu ţi se pare?

M-am uitat în ochii blânzi şi naivi ai elefantului şi am simţit un fior de gelozie, văzând cât de mult îl iubeşte Indira.

– Da, e foarte frumoasă, am încuviinţat.

Un indian mărunţel şi tuciuriu şi-a făcut apariţia pe neaşteptate.

– Ia zi, Ditti, e cuminte Frumuşica?

– Da, Înălțimea Voastră, deși va fi mult mai fericită când se va întoarce acasă.

– Ca noi toți, a răspuns Indira.

Cornacul în vârstă a plecat respectuos capul când am ieșit din boxă. Am realizat că era pentru prima oară când îmi vedeam prietena tratată ca o prințesă. M-a cuprins un sentiment de deznădejde. Fata cu care râsesem, mă jucasem și vorbisem, ca două surori, venea dintr-o altă lume, o lume aflată undeva, departe, la capătul celălalt al Indiei. Și, în scurt timp, va pleca de lângă mine și se va întoarce acolo.

M-au podidit lacrimile. Am clipit repede din ochi, ca să nu izbucnesc în plâns. Indira devenise centrul universului meu, deși știam că eu sunt doar undeva la periferia universului său. În cazul cel mai fericit, îi ținusem de urât câteva săptămâni. Dar, ca un adevărat fluture ce era, își va lua zborul și va găsi altă sursă de amuzament.

Am încercat să îmi alung din minte gândurile sumbre și să fiu recunoscătoare pentru timpul petrecut împreună. Când eram mai mică, mama mă certa mereu pentru pașele mele proaste, reproșându-mi că, din motive inexplicabile, tind să văd doar partea urâtă a lucrurilor. *„Ai puterea de a fi fericită, dar ești în stare să cazi și în cea mai neagră depresie“*, mi-a spus, la un moment dat.

– Hai mai repede. Vreau să-ți mai fac cunoștință cu cineva, mi-a zis Indira.

M-am smuls curajoasă din reverie și i-am aruncat un zâmbet forțat.

– Despre ce mai e vorba acum? Animal, mineral sau ființă umană?

Era un joc pe care îl jucam deseori, și Indira zâmbi la auzul cuvintelor.

– Categoric ființă umană. Mergem s-o cunoști pe mama.

În clipa aceea, a început să îmi bubuie inima în piept. În *zenana* din Jaipur, se vorbea deseori despre frumusețea Ayeshei, maharani de Cooch Behar. Le auzisem pe Jameera și pe mama ei spunând malițioase că, din cauză că Ayesha o cunoscuse personal pe regina Victoria, împărăteasa Indiei, la palatul Buckingham, se credea superioară celorlalte neveste de maharajahi.

– Vorbeşte engleză, iar când merge în Europa, se îmbracă în straie occidentale! exclamase mama Jameerei, scandalizată. Doar pentru că poartă haine create de designeri francezi, şi soţul ei o scaldă în diamante nu înseamnă că e o soţie sau o regină indiană mai grozavă decât noi celelalte!

Ştiam că nu acela era motivul real pentru care Jameera şi mama ei căutau să o denigreze pe Ayesha, ci pentru că, în urmă cu patru zile, tatăl Jameerei participase la o întrunire în tabăra Cooch Behar, iar la întoarcere declarase că regina de Cooch Behar e cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Dragul meu copil, între timp, am înţeles că rareori invidia feminină e stârnită de inteligenţa unei femei, de condiţia ei socială ori de cantitatea de bijuterii pe care le are în seif. Aproape întotdeauna gelozia se naşte din iscusinţa unei femei de a-i fermeca pe bărbaţi.

– Mamă! a strigat Indira când am intrat în locuinţa femeilor din tabăra Cooch Behar. Unde eşti?

– Aici afară, scumpo, a răspuns o voce caldă.

Indira m-a tras după ea prin mai multe corturi, până am ajuns pe o verandă frumoasă, umbrită de câţiva copaci jacaranda, care îşi legănau ramurile în adierea vântului. În mijlocul curţii, curgea o fântână arteziană.

– Am venit să ţi-o prezint pe prietena mea, Anni. Putem intra să te salutăm?

– Desigur. Tocmai am terminat micul dejun.

Mama Indirei stătea întinsă pe un morman de perne din mătase, cu o tavă în poală. A dat-o imediat la o parte, s-a ridicat şi a venit spre noi, cu braţele deschise, să îşi îmbrăţişeze fiica.

Era un gest neobişnuit – de câte ori intram la una dintre soţiile maharajahului meu, trebuia să fac o plecăciune adâncă şi nu aveam voie să mă ridic până ce nu primeam încuviinţarea.

– Pe unde umbli, neastâmpărato? a întrebat-o, zâmbind, pe Indira şi a luat-o în braţe.

Am profitat de moment pentru a o studia pe femeia care stârnise atâtea clevetiri în tabără. Mama Indirei nu purta nici o bijuterie şi nici un strop de machiaj. Trupul ei suplu era înveşmântat

într-o robă simplă, de mătase, iar pletele negre îi cădeau în valuri pe umeri. În timp ce stăteam acolo, i-am simțit ochii chihlimbarii, mari și inteligenți – ca ai fiicei sale – îndreptându-se spre mine și măsurându-mă cu atenție. Tatăl Jameerei avea dreptate; era, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată.

– I-am arătat lui Anni elefănțelul meu, atâta tot, a spus Indira.

Regina a zâmbit și și-a sărutat fata pe creștet.

– Nu mi-o prezinți pe prietena ta?

– Ba da. Anni, ea e mama mea, Ayesha. Mamă, ea e Anahita Chavan.

– Bună, Anahita.

Regina mi-a aruncat un zâmbet cald, dezvelindu-și dinții albi și puternici, ascunși sub buzele perfect conturate. Stăteam în fața ei, copleșită și mută de emoție. Comportamentul ei neobișnuit de familiar, atât față de fiica ei, cât și față de mine, îi conferea mai mult farmec. Într-un final, am lipit palmele și am plecat capul, în *pranaam*-ul tradițional.

– E o onoare să vă cunosc, am îngăimat, conștientă că mă înroșisem până în vârful urechilor de rușine.

– Luați loc și serviți un ceai.

Ayesha ne-a condus grațioasă la perne și ne-a făcut semn să ne așezăm de-o parte și de alta a ei. Nu îndrăzneam, căci era nemaiauzit ca o regină să stea la același nivel cu supușii ei. În *zenana* noastră, noi stăteam pe jos, iar reginele pe scaune, deasupra noastră.

Odată ce Indira a îngenuncheat pe perne, lângă mama ei, i-am urmat exemplul, străduindu-mă să par cât mai mică și mai umilă. Ayesha a bătut din palme, și o servitoare a ieșit numaidecât din cort.

– *Chai*, a poruncit Ayesha, iar servitoarea a dispărut înăuntru, cu o plecăciune. Indira mi-a vorbit mult despre noua ei prietenă, Anahita, a reluat Ayesha, îndreptându-și atenția spre mine. Mi-a spus că vorbești engleză foarte bine. Unde ai învățat-o?

– De la tata, Înălțimea Voastră. Era profesor și un om erudit, am răspuns, gâfâind.

– Ești o fată norocoasă că ai primit educație. Din păcate, mulți tați sunt de părere că e inutil să își instruiască fetele. Poate reușești tu să-i insufli mai multă disciplină fetei mele în privința învățăturii, a spus,

ciufulind tandru părul Indirei. E fată isteață, probabil mult mai isteață decât fraţii ei, dar îi lipseşte răbdarea de a studia.

– Mamă, ştii că vreau să mă fac dresoare de tigri, nu profesoară, replică Indira, bosumflată.

Am rămas încă o dată uluită de dezinvoltura şi sinceritatea cu care îşi vorbeau mama şi fiica.

– Am înţeles de la Indira că trăieşti la Palatul Lunii din Jaipur, a continuat regina.

– Aşa e.

– Frumos oraş Jaipurul, a spus ea, zâmbind.

Servitoarea a adus ceaiul şi l-a turnat în cești. Am luat o sorbitură, nevenindu-mi a crede că împart *chai*-ul şi pernele de mătase cu frumoasa şi celebra regină de Cooch Behar.

– Mamă, nu pot să plec fără prietena mea, a declarat Indira, fără ocolişuri. Vreau să vină cu noi şi să locuiască la palatul din Cooch Behar.

M-am îmbujorat din nou şi am lăsat capul în pământ.

Regina a ridicat o sprânceană perfect arcuită.

– Am înţeles, a zis şi şi-a întors privirea galeşă spre mine. Ai discutat despre asta cu Indira, Anahita?

– Hm... păi... nu, Înălţimea Voastră, am bolborosit.

– Indira, nu cred că Anahita doreşte să îşi părăsească familia, oraşul şi prietenii ca să vină cu noi. Iar eşti egoistă. Îmi cer scuze pentru purtarea fiicei mele, Anahita. Uneori, vorbeşte fără să gândească.

– Dar, mamă, am rămas atât de singură la palat, după ce toţi fraţii şi surorile mele au plecat la şcoală. Plus de asta, tu singură ai spus că Anni m-ar putea încuraja să învăţ mai bine şi să mă ajute la engleză, a argumentat Indira, pe un ton rugător. Acum e însoţitoarea prinţesei Jameera, pentru care face exact acelaşi lucru.

– Un motiv în plus ca Anahita să rămână acolo unde e. Sunt convinsă că biata prinţesă Jameera i-ar duce dorul. Nu poţi răpi oamenii, Indira, oricât de mult ţi-ai dori.

În clipa aceea, am deschis gura şi am dat să spun că nimic nu mi-aş dori mai mult decât să fiu „răpită“ de noua mea prietenă. Dar limba a refuzat să articuleze cuvintele, aşa că am tăcut neputincioasă şi am ascultat-o pe regină cum îşi mustră fiica pentru purtarea ei egoistă.

– Zău, mamă, nu înțelegi că suntem nedespărțite! Dacă Anni nu vine cu mine, s-ar putea să mă sting de dorul ei, a stăruit Indira.

– O s-o rugăm pe Anni să vină în vizită, a răspuns Ayesha, ca să o consoleze. Te deranjează dacă îți spun și eu Anni?

– Bineînțeles că nu, Înălțimea Voastră, am spus imediat. Mi-ar face mare plăcere să vin în vizită.

– Atunci, vom face toate pregătirile necesare. Acum trebuie să merg să mă îmbrac. Iau prânzul cu viceregele. Imediat ce s-a ridicat regina, am sărit și eu în picioare. Mi-a zâmbit din nou. Mă bucur că te-am cunoscut, Anni. Sper să ne vizitezi în curând la Cooch Behar.

Cum și Indira era invitată la masa de prânz, am plecat singură spre tabăra mea, mustrându-mă amarnic că nu avusesem curajul să vorbesc atunci când mi se oferise șansa. Trebuia să le spun că sunt dispusă să mă mut și pe lună, ca să fiu împreună cu prietena mea.

Pe măsură ce festivitățile de încoronare se apropiau de final, m-am întâlnit tot mai rar cu Indira. Tabăra noastră era demontată și împachetată în vederea întoarcerii acasă.

– Ce ai azi de ești așa pleoștită? m-a întrebat Jameera. Zici că ești o pisică călcată pe coadă. Nu te-ai simțit bine aici?

– Ba da, normal că m-am simțit bine.

– Atunci, ar trebui să fii recunoscătoare că te-am luat cu mine.

– Sunt foarte recunoscătoare, Jameera.

Am văzut-o cum strâmbă din buze și îmi întoarce spatele. Îmi dădeam seama că nu îi arătasem recunoștința și respectul pe care și le dorea, dar prea puțin îmi păsa. Când eram cu Indira și cu mama ei, mă simțeam dorită și prețuită. Era un sentiment minunat, pe care nu îl mai trăisem până atunci.

În ultima seară la Delhi, m-am urcat în pat, în cortul pe care îl împărțeam cu Jameera, și am stat acolo, cu ochii în lacrimi. Știam că urma să plecăm dis-de-dimineață și că nu voi apuca să îmi iau rămas-bun de la Indira. Lacrimile îmi ardeau ochii. Le-am lăsat să îmi șiroiască pe obraji. Nu ne trecuse nici o clipă prin minte să facem

schimb de adrese, şi nu ştiam dacă o scrisoare adresată „prinţesei Indira de la Palatul din Cooch Behar“ avea să ajungă la destinaţie.

În afară de asta, mă întrista gândul că ea se va întoarce la viaţa ei fabuloasă, de prinţesă, şi va uita cu desăvârşire de mine. În cele din urmă, m-am cufundat într-un somn agitat, în sforăiturile Jameerei.

Am crezut că visez când am auzit glasul Indirei strigându-mi numele.

– Anni! Trezeşte-te!

Am deschis ochii şi am văzut-o aplecată peste mine. Am tresărit şi m-am trezit imediat.

– Cum ai intrat aici? am şoptit, speriată.

Jameera a început să se foiască în patul vecin.

Indira a dus un deget la buze şi mi-a întins mâna să mă tragă din pat. Ca două năluci în cămăşile albe de noapte, am fugit din cameră şi din tabăra adormită, până când am găsit o deschizătură şi ne-am strecurat înăuntru. Indira m-a tras între două corturi, ca să nu fim văzute.

– Am venit să-mi iau la revedere, mi-a zis.

În clipa aceea, mi s-au risipit toate gândurile sumbre şi temerile că va uita de mine. Indira venise în miez de noapte ca să îşi ia la revedere înainte de a pleca şi mă simţeam vinovată că mă îndoisem de ea. M-au podidit lacrimile din nou. Am întins instinctiv braţele spre ea, iar ea s-a lipit de mine şi m-a strâns la piept.

– O să-mi fie aşa dor de tine! am plâns pe umărul ei.

– Şi mie, a spus, la fel de abătută. Dar stai liniştită, draga mea Anni, găsesc eu o cale să te aduc lângă mine, la Cooch Behar, şi să fim împreună pe veci.

– Indy, nu văd cum...

– Ai încredere în mine, mi-a şoptit. Întotdeauna există o cale. Trebuie să plec, până nu-mi descoperă cineva absenţa. Dar mai întâi...

Şi-a scos de la gât amuleta de aur, cu chipul zeului Ganesha, şi mi-a prins-o mie.

– Am vrut să ţi-o ofer ca să nu mă uiţi niciodată. La revedere, surioara mea! Te iubesc! Şi îţi promit că ne vom revedea în curând.

Mi-a aruncat o ultimă privire ștrengărească și s-a făcut nevăzută în noapte, ca o fantomă micuță.

În drum spre Jaipur, am dus de o sută de ori mâna la gulerul bluzei, sub care țineam ascuns lănțișorul de la Indira. Nu îndrăzneam să i-l arăt Jameerei, căci era atât de frumos, încât ar fi crezut imediat că îl furasem.

Întorși la Palatul Lunii, toată lumea și-a reluat rutina cotidiană. Eu însă nu reușeam oricât m-aș fi străduit. Ardeam de nerăbdare să văd ce plan va ticlui Indira. Jurase să nu mă dezamăgească.

Dar, la începutul anului 1912, oricât m-am uitat în ochii tigrului meu de lut și m-am rugat ca Indira să își amintească de mine, s-au scurs câteva săptămâni fără vreo veste de la ea.

Către sfârșitul lui ianuarie, tocmai când începeam să îmi pierd speranța, mama Jameerei m-a chemat în apartamentul ei.

– Vino încoace, mi-a zis mama, apoi m-a frecat zdravăn cu o cârpă pe față și m-a pieptănat. Regina vrea să te vadă și trebuie să arăți prezentabil.

Am fost condusă în apartamentul acesteia, unde am intrat cu plecăciunea de rigoare.

– Ia loc, copilă, mi-a spus regina. Și tu, Tira.

Ne-am așezat amândouă, cu picioarele încrucișate, în fața ei.

– Azi-dimineață am primit o scrisoare de la Ayesha, regina de Cooch Behar. Mi-a explicat că fiica ei, Indira, s-a împrietenit cu tine, Anahita, când am mers la Durbarul de Încoronare. E adevărat?

Am cântărit întrebarea, neștiind foarte bine ce răspuns să dau. Poate că, în ochii ei, prietenia mea cu o altă prințesă era o jignire la adresa fiicei sale. I-am cercetat chipul, sperând să citesc ceva pe el, dar, ca de obicei, era impasibil și nu trăda nici o emoție.

Așa că am hotărât să îi spun adevărul.

– Da, Înălțimea Voastră, ne-am împrietenit.

– Atât de tare, încât Ayesha mi-a scris că Indira refuză să se atingă de mâncare până când nu te duci să o vezi. După spusele ei, fata se simte destul de rău.

Nu-mi dădeam seama dacă regina crede toate acestea sau nu.

– E bolnavă grav? am întrebat.

– Destul de grav, de vreme ce mama ei mă roagă personal să te las să pleci de îndată la Cooch Behar, ca să o vezi pe prinţesa Indira.

M-am uitat la mama, al cărei chip era la fel de impasibil.

– Ce părere ai despre asta, copilă? m-a întrebat regina.

M-am străduit să par serioasă şi îngrijorată, căci n-ar fi avut nici un rost să îi spun că flacăra care începuse să se stingă în sufletul meu se reaprinsese brusc, cu forţa a mii de artificii.

– Aş fi onorată să o ajut pe prinţesa Indira, dacă are nevoie de mine, am răspuns, cu capul în pământ, astfel încât nici una din cele două femei să nu observe bucuria nestăvilită din ochii mei.

– Tu, Tira, ce zici? a întrebat regina. Eşti pregătită să te desparţi de fiica ta câteva săptămâni?

Cum era de aşteptat, mama ştia deja ce îmi doresc. A clătinat din cap în semn de încuviinţare.

– Ca şi Anahita, sunt onorată să mă supun dorinţei Înălţimii Sale.

– Am discutat deja cu prinţesa Jameera, care a consimţit ca Anahita să plece, a zis regina.

M-am stăpânit cu greu să nu înalţ ochii spre cer şi să mulţumesc zeilor. Nu mă mira că Jameera nu se opusese plecării mele. Îi trebuia o însoţitoare mai docilă decât mine.

– Atunci, ne-am înţeles. Regina de Cooch Behar va face toate pregătirile necesare pentru călătorie.

– Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră, am spus, plecând din nou capul. Când plec? nu m-am putut abţine să întreb.

– De îndată ce e totul pregătit.

Am părăsit încăperea împreună cu mama, cu spatele la uşă. Odată ieşite, m-a prins în braţe. Mi-a ridicat bărbia şi s-a uitat în ochii mei.

– Asta îţi doreşti? m-a întrebat.

– Mai mult decât orice, *maaji*.

Capitolul 9

Și astfel, dragul meu copil, așa cum mi-a prezis astrologul, a început un nou capitol al vieții mele. A sosit un aghiotant să mă însoțească în călătoria de la Jaipur la Cooch Behar. Când am coborât din trenul cu o singură șină, construită să facă legătura cu provincia Cooch Behar, situată în nord-estul extrem al Indiei, am ridicat ochii și am văzut în zare silueta munților Himalaya profilându-se pe albastrul cerului. Urmată de hamalul care îmi căra valiza ponosită ce aparținuse cândva tatei, am observat trăsurica trimisă în întâmpinarea mea.

Înainte să plec de la Jaipur, am citit cât de mult am putut despre provincia îndepărtată a Indirei. Celor care nu au fost niciodată în India le e aproape imposibil să își imagineze că o țară poate cuprinde în sânul ei o asemenea diversitate de climate și reliefuri. India este un tărâm al contrastelor, fiecare stat înglobând o sumedenie de culturi, idiomuri și tipologii umane. Cu toate că, de multe ori, suntem priviți ca un întreg omogen, măreața noastră nație are printre cele mai spectaculoase și variate trăsături.

În momentul în care vizitiul m-a ajutat să urc, am simțit că mi se lipesc hainele de pielea transpirată. Clima de aici era toridă și umedă, complet diferită de arșița uscată a Jaipurului.

Străbătând orașul, am remarcat că locuințele sunt rudimentare, construite din bambus și stuf, iar acoperișurile îmbrăcate cu un strat gros de frunze de hibiscus. Erau clădite pe stâlpi, pentru a fi protejate de inundațiile masive din anotimpul musonic. Aici, nimeni nu

făcea risipă de bani, ca să își ridice case solide din piatră, precum cele din Jaipur, care să reziste vreme de două sau trei sute de ani. La Cooch Behar, proprietarii erau conștienți că, în orice moment, îi pot lovi inundații și cutremure care să le radă locuințele de pe fața pământului.

În timp ce calul galopa pe drumurile roșii, prăfuite, mă uitam înfrigurată pe geam, în speranța că voi zări palatul. Ieșiserăm de minute bune din oraș, când l-am văzut. Părea imens, cu cele două aripi impunătoare care porneau dintr-un uriaș dom central. Am intrat în parcul mărginit de peluze frumos îngrijite. Am auzit mugetul elefanților din *pilkhana* și am văzut un lac ce se întindea pe toată lungimea palatului.

Până și pentru ochiul meu de necunoscător, palatul nu părea unul tradițional indian. Aveam să aflu mai târziu că exteriorul era fasonat după modelul conacelor englezești. Privită de afară, fațada solidă, din cărămidă, și lipsa sculpturilor delicate de la ferestre îi confereau un aspect auster, ce contrasta izbitor cu frumusețea grațioasă a Palatului Lunii din Jaipur.

Contrastul dintre atmosfera exterioară și cea interioară a palatelor indiene mi s-a părut dintotdeauna bizară; privitorul are impresia că sunt părăsite, căci mare parte a activităților au loc înăuntru, în numeroasele curți umbrite, concepute în așa fel încât să își protejeze locuitorii de soarele nemilos al Indiei. În timp ce scriu aceste rânduri, mă gândesc că metafora li se potrivește și oamenilor; deseori, aparența lor de calmitate și seninătate nu trădează tumultul și energia interioare.

Palatul din Cooch Behar nu făcea excepție. Când s-a oprit trăsurica, și vizitiul mi-a deschis portiera, ca să cobor, am realizat că nu văzusem nici țipenie de om în parc.

În timp ce vizitiul îmi descărca bagajele, am auzit un glas în spatele meu.

– Surpriză!

Indira mi-a sărit în spate, ca o maimuță, și m-a prins de gât cu brațele ei subțiri și cafenii.

– Au! am strigat când i s-a încurcat brățara în părul meu.

S-a dat jos imediat și m-a răsucit cu fața spre ea.

– Ai venit! Ți-am zis eu că o să reușesc!

– Am venit, am spus, epuizată de călătoria lungă și cuprinsă brusc de un sentiment de sfială, după atâtea săptămâni în care nu ne văzuserăm.

Am studiat-o cu atenție, căutând vreun indiciu al bolii pe care mama ei o descrisese atât de verosimil în scrisoarea sa. Însă ochii îi sticleau, părul avea irizații albăstrui în razele soarelui, iar corpul ei subțirel nu părea să fi pierdut în greutate de la ultima noastră întâlnire.

– Credeam că ești grav bolnavă, am mustrat-o. Mi-am făcut multe griji de când am auzit vestea.

Și-a pus mâinile în șoldurile ei micuțe și și-a dat ochii peste cap.

– Chiar am fost, mi-a zis. Am fost atât de bolnavă, încât n-am mâncat nimic câteva săptămâni. Mama a chemat o mulțime de doctori, ca să descopere ce am. Toți au ajuns la concluzia că tânjesc după ceva. Sau după *cineva*. Odată ce mama s-a lămurit că trebuie să vii să mă vezi, m-am ridicat din pat și mi-am regăsit brusc pofta de mâncare. Zi tu dacă nu e un miracol! a exclamat, ridicând brațele spre cer. De atunci, am o foame de lup, a adăugat, devenind deodată serioasă. Mi-a fost așa dor de tine, Anni. Cred că muream dacă nu veneai.

Am rămas uluită de șiretlicul pe care îl folosise, ca să fie sigură că vin. Fiind suspicioasă din fire, mai ales când era vorba de familii regale și de prințese, cred că ochii mi-au trădat sentimentele.

– Te-ai îndoit de mine, nu-i așa, Anni?

Am lăsat capul în pământ, apoi l-am ridicat și am prins-o de mâini.

– Mi-e rușine să recunosc, dar așa e. Dar promit că n-o să mă mai îndoiesc niciodată de tine, scumpa mea prietenă.

Primele săptămâni petrecute la Palatul din Cooch Behar, în tovărășia Indirei, au fost pline de experiențe noi și frumoase. Viața la palat și programul zilnic se deosebeau complet de ceea ce trăisem la Jaipur. Femeile din fosta *zenana* mă avertizaseră de nenumărate ori că regina de Cooch Behar nu își conduce curtea după tradiția hindusă. Pe lângă faptul că nu respecta *purdah*-ul în interiorul palatului, mai și călătorise peste hotarele Indiei, împreună cu familia, de multe ori. Potrivit hinduismului, acest lucru însemna că întreaga familie regală încălca regulile castei.

Tot doamnele din Jaipur îmi spuseseră, cu o mină gravă, că, din punctul lor de vedere, regina se comporta mai degrabă ca femeile occidentale decât ca indiencele. Iar palatul ei era în permanență frecventat de oaspeți străini, printre care aristocrați europeni și actori americani. Le-am ascultat nemulțumirile cu o mină la fel de gravă. N-aveau ele de unde să știe că poveștile lor nu făceau decât să îmi sporească entuziasmul.

După cum aveam să descopăr ulterior, aproape toate afirmațiile lor s-au dovedit a fi adevărate. Regina își conducea palatul și familia într-un stil de-a dreptul modernist. În fiecare dimineață, eu și Indira ne trezeam în zori și mergeam la grajduri, unde ne așteptau doi cai țesălați și înșeuați. La început, făceam întreceri cu Indira, care era o călăreață desăvârșită. Nu m-am simțit nicicând mai vie, mai liberă și mai fericită ca în clipele acelea când galopam nebunește prin parc, râzând și chiuind, cu pletele în vânt.

Mi-a luat multe săptămâni până să o întrec, dar, în cele din urmă, am izbutit, iar Indira a izbucnit în chiote de bucurie pentru victoria mea.

De luni până vineri, după micul dejun, mergeam într-o sală mare, unde făceam lecții cu un meditator. Indira avea capacitatea de concentrare a unei muște, și doar cu mari insistențe o convingeam să fie atentă la cursuri. O vedeam cum privește visătoare pe fereastră, abia așteptând să scape și să își viziteze elefănțelul iubit, Frumușica, să se plimbe călare pe el ori să joace tenis pe terenul frumos amenajat.

Cât despre mine, eram încântată să îmi pot îmbogăți cunoștințele. Preparatorul britanic era profesor universitar de limba engleză, care mi-a cultivat dragostea pentru lectură. Privind în urmă, cred că și el era deopotrivă de bucuros să mă aibă elevă. Mi-am îmbunătățit enorm vocabularul și mă străduiam să respect rugămintea reginei și să conversez cât mai mult cu fiica ei în engleză.

De asemenea, regina angajase o guvernantă britanică ca să se ocupe de educația fiicei sale mai mici. Domnișoara Reid era o femeie plăcută, care depunea eforturi disperate pentru a-și transforma eleva îndărătnică într-o *lady*.

De cele mai multe ori, Indira îi nesocotea rugăminţile de a fi punctuală la masa de prânz sau de a citi în liniște, după aceea, o carte în sala de curs. Imediat ce domnișoara Reid se întorcea cu spatele la noi, Indira îmi făcea cu ochiul și o șterpelea iute afară.

Una dintre camerele mele preferate din palat era biblioteca imensă, în care găseai ediţii princeps inestimabile ale romancierilor celebri din toată lumea. Vitrinele în care erau păstrate cărţile rămâneau mereu încuiate; erau doar decorative, un alt ornament, și nu cred ca vreunul dintre titlurile acelea să fi fost vreodată scos și citit în toţi anii de când se aflau acolo. Mă uitam deseori la etajere, tânjind să iau o carte și să o ţin în mână. A trebuit să mă mulţumesc cu exemplarele jerpelite din *La răscruce de vânturi*, *Oliver Twist* sau *Hamlet* de Shakespeare, pe care le adusese cu el preparatorul din Anglia. În după-amiezele lungi și tihnite, le citeam și reciteam la nesfârșit.

Alteori, mă odihneam în dormitorul frumos și aerisit pe care îl împărţeam cu Indira. Stăteam întinsă în pat, mă uitam la pereţii azurii, decoraţi cu margarete de Himalaya, pictate de mână, și le mulţumeam zeilor că m-au adus acolo. Probabil din cauza energiei consumate cât era trează, Indira adormea imediat, în vreme ce eu meditam la toate întâmplările din ziua aceea.

Spre înserat, palatul se trezea la viaţă. Era momentul meu preferat; freamătul de emoţie ce ne cuprindea pe toţi, în aşteptarea serii care urma. La cină, erau întotdeauna prezenţi o mulţime de invitaţi, cu toţii niște figuri exotice, din toate colţurile lumii. Eu și Indira îi urmăream pe servitori cum aranjează masa din salonul grandios cu tacâmuri din aur masiv, cuţite grele și furculiţe încrustate cu nestemate, și vaze uriașe, pline cu flori superbe. În aer plutea parfumul de smirnă, răspândit de un servitor dintr-un *dhuan* din argint, prin toate sălile de la parter.

În prima mea seară la palat, după ce am luat cina, a început următorul ritual. Am rămas șocată când mi-a explicat Indira unde mergem.

– Ne uităm la mama ta cum se îmbracă și se pregătește de noapte? De ce? am întrebat.

– Nu știu. Îi place să ne adune pe toţi acolo, mi-a răspuns.

În timp ce traversam imensa Sală Durbar, în formă de cupolă, care se afla în mijlocul palatului şi avea o intrare suficient de înaltă cât să încapă pe ea un elefant adult cu palanchinul pe el, mă gândeam că nu mi-ar plăcea deloc să mă îmbrac cu spectatori de faţă.

Când am intrat în apartamentele reginei, m-a frapat mulţimea de oameni adunată în budoarul ei. Încăperea era ticsită de cameriste, rude, prieteni veniţi în vizită şi copii. Iar în mijlocul tuturor, stătea însăşi regina, la măsuţa ei de toaletă, cu incrustaţii de sidef.

Indira m-a tras prin mulţime până la mama ei.

– A venit Anni, mamă! A venit Anni! a exclamat în culmea fericirii.

– Văd, a răspuns regina, învăluindu-ne într-un zâmbet tandru. Sper ca, de acum încolo, să îţi revină pofta de mâncare şi să te întremezi pe deplin. Apoi s-a întors spre mine şi am făcut un schimb de priviri prietenoase şi amuzate. Bine ai venit, Anni! Sper să te simţi bine alături de noi.

– Vă mulţumesc, am răspuns. Nu am nici o îndoială că aşa va fi.

În prima noapte, mărturisesc că nu prea am reuşit să fiu atentă la ceea ce spune. Eram atât de hipnotizată de chipul ei, de ochii conturaţi cu khol, de buzele tot mai roşii pe măsură ce le picta atent cu pensula dintr-o cutiuţă cu colorant. Mirosul parfumului ei franţuzesc se răspândea în toată camera, iar regina se întreţinea cu invitaţii, jonglând între hindi, engleză şi bengali, în funcţie de persoana cu care vorbea.

– Hai să-ţi arăt şi restul apartamentului, mi-a zis Indira.

Am intrat în baia echipată cu o cadă în stil occidental – noi, fetele, stăteam pe o bancă rudimentară din lemn, în timp ce altcineva turna apă peste noi din nişte ulcioare mari de argint –, iar în apartamentul ei înalt, pictat în alb şi auriu, trona un pat uriaş din marmură. Pe toată lungimea apartamentului, se întindea o verandă ce dădea într-o curte plină cu arbori de jacaranda, hibiscus şi iasomie.

Copilul meu, dacă a existat vreodată o regină din basme, tânără, frumoasă şi blândă, care să trăiască într-un palat somptuos, aceea n-ar fi fost alta decât Ayesha, maharani de Cooch Behar. Ca toţi ceilalţi, şi eu eram fascinată de ea.

Mai târziu, când regina – splendidă în sariul brodat, în nuanţa smaraldului – a fost gata să îşi întâmpine oaspeţii, eu şi Indira ne-am

retras în dormitorul nostru, unde domnișoara Reid ne-a îmbrăcat în pijamale și ne-a pregătit de culcare, printre bombăneli și cicăleli.

– Nu-i așa că mama e cea mai frumoasă femeie din lume? m-a întrebat Indira.

– Da, e cea mai frumoasă, am răspuns fără să stau pe gânduri.

– Iar partea cea mai grozavă, mi-a zis, căscând somnoroasă, e că părinții mei sunt foarte îndrăgostiți unul de altul. Tata o adoră. Și el e cel mai chipeș bărbat din lume. Abia aștept să-l cunoști.

O mână s-a strecurat până la mine, prin beznă, și am întins-o și eu pe a mea.

– Noapte bună, draga mea Anni, mi-a spus, cu un oftat satisfăcut. Sunt atât de fericită că ești aici.

Capitolul 10

Într-o dimineaţă, am realizat, după ce am primit o scrisoare de la mama, că mă aflam la Cooch Behar de aproape două luni. Firește, planul inițial era să petrec doar câteva săptămâni cu Indira. Spre rușinea mea, trebuie să recunosc că am fost atât de absorbită de noua mea viață, încât am pierdut cu desăvârșire noțiunea timpului. În scrisoare, mama mă întreba când am de gând să mă întorc. Am conștientizat brusc că șederea mea acolo e doar temporară.

Eu și Indira eram deja nedespărțite, așa că a remarcat imediat cum m-am schimbat la față.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

Am ridicat ochii din scrisoare.

– Mama mă întreabă când mă întorc.

– Unde să te-ntorci? a întrebat Indira nedumerită.

– La Jaipur, se înțelege.

– Nu poți să pleci, mi-a răspuns. Acum locuiești cu mine. Putem aranja să vină ea în vizită.

– Nu cred să o încânte o călătorie atât de lungă.

– Vorbesc cu mama și văd ce spune și ea.

Am așteptat cu sufletul la gură ca Indira să se consulte cu mama ei. Dacă regina fusese atât de ocupată, încât nici nu băgase de seamă că n-am plecat? Dacă – mi-am zis, cutremurându-mă de groază – va trebui să mă întorc definitiv la *zenana* din Jaipur?

Indira a revenit peste o jumătate de oră, legănând mulțumită din cap.

– Stai liniștită, Anni. O să găsească mama o soluție.

Seara, când ne-am adunat, ca de obicei, în budoarul reginei, mi-a făcut semn să mă apropii de măsuța de toaletă.

– Indira mi-a zis că mamei tale îi e dor de tine și vrea să te vadă.

– Așa mi-a scris, am răspuns îngrijorată.

– E de înțeles. Orice mamă suferă când e departe de copilul ei. Nu ne rămâne decât să o invităm la noi.

– Mulțumesc, Înălțimea Voastră.

Am făcut o plecăciune respectuoasă. Sinceră să fiu, îmi venea să îi acopăr cu sărutări de bucurie tot chipul frumos.

– O să-i trimit de îndată o scrisoare mamei tale. Oricum intenționam să îi scriu, pentru că mai am ceva de discutat cu ea.

Mi-a tresăltat inima în piept de ușurare. Nu mă trimitea acasă.

Câteva zile mai târziu, maharani a intrat în dormitorul nostru. Nu o căuta pe fiica ei, ci pe mine.

– Vino puțin să stăm de vorbă, Anni, mi-a spus și mi-a făcut semn spre ușile care dădeau pe verandă.

– Pot să vin și eu? a întrebat Indira.

– Nu, i-a răspuns categoric mama ei. Vreau să discut cu Anni între patru ochi.

Am urmat-o pe maharani afară, pe o bancă din curtea umbrită. Până și în ținuta lejeră, de zi cu zi, alcătuită din tunică și pantaloni, pe care o purta când nu primea oaspeți, regina arăta splendid.

– Anni, am ținut înadins să vorbesc cu tine, fără ca fiica mea să fie de față.

– Ce este, Înălțimea Voastră?

– Te simți bine aici? m-a întrebat.

– Minunat, Înălțimea Voastră, am răspuns entuziasmată.

– Și ai vrea să mai rămâi?

– Da, vă rog. Îmi place enorm aici.

Înflăcărarea din cuvintele mele confirma că nu mint.

Maharani și-a luat privirea de la mine și a îndreptat-o undeva, în zare. Într-un final, a oftat.

– Am vrut s-o aud din gura ta. Ştiu cât de încăpăţânată şi răsfăţată e Indira. Şi mai ştiu că, fiind cea mai mică şi alintată de fraţii mai mari, i-am acordat mai multă libertate decât s-ar fi cuvenit. Pentru asta îmi asum toată responsabilitatea. Sunt conştientă că îi e dor de fraţii şi de sora ei şi că s-a simţit singură până să vii tu. Dar trebuie să înţeleagă că nu i se poate îndeplini orice dorinţă, mai ales când dorinţa aceea se referă la un om.

– O iubesc, am spus.

Erau cele mai simple şi mai sincere cuvinte pe care le puteam rosti.

Regina s-a întors iar spre mine şi a zâmbit.

– Ştiu că o iubeşti, Anni. Se citeşte pe faţa ta. O prietenie adevărată, bazată pe afecţiune, loialitate şi încredere e un lucru rar. Sper, de dragul tău şi al fiicei mele, ca această prietenie să reziste şi pe viitor. Dar, a spus maharani şi mi-a cuprins mâinile în palme, cu o figură deodată serioasă, şi tu trebuie să ai propriile opinii şi dorinţe. Şi vreau să-mi promiţi că ţi le vei exprima întotdeauna, fără să-ţi fie teamă. Maharani s-a oprit câteva secunde şi a zâmbit din nou. Mă doare sufletul să spun că mă regăsesc mult în Indira. Te rog să nu te laşi condusă de ea, da? V-ar face rău amândurora.

– Am înţeles, Înălţimea Voastră, am răspuns, emoţionată că mă consideră demnă de sfatul ei.

În momentul acela, am priceput de ce Ayesha, faimoasa maharani de Cooch Behar, era adorată de aproape toţi cei care o cunoşteau.

Pentru că înţelegea firea umană.

– Mai voiam să te anunţ că mama ta va sosi cam peste o săptămână. Voi discuta cu ea când ajunge.

– Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră.

– Eu trebuie să îţi mulţumesc. Şi-a retras mâinile, mângâindu-mă uşor cu degetele ei lungi şi răcoroase, şi s-a ridicat. Fiica mea e o norocoasă că te are prietenă.

Două săptămâni mai târziu, mama a sosit la Palatul din Cooch Behar.

– Ce mare te-ai făcut, Anni! a exclamat, când i-am ieşit în întâmpinare şi am plimbat-o prin palat.

Se vedea că e copleșită de sălile nesfârșite, mobilate cu comori neprețuite adunate de maharani din toate colțurile lumii. Eu mă obișnuisem deja cu ambianța somptuoasă în care trăiam.

– Unde e *zenana*? m-a întrebat îngrijorată.

– Pe-aici, pe undeva, am răspuns, fluturând nepăsătoare din mână.

– Presupun că maharani locuiește în *zenana*, alături de celelalte femei.

– Nu, are un apartament separat.

Pe măsură ce treceam prin zonele comune, mama era tot mai stânjenită. Câțiva aghiotanți și servitori se plimbau de colo colo, fără să ne dea atenție. Cu toate că ocupația ei de vraci și convingerea tatei că femeile au dreptul la educație o pregătiseră mai mult decât pe alte femei de vârsta ei pentru atmosfera relaxată care domnea aici, se vedea că e stingherită. Nu ieșise niciodată cu chipul descoperit în prezența altor bărbați în afară de tata.

– Tu și prințesa Indira vă apropiați de vârsta la care veți deveni femei. O să respecți *purdah*-ul și o să locuiești în *zenana*?

– Nu știu, *maaji*, i-am răspuns sincer, când ne-am așezat să luăm ceaiul în curtea micuță din dreptul dormitorului meu. O să mă interesez. Sau poate întrebi tu. Știu că și maharajahul, și maharani sunt buni prieteni cu Rabindranath Tagore, pe care tata îl admira atât de mult. Iar el nu e de acord cu *purdah*-ul, am zis, încercând să fac răspunsul meu cât mai agreabil, pomenind de dragul ei soț.

Îmi amintesc și acum tulburarea de pe chipul mamei, prinsă între tradițiile lumii vechi și ideile moderne.

– Aș vrea să mă odihnesc, mi-a zis, într-un final. A fost un drum lung.

Știam că în acea seară, mama urma să fie condusă în budoarul reginei, pentru a-i fi prezentată. M-a trecut un fior la gândul a ceea ce avea să vadă acolo. Altarul acela închinat vieții moderne și Marea Preoteasă, cu parfumul ei franțuzesc și ținutele occidentale, aveau să sporească consternarea mamei.

Dacă o să spună că nu sunt educată potrivit tradiției hinduse? Avea tot dreptul să mă oblige să mă întorc la Jaipur.

Bineînțeles, mi-am făcut griji degeaba. În momentul în care eu și Indira am condus-o pe mama în budoar, Ayesha s-a ridicat în picioare și a trecut prin mulțimea de femei, ca să o întâmpine pe mama. Era deja îmbrăcată într-un sari auriu, cu un colier de diamante la gât și un cercel de nas cu un rubin imens, care scânteia în lumina candelabrului din cristal de Baccarat.

– E o onoare să vă cunosc, Înălțimea Voastră, a spus mama emoționată, făcând o plecăciune până la pământ.

Privindu-le pe cele două femei, am realizat cât de mult se deosebeau. Una, uluitor de frumoasă, bogată și independentă, cealaltă, gârbovită de greutățile vieții, după moartea tatălui meu.

– Eu sunt cea onorată, i-a răspuns maharani pe un ton blând. Ați adus pe lume o fată extraordinară și suntem norocoși să o avem alături de noi. Haideți în camera de rugăciune, să îi aducem slavă lui Brahma, pentru că ne-a binecuvântat cu asemenea copii.

Acestea fiind zise, au trecut amândouă prin mulțimea mirată și s-au făcut nevăzute pe o ușă pe care au închis-o în urma lor.

Când au revenit, un sfert de oră mai târziu, pălăvrăgeau ca două prietene de o viață. Stânjeneala mamei dispăruse cu desăvârșire. A fost rândul meu să le mulțumesc zeilor pentru iscusința cu care maharani reușise să o calmeze pe mama.

În seara aceea a căzut și mama în vraja blândă a reginei. A lăudat îndelung gusturile noii sale prietene în materie de mobilier și modă, dar și vastele ei cunoștințe de filosofie, poezie și lume în general. Au discutat despre medicina ayurvedică, iar maharani a fost încântată să audă despre talentul de clarvăzătoare al mamei.

– I-ai prezis și ei, *maaji*? am întrebat-o curioasă, într-o după-amiază, când a ieșit din apartamentul reginei.

– Anni, știi prea bine că lucrul ăsta rămâne doar între mine și maharani, mi-a replicat mama.

Spre finalul primei săptămâni, era îndeajuns de relaxată cât să facem o plimbare prin grădini, sub privirile bărbaților de la palat. Își acoperea în continuare fața cu un *ghoonghat* și o respectam pentru asta. Dar, din toate celelalte puncte de vedere, era la fel de fascinată

de Palatul din Cooch Behar și de locuitorii lui cum fusesem și eu la început.

Cu o zi înainte să plece acasă, maharani a chemat-o în apartamentul ei, pentru o întrevedere între patru ochi. Știam ce urmau să discute, așa că am așteptat temătoare la ușă, împreună cu Indira.

– Dacă mama vrea să mă întorc cu ea? Cred că o să mor, am șoptit speriată.

Indira stătea liniștită lângă mine și mă ținea de mână.

– N-o să ceară să te întorci. Îți dau cuvântul meu, Anni.

Bineînțeles că a avut dreptate. Mama a ieșit zâmbitoare și m-a rugat să mergem în dormitor, ca să discutăm în intimitate.

– Maharani m-a întrebat dacă sunt dispusă să te împrumut definitiv familiei sale. De asemenea, s-a oferit să te educe alături de Indira, exact cum și-ar fi dorit taică-tu.

– Da, *maaji*, am murmurat.

– Mi-a mai spus că își dă seama că e greu să stau departe de tine și mi-a propus să petrec o perioadă din an aici, când familia regală locuiește la palat. Deci, fata mea, vrei să rămâi aici sau să te întorci la Jaipur?

– Oh, *maaji*, am spus, cu lacrimi în ochi, cred că vreau să rămân. Chiar dacă n-o să te văd timp îndelungat și o să-mi fie dor de tine. Dar tata ar fi nespus de fericit să știe că îmi continui educația. Ceea ce nu pot face în *zenana* din Jaipur.

– Recunosc că șansele care ți se oferă aici sunt mult mai mari. Întotdeauna ai fost un copil deosebit, *pyari*, a spus, mângâindu-mă pe obraz. Promiți să-mi scrii săptămânal?

– Bineînțeles, *maaji*. Îți scriu și în fiecare zi, dacă vrei.

– O dată pe săptămână e suficient, scumpa mea. O să revin peste patru luni, după ce trece musonul. Nici n-o să știi când a zburat timpul.

– O să-mi fie dor de tine.

– Și mie, a zis și a întins brațele spre mine. Dar ține minte că îți sunt mereu alături.

– Știu, *maaji*, am răspuns, îmbrățișând-o cu patimă. Îmi amintesc și acum că s-a uitat la mine cu o privire atât de tristă, încât nu m-am putut abține să spun: Poate că ar fi mai bine să mă întorc cu tine la Jaipur.

– Nu, Anni, a răspuns, ridicând ochii spre cer, destinul tău e să rămâi aici.

Și astfel, mama s-a întors la Jaipur, încărcată de daruri din partea reginei. Și, cu toate că mi se împlinise cea mai arzătoare dorință, și Palatul din Cooch Behar devenise locuința mea permanentă, simțeam oarece durere la gândul că mama, cu tot flerul și înțelepciunea ei, fusese pe nesimțite convinsă să renunțe la preaiubita ei fiică.

În vara acelui an, odată cu sezonul musonic, când pământul ardea până și tălpile cele mai bătătorite, alaiul regal s-a mutat, împreună cu toată clasa privilegiată, în stațiunile montane, ca să respire aer curat și răcoros. Am mers până la Darjeeling, o superbă regiune muntoasă, situată la peste două mii de metri altitudine, faimoasă pentru plantațiile sale de ceai care se întindeau pe coastele munților, cât vedeai cu ochii.

În vara aceea, a început povestea mea de dragoste cu Darjeelingul; culmile îndepărtate ale lanțului Himalaya îmi umpleau sufletul de o bucurie ce nu poate fi descrisă în cuvinte. Britanicii se refugiau de multă vreme la Darjeeling, pe care îl transformaseră în orașul lor. Costișele erau împânzite de bungalouri albe, botezate după diverse locuri din Anglia, iar orașul era ordonat după un plan impecabil, ce contrasta flagrant cu haosul din satele indiene. Visam ca, într-o bună zi, să văd *adevărata* Anglie cu ochii mei.

La Darjeeling i-am cunoscut pe frații Indirei. Veniseră toți trei în vacanță de la internatul din Anglia. Adolescenții în vârstă de șaptesprezece, șaisprezece și cincisprezece ani se întreceau care mai de care să își răsfețe sora mai mică și, cum erau mult mai mari decât ea, era de înțeles de ce Indira avea impresia că e singură la părinți. Minty, sora de cincisprezece ani, părea foarte matură și sofisticată. La cină, le ascultam fascinată poveștile despre viața din Anglia. Am învățat să joc crochet pe peluzele imaculate, și de la Abivanth, fratele mijlociu atât de exuberant, am deprins o mulțime de trucuri cu cărțile de joc. În mod deosebit mă impresiona Raj, fratele mai mare și prințul moștenitor, ale cărui farmec și frumusețe mă lăsau fără grai.

Casa în care locuiam era minusculă în comparație cu Palatul din Cooch Behar, iar din această cauză relațiile erau mult mai strânse. Cocoțată în vârf de munte, accesibilă doar călare sau cu ricșa, casa era un spațiu al intimității și liniștii.

Deseori, chipeșul maharajah – pe care arareori îl vedeam, fiind ocupat cu îndatoririle statului – ieșea cu familia la picnic în grădină. În atmosfera relaxată de la Darjeeling, am descoperit ce îmi doresc de la viață: o dragoste trainică și sinceră între soț și soție. O vedeam în ocheadele pe care și le aruncau uneori la cină, în zâmbetele misterioase și în felul în care maharajahul întindea pe furiș o mână spre talia soției sale. Era o afecțiune pură, pe care o observasem și în căsnicia părinților mei.

Deși conduceau regatul împreună, ceea ce îi solicita enorm, am realizat că forța lor izvora din admirația și încrederea reciprocă.

În vara aceea, ne trezeam cu noaptea în cap și urcam călare pe potecile abrupte până pe Tiger Hill, ca să privim cum răsare soarele peste Everest. Amândouă găseam o plăcere deosebită în a merge la piața din centrul Darjeelingului, unde negustorii tibetani și butanezi, cu căciuli uriașe de blană, își vindeau mărfurile. Eram mai fericită ca oricând și mă simțeam pe deplin acceptată de familia Indirei.

Dar, cu toate că nu fusesem cruțată de greutăți, eram prea imatură să realizez că balanța vieții se poate răsturna în orice clipă. Și că un moment de mare fericire nu îți garantează că următorul va fi la fel.

În anul acela, soarta nu a fost prea blândă cu indienii săraci, condamnați să își ducă zilele la poalele paradisului nostru montan. Furtunile de praf măturau zilnic câmpiile și acopereau totul cu o pulbere fină; chiar și o crăpătură subțire în obloane umplea casa de mizerie până dimineața. Ploile abundente au umflat râurile, provocând alunecări de teren care au ras totul în calea lor.

Tot acum începea epidemia de ciumă – perioada din an în care toate mamele se temeau pentru copiii lor. Plimbându-mă prin cimitirul din Darjeeling, am rămas șocată să văd câți copii englezi fuseseră răpuși de boală. An de an, tifosul, malaria și febra galbenă făceau ravagii în rândul populației. Vara aceea a fost deosebit de dificilă, iar, din toate colțurile țării, primeam vești despre noi epidemii.

Într-o noapte, spre sfârşitul lui august, am avut o serie de vise ciudate şi m-am trezit lac de sudoare, cu o presimţire nefastă în inimă. O săptămână mai târziu, m-a trecut un fior rece când am auzit că sunt invitată în salonul reginei. Nu o crezusem niciodată pe mama când spunea că i-am moştenit darul. Dar, când am intrat la maharani, năpădită de gânduri sumbre, ştiam deja ce urma să îmi spună.

Ţinea o scrisoare în mână. Mi-a făcut semn să mă apropii şi să iau loc lângă ea, pe şezlong.

– *Pyari*, îmi pare nespus de rău, dar am veşti proaste pentru tine.

– Din ce cauză a murit mama?

A fost prima şi ultima dată când am văzut-o pe maharani complet descumpănită.

– Aaa... Ţi-a spus cineva? Azi-dimineaţă a sosit scrisoarea.

– Nu. Pur şi simplu... am simţit, am spus, abia stăpânindu-mi lacrimile.

– Mulţi oameni cred că presimţim când se stinge o persoană dragă, a zis, regăsindu-şi calmul. E limpede că eşti foarte sensibilă la astfel de lucruri, Anni. Mi se rupe sufletul să îţi spun, dar ai dreptate. Mama ta plecase la munte, la unchiul şi mătuşa sa, ca să scape de canicula de la Jaipur. Din nefericire, musonul a fost deosebit de violent anul ăsta şi, într-o noapte, a avut loc o alunecare de teren. Au murit toţi sătenii. Îmi pare nespus de rău, Anni. Nu ţi-ai pierdut doar mama, ci şi unchiul, mătuşa şi cei cinci verişori.

Stătea lângă mine, cu o palmă caldă peste mânuţa mea îngheţată. Mă gândeam la mama, la sora şi la cumnatul ei şi la verii mei, unii dintre ei abia de-o şchioapă, şi nu mă puteam împăca cu ideea că plecaseră dintre noi.

– Dacă te pot ajuta cu ceva, Anni, trebuie doar să-mi spui.

Am clătinat din cap, prea tulburată şi îndurerată, ca să pot scoate un cuvânt.

– S-a întâmplat acum mai bine de o săptămână, mi-a zis maharani, cu ochii în lacrimi. Încă le caută trupurile. Dacă le găsesc, va trebui să mergi la Jaipur, la înmormântare.

– Da, am răspuns, deşi ştiam amândouă că nu vor găsi nici o rămăşiţă din trupurile lor.

Sărmana mama va rămâne pe veci în țărâna roșie, pârjolită de soare.

– Bănuiesc că vrei să mergi la templu, să te rogi. Pune asta pe tine, mi-a spus și mi-a întins o tunică albă, dintr-o mătase moale. Întotdeauna mi s-a părut reconfortant că indienii poartă alb la moartea celor dragi, și nu negru. E destulă amărăciune pe lume, fără să o mai amplificăm și noi cu o culoare tristă. Iar, draga mea Anni, te rog să nu îți faci griji pentru viitorul tău. Eu te-am luat din sânul familiei tale, eu îți voi purta de grijă. Ai înțeles?

În clipa aceea, nu înțelegeam nimic, dar am încuviințat din cap.

– Și nu uita, chiar dacă nu-i vedem, cei pe care-i iubim sunt mereu alături de noi, a adăugat cu blândețe.

M-am ridicat. Durerea era mult prea vie, ca să găsesc consolare în vorbele ei.

După ce am îmbrăcat tunica albă, un aghiotant m-a luat cu ricșa și m-a dus la un mic templu hindus din oraș. Singură-singurică, am adus obișnuitele ofrande *puja* și m-am rugat, pentru a le grăbi călătoria celor plecați spre ceruri. Apoi m-am așezat în fața zeilor, cu fruntea pe genunchi. Oricât mi-aș fi dorit să cred, să *simt*, că mama e încă alături de mine, realitatea crudă începea să se instaleze în mintea mea. Rămăsesem orfană, nu aveam nici bunuri, nici bani, și eram cu totul la mila familiei regale. Era puțin probabil să mă căsătoresc vreodată – fără familie și mai ales fără zestre, nu eram o partidă bună pentru nici un bărbat. Și, oricât de erudită aș fi fost, era greu de presupus că îmi voi putea alege drumul în viață.

Pe lângă lacrimile pe care le-am vărsat în ziua aceea pentru familia mea dispărută, mărturisesc că am plâns și pentru pierderea viitorului pe care tata visase să-l am – o viață în care îmi voi folosi mintea ageră și curioasă, pe care el mi-o hrănise cu atâta stăruință. Acea viață curmată într-un mod atât de nemilos.

Am simțit o mână pe umăr, dar nu m-am mișcat.

– Anni, mi-a zis mama ce s-a întâmplat. Îmi pare atât de rău, a răsunat glasul Indirei printre gândurile mele. Jur că o să fiu mereu lângă tine, Anni. O să am grijă de tine. Te iubesc.

Mi-a căutat mâna și mi-a strâns-o cu putere. M-am agățat de ea, ca de un colac de salvare.

M-a cuprins în brațe și am vărsat lacrimi amare la adăpostul trupului ei firav. Nu știu cât timp am stat așa. Într-un final, m-am ridicat și mi-am luat adio de la familia mea. După aceea am părăsit templul de mână cu singura persoană căreia simțeam că îi pasă cu adevărat de mine.

Mai târziu, în aceeaşi seară, neputând dormi, m-am dezlipit de trupul cald al Indirei, ghemuit protector lângă mine, şi am ieşit pe veranda dormitorului. Aerul era minunat de răcoros, iar stelele străluceau deasupra mea.

– *Maaji*, am şoptit, ar trebui să fiu acolo, sus, cu tine, nu singură aici, jos!

Deşi profund îndurerată, realizasem că, dacă mai locuiam cu mama, la Jaipur, nu mai eram astăzi aici.

În momentul acela, am auzit un sunet slab în urechi. M-am uitat în toate direcţiile, să văd cine cântă atât de plăcut şi cristalin. Era pustiu peste tot. Cântecul nu s-a oprit, ci a continuat să răsune duios, alinându-mă şi ducându-mă cu gândul la cântecele de leagăn pe care mi le îngâna mama când eram mică.

Mi-am adus aminte deodată de vorbele mamei. Şi mi-am dat seama, aşa cum spusese ea că se va întâmpla, că am auzit cântecul pentru prima oară. Cum stăteam acolo, am simţit prezența mamei, împărtășindu-mi că mi-a încredințat darul ei spre păstrare. Că nu mi-a sunat ceasul şi că mai am multe de făcut.

O lună mai târziu, când ploile s-au mai domolit şi septembrie a adus temperaturi mai răcoroase, ne-am întors la palat. O bătrână din *zenana*, pe care o cunoşteam doar din vedere, a venit la mine.

– Am ceva pentru tine, Anahita.

M-am uitat mirată la ea. M-a tras într-un colţ şi mi-a spus să iau loc.

– Ştii cine sunt? m-a întrebat.

– Nu.

– Mă cheamă Zeena şi sunt *baidh*. Am aceleaşi îndatoriri pe care le avea mama ta la Jaipur.

Ochii ei negri mă sfredeleau până în suflet. Am înțeles la ce se referă.

– Ești vraci?

– Da. Când a venit în vizită, cred că mama ta presimțea că va muri și mi-a încredințat ceva. Mi-a zis să ți-l dau dacă pățește ceva.

Zeena a scos un săculeț de cârpă, legat la gură cu un șnur, și mi l-a întins.

– Nu m-am uitat înăuntru. Cel mai bine te duci într-un loc ferit și-l desfaci acolo.

– Așa o să fac. Mulțumesc.

Am făcut o plecăciune și m-am ridicat.

– Mi-a spus că și tu ai darul vindecării și m-a rugat să te ajut, a adăugat, fixându-mă cu privirea. Cred că avea dreptate. Dacă dorești, te învăț tot ce știu.

– Când eram mică, mama mi-a spus că o să moștenesc darul, am zis, copleșită de emoție. Am presimțit moartea mamei, înainte să mă anunțe maharani.

– Firește, a spus Zeena, zâmbind, și m-a sărutat pe frunte. Mă cauți când te simți pregătită să începem.

– Mulțumesc, Zeena.

M-am dus iute la locul meu preferat din parcul palatului, un foișor micuț, închinat lui Durga, zeița puterii feminine, ascuns într-un crâng cu copaci, unde mă retrăgeam deseori, ca să citesc și să mă gândesc în tihnă. M-am așezat cu picioarele încrucișate și m-am chinuit să desfac săculețul cu degete tremurânde. În el se găsea ultimul dar de la mama, și nu aveam nici cea mai vagă idee ce voi descoperi înăuntru.

Am scos cu grijă cele trei obiecte și le-am așezat în fața mea. Erau un plic adresat mie, un carnețel cu coperte din piele și încă un săculeț de iută, legat tot cu un șnur. Am decis să deschid mai întâi scrisoarea.

Scumpa mea Anni,

Pyari, sper din tot sufletul să mă înșel, dar, cu o noapte înainte de a porni spre Cooch Behar și spre tine, iubita mea fiică, am auzit cântecul spiritelor, care m-au avertizat să mă pregătesc. Nu știu când se va întâmpla. Și, cum nu trebuie să ne trăim viața cu spaima a ceea ce s-ar

putea întâmpla, mă bucur că nu știu. Anahita, frumoasa mea fiică, știu că, dacă citești aceste rânduri, înseamnă că am murit. Dar singură vei afla că cei care te-au iubit nu te părăsesc niciodată.

Ești un copil deosebit. Toți părinții spun asta despre copiii lor, dar tu ai venit pe lume cu un scop anume. Nu cred că vei avea un drum lin, dar nu uita că soarta ne pune deseori la încercare. Ori de câte ori ai îndoieli cu privire la calea cea dreaptă, nu te sfii să folosești darul intuiției cu care ai fost înzestrată. Nu te va dezamăgi niciodată.

Ai auzit probabil cântecul spiritelor în clipa în care m-am stins – la fel am pățit și eu la moarta mamei. Sunt convinsă că te simți foarte singură în aceste clipe. Nu ai de ce, Anni, căci nu te-am părăsit. Viața ta e întocmai cum au hărăzit-o zeii. Ține minte că ei sunt stăpânii destinelor noastre. Poate că exact în clipa în care citești aceste rânduri, pyari, stau alături de ei și încep să înțeleg tainele necuprinse.

Darul pe care l-ai moștenit este în egală măsură o binecuvântare și un blestem. Te poate trage în cel mai întunecat abis, când prevezi moartea unui om drag, dar te și poate înălța până la stele, când puterile tale unice ajută la vindecarea altora.

În călătoria ta prin viață, vei descoperi că aceste puteri pot fi atât în slujba binelui, cât și a răului. Sunt convinsă că le vei folosi cu înțelepciune.

Ți-am lăsat două obiecte la Zeena, în care eu am încredere deplină, și trebuie să ai și tu. Roag-o să te învețe tot ce știe – înțelege foarte bine cine ești. Unul dintre acestea este carnetul meu cu rețete ayurvedice. A fost transmis din generație în generație și e foarte vechi și prețios. Sper ca ceea ce conține să te ajute în drumul tău. Ai mare grijă de el, căci înăuntru se află toate cunoștințele și înțelepciunea strămoașelor tale, femei înzestrate cu talente nemaipomenite.

Al doilea obiect este ceea ce tatăl tău numea „asigurarea" noastră. Conținutul său îți va oferi cel puțin un dram de siguranță, dacă nu altceva. Îți mărturisesc că nu am știut de existența lor până în noaptea în care a murit. Nu știu cât valorează și cum a ajuns în posesia lor. Poate că intenționa ca, într-o bună zi, să ți le ofere drept zestre. Tu hotărăști cum e mai bine să le folosești.

Scumpa mea fiică, nu lăsa durerea și deznădejdea să te împiedice să îți trăiești viața pe care eu și tatăl tău ți-am dorit-o. Poate crezi că te-am părăsit, dar te asigur că, în momentul în care citește aceste rânduri, suntem împreună, te privim și îți trimitem toată dragostea noastră.

Urmează sfatul tatălui tău și străduiește-te să fii mereu tu însăți.

Fii înțeleaptă în tot ceea ce faci.

Te iubesc,

Cu drag,
mama

Am recitit scrisoarea de o mie de ori, căci la început aveam ochii împăienjeniți de lacrimi. Apoi am desfăcut săculețul de iută, cu degete tremurânde.

Șnurul s-a deznodat ușor și am vărsat conținutul pe jos.

Erau înăuntru trei pietre. Păreau niște bulgări de pământ, pe care i-aș fi putut găsi oriunde. L-am luat în mână pe cel mai mare, neînțelegând de ce îi numise tata „asigurare". I-am pus nedumerită la loc în săculeț, m-am ridicat și am pornit abătută spre palat.

Abia după câteva săptămâni le-am descoperit adevărata valoare. Regina tocmai primise un pachet de la bijutierul local, din care să își aleagă un nou colier, cadou de la soțul ei. Pietrele – niște cocoloașe de pământ identice cu ale mele – au fost întinse pe o tavă, iar bijutierul s-a apucat să curețe pământul de pe ele cu o ustensilă specială. În momentul în care am întrezărit un licăr roșu, mi-am dat seama ce îmi lăsase tata: trei rubine.

M-am dus iar cu săculețul la foișor, am săpat o gropiță cu unghiile la baza lui și l-am îngropat. Mama avea dreptate – deși nu știam cât valorează pietrele, mă simțeam mai protejată știind că, la nevoie, aveam o mică rezervă pusă deoparte. Am plecat de la foișor, cu inima mai ușoară.

Din momentul acela, ori de câte ori îndatoririle de prințesă o obligau pe Indira să participe la dineuri și la alte evenimente oficiale, petreceam ore în șir în grădina cu ierburi, împreună cu Zeena, hotărâtă să învăț cât mai multe de la ea. Cu toate că, pe atunci, nu mă interesa să devin vraci ori să testez rețetele din carnetul cu coperte din piele

al mamei, mă simțeam datoare să învăț ceea ce își dorea. După ce Zeena a studiat carnetul mamei, urmărind fiecare poțiune în parte cu degetele ei noduroase, cu unghii lungi și galbene, parcă m-a privit cu și mai mare respect.

– Te tragi dintr-un neam de femei vraci foarte puternice. Sunt aici poțiuni pe care puțini le cunosc. A răsfoit paginile, până când a ajuns la o secțiune anume. Vezi? Sunt chiar și unele care pot ucide pe loc o ființă umană, mi-a spus în șoaptă.

Am întrebat-o dacă a folosit vreodată o poțiune ca să facă rău cuiva.

M-a privit gânditoare.

– Sunt vraci, Anahita. Doar zeii îmi spun ce poțiune să folosesc.

Deși nu îi ascundeam aproape nimic Indirei, nu i-am pomenit de lecțiile cu Zeena. Nici de rubinele îngropate. Erau secrete pe care intuiția îmi șoptea că nu trebuie să le dezvălui.

Capitolul 11
Un an mai târziu

Indira a dat buzna în dormitor, s-a trântit pe pat şi a început să lovească cu pumnii în perne.

– Nu merg! Nu pot! Nu vreau!

Mi-am privit consternată prietena de treisprezece ani, care ţipa şi se smiorcăia ca un ţânc.

– Nu pot să mă oblige! Fug în lume! Nu merg şi pace!

De câteva luni încoace, eram deseori martoră la astfel de crize de furie când ceva nu îi convenea Indirei. Am stat cuminte şi am aşteptat să se potolească. Apoi am întrebat-o cu blândeţe:

– Ce e, Indy? Ce-ai păţit?

– Mama şi tata vor să mă trimită la internat în Anglia, ca pe fraţii mei. *Urăsc* Anglia! E cenuşie şi tristă, şi mereu răcesc acolo.

M-am uitat la ea îngrozită. În egoismul meu, nu m-am putut abţine să mă gândesc ce-o să se întâmple cu mine, în cazul în care ea ar pleca la internat.

– Nu cred că te pot forţa.

– Tata ţine morţiş. Iar el e zeul zeilor, nimeni nu iese din cuvântul lui. Nici măcar eu. O să mor, nu alta! a adăugat teatral.

Firește, pentru mine, posibilitatea de a vizita Anglia – patria celor care conduceau India – era o aventură la care visam de mult. Îmi închipuiam că voi vedea câmpurile cu narcise galbene ale lui Wordsworth, mlaştinile sumbre din Yorkshire, unde surorile Brontë

și-au scris romanele captivante și, bineînțeles, Londra, capitala lumii. Eram conștientă însă că nu se cădea să îmi consolez prietena supărată cu astfel de gânduri.

– Când ar trebui să pleci?

– Mă îmbarc în iulie și ajung în septembrie, chiar la începutul semestrului. I-am explicat mamei că o să am rezultate proaste, că nu sunt făcută să stau nemișcată într-o bancă. O să mă ofilesc ca o gălbenea înghețată în țara aia întunecată și rece.

– O să-mi fie așa dor de tine, Indy.

– A, nu, că nu mă trimit doar pe mine, Anni. Vii și tu cu mine.

– Eu?

– Da. Nu sunt chiar atât de nemiloși, încât să mă trimită singură. Dacă nu reușesc să-i conving să ne lase să rămânem aici, o să vii cu mine. Necazul e că mama e îndrăgostită de Anglia și de sezonul monden de acolo, așa că n-o să ne ia apărarea. Ce-o să se întâmple cu Frumușica? a întrebat disperată Indira. O să tânjească de dorul meu, biata de ea!

M-am străduit să îmi păstrez mina îngrijorată și tristă, dinainte de a afla că voi lua și eu parte la călătoria pe mare.

– E chiar așa urât? am întrebat. Părinților tăi le place mult, la fel și fraților tăi. Am înțeles de la ei că Londra e un oraș frumos, cu străzi iluminate electric și că femeile se pot plimba singure și chiar să-și arate gleznele.

– Londra e foarte departe, a răspuns Indira, cu capul în pământ. Ne trimit la aceeași școală la care a mers sora mea, un pension oribil, undeva, pe lângă Marea Angliei. Ce ne facem, Anni?

– Măcar vom fi împreună, am spus blând, așezându-mă pe pat, lângă ea. Nu mai plânge, Indy, te rog, am adăugat, strângând-o de mână. Câtă vreme suntem împreună, trecem peste orice, nu?

Indira a ridicat din umeri, cu o privire posomorâtă. Oricât de tare ar fi vociferat, știam că de data asta era învinsă.

– Promit că o să am eu grijă de tine.

În cele trei luni cât mai aveam de stat în India, Indira a devenit tot mai îmbufnată, spre deosebire de mine, care eram tot mai

entuziasmată. La sosirea verii, ne-am mutat din nou în reședința regală de la Darjeeling.

– Clima răcoroasă o să te pregătească pentru călătoria pe mare, a spus maharajahul, într-o seară plăcută, după cină, când toată familia stătea pe verandă.

– Tati, *nimic* n-o să mă pregătească pentru Anglia, a bombănit Indira. Știi cât de mult o detest.

– Nici mie nu-mi place să mă ocup toată ziua de probleme de stat și să n-am nici o clipă de liniște, a mustrat-o tatăl ei. Trebuie să înțelegi odată, Indira, că în viață nu poți face numai ce-ți place.

Am revenit la Palatul din Cooch Behar mai devreme decât de obicei, ca să ne pregătim pentru călătorie. Plecam cu toții în Anglia, așa că trebuiau împachetate o mulțime de cufere și lăzi imense – maharani insista să ia cu ea o bucățică din India oriunde mergea. Indira căzuse într-o depresie sumbră din care nu reușeam să o scot. Noaptea, dormea cu Frumușica în *pilkhana* și nu voia nici în ruptul capului să intre în casă.

– Nu pot nici măcar să sper că o să vin de Crăciun, a zis, uitându-se la cuferele pe jumătate pline din dormitor, cu obrajii brăzdați de lacrimi. Durează prea mult călătoria. N-o s-o văd pe Frumușica aproape un an!

Mi-am împachetat puținele bunuri pe care le aveam: carnețelul cu rețete al mamei, piua ei și câteva ierburi uscate, în caz că mă lovea vreo boală în Anglia. După îndelungi cugetări, am decis să las rubinele în ascunzătoarea lor, căci erau mai bine protejate acolo decât în bagajul meu.

Patru zile mai târziu, stăteam pe puntea celei mai mari și mai grandioase nave pe care o văzusem vreodată. Am părăsit agale portul din Calcutta. Nici prin gând nu ne trecea atunci că vom sta departe de casă mult mai mult decât ne-am fi închipuit.

Suita regală era cazată în apartamentele luxoase de pe puntea superioară. Eu și Indira aveam propria cameră pe coridorul rezervat pentru familie, aghiotanți, majordomi, menajere și alți servitori. Fiind

obișnuită să îmi drămuiesc și ultimul bănuț, mi se părea că, pentru a întreține un asemenea stil de viață, trebuiau să fie putred de bogați.

Până și chipul Indirei a fost luminat de un zâmbet când ne-am apucat să cercetăm toate dispozitivele moderne din cabina noastră. Pe lângă asta, acum că aveam aproape paisprezece ani, primiserăm încuviințarea de a lua parte la cocktailurile organizate de părinții Indirei în apartamentul regal. Și eu, și Indira primiserăm o întreagă garderobă occidentală – cămăși ciudate din muselină și pulovere aspre de lână, indispensabile pe coasta friguroasă a Angliei.

În timp ce mă chinuiam să închei nășturelii de perle ai cămășii nesuferit de strâmte, am remarcat, uitându-mă în oglindă, că mă mai împlinisem la corp. Am crezut că intru în pământ de rușine când domnișoara Reid mi-a sugerat că ar fi timpul să port sutien. Tot ea mi-a dat și niște cârpe vechi pentru „cicluri", cum le numea ea. Avusesem unul de curând, ceea ce mă speriase de moarte, dar, din fericire, nu se mai repetase de atunci. Noua mea siluetă cu forme scotea și mai mult în evidență faptul că trupul Indirei nu se schimbase deloc. Crescuse doar în înălțime, așa că era deja cu vreo opt centimetri mai înaltă decât mine. Mă simțeam ca o rodie durdulie pe lângă o banană.

– Sunteți gata, fetelor? a întrebat domnișoara Reid, după ce camerista a terminat de pieptănat părul de abanos al Indirei.

– Da, domnișoară Reid, am răspuns eu pentru amândouă.

– Sunt sigură că o să mă plictisesc de moarte, a zis Indira, ridicând din sprâncene, în vreme ce mergeam spre salon.

Când am intrat în sala imensă și frumos decorată, am auzit orchestra și un cântăreț care interpreta melodii occidentale. Bijuteriile doamnelor invitate scânteiau în lumina candelabrelor. Toate erau îmbrăcate după moda occidentală, inclusiv maharani, care purta o splendidă rochie de seară, de culoarea safirului. N-am reușit să mă decid dacă îi stă mai bine în sari ori în rochie de cocktail – Ayesha, ca un veritabil cameleon ce era, trecea cu o flexibilitate desăvârșită de la una la alta.

– Nu pleca de lângă mine, mi-a zis Indira, târându-mă prin mulțime, spre un chelner.

– Vă servesc cu ceva de băut, doamnă? a întrebat un lacheu, într-o uniformă albă, elegantă, arătându-ne tava.

Indira mi-a făcut cu ochiul și a luat două pahare cu șampanie dintre băuturile de pe tavă. Chelnerul i-a aruncat o privire suspicioasă, dar, înainte să apuce să spună ceva, Indira a dispărut în mulțime, trăgându-mă repede după ea.

– Gustă, m-a îndemnat. E destul de bună. Are bule care te gâdilă la nas.

A dus paharul la gură.

– Avem voie? am întrebat, uitându-mă îngrijorată în jur. Are alcool, Indy. O să avem necazuri dacă ne vede cineva.

– Cui îi pasă, Anni? Oricum suntem aproape adulte. Hai, gustă, a stăruit ea.

Am dus paharul la gură și am sorbit puțin. Mi-a venit pe nas tot acidul. M-am înecat și am împroșcat toată șampania, în timp ce Indira râdea de se prăpădea.

– Ia te uită, ați trecut deja la șampanie, fetelor? La vârsta voastră?

Am crezut că intru în pământ de rușine când l-am văzut pe Raj, fratele mai mare al Indirei, care se uita amuzat cum îmi curg lacrimile.

– Poftim o batistă, Anahita.

– Mulțumesc.

M-am șters la ochi și mi-am suflat nasul, blestemându-mă pentru momentul prost ales. În ultimul an, făcusem o adevărată pasiune pentru Raj; venise să petreacă vara la Darjeeling, după ce absolvise la Harrow, o școală la care studiau fiii aristocrației britanice și străine. Părea atât de matur și elegant în hainele lui occidentale și era cel mai chipeș tânăr pe care îl văzusem vreodată.

– Da-ți-mi voie să vi-l prezint pe prietenul meu, prințul Varun de Patna. Vom fi colegi la Oxford de anul ăsta. O să-i învățăm pe englezi cum se joacă crichet, nu-i așa? a zis Raj, mimând că aruncă o minge.

– Categoric, a confirmat Varun. Cum vi se pare călătoria, fetelor?

M-am întors spre Indira, care, în astfel de situații, răspundea de obicei în numele amândurora. Însă Indira se uita pierdută în ochii prințului Varun, de parcă o lovise muțenia.

– Plăcută, am răspuns eu repede. E prima oară când plec din India.

– Atunci, o să fii fascinată de Anglia și oripilată de vremea de acolo, a glumit Varun. Sper că ți-ai luat multe pulovere și săruri Epsom. Și

pregătește-te sufletește pentru băile cu muștar, în caz că răcești cât ești la școală. Sunt ceva de neimaginat.

Cum Indira tăcea în continuare și îl sorbea din priviri pe Varun, am spus:

– Da, cred că suntem destul de pregătite.

– Foarte bine. Acum vă lăsăm să vă vedeți de-ale voastre, a spus Raj.

A făcut o plecăciune în fața mea, apoi a aruncat o privire spre Indira.

– Ești foarte tăcută, Indira. Te simți bine?

– Da, a răspuns Indira, dezlipindu-și visătoare ochii de la Varun. Mă simt chiar foarte bine.

Deși mai devreme declarase că „o să se plictisească de moarte" la petrecere și că își dorea să plece cât mai repede cu putință, Indira a insistat să stăm într-un colț și să admirăm invitații. După un timp, m-a apucat căscatul și abia așteptam să ajung în patul meu. În cele din urmă, m-am ridicat.

– Hai să mergem, Indy. Am obosit.

– Mai stai cinci minute, a spus Indira.

I-am urmărit privirea și am observat că se uita la Raj și la Varun, care purtau o discuție înflăcărată cu două tinere englezoaice.

Într-un final, am izbutit să o smulg din salon și să mergem în camera noastră. Ne-am dezbrăcat și ne-am băgat în pat.

– Ai fost foarte tăcută astă-seară, Indy. Ce s-a întâmplat?

Ținea ochii închiși, dar a scos un oftat ușor.

– N-am nimic. Doar că mi-am cunoscut viitorul soț.

– Poftim?

– Am simțit-o de cum l-am văzut.

– Te referi la Varun?

– Bineînțeles că la el.

– E prinț, Indy! Asta înseamnă că părinții lui au ales deja cu cine se va însura.

– Da, cum și ai mei mi-au ales deja soțul. A deschis ochii deodată și mi-a aruncat acea privire pătrunzătoare și vicleană. Îți dau cuvântul meu, Anni, că, într-o zi, o să mă căsătoresc cu el.

*

În săptămânile ce au urmat, viața la bordul navei a devenit un fel de joc de-a șoarecele și pisica. Indira insista să îi spionăm pe Raj și pe Varun, ca să îl vadă mai bine pe „viitorul ei soț". Asta presupunea să îi pândim de câte ori ieșeau să ia micul dejun sau prânzul, ori să joace biliard sau crochet pe una dintre punți. Trebuia să ne comportăm dezinvolt, ca și când din pură coincidență dădeam peste ei, după care ne așezam și îi urmăream cum joacă.

Pe neașteptate, fata, care nu se sinchisise niciodată de înfățișarea ei, a început să își aleagă cu tot mai mare atenție rochiile cu care urma să apară la cină, să fure parfum de pe măsuța de toaletă a mamei sale și ruj de la sora ei.

Regret să o spun, dar toate frământările acestea mi se păreau caraghioase și enervante. Indira era la prima dragoste, și știam că o să-i treacă destul de repede. Dar, în stilul ei caracteristic, Indy reacționa cu aceeași pasiune pe care o punea în tot ce făcea.

În ultima seară, înainte de a acosta la Southampton, suita regală a primit invitația de a lua masa cu căpitanul. Emoțiile Indirei oscilau între rochia pe care avea să o poarte și faptul că era ultima oară când îl vedea pe prințul Varun. M-am abținut, din politețe, să îi spun că putea să meargă și în pielea goală, fiindcă Varun nu va vedea în ea decât ceea ce era: o fetiță.

– Minty mi-a împrumutat o rochie mai veche a ei! a exclamat Indira, năpustindu-se pe ușă cu o rochie din șifon, într-o nuanță roz-piersică. Îmi vine perfect!

– Doar n-o să pui așa ceva pe tine? am atenționat-o, considerând că rochiile de muselină și stambă, încheiate până la gât, sunt mult mai potrivite pentru vârsta noastră fragedă.

– Ba da. Of, Anni, chiar nu înțelegi? Trebuie să fac ceva, ca să mă remarce Varun!

– N-o să-ți meargă. Domnișoara Reid n-o să te lase în veci să apari *așa* în văzul lumii. Plus de asta, ce crezi că o să spună mama ta?

– Peste patru luni, împlinesc paisprezece ani. Multe indience sunt deja măritate la vârsta asta, mi-a replicat bosumflată Indira. Trebuie să mă ajuți, Anni. Ne îmbrăcăm normal la început și, după ce ne duce

domnișoara Reid în salonul de mese, îi zic că am uitat ceva, cobor în cameră și mă schimb. Ce părere ai?

O priveam îngrozită.

– Potolește-te, te rog, Indy. Nu te gândești deloc la tatăl tău? Vrei să-l faci de rușine?

– Exagerezi, Anni, a spus Indira, punându-și rochia pe lângă corp. Doar nu ies în chiloți și maiou. E doar o variantă mai matură a ceea ce port de obicei.

Studiind-o mai bine, am ajuns la concluzia că rochia era destul de decentă, cu un decolteu pătrat și un corset terminat imediat sub piept, din care se revărsau până la pământ valuri mătăsoase de șifon.

– Minty a purtat-o la aniversarea de șaisprezece ani. N-are cum să fie nepotrivită, nu?

Am oftat, dându-mi seama că, orice aș fi spus, îmi răceam gura de pomană.

Mai târziu, în aceeași seară, după ce am coborât scara principală împreună cu domnișoara Reid, îndreptându-ne spre salon, Indira a dus o mână la gură.

– Ah, era să uit! Domnișoară Reid, i-am promis lui Lady Alice Carruthers că îi împrumut o carte și că i-o aduc astă-seară, la masă. Mâine, toată lumea o să fie agitată cu debarcarea.

– Vrei să mă duc s-o iau eu, draga mea? a întrebat domnișoara Reid.

– Nu vă deranjați. Mă duc eu repede. Știu unde-am pus-o.

Indira s-a răsucit și a luat-o la fugă pe trepte, înainte să o oprească cineva, lăsându-ne pe noi două la ușa salonului.

M-am așezat pe unul dintre scaunele poleite de pe coridor.

– Intrați dumneavoastră, și o aștept eu aici. N-ați apucat să mâncați nimic și vă așteaptă o zi lungă mâine. Nu vă faceți griji, că nu pățesc nimic.

– Cum dorești, draga mea, a răspuns. La cât de dezordonată e Indira, nu m-ar mira să întârzie vreun sfert de oră, și am o mulțime de bagaje de făcut după cină.

– Mergeți liniștită, am spus, ușurată că reușisem să o conving să coboare la cantina de pe puntea inferioară, unde luau masa servitorii. Promit să nu mă mișc de aici până nu vine.

– Bine, scumpo. Mulțumesc. Vin să vă iau la ora zece.

Privind-o cum se îndepărtează, mi-am dat seama cât de mult conta că avea încredere în mine. Rareori se întâmpla să calc strâmb în prezența ei. În timp ce o așteptam pe Indira, m-am delectat admirându-i pe oaspeții eleganți care intrau în salon. Vorbeau cu un accent britanic pronunțat, pe care îl înțelegeam cu greu. Abia atunci am realizat că engleza pe care o învățasem în India nu mă va ajuta prea mult să îi înțeleg și să mă fac înțeleasă, odată ajunsă pe teritoriul lor.

Într-un final, după ce intraseră și ultimii invitați și mă temeam că voi pierde rugăciunea de la începutul mesei din cauza întârzierii Indirei, am zărit o făptură învești mântată în șifon trandafiriu apropiindu-se de mine.

Am clipit, nevenindu-mi a crede prin ce metamorfoză trecuse prietena mea băiețoasă. Rochia se potrivea de minune cu silueta ei înaltă și zveltă și reușise să își prindă părul cu clame în creștetul capului, împodobindu-l cu câte un trandafir de o parte și de cealaltă. Era absolut răpitoare, versiunea mai tânără a mamei sale.

– Cum arăt? m-a întrebat, tulburată.

– Splendid. Hai să intrăm.

M-am ridicat de pe scaun și m-am dus spre ușa salonului. Am deschis-o exact în momentul în care maestrul de ceremonii a bătut din palme, anunțând:

– Doamnelor și domnilor, vă rog să faceți liniște și să îl ascultați pe căpitan.

Toate capetele s-au întors către căpitan, care, spre ghinionul nostru, stătea în mijlocul încăperii, la doar câțiva metri de ușile mari prin care mă strecurasem împreună cu Indira. Privirile s-au mutat asupra noastră. Am înlemnit ca un iepure prins în lumină, roșie la față precum rujul de pe buzele Indirei.

Căpitanul s-a uitat la noi.

– Domnișoarelor, ni s-a adresat, făcându-ne semn, fiți amabile și luați loc, ca să pot spune rugăciunea.

– Vă mulţumim.

Indira s-a dus ţanţoşă la masa căpitanului, cu o atitudine regală, fără să pară câtuşi de puţin jenată că este în centrul atenţiei. Pentru prima oară, o vedeam ca pe o prinţesă. Ne-am aşezat pe cele două scaune libere din capătul mesei. Expresia de pe chipul prinţului Varun mi-a atras atenţia. Era limpede că o privea cu alţi ochi.

Am urmărit-o toată seara pe Indira, a cărei rochie trandafirie părea să îi confere o maturitate nebănuită, eleganţă şi farmec. Până şi părinţii ei, care rămăseseră probabil şocaţi de apariţia fiicei lor, o priveau acum cu îngăduinţă.

Şi iată cum, din nou, frumuseţea îi vrăjeşte pe toţi cei care o privesc, mi-am zis, simţindu-mă stânjenită şi şleampătă în rochia mea de muselină. Nu numai că nu se scandalizase nimeni, dar toată lumea o acceptase pe Indira cu braţele deschise. Iar, odată ce orchestra s-a pus pe cântat, maharajahul şi-a invitat fiica mezină la dans. Au urmat fratele ei, Raj, şi, în sfârşit, prinţul Varun. La ora zece, când a venit domnişoara Reid după noi şi m-a întrebat unde este Indira, i-am făcut semn spre ringul de dans.

A căutat-o îndelung cu privirea.

– Unde anume?

– Fata îmbrăcată în rochie roz, care dansează cu prinţul Varun.

Am văzut cum se schimbă la faţă în momentul în care a recunoscut-o. A dus îngrozită o mână la gură şi s-a uitat speriată la maharani.

– O să-mi pierd slujba din cauza asta. Ştiai ce pune la cale?

– Da, am răspuns. Dar ce puteam face?

– Ce putea face oricare din noi? a oftat domnişoara Reid. Ea e prinţesa.

În noaptea aceea, m-am întins în pat şi am lăsat-o pe Indira să îmi povestească toate amănuntele triumfului ei, care a culminat cu invitaţia la dans a prinţului Varun. Din câte se pare, la final, Varun îi şoptise că se transformă într-o femeie frumoasă, exact ca mama ei. Şi în clipa aceea, ceva înlăuntrul meu – o fisură minusculă – mi-a zdruncinat convingerea că eu şi Indira vom fi mereu nedespărţite. Creştea sub ochii mei şi, într-o bună zi, mi-am spus, muşcându-mi

buzele, ca să îmi stăpânesc lacrimile, prietenia mea nu îi va mai fi de ajuns. Își va dori dragostea unui bărbat.

A doua zi, m-am trezit cu un sentiment de neliniște, așteptându-mă la repercusiuni după isprava Indirei de noaptea trecută. Spre surprinderea mea, nu s-a întâmplat nimic. Mai mult decât atât, în timp ce toată lumea alerga de colo colo, să își ia rămas-bun de la prietenii pe care și-i făcuseră la bord, n-am auzit decât vorbe de laudă la adresa Indirei. Rățușca cea urâtă se transformase în lebădă, și nimănui nu îi păsa că nesocotise regulile sociale.

În vreme ce Indira se învârtea de la o cabină la alta, ca să își ia la revedere de la noii prieteni, am ieșit pe punte, așteptând să îmi apară înaintea ochilor țara despre care auzisem atât de multe.

Deși era august, una dintre cele mai călduroase luni din Anglia, simțeam că mă ia cu frig în bluza subțire de bumbac. Era încă devreme, iar portul din Southampton era învăluit într-o pâclă deasă. Am inspirat aerul englez pentru prima oară și mi s-a părut nefiresc de searbăd. Mirosea doar a vânt proaspăt, sărat.

Am încercat să mă binedispun, gândindu-mă că, în aproximativ o oră, voi pune piciorul pe pământul verde și frumos care îi inspirase pe unii dintre cei mai mari scriitori ai lumii.

N-am reușit.

Poate că mă resimt după stresul emoțional de aseară, mi-am zis, ca să mă consolez. Dar știam că motivul e mult mai profund. Încă neobișnuită cu sentimentele stranii trezite de sunetul cântecului, nu am băgat în seamă fiorul rece de pe șira spinării, furnicăturile și pielea de găină de pe brațe. Firește, între timp am aflat că senzația aceea era un avertisment de pericol. Dar, în acea zi, nu știam ce semnifică și am interpretat-o ca pe un semn că simțurile mele sunt încordate.

Sirena navei a scos un ultim țiuit asurzitor în momentul în care am acostat, iar pe punți s-a produs o adevărată explozie de bucurie. Pe chei, se deslușeau siluete mărunte care fluturau steagul Marii Britanii, așteptând cu nerăbdare reîntoarcerea celor dragi.

Cum toți pasagerii au intrat în cabine, ca să își adune bagajele, puntea s-a golit deodată și m-am trezit singură. M-am cutremurat din nou, de teamă și singurătate, dar și de frig. Tocmai când am băgat

mâna în buzunar să scot batista, două braţe calde şi cafenii m-au prins de mijloc.

– Ce faci aici de una singură? Te-am căutat peste tot.

Indira m-a strâns în braţe, topindu-mi cu răsuflarea ei dulce sângele care îmi îngheţase în vene.

– Privesc Anglia.

M-a întors cu faţa spre ea şi m-a studiat cu atenţie.

– Ai plâns. De ce, Anni?

– Nu ştiu sigur, am răspuns cu toată sinceritatea.

A întins un deget subţire şi mi-a şters o lacrimă de pe obraz.

– Nu plânge, Anni. N-ai de ce să te temi. Sunt lângă tine, da? Indira m-a prins iar în braţe şi m-a tras la pieptul ei. Voi fi mereu lângă tine.

Capitolul 12

În cele două săptămâni care au urmat, toată familia s-a instalat într-o frumoasă casă victoriană din Pont Street, Knightsbridge. Deşi era de dimensiunea unei vizuini de iepure în comparaţie cu palatul cu care eram obişnuiţi, acest lucru conta prea puţin, căci erau atâtea de văzut şi de făcut afară. În ciuda aversiunii declarate faţă de Anglia, Indira a pus imediat stăpânire pe şoferul familiei, hotărâtă să îmi arate toate minunile Londrei. Am luat-o pe bulevardul Mall, ca să vedem palatul Buckingham şi schimbarea gărzii. Am vizitat Turnul Londrei, unde Indira m-a delectat cu toate amănuntele macabre despre cum Henric al VIII-lea, regele Angliei, şi-a decapitat două soţii, pentru că dorea să se recăsătorească cu altă femeie.

– Ce prostie că n-au voie să aibă decât o singură soţie şi trebuie s-o omoare dacă vor alta! a zis ea, chicotind. Tata ar putea avea şi opt soţii, dacă doreşte.

Am mers în Piaţa Trafalgar şi am hrănit porumbeii din jurul Coloanei lui Nelson, apoi ne-am plimbat cu barca pe Tamisa. Dar, de fapt, locul preferat al Indirei din întreaga Londră se afla la doar câţiva paşi de locuinţa noastră din Pont Street.

Când am intrat pe uşile masive, m-a informat că este cel mai faimos magazin din lume.

– Îmi place enorm Harrods. Găseşti aici orice, de la chei pentru o broască stricată, brânză şi îmbrăcăminte până la... elefanţi indieni!

Mama are cont deschis aici, aşa că, dacă îţi place ceva, nu trebuie decât să spui, m-a informat, în timp ce urcam cu liftul.

Într-adevăr, Harrods, sau magazin universal cum îi spunea ea, era precum peştera lui Aladdin. Uneori, Indira se amuza pe seama vreunui vânzător cu faţă serioasă, întrebându-l dacă ţineau peruşi sau copaci jacaranda.

–Stimată doamnă, veţi găsi peruşi la raionul de animale de companie şi copaci la raionul de grădină. În cazul în care nu avem în stoc ceea ce căutaţi, sunt convins că putem face comandă, îi răspundea vânzătorul.

–Nu mai râde de ei, Indy! îi spuneam ruşinată când o vedeam cum chicoteşte.

M-a dus la etaj, la spectaculosul raion de jucării, unde vânzătorii au întâmpinat-o ca pe o veche prietenă.

–Când eram mică, fugeam de-acasă, veneam aici şi comandam orice ce voiam. Puneam totul în contul mamei. Multă vreme nici n-a observat ce se întâmplă, a râs Indira, în timp ce coboram pe o nemaivăzută scară mişcătoare, pe care o numea scară rulantă.

–Sper că n-ai de gând să cumperi ceva şi azi.

–Nu. Cred că sunt un pic cam mare ca să mai cumpăr jucării. Hai să mergem la raionul haine de damă. N-am probat niciodată o rochie gata făcută. O să fie distractiv!

După ce a pus o armată de vânzătoare să îi caute mai multe rochii frumoase, am urmat-o pe Indira în cabina de probă, ca să le probeze. După două ore, ajunsesem deja la capătul răbdării.

–Eşti sigură că nu se supără mama ta? am întrebat, în timp ce Indira făcea piruete într-o altă rochie superbă, după care i-a spus vânzătoarei să o adauge la mormanul deja enorm.

–Momentan, nu. Poate peste câteva săptămâni, când va primi extrasul de cont, a răspuns, rânjind.

În drum spre ieşire, am trecut pe lângă raionul de cărţi. M-am oprit preţ de o secundă şi am aruncat o privire nostalgică în vitrină. Indira a observat şi, probabil simţindu-se vinovată că pierdusem atâta vreme ca să probeze rochiile, mi-a sugerat să intrăm.

Pentru mine, era ca şi cum aş fi pătruns în ţara minunilor.

În față, pe rafturi nesfârșite, se întindeau cărțile după care tânjisem atât de mult să le răsfoiesc în biblioteca Palatului din Cooch Behar. Aici nu trebuia decât să întind mâna și să le iau de pe etajere. Am pipăit fiecare volum cu titluri aurii și litere în relief.

– Alege orice ce dorești, m-a îndemnat Indira, la fel de nerăbdătoare pe cât fusesem și eu la raionul de haine.

De data asta, n-am protestat și am ales trei titluri: *Casa umbrelor* de Charles Dickens, *Jane Eyre* de Charlotte Brontë și *Mândrie și prejudecată* de Jane Austen. Am ieșit din Harrods cu ele la piept, nevenindu-mi a crede că sunt ale mele și că nu va trebui să le returnez.

În dormitorul nostru de la ultimul etaj al casei, am făcut loc pe un raft și mi-am așezat mândră cele trei cărți. Am jurat atunci și acolo că, într-o bună zi, voi avea destui bani să îmi cumpăr oricâte cărți doresc.

Cu toate că eram entuziasmată să descopăr priveliștile și sunetele Angliei, perioada petrecută la Londra m-a ajutat să conștientizez cât de mult depindeam de familia regală de Cooch Behar. La palat, nevoile mele erau neînsemnate, căci eram doar unul dintre sutele de suflete care trebuiau hrănite și ținute în grijă. Odată ajunsă la Londra însă, am realizat dureros de limpede care este situația mea. Deși Indira nu ducea niciodată lipsă de bani și era extrem de mărinimoasă, nu-mi plăcea să apelez la mila ei. În cămăruța de rugăciuni, improvizată într-una din odăile mai retrase, din fundul casei, mă așezam în genunchi și îi adresam *puja* lui Lakshmi, zeița bogăției, nădăjduind că, într-o bună zi, voi găsi o cale de a fi independentă financiar.

Câteva zile mai târziu, am revenit la Harrods, sub supravegherea strictă a domnișoarei Reid, dar la un raion cu totul diferit – cel de uniforme școlare.

– Trebuie să purtăm cravată! Ca bărbații! a spus scandalizată Indira, în timp ce domnișoara Reid o învăța cum să îi facă nod. Aaah! a țipat, ducând mâinile la gât și prefăcându-se speriată. Mă sugrumă.

Am probat apoi o serie de bluze, sarafane și pulovere, atât de țepoase, încât aveam senzația că mă ciupesc o mie de purici.

– Iar acestea, a zis vânzătoarea, sunt purtate de fete la diverse sporturi, ca, de pildă, netball sau hochei.

Ne-a arătat o cămașă maronie, lălâie, și o pereche de pantaloni asortați, la fel de largi.

– Netball? Hochei? Nu intenționez să joc așa ceva, a spus Indira, pe un ton arogant.

– Sunt convinsă că o să-ți placă după ce le încerci, a răspuns domnișoara Reid, un etalon al răbdării, ca de obicei. Ești atât de pricepută la activitățile în aer liber. O să prinzi gustul sporturilor englezești cât ai clipi.

– Mă îndoiesc profund, a spus Indira, îmbufnată.

Am schimbat o privire cu domnișoara Reid în momentul în care prietena mea a intrat în cabină să probeze cămașa oribilă.

O săptămână mai târziu, am urcat în mașină și am plecat spre Eastbourne, în Sussex. Indira ședea lângă mine, pe bancheta plușată a Rolls-Royce-ului, și privea tristă pe geam vegetația abundentă din satele englezești, care mie îmi părea atât de frumoasă. Toamna începea să își facă simțită prezența; frunzele căpătaseră tonuri aurii, iar ceața matinală avea un efect soporific asupra mea. Domnișoara Reid ne însoțea în călătorie. Stătea pe scaunul din față și pălăvrăgea cu șoferul. Într-un final, am ajuns în fața unei clădiri cenușii, austere care îmi amintea, pe nedrept poate, de Dotheboys Hall, școala la care tânărul Nicholas Nickleby obține un post de profesor, în romanul lui Charles Dickens.

Șoferul ne-a descărcat bagajele din portbagajul din față al mașinii, dar Indira refuza să se clintească din mașină. Am coborât împreună cu domnișoara Reid și am inspectat școala.

– Nu-ți face griji, drăguță. Sunt convinsă că o să te adaptezi imediat. Și e prima oară, a adăugat în șoaptă, după câteva clipe de gândire, când Indira nu va avea menajeră. Va trebui să-și poarte singură de grijă cât timp stă aici. Ține minte ce-ți spun, chiar dacă nu ești prințesă, ești o domnișoară educată și verișoara unei maharani, pe deasupra. N-o lăsa să te trateze ca pe o servitoare, ai înțeles?

– Nu cred să se întâmple asta, am răspuns, din spirit de loialitate.

Domnișoara Reid nu a apucat să mai adauge ceva, pentru că Indira a coborât îmbufnată din mașină și s-a așezat cu picioarele încrucișate în mijlocul aleii de pietriș.

– Ridică-te, scumpo! a mustrat-o domnișoara Reid. Comportă-te ca o domnișoară în toată regula, cum te-ai străduit să pari în ultimele săptămâni.

Indira nu s-a clintit din loc. Și-a strâns și mai tare brațele în sân, vrând parcă să își exprime cu tărie punctul de vedere, și privea tăcută în zare.

Am dat ocol mașinii și m-am așezat lângă ea.

– Haide, Indy. Dacă te văd celelalte fete, o să spună că ești un copil smiorcăit. Sunt sigură că o să ne distrăm pe cinste, am adăugat.

– Urăsc locul ăsta, a bombănit Indira, și am observat că are lacrimi în ochi. Familiei mele puțin îi pasă că am plecat. Tata nu și-a făcut nici măcar timp să își ia la revedere. Abia așteptau să scape de mine.

– Știi bine că nu e adevărat. Toată lumea te iubește, iar tatăl tău și-ar dori enorm să se mândrească cu tine. Fii atentă la mine, am spus în șoaptă, căutând iute în minte o soluție ca să o îmbunez. Ai mulți bani la tine, nu?

A dat din cap în semn de încuviințare.

– În cazul ăsta, am zis, folosind și ultimul as din mânecă, dacă vedem că nu ne place, fugim și ne îmbarcăm pe primul vapor care pleacă spre India. De acord?

Auzind acestea, s-a uitat la mine și i s-au luminat ochii la gândul unei asemenea aventuri.

– De acord, a zis.

S-a ridicat și și-a scuturat praful alb de pe fustă.

– Să le fie învățătură de minte altădată, a adăugat.

– Ai dreptate. Mergem? am spus.

– Mergem.

Am urcat treptele și am intrat în școală, ținându-ne de mână.

Domnișoara Reid ne prevenise deja că celelalte eleve ne vor privi ca pe o curiozitate. Indiencele erau încă o raritate la pensioanele englezești. În prima săptămână, am îndurat cu stoicism privirile

indiscrete şi şuşotelile pe care le stârnea apariţia noastră, şi chicotelile care se iscau ori de câte ori ni se servea friptură de pui în locul celei de vită pe care o mâncau ele. Cu cât ne tratau cu mai multă răceală, cu atât ne agăţam mai mult una de cealaltă, ca să ne îmbărbătăm. Mai ales noaptea, în dormitorul friguros, de zece persoane, când Indira se strecura în patul meu, ca să ne încălzim şi să ne consolăm una în braţele celeilalte.

– Vreau acasă, spunea, şi lacrimile i se prelingeau pe cămaşa mea de noapte. Te implor, Anni, hai să fugim, cum ai spus tu.

– Promit că o să fugim, dar trebuie să mai stăm puţin, ca să nu creadă părinţii tăi că nu ţi-ai dat silinţa.

Nu doar Indira era nefericită. Şi pe mine mă înspăimânta noua mea viaţă. Uram dimineţile reci, când frigul îmi pătrundea până în oase şi mi se făcea pielea de găină pe tot corpul, şi nu mă încălzeam până când nu simţeam corpul Indirei lipit de al meu. Mâncarea fadă, gătită parcă în zoaie de la vase, fără nici o mirodenie, îmi întorcea stomacul pe dos. Şi, cu toate că îmi imaginam că stăpânesc engleza suficient de bine, întâmpinam mari dificultăţi în a înţelege ce spun angajaţii şi elevele, care vorbeau ameţitor de repede şi pronunţau până şi cuvintele cunoscute într-un stil cu totul diferit. De câte ori mă întrebau ceva, stăteam ca muta şi, abia după un timp, mă dumiream asupra sensului mesajului. Sporturile în aer liber, cu bastoane de lemn, desfăşurate pe nişte terenuri jilave şi noroioase, după reguli pe cât de neclare, pe atât de ridicole, mă depăşeau de tot. Nu m-am priceput niciodată la jocurile cu mingea, aşa că acestea erau momentele care mă îngrozeau cel mai tare.

Din cauza ploilor interminabile, totul mirosea a umezeală. Noaptea, nu ardea nimeni tămâie, cum se întâmpla la Palatul din Cooch Behar, iar singura lumină provenea de la un bec electric, fără abajur.

La capătul a două săptămâni petrecute acolo, *eu* eram cea care dorea să fugă.

Dar, într-o dimineaţă, în clasa îngheţată, a intrat profesorul de istorie, care, din câte se pare, fusese plecat în concediu peste hotare. Era mai tânăr decât ceilalţi profesori şi foarte bronzat.

– Bună dimineaţa, fetelor! a spus, la intrarea în clasă.

Ne-am ridicat disciplinate în picioare și am rostit în cor:

– Bună dimineața, domnule!

– Sper că v-ați simțit bine în vacanța de vară. Eu m-am distrat de minune. Am mers în India, să îmi văd părinții.

Celelalte eleve păreau plictisite, dar mie și Indirei ne-a trezit imediat atenția.

– Din câte observ, ne-au venit două eleve noi din acea țară. Am înțeles că una din voi este prințesă. Hmm, a zis, plimbându-și privirea când la mine, când la Indira, care să fie, care să fie?

În clasă, au început șușotelile. Toate fetele se uitau la noi, încercând să ghicească cine era aceea. Indira a ridicat încet mâna.

– Eu sunt, domnule.

– Înălțimea Sa, prințesa Indira de Cooch Behar, a spus pofesorul, zâmbind cu subînțeles. Am vizitat Cooch Beharul acum doi ani și am văzut palatul splendid în care locuiește familia ta.

Dezvăluirea aceasta a stârnit alte șușoteli în rândul elevelor.

– Este, într-adevăr, a confirmat Indira, cu capul în pământ.

– La un moment dat, Indira, poate ne faci plăcerea și ne povestești câte ceva despre istoria familiei tale și despre viața voastră. Cred că fetele ar avea multe de învățat din relatarea ta.

– Da, domnule.

– Tu unde locuiești? m-a întrebat, îndreptându-și atenția spre mine.

– Tot la palat, domnule.

– Am înțeles. Dar nu ești prințesă, nu?

– Nu, domnule.

– Anni este prietena mea cea mai bună, a sărit Indira în sprijinul meu. Și însoțitoarea mea.

– Minunat. Fetelor, sper că le ajutați pe prințesa Indira și pe domnișoara Chavan să se acomodeze. Acum, vă voi povesti ce am văzut în călătoriile mele prin India Britanică.

La finalul lecției, ne-au trimis afară să ne luăm sticlele galbene cu lapte pentru „gustarea de ora unsprezece", cum îi spuneau fetele, și să inspirăm aer curat, un lucru, se pare, esențial în viziunea englezilor. De regulă, eu și Indira ne piteam într-un colț al curții și vărsam

pe ascuns laptele în tufişuri. Astăzi însă, ceva se schimbase. Fetele se ţineau după noi.

– Chiar eşti prinţesă?

– Trăieşti într-un palat?

– Ai mulţi servitori?

– Ai urcat vreodată pe un elefant?

– Trebuie să porţi coroană acasă la tine?

Fetele curioase s-au strâns în jurul Indirei, în timp ce eu stăteam deoparte şi o priveam cum le zâmbeşte politicos şi încearcă să răspundă la cât mai multe întrebări. Mai târziu, după ce a sunat clopoţelul care anunţa masa de prânz şi am intrat în sala de mese, o fată, pe numele ei Celestria, pe care toate elevele din clasă voiau să o cunoască, s-a apropiat de mine şi de Indira.

– Eşti amabilă să iei masa cu noi, prinţesă Indira?

– Desigur.

Am văzut-o cum pleacă de lângă mine şi se îndepărtează, discutând cu Celestria. Apoi s-a întors şi mi-a făcut semn să o urmez.

– Trebuie să vină şi Anni.

Celestria a dat aprobator din cap, dar, în momentul în care am ajuns la masa lungă pe căpriori, fetele de pe bănci s-au tras în lături, ca să le facă loc în mijloc Celestrei şi Indirei, iar pe mine m-au izolat la margine.

Pe parcursul acelei ore, am văzut-o pe Indira cum înfloreşte în atenţia şi admiraţia de care era înconjurată. Nu aveam ce să-i reproşez. Îşi petrecuse întreaga viaţă printre oameni supuşi, care îi îndeplineau toate moşturile. Se născuse „importantă", în vreme ce eu, Anahita, nu.

Prima iarnă aspră petrecută în Anglia îmi va rămâne în memorie drept una dintre cele mai triste perioade din viaţa mea. Pe măsură ce Indira devenea mai încrezătoare, începea să iasă la iveală personalitatea ei exuberantă, şi toate fetele se întreceau care mai de care să îi intre în graţie. S-a afirmat rapid şi s-a instalat pe tronul de regină cu o naturaleţe desăvârşită. Deşi se străduia să mă includă în grup, era limpede că celorlalte fete nu le păsa de o simplă însoţitoare, care nu emana aceeaşi strălucire cu care Indira era înzestrată din belşug. Am devenit tot mai

retrasă și preferam să îmi petrec pauza de prânz la bibliotecă, printre cărți, ca să nu o stânjenesc pe Indira cu prezența mea.

Și, ca și cum toate acestea n-ar fi fost de ajuns, silueta Indirei a devenit mai grațioasă, toate părțile corpului armonizându-se perfect cu înălțimea ei și conferindu-i o mai mare eleganță, pe când eu, din cauza hormonilor și a mâncărurilor grele englezești, m-am lățit și mai mult. De asemenea, am remarcat că, de câte ori citeam la lumină difuză, abia distingeam literele. M-au îndrumat spre medicul școlii, care mi-a prescris o pereche de ochelari oribili, cu lentile groase, pentru citit.

Din când în când, Indira se strecura lângă mine, în pat, și mă lua în brațe.

– Ești bine, Anni? îmi șoptea blând la ureche.

– Bineînțeles că sunt, o mințeam.

Ziua, când era în tovărășia noilor ei prietene aristocrate, abia dacă mă băga în seamă. Simțeam acut că devenisem o povară pentru ea. Așa că m-am izolat în lumea cărților, visând la luna iunie, când aveam să ne întoarcem la palat și totul va reveni la normal.

M-am mai înveselit odată cu sosirea primăverii și a vacanței de Paște, când am plecat la casa din Londra. Acolo însă o vedeam pe Indira chiar mai rar decât la școală, fiindcă era în permanență invitată acasă la prietenele ei ori la ceaiuri, prin hoteluri luxoase.

Într-o după-amiază, s-a întors de la un astfel de eveniment și m-a găsit citind pe patul din camera noastră.

– Anni, te superi dacă îți cer o mare favoare? m-a întrebat, cu noul ei accent britanic.

Mi-am scos ochelarii și m-am uitat la ea.

– Bineînțeles că nu. Ce e, Indy?

– Ideea e că părinții Celestrei sunt plecați în Franța și mi-a zis că se plictisește de moarte în casa de la țară, unde a rămas singură cu guvernanta. M-a întrebat dacă poate veni să stea la noi. Mama e de acord.

– Grozav! am reușit să îngaim.

– Problema e, a spus ea, oftând teatral, că singura încăpere liberă din casă e cămăruța din capătul culoarului. Nu pot s-o cazez pe

Celestria acolo. Doar e fată de lord. Aşa că voiam să te întreb dacă te deranjează să te muţi tu acolo în săptămâna cât stă la noi?

– Nu e nici o problemă.

În principiu, nu mă deranja să mă mut într-o cameră pentru servitori. Însă momentul ales îmi adâncea temerile şi spaimele care mă măcinaseră toată iarna. Nu o puteam învinui pe Indira; era normal ca, la un moment dat, să se înstrăineze de mine. Destinul ei era să intre în rândurile înaltei societăţi şi, într-o bună zi, să ajungă soţie de maharajah, în vreme ce eu...

Cine ştie care era destinul meu.

Ca să înrăutăţească şi mai mult situaţia, imediat ce Celestria s-a instalat în fostul meu pat, au şi început să circule zvonuri despre iminenţa unui război. La Londra, toată lumea susţinea cu tărie că nu va fi atât de nebun Kaiserul, încât să lanseze un atac neprovocat asupra unei ţări vecine. Eu aveam o singură grijă. Dacă izbucnea războiul, nu mai aveam cum să ne întoarcem în India peste două luni, când începea vacanţa de vară.

Părinţii Indirei au plecat acasă, la câteva zile după Paşte. Pe tatăl ei îl aşteptau numeroase probleme de stat la Cooch Behar. La finalul vacanţei, în drum spre şcoală, când, în sfârşit, rămăsesem doar eu cu Indira, am deschis subiectul.

– Toată lumea zice că n-o să înceapă războiul, mi-a răspuns, respingându-mi comentariul cu cea mai mare seninătate. Iar, la nevoie, putem sta în casa din Pont Street. Am auzit că sezonul monden la Londra e splendid.

Am rămas şocată de nepăsarea ei. Nu o recunoşteam pe fata care, cu doar câteva luni în urmă, plângea de dorul elefantului ei. Aerul de falsă preţiozitate pe care Indira, cu talentul ei de actriţă, se încăpăţâna să îl copieze de la prietenele ei englezoaice, mă exaspera. Ajunsă în culmea disperării, îmi venea să o zgâlţâi zdravăn.

Mai târziu, după ce am ajuns la şcoală, şi Indira m-a întrebat dacă mă supăr dacă se mută în cameră cu Celestra şi cu celelalte fete, nu m-am opus câtuşi de puţin. Trebuia să accept faptul că Indira se schimbase radical.

Ultimul semestru s-a scurs mult mai repede decât primele două, în parte și pentru că mă împăcasem cu ideea că, cel puțin deocamdată, Indira ieșise din viața mea. Charlotte, fata care s-a mutat în patul Indirei, era simpatică și prietenoasă. Tatăl ei era preot militar și slujea peste hotare. Deși nu mai puteam lega o prietenie la fel de strânsă ca aceea pe care o avusesem cu Indira, cel puțin simțeam că am ceva în comun cu Charlotte. Întrucât armata îi plătea taxele de școlarizare, era o elevă foarte silitoare, spre deosebire de multe dintre colegele noastre, care priveau școala ca pe un spațiu în care să piardă timpul până când aveau să își facă debutul în societate și să se căsătorească cu un bărbat de condiție foarte bună. Charlotte era hotărâtă să se facă guvernantă după ce termina școala.

– Tata ia un salariu de mizerie de la biserică, și îl pune deoparte, ca să aibă din ce se întreține când el și mama se vor pensiona. Pentru mine nu mai rămâne nimic, așa că fie locuiesc cu ei, fie mă angajez, mi-a mărturisit într-o noapte.

Așa mi-a venit ideea că m-aș putea angaja și eu ca guvernantă. Când voi termina școala, voi fi îndeajuns de bine instruită cât să mă pot ocupa de educația unor copii. Pe de altă parte, mi-am zis, oftând, cine m-ar alege pe mine? În India, era o chestiune de prestigiu să angajezi o guvernantă englezoaică, dar nici o familie, de pe *nici un* continent, nu ar vrea ca o indiancă să le educe copiii, oricât de pregătită ar fi.

Cu fiecare zi care trecea, realizam tot mai clar că sunt prizonieră în țara nimănui. Crescusem la palat, dar eram săracă; eram școlită în Anglia, dar culoarea pielii nu îmi permitea să îmi folosesc cunoștințele. Nu făceam parte din clasa muncitoare, dar nici nu eram suficient de aristocrată, cât să îmi garanteze un mariaj reușit. Mi-am amintit de săculețul de iută, ascuns la baza foișorului, în grădina de la Cooch Behar, și m-am rugat la toate zeitățile pe care le știam să fie tot acolo, cu conținutul intact.

Capitolul 13

La începutul lui iunie, circulau tot mai multe zvonuri despre un viitor război. Era imposibil să ne întoarcem în India. La fel şi să petrecem vara în casa din Pont Street, care fusese închisă, şi mulţi angajaţi se înrolaseră deja în armată. În afară de asta, mama Indirei se temea de iminenţa unui bombardament asupra Londrei, aşa că aranjase ca eu şi Indira să petrecem vacanţa cât mai departe de capitală. Urma să plecăm spre comitatul Devon, în sudul Angliei. Văduva fostului guvernator al Cooch Beharului – cel mai vârstnic oficial britanic din toate statele princiare – s-a oferit să ne primească în casa ei, pe durata vacanţei.

– Nu-mi vine să cred că mama ne obligă să mergem acolo. Nici măcar n-a fost declarat războiul, bombănea Indira, în timp ce îşi arunca hainele alandala în cufăr. Am rugat-o să mă lase să stau la Celestria, dar nici n-a vrut să audă. Ce naiba să fac o vară întreagă, în mijlocul pustietăţii, fără nici un prieten?

Am *vrut* să-i spun – am vrut, dar, firește, m-am abţinut – că o să fiu şi eu acolo, să-i ţin de urât. Dar, când am pornit spre Devon, s-a aşezat în capătul opus al banchetei din piele neagră, cu spatele la mine. Ca de obicei, limbajul corporal al Indirei exprima tot ce nu rostea în cuvinte. Singurul meu regret era că nu rămăsesem la şcoală, ca alte eleve ai căror părinţi erau plecaţi din ţară. Una dintre ele era şi prietena mea Charlotte. Dar cum să îi explic lui maharani că fiica ei nu mă mai dorea ca însoţitoare?

Erau lucruri pe care nu i le puteam spune femeii care mă luase sub aripa ei și era dispusă să plătească bani grei pentru educația mea, încredințată fiind că fata ei mă iubește și are nevoie de mine.

M-am uitat la Indira, care stătea îmbufnată, și mi-am dat seama că nu mai are nevoie de mine.

După ce am intrat în parcul ce împrejmuia conacul Astbury, a durat câteva minute bune până să vedem casa. Am privit-o fascinată, căci semăna enorm cu Palatul din Cooch Behar. Aveai senzația că cele două clădiri sunt suflete gemene: unul plăsmuit din foc, celălalt, din gheață. Abia mai târziu aveam să aflu că arhitectul proiectase palatul inspirându-se de la conacul Astbury, așa că nu era de mirare că gigantul rece din fața mea, cu domul său boltit în centru, îmi trezea o senzație familiară.

Când am oprit în dreptul treptelor imense de piatră, care duceau la intrarea principală, am văzut cum se deschide ușa și toți servitorii ne ies în întâmpinare. S-au aliniat pe trepte și au așteptat să coborâm din mașină. Prințesa Indira avea parte de o primire cu adevărat regală. A trecut pe lângă servitori și s-a îndreptat spre o femeie șolduroasă, cu o figură severă, îmbrăcată într-o rochie demodată, în stil edwardian.

– Eu sunt Maud Astbury. Bun-venit la conacul Astbury, prințesă Indira!

– Mulțumesc, Lady Astbury, a răspuns Indira politicos.

Le-am urmat în casă.

– Sper ca dormitorul să fie pe placul tău, draga mea. Personalul s-a redus simțitor, pentru că toți tinerii s-au înrolat în armată.

Indira, capabilă să afișeze o curtoazie desăvârșită când era tratată regește, a clătinat aprobator din cap.

– Vă înțeleg. Sunteți foarte amabilă că m-ați primit.

– Peste câteva zile, vine în vacanță și fiul meu, Donald. Sper să fie o companie mai plăcută decât mine.

Ca de obicei, stăteam stânjenită în spatele Indirei. În cele din urmă, Lady Astbury și-a îndreptat atenția asupra mea.

– Văd că ți-ai adus camerista personală.

– Nicidecum, a spus repede Indira. Anahita e prietena și însoțitoarea mea.

– Hm, înțeleg.

Se citea o ușoară consternare pe chipul lui Lady Astbury în momentul în care a luat-o pe Indira de lângă mine și s-au oprit la baza scării monumentale. S-a aplecat spre ea și au discutat în șoaptă.

– Desigur, mă voi ocupa imediat. Camerista vă va conduce, pe tine și pe... însoțitoarea ta, la dormitoarele voastre. Te rog să-mi spui dacă ai nevoie de ceva anume pe durata ședерii. Ne vedem diseară, la cină.

– Îmi pare rău, Anni, a repetat Indira, uitându-se la mansarda mică și întunecoasă, în care eram cazată. Probabil mama era atât de tulburată, încât a uitat să îi precizeze că vii și tu. Lady Astbury a promis că, până mâine, o să-ți pregătească o cameră la parter. Te deranjează rău că dormi aici la noapte?

– Bineînțeles că nu, am răspuns, emoționată de îngrijorarea sinceră a Indirei. Am o priveliște superbă.

Indira a aruncat o privire pe ferestruica înghesuită între streșinile imensului conac.

– Ai dreptate. Chiar e superbă. În orice caz, dacă nu-ți place aici, patul meu e suficient de mare cât să încapă patru persoane, mi-a spus, rânjind.

– E în regulă aici.

– Te las. Mă găsești jos, dacă ai nevoie de mine, mi-a spus și mi-a luat mâinile în palme. Iartă-mă că te-am neglijat la școală, Anni. N-am vrut, crede-mă.

După aceea, m-a strâns în brațe, ca în vremurile bune, când eram doar noi două împotriva întregii lumi.

– Treci pe la mine, după ce despachetezi, mi-a zis și mi-a făcut cu mâna.

După o săptămână de la sosirea noastră, Lady Astbury părea să fi uitat cu desăvârșire că promisese să îmi pregătească o cameră la un etaj inferior, așa că eram în continuare cazată în mansarda înghesuită. Mă trezeam inevitabil la șase dimineața, din cauza soarelui care pătrundea prin fereastra fără draperii și inunda camera într-o lumină orbitoare. M-am uitat afară și am văzut că e din nou vreme frumoasă.

Cum nu îmi mai găseam liniștea, m-am spălat pe față în ligheanul pe care mi-l puseseră la dispoziție și am coborât pe scara servitorilor, până în bucătărie, ca să admir răsăritul în aer liber.

În timp ce traversam terasa enormă, care nu avea nevoie de acoperiș, ca să o protejeze de soarele lipsit de putere al Angliei, am simțit mirosul reavăn de iarbă proaspăt tunsă. Am coborât încet treptele care duceau în grădină și m-am plimbat printre răzoarele de trandafiri superbi. În vreme ce mă delectam în liniștea dimineții, mi-a venit brusc în minte imaginea zorilor indiene, în toiul verii. Aici, în clima temperată și constantă a Angliei, vremea nu era nici dominantă, nici devastatoare. Iarna era mai neplăcut din cauza frigului, dar, în afară de asta, nu auzisem ca Insulele Britanice să se fi confruntat vreodată cu musoni, cutremure ori alte calamități.

India, în schimb, era exact la polul opus. Totul era însuflețit, colorat și plin de autenticitate. Soarele dogorea, vântul sufla, râurile se revărsau din matcă; totul era violent și imprevizibil.

Începeam, de asemenea, să realizez că, spre deosebire de firea pătimașă a compatrioților mei, britanicii erau, în general, firi imperturbabile. Stăteam pe o bancă și mă gândeam la reacția prietenei mele, Charlotte, când aflase de moartea mamei sale, chiar înainte de finalul semestrului. Primise vestea cu stoicism, resemnare și foarte puține lacrimi. Apoi mi-am amintit de mine, cu doi ani în urmă, și de ziua aceea cumplită, când jelisem amarnic pierderea mamei mele, la templu.

Mai știam și că, deși englezii erau mereu implicați într-un război în vreun colț de lume, pământul acela durabil pe care pășeam nu mai fusese invadat de peste două secole.

Dar toate acestea riscau să se schimbe în următoarele săptămâni sau luni. Va strivi oare Kaiserul Europa sub cizmele lui de piele și va ridica pumnul la această națiune micuță, care izbutise cumva să cucerească mare parte din lume și să clădească un imperiu peste care soarele nu apune niciodată, cum le plăcea englezilor să se laude?

– Bună. Tu ești oaspetele nostru regal?

Eram atât de absorbită de gânduri, încât nici nu băgasem de seamă că s-a apropiat cineva. Am înălțat capul și m-am trezit în fața unor

ochi atât de albaştri cum nu mai văzusem vreodată. Erau aşezaţi pe un chip cu trăsături încă nedefinite, de adolescent. În ochii mei de indiancă, părul băiatului era galben ca spicul copt şi la fel de ţepos. Avea tenul acela alb-rozaliu, tipic englezilor, pe care mulţi indieni îl invidiau.

În lumina zorilor, îmi părea un Adonis din legendele greceşti, pe care le citisem la orele de istorie.

– Sunt...

Tocmai când să dau să-i răspund, am auzit un cântec vag în urechi şi m-am fâstâcit. Un fior rece, deja bine cunoscut, mi-a trecut pe şira spinării. Cineva, sau ceva, îmi şoptea că necunoscutul acela va juca un rol în viaţa mea.

– Vorbeşti engleză? m-a întrebat.

– Da. Am încercat să opresc vocile din capul meu, spunându-le că am înţeles perfect mesajul. Vorbesc chiar foarte bine, am răspuns.

– Te cheamă Indira?

– Nu, eu sunt însoţitoarea ei. Mă numesc Anahita Chavan. Anni, pe scurt.

– Bună, domnişoară Chavan, sau Anni pe scurt, mi-a spus, întinzând mâna spre mine. Eu sunt Donald Astbury. Cum vă simţiţi?

Nu doar engleza lui era fără cusur, ci şi manierele.

– Foarte bine, mulţumesc, am răspuns sfioasă.

S-a aşezat prieteneşte lângă mine, pe bancă.

– Dacă nu sunt prea indiscret, ce faci în grădină la o oră atât de matinală?

– Intră soarele pe fereastră şi nu mai pot să dorm. Tu?

– Am sosit azi-noapte târziu. La şcoală ni se dă deşteptarea la şase şi jumătate, aşa că la şase şi jumătate am fost în picioare. E o dimineaţă atât de frumoasă, încât am zis să trec pe la grajduri, să văd ce mai face iapa mea.

– Iubesc caii, am spus nostalgică.

– Ştii să călăreşti?

– Da, am învăţat dinainte să merg în picioare.

– Nu ştiam că şi în India copiii învaţă să călărească de mici.

– Normal că învățăm! Cum altfel am fi călătorit de-a lungul mileniilor?

– Bună observație, a spus Donald, zâmbind. Vrei să-ți arăt grajdurile?

– Mi-ar face mare plăcere, am spus nerăbdătoare.

– Hai să mergem. Mi-a întins mâna, ca să mă ridic de pe bancă și am luat-o prin grădină. Cum ți se pare Anglia?

– Unele lucruri îmi plac, altele, nu.

S-a întors brusc spre mine.

– Ești nemaipomenit de rațională. Și vorbești engleza impecabil. Ce vârstă ai, dacă nu te deranjează?

– Împlinesc cincisprezece ani peste câteva luni, am răspuns, exagerând puțin.

– Dumnezeule! Majoritatea englezoaicelor de vârsta ta se comportă ca niște copii fără minte.

– Mulțumesc.

– N-ai pentru ce, mi-a spus când ne apropiam de grajduri. Uite-o și pe iapa mea, Glory. Mama a botezat-o Gloria, după nu știu ce mătușă rămasă fată bătrână, dar nu mi s-a părut că i se potrivește numele, așa că l-am schimbat. Ce zici de ea?

M-am uitat la cal și am remarcat că Glory era într-adevăr un pursânge splendid. După socotelile mele, avea la greabăn în jur de un metru și șaizeci și patru de centimetri înălțime. Am întins palma spre ea și i-am pus-o sub bărbie, în timp ce îi mângâiam capul prelung și lucios.

– Impresionant! a exclamat Donald. De obicei, e foarte capricioasă și nu suportă să o atingă o persoană necunoscută. E clar că ai un talent aparte.

– Se pare că știu să comunic cu ei.

– Vrei să facem o plimbare călare? Sunt curios dacă te lasă să încaleci pe ea. De regulă, se zbate până când îl azvârle pe călăreț din șa. Hai să vedem cum reacționează la tine.

– Abia aștept, am spus entuziasmată.

– Scoate-o din boxă, că o înșeuez eu, mi-a spus noul meu prieten. O să ne arate imediat dacă are chef să ne facă pe plac sau nu.

Am făcut ce mi-a cerut și, imediat ce Glory s-a liniștit, am sărit în șa, suflecându-mi fusta lungă atât cât îmi permitea buna-cuviință.

Donald a zâmbit.

– Se pare că nu are nici o obiecție la adresa ta. Mă duc să scot armăsarul.

Cinci minute mai târziu, ne plimbam la trap prin parc. La un moment dat, Donald a oprit calul și s-a uitat la mine.

– Te încumeți să dăm o raită pe un teren mai dificil? Dartmoor e la câteva minute distanță, mi-a zis, arătând spre stânga. Ai un cal excelent și ești o călăreață destul de bună cât să faci față.

– Bineînțeles, am încuviințat, deși habar nu aveam ce e acel „Dartmoor", dar nu mă mai simțisem de luni de zile atât de fericită și de liberă. Ia-o înainte, și eu vin după tine.

– S-a făcut, a zis Donald și a rupt-o imediat la goană, în timp ce eu și Glory ne străduiam să ținem pasul cu el.

Când am ieșit din parc și ne-am avântat peste mlaștini, mi-a trecut un vânticel cald prin păr și am simțit că mi se ridică o greutate de pe umeri. La început, m-am concentrat să mân calul pe terenul accidentat și pietros. Dar Glory părea să știe exact încotro merge și, odată ce am înțeles că mă pot baza pe ea, m-am relaxat și m-am delectat în tihnă cu plimbarea.

Patruzeci de minute mai târziu, ne-am întors la grajduri, gâfâind de efort și noi, și caii.

– Pe onoarea mea, a zis Donald, descălecând și lăsând armăsarul în seama grăjdarului somnoros, ești cea mai bună călăreață pe care am cunoscut-o până acum.

Am observat că mă privea cu reală admirație.

– Mulțumesc. O să vezi că prințesa Indira e la fel de pricepută, am spus, din spirit de loialitate.

– Atunci, abia aștept s-o pun și pe ea la încercare, dar mă îndoiesc că e mai bună decât tine, a spus și mi-a întins mâna, ca să mă ajute să cobor din șa. Sper să mai facem și alte plimbări călare, Anni, a adăugat, în timp ce mergeam spre casă. Mâine-dimineață, poate, dacă n-ai nimic împotrivă? Ne vedem la șase și jumătate fix?

– Cu mare plăcere.

Am plutit până în camera mea, ca să mă spăl înainte de micul dejun. Nu mai fusesem atât de fericită de luni bune.

În ciuda temerilor mele de a nu ne putea întoarce în India, acea primă vară petrecută la Astbury mi-a rămas întipărită în memorie pentru tot restul vieții. Cu toate că, în data de 4 august, Marea Britanie a declarat război Germaniei, noi am scăpat relativ ușor. Criza alimentelor ne-a afectat prea puțin, întrucât moșia, cu miile sale de hectare de pământ fertil, se putea susține din resurse proprii.

Deși Donald era prea tânăr ca să se înroleze, a existat un eveniment care mi-a deschis ochii la suferința și schimbările cu care se confruntau alții, și anume, reîntoarcerea acasă a Selinei, fiica lui Lady Astbury. Soțul ei, căpitan în armata britanică, fusese detașat în Franța. Erau căsătoriți de puțin peste un an, iar Selina era însărcinată în opt luni cu primul copil.

Uneori, după-amiaza, o găseam așezată pe o bancă în sera plină de plante exotice pe care membrii familiei Astbury le aduseseră din călătoriile lor pe meleaguri străine. Unele îmi erau cunoscute din carnețelul cu rețete al mamei, așa că am început să iau butași din ele, pe care îi măcinam pe *shil noda* și îi lăsam la uscat pe pervazul îngust al ferestrei mele de la mansardă. În plimbările prin grădină și, uneori, prin mlaștini, am descoperit ierburi și plante neobișnuite, pe care le-am pus în borcane de dulceață luate de la bucătărie și le-am adăugat la colecția personală.

– Ce faci cu toți butașii ăștia, Anni? m-a întrebat Selina, într-o după-amiază umedă, când stătea pe un scaun în seră, făcându-și vânt cu evantaiul, și mă urmărea cu vădită curiozitate.

Nu eram sigură ce ar trebui să răspund, așa că am decis să spun adevărul.

– Prepar leacuri din ele.

– Serios? Ai învățat asta în India?

– Da. M-a învățat mama.

Am evitat să dezvolt subiectul, de teamă să nu își închipuie că sunt vreo vrăjitoare.

– Ești așa de isteață! mi-a zis, sincer impresionată. Tata avea mare încredere în leacurile tradiționale pe vremea când era detașat în India. Dacă știi cumva vreo poțiune miraculoasă care să mă ajute să nasc mai repede, eu una ți-ar fi profund recunoscătoare.

I-am studiat forma pântecului și am observat că fătul coborâse în ultimele zile, ceea ce însemna că se poziționase deja cu capul în jos.

– Nu cred să mai ai mult de așteptat.

– Serios? Îți dai seama doar uitându-te la mine?

– Da, am răspuns, zâmbind. Sunt aproape sigură.

Din păcate, în ciuda promisiunilor pe care mi le făcuse în ziua sosirii, Indira a fost mai scumpă la vedere ca niciodată. Lady Astbury cedase rugăminților ei de a-și invita prietenele de la Londra să îi țină de urât. Bănuiam că Lady Astbury avea un motiv ascuns pentru care își dăduse acordul; în definitiv, nu mai era mult, și Donald trebuia să își aleagă o mireasă din rândul tinerelor aristocrate britanice. Iar relațiile pe care i le putea prilejui Indira, chiar în casa lui, erau neprețuite.

– N-am mai pomenit atâtea invitate încântătoare în casa noastră, mi-a spus Lady Astbury într-o zi, când ne-am intersectat pe scara principală. Anahita, fii drăguță și du-te până sus să vezi dacă menajerele au pus flori în dormitorul lui Lady Celestria.

– Imediat, am spus și am zbughit-o pe trepte, ca să verific.

Nu o plăceam pe Lady Astbury și știam că sentimentul e reciproc. Trăise în India, pe vreme când soțul ei era guvernator la Cooch Behar, și mi-am dat seama, din relatările ei, că detestase acea perioadă; mă trata aproape ca pe o servitoare. Atitudinea superioară pe care o afișa față de conaționalii mei – „niște păgâni soioși", cum o auzisem numindu-ne odată – o făcea să mă disprețuiască și mai mult. Știam că e o catolică ferventă și participa zilnic la slujba oficiată în capela familiei.

În ochii mei, formalismul ei rigid și aroganța înnăscută însumau tot ce era mai odios la poporul britanic. Indira, pe de altă parte, era față regească și fusese educată în spirit occidental. Lady Astbury reușea să o trateze ca pe o egală... și nu prea.

Cu toate că și eu aveam sânge nobil, Lady Astbury mă folosea tot mai des pe post de curier. De multe ori îmi spunea distrată „să dau fuga“ să-i aduc ghergheful sau vreo carte din bibliotecă.

Situațiile acestea se repetau din ce în ce mai frecvent, din cauza lipsei de personal. Odată cu plecarea pe front a majorității bărbaților, femeile se văzuseră nevoite să muncească de două ori mai mult. Ca să nu par nepoliticoasă sau nerecunoscătoare, răspundeam mereu solicitărilor lui Lady Astbury. Nu mă deranja câtuși de puțin să le ajut pe menajere, care erau cumsecade și prietenoase și se bucurau că mai sunt două mâini care să facă paturile și să deretice.

În primele zile la Astbury, luam cina în salonul oficial, împreună cu Indira, dar, cum nu-mi dădea nimeni atenție, mă simțeam stânjenită. În cea de-a patra seară, o servitoare mi-a adus mâncarea în cameră, și am înțeles aluzia. Nu m-am supărat, fiindcă oricum nu aveam suficiente rochii demne de asemenea ocazii și nici nu voiam să mă plâng de asta Indirei.

Tilly, una dintre cameriste, care urca scările interminabile seară de seară, ca să îmi aducă mâncarea, a comentat la un moment dat că e dezolant să iau cina de una singură. Mi-a sugerat că ar fi mai plăcut să iau masa în bucătărie, alături de ceilalți angajați. Am acceptat invitația, știind că o scuteam astfel de efortul de a mai urca treptele. Din ziua aceea, am mâncat laolaltă cu servitorii, care mă asaltau cu întrebări despre viața la o curte regală indiană.

La un moment dat, am auzit-o pe doamna Thomas, bucătăreasa, plângându-se că o supără artrita la mâini. Am întrebat-o dacă dorește ceva care să îi ușureze durerea și să reducă inflamația.

– Nu cred să fie de vreun folos, mi-a răspuns, dar ce strică să încerc?

Mi-am luat *shil noda* și am pisat o rădăcină de obligeană culeasă din seră, după care am turnat apă, până când s-a format o pastă. Seara, i-am arătat doamnei Thomas cum să-și aplice acea pastă pe mâini.

– Trebuie să vă ungeți de două ori pe zi, timp de o săptămână. O să vă facă bine.

Cum era de așteptat, o săptămână mai târziu, doamna Thomas le spunea tuturor că sunt o „făcătoare de minuni“. Astfel, m-am trezit cu un potop de „clienți“, care se înghesuiau în bucătărie, ca să mă

roage să le prepar leacuri pentru tot soiul de boli şi dureri. Îi ajutam bucuroasă, nu doar pentru că aveam ocazia de a pune în practică tot ce învăţasem de la Zeena şi de la mama, ci şi pentru că mă primiseră în sânul lor cu o căldură cum nu mai simţisem de mult timp.

Totuşi, principalul motiv pentru care eram atât de fericită în vara aceea, într-atât, încât nici indiferenţa Indirei, nici dispreţul lui Lady Astbury nu reuşeau să mă demoralizeze, erau plimbările matinale în compania lui Donald Astbury.

În dimineaţa care a urmat primei noastre plimbări, am sărit din pat, curioasă să văd dacă îl găsesc la grajduri, aşa cum stabiliserăm.

– Anni! mi-a spus, zâmbind. Eşti gata să mai dăm o tură?

– Da, am răspuns entuziasmată.

Am încălecat şi am luat-o la goană peste mlaştini, sub razele blânde ale soarelui. Din acel moment, ne-am întâlnit aproape zilnic, şi între noi a început să se înfiripe o frumoasă prietenie.

Spre deosebire de mama lui, Donald era o fire caldă şi sinceră, şi simţeam că îmi pot deschide sufletul în faţa lui. Îmi asculta fascinat poveştile despre India, obiceiurile şi cultura ei.

– Tata era îndrăgostit de India şi de oamenii de acolo, mi-a explicat. Din păcate, nu şi mama; de-aia au revenit în Anglia când eu şi Selina eram foarte mici. Cinci ani mai târziu, tata a murit. Şi acum, mama încă spune că India l-a ucis; ce-i drept, a avut mult de tras de pe urma malariei pe care a contractat-o acolo, dar realitatea e că pneumonia l-a răpus. Spunea că nu-i prieşte clima din Anglia. Era un om cumsecade şi nu se dădea în lături să ajute pe nimeni.

– I-ai moştenit firea? l-am întrebat, în timp ce stăteam pe iarba aspră din Dartmoor, ca să lăsăm caii obosiţi să se adape de la pârâul din apropiere.

– Mama aşa zice. Nu cred că era prea încântată de „inima lui milostivă", ca s-o citez. Tata făcea tot ce-i stătea în putinţă să îi ajute pe nevoiaşi, deseori în dauna bunăstării noastre. Nu îl interesa ce religie sau ce rasă sunt, câtă vreme mama e un pic mai... conservatoare în gândire.

În plimbările noastre prin mlaştini, mi-a mărturisit că se teme de ceea ce îi va rezerva viitorul odată cu izbucnirea războiului şi că nu

știe dacă va fi capabil să administreze moșia Astbury, pe care urma să o moștenească la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani.

– Abia ne ajung banii să acoperim cheltuielile curente, mi-a spus, oftând, darămite să renovez casa, la care nu s-au mai făcut reparații de o sută de ani. E moștenirea mamei. Tata nu prea avea spirit de afacerist și nici nu și-a imaginat cineva că o să moară când eu eram încă atât de mic. Cred că mama, pur și simplu, a băgat capul în nisip, ca să uite de toate. Sau, mai bine zis, în biserică. N-aș vrea ca tocmai eu să-i spun în ce situație grea ne aflăm, dar cred că nici Dumnezeu nu ne mai poate ajuta acum.

M-am uitat la el și m-a cuprins un sentiment de smerenie la gândul că, deși avea doar șaisprezece ani, parcă toată povara lumii apăsa pe umerii lui.

– Atâția oameni depind de mine pentru a avea ce pune pe masă la copii, a spus, după care s-a răsucit spre mine, cu un surâs. Se pare că singura soluție e să-mi iau o nevastă bogată! Hai să mergem acasă.

După ce Donald s-a dus să se schimbe înainte de micul dejun, nu l-am mai văzut aproape deloc până a doua zi dimineață. Toată ziua era ocupat să le țină companie Indirei și prietenelor ei, pe care le delecta cu mese festive, partide de tenis și plimbări călare, mult mai domoale decât cursele pe care le făceam noi prin parc. Mă îndoiesc că pomenea vreodată despre escapadele noastre matinale, cum, de altfel, nici eu nu suflam o vorbă. Făcea parte dintre secretele pe care le ascundeam în acele nopți lungi și înmiresmate de vară petrecute în Anglia.

Capitolul 14

La sfârşitul lui august, cu câteva zile înainte ca eu şi Indira să ne întoarcem la şcoală, Selina a intrat în travaliu. Cameristele alergau pe trepte, cu prosoape şi apă fierbinte. În bucătărie domnea o atmosferă încordată, căci toată lumea aştepta cu entuziasm naşterea copilului şi fremăta de îngrijorare pentru viaţa mamei.

– Doctorul Trefusis vine tocmai de la spitalul din Exeter. Numai Lady Selina era în stare să nască într-o zi de duminică. Să sperăm că nu întârzie medicul, a zis doamna Thomas, dând ochii peste cap.

O oră mai târziu, Tilly, camerista Selinei, a coborât la parter, galbenă la faţă ca ceara.

– E într-o stare groaznică. Se zvârcoleşte în pat de durere şi urlă ca din gură de şarpe. Nu ştiu ce să mai fac ca s-o liniştesc. Ce să-i dau, doamnă Thomas? Mi-e teamă că a rămas înţepenit copilul.

– Ai chemat-o pe Înălţimea Sa? a întrebat bucătăreasa.

– Da, dar ştii că nu-i chip s-o convingi pe Lady Astbury să intre în camera de naştere. Dacă mă-ntrebi pe mine, cred că a plătit pe cineva să nască în locul ei.

– Bănuiesc că Lady Selina e epuizată, am zis din scaunul meu obişnuit, din colţul bucătăriei.

– E sleită, domnişoară Anni. De şase ore se tot căzneşte, mi-a răspuns Tilly.

– Dă-i să bea nişte apă cu zahăr, ca să nu-i scadă glicemia, am sfătuit-o, pe un ton calm. Şi ai grijă să se mişte cât mai mult.

Toți ochii s-au întors spre mine.

– Ai mai asistat la nașteri, domnișoară Anni? m-a întrebat doamna Thomas.

– O, da. Am văzut-o pe mama de multe ori când ajuta femeile să nască.

– Orice ajutor, cât de mic, e mai bun decât nimic, a zis doamna Thomas. Domnișoară Anni, ești drăguță să urci cu Tilly și să vezi dacă te primește Lady Selina?

– Cum credeți că e mai bine, am spus și m-am ridicat emoționată de pe scaun.

– Mai rău decât să refuze n-are ce să se-ntâmple, nu? Din câte văd eu, orice ajutor e bine-venit. Du-te repede, scumpo.

Am urcat la etaj, împreună cu Tilly, și m-am oprit în fața dormitorului Selinei. Dinăuntru, răzbăteau doar gemete.

Tilly a scos capul pe hol și mi-a făcut semn să intru.

– Nu știu dacă a înțeles ce i-am zis, așa că intră.

Am intrat în dormitor și am găsit-o pe Selina întinsă pe spate, albă la față și cu părul lac de sudoare.

– Lady Selina, sunt eu, Anahita. Am mai asistat la nașteri. Îmi permiteți să vă ajut?

Selina a făcut extenuată un semn din mână, pe care l-am luat drept încuviințare.

– Mai întâi, trebuie să-i rezemăm capul pe perne, ca să poată bea apa cu zahăr. Pe urmă, dai fuga și aduci niște cârpe ude, ca să-i răcorim fruntea. Prinde-i părul, i-am zis lui Tilly, ca să nu se încingă prea tare.

După ce am convins-o pe Selina să se ridice în capul oaselor, și Tilly i-a turnat cu forța pe gât apa cu zahăr, i-am luat pulsul, care era extrem de rapid.

– Lady Selina, îmi dați voie să vă examinez? Vreau să văd în ce stadiu sunteți.

A încuviințat ușor din cap, fără să deschidă ochii.

I-am ridicat cămașa de noapte, am examinat-o și am descoperit imediat că are o dilatație de doar patru degete. Ca să împingă, trebuia să ajungă la zece.

– Lady Selina, copilul e gata să iasă, dar corpul Domniei Voastre nu e pregătit încă. Vă rog să vă ridicați în picioare și să faceți câțiva pași împreună cu mine. Gravitația o să vă ajute, vă dau cuvântul meu. Facem așa?

– Nu, nu... doare... doare..., a gemut ea.

– Haideți să facem o încercare.

Am băgat un braț sub spatele ei, am ridicat-o, i-am coborât picioarele din pat și am tras-o cu toată forța în poziție verticală.

– Acum facem câțiva pași, i-am zis. O să vă mai ușureze durerea.

Am așteptat răbdătoare să își urnească picioarele, apoi am început să ne plimbăm prin cameră.

– Vă descurcați de minune, i-am spus, ca să o încurajez.

Preț de două ore, m-am învârtit cu Selina prin dormitor, am respirat odată cu ea și am îmbărbătat-o. Mișcarea constantă a calmat-o și i-a stabilizat pulsul.

– Trebuie să împing! m-a anunțat brusc.

Era momentul pe care îl așteptam. I-am făcut semn lui Tilly să întindă prosoapele pe pat și am așezat-o pe Selina peste ele.

– Nu împingeți încă, Lady Selina. Gâfâiți puțin, așa cum fac câinii când le e sete. Faceți ca mine...

Am scos câteva pufăieli și i-am zâmbit încurajator când am văzut-o că mă imită. Am verificat repede dacă are o dilatație suficientă ca să iasă copilul. Mulțumită de rezultat, i-am spus să împingă cât poate de tare imediat ce va simți nevoia. Un urlet prelung a sfâșiat tăcerea nopții și a apărut capul copilului.

A fost nevoie de mai multe sforțări – timp în care am crezut că o să-mi zdrobească mâna, atât de tare m-a strâns – până să iasă cu totul capul copilului. După care am scos încet trupușorul perfect din pântecul mamei.

– Cum se simte copilul, Anahita? a întrebat Selina, încercând zadarnic să ridice capul.

– O! a exclamat Tilly, bătând din palme, la vederea pruncului care scâncea între picioarele Selinei. E fetiță! Să vă trăiască, Lady Selina!

Am luat bebelușul și l-am pus în brațele Selinei. În clipa aceea, s-a deschis ușa și a intrat doctorul.

– Ia te uită! a spus, uitându-se la copil și la mama sleită de puteri, dar victorioasă.

A deschis trusa medicală și a scos un instrument cu care să taie cordonul ombilical. Apoi s-a uitat la mine și mi-a aruncat un zâmbet morocănos.

– Îmi permiteți să mă ocup eu de aici încolo?

– Desigur.

Știind că nu mai e nevoie de mine și nici nu sunt dorită, am dat să părăsesc dormitorul. Dar Selina a întins imediat o mână după mine.

– Mulțumesc, Anni. Ai fost nemaipomenită.

A doua zi dimineață, când am coborât la micul dejun – atât de epuizată, încât ratasem până și plimbarea cu Donald –, am fost întâmpinată ca o adevărată eroină.

– I-ai salvat viața! Cel puțin, așa zice Lady Selina! Domnișoara Anni s-a comportat extraordinar, le-a spus Tilly celor prezenți în bucătărie. A știut exact ce să facă și cum s-o calmeze. Cotoroanța bătrână ar trebui să-ți fie profund recunoscătoare, Anni. Îți vine să crezi că nici n-a intrat în camera bietei fete care trecea prin chinurile iadului? Unde mai pui că am auzit-o când îi spunea doctorului că Lady Selina a avut noroc de o naștere ușoară. Ar trebui să-i mulțumească lui Dumnezeu că ai fost tu aici și-ai știut ce să faci.

Câteva ore mai târziu, Selina m-a invitat la ea, să văd bebelușul. Stătea întinsă în pat și își ținea fiica în brațe, cu o expresie fericită pe chip. M-a primit cu un zâmbet larg.

– Bună, Anni! Vino să-mi vezi copilașul minunat.

Mi-a făcut semn să mă așez lângă ea, pe pat. Nu prea îndrăzneam, dar m-am supus.

– E tare frumoasă! am spus, mângâind cu un deget pielea de catifea a bebelușului. V-ați gândit cum o botezați?

– Din păcate, nu am avut de ales. O s-o cheme Eleanor, ca pe mama tatălui ei. E foarte drăgălașă, nu-i așa? Vrei s-o ții în brațe, Anni?

– Da, vă rog, am spus și mi-a pus copilul în brațe.

– Draga mea Anni, voiam să îți spun că ai fost extraordinară aseară. Le-am zis tuturor azi-dimineață că nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Îți mulțumesc nespus, din partea amândurora.

– Nu aveți pentru ce, am răspuns, zâmbind. A fost o onoare pentru mine să asist la miracolul vieții.

– Singurul meu regret este că nu e și tatăl ei aici să o vadă. I-am trimis o telegramă în Franța, dar Dumnezeu știe când va primi mesajul.

Deodată, am auzit un sunet vag în urechi și mi s-a pus o greutate pe inimă. Mi-am dat seama că pruncul nu își va cunoaște niciodată tatăl. M-am silit să zâmbesc.

– Va veni și el în curând, am mințit.

– Mă rog să fie așa. Am înțeles de la prințesa Indira că mâine vă întoarceți la școală.

– Așa e.

– Îmi pare tare rău, Anni. Mi-ar fi plăcut să ai tu grijă de noi, nu doica aia bătrână pe care a angajat-o mama. Mă simt mult mai bine în prezența ta. Promiți că vii să ne vezi cât mai curând?

– Promit, am zis și i-am dat copilul înapoi.

– La revedere, Anni, și, încă o dată, îți mulțumesc pentru tot.

– La revedere. Mult noroc cu frumusețea asta mică!

M-am ridicat și am dat să plec.

– Chiar ai doar paisprezece ani? m-a întrebat Selina. Nu-mi vine să cred. Aseară te-ai comportat ca o femeie extrem de matură și de pricepută.

– Doar paisprezece ani am, am confirmat.

I-am zâmbit și am ieșit din cameră.

A doua zi, urma să plecăm la ora unsprezece dimineața, ceea ce îmi permitea să fac o ultimă plimbare cu Donald. Firește, auzise și el că participasem la nașterea nepoatei lui.

În timp ce stăteam în locul nostru obișnuit, m-a întrebat de unde am știut ce să fac.

– Nu e deloc complicat, am zis. Trebuie să asculți natura. Corpul surorii tale știa ce are de făcut, dar a trebuit să o conving pe ea să aibă încredere în el.

Se citea o mare admirație pe chipul lui.

– Of, dac-ar gândi așa mai mulți oameni! Tata avea un mare respect pentru natură. Ești incredibil de înțeleaptă, Anahita, pentru vârsta ta.

– Uneori, am spus, înfigându-mi tocul în pământul uscat, am senzația că e și un blestem, și o binecuvântare.

– Ce vrei să spui?

– Nu e ușor să fii înzestrat cu o minte care dorește să înțeleagă lumea, am răspuns, uitându-mă la el. Majoritatea femeilor se mulțumesc să fie frumoase și să aibă multe rochii.

– În privința rochiilor nu te pot ajuta, a glumit el, dar pot să-ți confirm că ești frumoasă. Chiar foarte frumoasă. Ar cam fi vremea să ne întoarcem.

După ce am dus caii la grajduri și ne îndreptam spre casă, Donald mi-a spus pe neașteptate:

– O să-mi fie dor de plimbările noastre matinale.

– Și mie, am răspuns, cu toată sinceritatea.

S-a aplecat spre mine și m-a sărutat ușor pe obraz.

– La revedere, Anni. Să mai treci pe la noi. Ești o fată cu totul deosebită și mă bucur că te-am cunoscut.

Mi-a săltat inima de fericire tot drumul până la școală. Nici măcar Indira, care a trăncănit întruna că abia așteaptă să le revadă pe Celestria și pe celelalte fete, ori gândul că voi fi din nou prizonieră și singură nu au reușit să îmi strice buna dispoziție.

Motivul era unul singur: întâlnisem un om care mă plăcea așa cum eram. Eram prieteni, nimic mai mult. Sau, cel puțin, așa mă amăgeam, deși amintirea buzelor lui pe obrazul meu îi șoptea cu totul altceva inimii mele.

Capitolul 15

Doi ani a fost Europa răvășită de război, timp în care eu și Indira nu ne-am putut întoarce în India. Eu petreceam sărbătorile la școală, în vreme ce Indira mergea la diverse prietene. Nu mă deranja, căci multe fete erau în aceeași situație ca mine, inclusiv prietena mea, Charlotte. Profitam de acest timp ca să învăț pentru examenul de absolvire.

Cu ocazia împlinirii vârstei de șaisprezece ani, eu și Indira am organizat o petrecere discretă la școală, cu prăjituri care aveau gust de piatră, din cauză că erau făcute cu praf de ou. Indira ba se certa, ba se împăca cu prietenele ei, și căuta alinare la mine, dacă vreuna o insulta rău. Mă împăcasem în sfârșit cu nestatornicia ei, știind că, de câte ori își pierdea încrederea în sine, venea la mine, ca să o consolez.

Deși mă durea, îmi spuneam că, datorită rolului pe care îl jucam în viața ei, primeam educația la care tata visase dintotdeauna. Eram una dintre cele mai istețe fete din clasă, sau măcar cea mai serioasă și mai silitoare elevă, astfel că profesorii au început să discute cu mine despre facultate. Era un țel irealizabil, firește, dar mă bucura să văd că au o părere atât de bună despre mine.

În 1916, am petrecut Crăciunul la Astbury. Mi-a rămas în minte ca o tristă amintire. Așa cum intuisem, Selina a primit vestea că soțul ei fusese ucis în Franța, în luna octombrie. O casă îndoliată nu era cel mai potrivit loc pentru a petrece sărbătorile.

Selina arăta slabă și palidă în rochia cernită de văduvă. A reușit să mijească un surâs când m-a văzut.

– Bună, draga mea Anni! Mă bucur să îți văd chipul luminos la Astbury.

În după-amiaza următoare, a venit la mine și m-a rugat să fac o plimbare cu ea.

– Mi-a părut nespus de rău când am aflat că v-ați pierdut soțul, Lady Selina, am zis, în timp ce ne plimbam prin grădina acoperită de chiciură.

Se lăsase o ceață deasă, iar soarele palid al iernii se retrăgea cu pași repezi din calea nopții.

– Îți mulțumesc, Anni. Încă mă chinui să găsesc o noimă în toate astea. Hugo era atât de tânăr, avea toată viața înainte. Iar acum, a oftat și s-a oprit câteva secunde, acum s-a dus. Mama îmi tot spune să caut alinare în rugăciuni și în Dumnezeu, cum face ea. Dar, sinceră să fiu, mi se pare că recit niște cuvinte goale. Nu reușesc să intru în capelă. Nu e.cumplit că mi-am pierdut credința, tocmai acum, când am mai mare nevoie de ea?

– Deloc. Uneori, nu reușim să înțelegem de ce sunt luați de lângă noi cei pe care îi iubim. Dar zeii nu doar au luat, ci au și dăruit. Aveți o fiică frumoasă, prin venele căreia curge și sângele lui Hugo.

– Așa este. Și îi mulțumesc lui Dumnezeu – sau zeilor, dacă vrei – pentru ea, a spus Selina, pe un ton scăzut. Dar cât de îngrozitor e să știu că moartea lui Hugo m-a lăsat văduvă la douăzeci și doi de ani, că m-am întors acasă, unde trăiesc doar cu mama, iar în viitor nu se întrevăd prea multe șanse de scăpare?

– Lady Selina, credeți-mă, veți mai avea șansa de a fi fericită, am spus, bazându-mă pe ceea ce îmi șoptea intuiția.

Nu era momentul să o anunț că, la doar câțiva pași, o așteaptă o nouă dragoste, dar simțeam acest lucru cu toată ființa mea.

– Chiar așa crezi, Anni?

– Da. Și țineți minte, nu e nevoie să vă rugați zilnic în biserică. Toți suntem creați de Dumnezeu și purtăm în noi o părticică din el. *El* vă va auzi rugile, oriunde v-ați afla.

– Îți mulțumesc, draga mea Anni.

Și-a pus mâna înmănușată pe a mea și am pornit spre casă, zgribulite de frig.

Nu am mai avut parte de plimbări călare, dimineața, în vacanța aceea. Donald primise ordinul de încorporare cu câteva săptămâni mai devreme și era plecat la instrucție, cu batalionul său.

Într-o dimineață geroasă de decembrie, în timp ce luam micul dejun în bucătărie, am primit o scrisoare.

Garnizoana Chelsea
Londra
19 decembrie 1916

Dragă Anahita,

Sper să nu te supere faptul că am îndrăznit să îți scriu. Ești singurul om căruia îi pot dezvălui cele mai tainice gânduri. Instrucția (sau cele câteva săptămâni în care am mărșăluit încontinuu și am învățat să tragem cu arma) s-a încheiat, urmând ca mâine să plec spre o destinație necunoscută, cel mai probabil Franța, după cum bănuim eu și camarazii mei. Le-am trimis, desigur, o scrisoare mamei și surorii mele, prin care le-am informat despre plecarea mea iminentă și m-am străduit să par curajos și puternic.

Deși toți băieții din jurul meu ard de nerăbdare să ajungă în tranșee, îmi dau seama că trecem prea ușor cu vederea faptul că mulți dintre noi nu se vor mai întoarce de acolo. Din cauza asta am simțit nevoia să îți scriu astă-seară, cu doar câteva ore înainte de îmbarcare, și să îți spun că nu mă simt încă pregătit să mor. Sau să trăiesc, ca mulți alți nefericiți, schilodit pe viață.

Iartă-mă. E prima oară când scriu o astfel de scrisoare. Dar, din poveștile servitorilor și din timpul petrecut alături de tine, mi-am dat seama că ești înzestrată cu anumite puteri. În cazul în care am intuit corect, te rog, Anni, să îmi trimiți ceva care să mă ocrotească. Dacă îmi spui tu că voi scăpa nevătămat, voi ști că așa va fi. Tu ești talismanul meu.

Scrie-mi, te rog, la adresa de mai sus. Mi-ar face nespusă plăcere să primesc vești de la tine. Sper să nu mă disprețuiești și să nu mă consideri laș, pentru că ți-am scris aceste rânduri. Mă tot gândesc la diminețile acelea minunate, când stăteam pe malul pârâului și nimic

nu ne tulbura liniștea. Poate că sunt egoist, dar vreau cât mai multe astfel de zile.

Am încredere că nu vei divulga nimănui conținutul acestei scrisori. Sper din tot sufletul că ești bine, sănătoasă, și m-aș bucura să știu că te rogi pentru mine.

Cu drag,
Donald Astbury

Am citit și am recitit scrisoarea lui Donald. După aceea, am ieșit în grădină și m-am dus cât mai departe de casă. Dacă lui Donald îi era scris să plece dintre noi în curând, știam că o voi simți și auzi. Dar... n-am simțit nimic. Sentimentul a fost cât se poate de limpede.

Mi-a tresăltat inima de bucurie în piept, căci eram convinsă acum că va trece cu bine peste această încercare și se va întoarce acasă viu și nevătămat.

Prin urmare, i-am putut scrie cu conștiința împăcată mesajul pe care l-aș fi compus oricum, indiferent de presimțirile mele.

Conacul Astbury
Devon
30 decembrie 1916

Dragă Donald,
Îți mulțumesc pentru scrisoare.
Nu te teme. Sunt convinsă că nu vei pleca dintre noi. Sper să ne revedem când te vei întoarce din Franța.

Toate cele bune,
Anahita Chavan

Nici măcar prietenele Indirei nu au venit în vizită la conacul Astbury în vacanța aceea. Din pricina raționalizării benzinei, toată lumea evita drumurile lungi, mai ales din comitatele sudice, unde locuiau majoritatea dintre ele. Cum în salonul de la etaj domnea o atmosferă sumbră, Indira a decis să petreacă noaptea de Anul Nou

la parter, alături de mine și de servitori. Aveam un pian, iar doamna Thomas ne-a delectat cu melodii englezești vechi. La cumpăna dintre ani, acela era singurul loc vesel din toată casă.

Într-o seară, imediat după Anul Nou, a ciocănit cineva la ușa camerei mele de la mansardă.

– Intră!

În prag stătea Indira, cu ochii roșii de plâns și brațele întinse spre mine. Nu prea îmi venea să cobor din pat – la mansardă nu se făcea focul în sobe –, dar m-am înfofolit în plapumă și m-am dus la ea.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

– Of, Anni, mi-e așa dor de mama și de tata... și de India. Nu mai suport țara asta. E așa mohorâtă și rece. Mă simt orfană ca tine.

– Sunt sigură că nu mai durează mult războiul, am consolat-o.

– Nu-i numai asta. Mi-am dat seama că am fost rea cu tine, Anni. Te-am neglijat, a zis Indira, gesticulând; te-am lăsat să dormi în mansarda asta înghețată, fără să-i spun nimic lui Lady Astbury. Vino cu mine, a adăugat, cutremurându-se brusc de un fior. Dormim amândouă în patul meu. Cel puțin arde focul și putem sta de vorbă.

I-am făcut pe plac, ca de obicei, și, odată ce ne-am așezat în fața șemineului, cu păturile pe noi, s-a uitat la mine și a oftat:

– Nu e noapte în care să nu visez palatul. Înainte, nu îl apreciam așa cum se cuvine. Nici pe tine, de altfel. Știu că am fost o prietenă groaznică și că sunt probabil un om rău. Mă ierți, Anni?

– Bineînțeles că te iert, am spus, zâmbind.

– O să ne întoarcem în India într-o bună zi, nu?

– Bineînțeles că o să ne întoarcem. Toată lumea spune că războiul e ca și câștigat și că se va termina în curând.

– Locul meu nu e în Anglia, a suspinat Indira, locul meu e în India. Mi-e așa dor de casă. Biata Frumușica se gândește probabil că am abandonat-o.

Au podidit-o iar lacrimile la amintirea elefantului său.

– Poate că războiul ăsta ne învață să fim recunoscători pentru ce avem și să nu plângem după ceea ce nu avem, am alinat-o.

A ridicat capul și s-a uitat la mine cu ochii ei mari ca de chihlimbar.

– Ești atât de înțeleaptă, Anni. Avea dreptate mama când mi-a zis să îți ascult sfaturile.

– Nu sunt înțeleaptă, Indy, ci doar împăcată. Nu putem schimba ce e dat să *fie*, oricât am încerca.

– Mi-e teamă, a zis Indira, mușcându-și buzele, că prințul meu m-a uitat.

– Așa cum ți-am mai spus, dacă vă e scris să fiți împreună, veți fi.

– Ai dreptate, Anni. Dormi cu mine în seara asta? Nu vreau să stau singură.

– Dorm, dacă vrei.

Ne-am ghemuit una lângă alta în patul ei mare, exact cum făceam în copilărie.

– Sigur mă ierți, Anni? m-a întrebat, când m-am răsucit să sting lumina.

– Te iubesc, Indy! Te voi ierta mereu.

După ce am revenit la școală, Indira s-a ținut de cuvânt și a petrecut mai mult timp cu mine decât în semestrele anterioare. Asta, și din cauză că prietena ei, Celestria, se retrăsese de la cursuri. Anglia se confrunta cu amenințarea bombardamentelor, iar mama ei dorea să își știe fiica acasă, în siguranță. Și nu era singurul caz de acest fel, căci multe alte eleve renunțaseră la școală. Cu toate că, deocamdată, Londra fusese principala țintă a atacurilor, întreaga țară se afla într-o stare de tensiune și frământare.

De Paște, ne-am făcut bagajele, pregătite să plecăm în vacanță la Dartmoor cu trenul. Spre mirarea noastră, în ultima zi a semestrului, ne aștepta la ușă un Rolls-Royce.

– Unde mergem? a întrebat Indira, necunoscând îndeajuns de bine drumurile ca să își dea seama încotro ne îndreptăm.

Șoferul tăcea mâlc. Abia după ce am intrat pe străzile cunoscute din Londra, am văzut-o că se înseninează la față. În momentul în care mașina a oprit în fața casei din Pont Street, Indira a sărit din mașină și a luat-o la fugă pe trepte.

S-a deschis ușa, și în prag a apărut maharani.

– Mami! a exclamat Indira și s-a aruncat în brațele mamei sale.

– Surpriză! a zis maharani, strângându-și copilul la piept. N-am vrut să-ți spun că vin până când nu m-am văzut ajunsă cu bine. Iar asta s-a întâmplat abia ieri.

– Cum ai reușit? Credeam că toate vapoarele au fost rechiziționate de armată și nu se poate călători, a spus Indira, după ce am intrat în casă.

– Îți povestesc. A fost o adevărată peripeție! Ce mare te-ai făcut, Anni, a râs, uitându-se în sfârșit la mine. Anni a noastră s-a făcut o frumusețe, nu-i așa, Indira?

Nu am dat atenție complimentului, gândindu-mă că e doar o remarcă politicoasă, și le-am urmat în salon, unde ardea un foc plăcut.

– Hai, povestește-mi cum ai ajuns în Anglia, a stăruit Indira, după ce am luat loc, și maharani i-a cerut menajerei să aducă ceaiul.

– Le-am spus că am o urgență. I-am zis guvernatorului că fata mea cea mai mică e grav bolnavă la Londra și că trebuie să ajung la ea cu orice preț. Căpitanul unei nave britanice s-a învoit să mă primească la bord. M-a avertizat foarte clar că nu are cum să îmi asigure protecția, a zâmbit regina, vizibil încântată de aventura trăită, și că s-ar putea să fiu nevoită să dorm într-un hamac, laolaltă cu soldații! Până la urmă, m-au cazat în condiții mult mai bune de atât și, în fiecare seară, am luat cina în compania încântătoare a căpitanului și a ofițerilor din subordinea lui.

– Vai, mamă! a exclamat Indira, cu ochii mari de uimire. Puteai să mori pe drum. Știi câte vapoare s-au scufundat.

– Știu, *pyari*, dar nu mai înduram să stau departe de fiica mea. Plus de asta, vaporul s-a deplasat cu cea mai mare viteză. N-a încetinit nici o clipă, ca să ajungem la destinație fără incidente nefericite. Am parcurs distanța în jumătate din timpul în care se face în mod normal. Voi două ce mai faceți?

S-a uitat la mine, apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra fiicei sale adorate.

– Amândouă am fost amărâte ca păsările în anotimpul musonic, a suspinat Indira. Mâncarea e necomestibilă, frigul, insuportabil și toată lumea e tristă. Mamă, nu cred că ai idee cum e Anglia de fapt. E o țară urâtă și întunecoasă. Abia aștept să ne întoarcem acasă.

– Și în India s-au înrăutățit lucrurile. Mulți dintre tinerii noștri au plecat pe front, să lupte pentru Anglia, a oftat maharani. Trăim vremuri grele și tulburi. Dar, chiar și așa, a adăugat, pe un ton optimist, trebuie să ne bucurăm de ceea ce avem. Și asta vom face cât timp sunt la Londra.

S-a ținut de promisiune, iar casa s-a umplut de oaspeți dornici de distracție, care abia așteptau să se delecteze la petrecerile ei opulente. Regina organiza dineuri și cocktailuri – deși nu îmi imaginez cum reușea să facă rost, pe timp de război, de delicatese precum ouă de prepeliță, somon afumat și caviar.

Maharani s-a arătat oripilată de garderoba mea, pe care nu o mai reînnoisem de doi ani. Cum majoritatea hainelor îmi rămăseseră mici, m-a trimis împreună cu Indira la Harrods, să ne cumpărăm orice dorim. De data asta, raionul de haine de damă mi s-a părut mult mai interesant. N-aș fi mers până acolo încât să îi dau dreptate lui maharani care remarcase politicos că m-am făcut o „frumusețe", dar, privindu-mă în oglinda din cabina de probă, până și eu vedeam că nu mai eram același copil dolofan, ci o tânără cu o siluetă armonioasă și destul de plăcută.

– Trebuia să-mi scrii, Anni! m-a mustrat din nou regina. Pe viitor, te rog să nu te mai sfiești să îmi spui ce îți trebuie.

De asemenea, m-a trimis la un oftalmolog, ca să îmi schimb vechea pereche de ochelari, pe care o prinsesem cu liță când se rupsese. După atâtea luni în care nu ne tunseserăm, am ajuns, în sfârșit, cu Indira la coafor, de unde am ieșit mândre, cu o tunsoare modernă, în stil bob. Și tot acum am fost răsfățate cu prima manichiură, pe care ne-a făcut-o o doamnă venită la noi acasă, ca să se ocupe de unghiile reginei. În seara aceea, când am coborât la cină, gătită în rochia de mătase de la Harrods, îndrăznesc să spun că am atras câteva priviri admirative din partea celorlalți invitați.

Pe la mijlocul vacanței, Indira a avut parte de o mare fericire, când, la una dintre seratele reginei, și-a făcut apariția prințul Varun. Venise la Londra, într-o permisie de două săptămâni.

De la ultima lor întâlnire, Indira se transformase într-o tânără de o frumusețe răpitoare. I-am urmărit cu atenție în seara aceea, neștiind dacă mai observă și altcineva de la masă atracția dintre ei.

După cină, Indira a intrat în dormitor tocmai când mă băgasem în pat. Îi străluceau ochii și fremăta din tot trupul.

– Nu-i așa că e chipeș, Anni? a zis și s-a trântit pe pat, cu ochii închiși și o expresie visătoare pe față.

– Este foarte chipeș, într-adevăr.

– Ghici ce? Vrea să ne mai vedem cât stă la Londra. Îți vine să crezi? a exclamat, strângându-și mâinile entuziasmată. Îți dai seama că mama n-o să mă lase să merg nesupravegheată. Așa că voiam să te rog, dragă Anni, să vii cu mine la ceai la Ritz. Când ajungem, mă lași la intrarea hotelului și mergi să te plimbi o oră. Te rog frumos! m-a implorat. Nu știu când ne vom mai revedea. *Trebuie* să merg.

– Nu pot, Indy. Știi că nu e voie să te afișezi cu un bărbat în public. Ești prințesă, trebuie să respecți convenințele.

– Nu-mi pasă! a zis Indira, îngropându-și fața în pernă, după care s-a întors spre mine, cu o privire vicleană. În fond, ce mare lucru se poate întâmpla la o ceașcă de ceai și niște sendvișuri cu castraveți? Doar dacă nu cumva urcăm în camera lui...

– Nu spune așa ceva! am replicat îngrozită. Dacă află mama ta, și mai mult ca sigur o să afle, pentru că are spioni peste tot, o să dăm amândouă de necaz.

– Nu-i nimic nou pentru mine. Ce poate să-mi facă, să-mi impună să respect purdahul? *Te rog*, Anni, ajută-mă. Doar de data asta.

– Bine, am spus, oftând adânc. Dar numai de data asta și numai pentru o oră.

– Mulțumesc! a zis Indira și m-a îmbrățișat, fericită că obținuse ceea ce dorea. Ești cea mai bună prietenă din lume.

În după-amiaza următoare, ne-am îmbrăcat într-o ținută potrivită pentru a lua ceaiul la Ritz și i-am cerut șoferului să ne ducă acolo. Indira stătea lângă mine, pe bancheta din spate, abia stăpânindu-și emoțiile.

– Ai înțeles care e planul, da? Îi spunem șoferului să vină după noi la ora patru. Tu te prefaci că intri, dar mă lași la intrare.

– Am înțeles, am răspuns, încruntată, fiindcă era a suta oară când îmi repeta ce am de făcut. Mult noroc! i-am spus, după ce am coborât în fața Ritz-ului și am văzut mașina plecând.

Mi-a trimis o bezea și a intrat. M-am întors și am pornit spre Green Park, deloc entuziasmată să petrec singură o oră în aerul răcoros al unei zile de primăvară londoneze. Întâmplarea a făcut să arunc o privire peste drum și să observ o clădire elegantă, din piatră, se autoproclama Academia Regală de Arte. Am traversat strada și m-am uitat pe panoul de la intrare. Era o expoziție a tinerilor artiști, așa că am trecut prin galeria impozantă și am urcat treptele. Înăuntru, m-am dus la recepția amplasată în mijlocul holului spațios.

– Aș dori să văd expoziția. Cât costă? am întrebat-o pe femeia din spatele tejghelei.

– Sunteți membră a Academiei Regale?

– Nu. E obligatoriu?

A ezitat câteva secunde, după care a zis:

– Da, e obligatoriu.

– Îmi cer scuze că v-am deranjat.

Am plecat spre ușă, străduindu-mă să pășesc cât mai elegant. În timpul acesta, cele două englezoaice care așteptau în spatele meu s-au apropiat de recepție. Femeia le-a întrebat dacă sunt membre ale Academiei Regale și, la fel ca mine, i-au răspuns că nu sunt.

– În acest caz, vă costă cinci șilingi de persoană, le-a spus femeia.

Englezoaicele au plătit și au intrat.

În momentul acela – nemaifiind la adăpostul mantiei regale indiene –, am simțit pentru prima oară gustul amar al discriminării rasiale în Marea Britanie, țara sub a cărei stăpânire ne aflam de peste o sută cincizeci de ani. Și, din păcate, nu avea să fie ultima dată.

În consecință, am petrecut următoarele trei după-amiezi dârdâind în Green Park, așteptând-o pe Indira să își termine întâlnirile cu prințul. Cu toate că Fortnum and Mason și minunile de pe Piccadilly erau la doi pași, după reacția femeii de la Academia Regală, mi-era prea frică să mă aventurez până acolo de una singură. Îmi dădeam

seama că eram o apariţie stranie în lipsa familiei regale: trupul şi tenul meu cafeniu, gătit în haine occidentale, atrăgeau o mulţime de priviri curioase chiar şi atunci când stăteam pe o bancă în parc. Mi-am îndreptat atenţia spre noul meu prieten, Thomas Hardy, şi m-am apucat să citesc *Departe de lumea dezlănţuită*.

La ora stabilită, când m-am întâlnit cu Indira la intrarea hotelului şi am urcat în maşină, aveam dispoziţii complet diferite: ea, îmbătată de dragoste; eu, mai conştientă ca oricând că nu îmi găsesc locul nicăieri.

– Oh, Anni! a exclamat, înşirându-mi din nou toate calităţile prinţului ei. Sunt atât de îndrăgostită şi astăzi mi-a mărturisit că şi el mă iubeşte!

– Mă bucur pentru tine, Indy, dar – mă informasem despre prinţul Indirei – e deja însurat. Ştii şi tu că e.

– Bineînţeles că ştiu. Doar e prinţ. Căsătoria a fost aranjată de pe vreme când nici nu mergea în picioare. E o căsătorie de convenienţă, nu din dragoste.

– La fel ca şi căsătoria ta cu maharajahul de Dharampur, i-am reamintit, pe un ton tăios. În afară de asta, Indira, ai accepta să fii a doua soţie? Ştim amândouă că părinţii tăi au o relaţie foarte modernă. Mai mult ca sigur prinţul Varun ţi-ar impune să respecţi purdahul şi să rămâi la palat, când pleacă în călătorii.

– Poate la început, de dragul tradiţiei, a replicat Indira. Mai târziu, o să vrea să îl însoţesc în călătorii, cum fac mama şi tata.

– Să înţeleg, am zis, tuşind uşor, ca să îmi dreg glasul, că ai discutat deja asta cu prinţul Varun?

– Bineînţeles. Vrea să se însoare cu mine. Chiar azi mi-a spus că a simţit că ne vom căsători din clipa în care m-a văzut.

M-am uitat la ea, bulversată. Se comporta absolut caraghios. Era deja logodită cu alt bărbat, iar un mariaj aranjat cu ani în urmă, între două state princiare şi familiile suverane, *nu* putea fi anulat atât de uşor.

Ştiam că Indira e obişnuită să i se facă toate moftur ile, dar, de data asta, pretenţiile ei întreceau orice măsură. Şi, ca şi când situaţia nu era destul de complicată, îmi blestemam zilele că acceptasem să fiu complice la idila lor.

– Deschide ochii, Indy, am rugat-o. Știi prea bine că tu și prințul Varun nu puteți fi împreună.

– Nu spune asta! s-a răstit la mine. De ce să nu se poată? Orice se poate când doi oameni se iubesc...

Cum se întâmpla întotdeauna când nu eram de acord cu ea, și de data asta s-a distanțat de mine. Refuzasem să mai fiu părtașă la înșelăciunea ei, dar știam că în după-amiezile în care pretindea că merge în vizită la vreo prietenă, se întâlnea de fapt cu prințul ei. Abia așteptam să revenim la școală, departe de Londra.

O săptămână mai târziu, Varun s-a întors la regimentul lui. Indira a căzut într-o profundă depresie și refuza să mai iasă din cameră, sub pretext că nu se simte bine.

Cu două zile înainte să plecăm la școală, maharani m-a chemat în salon.

– Draga mea Anni, cred că e momentul să discutăm despre viitorul tău.

– Cum credeți, Înălțimea Voastră.

– Ia loc, te rog, mi-a spus, arătându-mi scaunul de lângă șemineul în care ardea mereu focul. Vrei un ceai?

Am luat ceașca și am așteptat să aud ce are de spus.

– Nu i-am spus Indirei, dar o să se întoarcă cu mine în India, peste câteva zile. Am luat această decizie, după ce am văzut că e bolnavă de la un timp încoace. Vreau să fim împreună în aceste vremuri dificile, iar în India, cel puțin deocamdată, suntem mai protejați. Tu, spre deosebire de fiica mea, mi-a spus, zâmbind, ești o elevă eminentă. Nu te mira, ți-am văzut notele. Mi-am dat seama, de când erai micuță, că ești o fată isteață și ai o influență benefică asupra Indirei.

M-am străduit să nu roșesc, mustrându-mă amarnic pentru minciunile din ultimele două săptămâni.

– Vă mulțumesc, Înălțimea Voastră.

– Așa că e momentul să te întreb *pe tine* ce vrei. Peste câteva săptămâni, urmează să susții examenul de absolvire. Pentru Indira, a oftat maharani, e neimportant. În mai puțin de optsprezece luni, va deveni soția maharajahului de Dharampur. Firește, vei fi mereu bine-venită în casa mea și sunt convinsă că Indira va dori să o însoțești la palatul

ei, după nuntă. Simt totuși că se cuvine să te întreb dacă vrei să te întorci în India, împreună cu noi. Sau dacă preferi să rămâi în Anglia și să îți desăvârșești educația.

– Nu știu, Înălțimea Voastră.

– De asemenea, am primit o scrisoare de la Lady Selina, care, după cum știi, e bună prietenă cu fiica mea, Minty. Mi-a povestit că ai ajutat-o să nască.

– Așa e, Înălțimea Voastră.

– Prin urmare, a zis maharani, gesticulând din degetele ei îngrijite, dacă hotărăști să rămâi în Anglia, Selina s-a oferit să te angajeze la conacul Astbury, pentru a avea grijă de copilul ei. Am înțeles că îi e foarte greu să găsească o bonă de nădejde pe criza asta.

Recunosc că mi-a tresăltat inima în piept la gândul de a locui în aceeași casă cu Donald, când se va întoarce de pe front.

– E foarte generoasă și promit că voi cântări bine această ofertă.

– Tu decizi ce alegi, a spus maharani, dar, din punctul meu de vedere, cred că ar trebui să tinzi spre ceva mai mult decât meseria de bonă.

Știam că am doar câteva minute de gândire la dispoziție. Femeia aceea, care nu era obligată să mă întrebe ce îmi doresc de la viitor și totuși o făcuse din bunătate și spirit de corectitudine, îmi oferea libertatea.

– Mi-e îngrozitor de dor de India, am răspuns cinstit. Iar, dacă e să rămân aici, o să-mi fie dor și de Indira. Mi-e ca o soră.

– Tuturor ne e dor de India și de prieteni, când suntem departe de ei, a spus maharani. Dar nu știu dacă ți-ar plăcea viața pe care ai avea-o acolo ca femeie matură. Cu riscul ca fiica mea să sufere, n-aș vrea să-ți petreci viața închisă într-o *zenana* și să nu-ți poți folosi mintea strălucită. În afară de asta, a oftat maharani, iartă-mă că îți spun adevărul, dar oricât m-aș strădui să te ajut, șansele de a-ți găsi un soț sunt... limitate.

– Știu.

– Așadar, Anni, tu decizi. Mă bucur indiferent dacă alegi să rămâi în Anglia și să îți definitivezi studiile – mi s-ar părea nedrept să te oprești aici, după ce ai muncit atât de mult – sau să te întorci în India,

împreună cu mine și Indira. Ți-am rezervat deja bilet de întoarcere, dar îl pot anula oricând.

– Acordați-mi puțin timp de gândire, Înălțimea Voastră.

– Desigur. Vorbim mâine-dimineață. Să sperăm că Indira s-a mai întremat și poate călători.

– Da.

M-am ridicat și am plecat spre ușă, dar maharani a venit după mine și mi-a pus o mână pe umăr.

– Îmi cunosc foarte bine fiica, Anni. Seamănă cu mine mai mult decât mi-aș fi dorit. Deciziile ei sunt deseori dictate de inimă, și nu de rațiune.

Realizam că maharani îmi dă astfel de înțeles că știe că Indira e îndrăgostită de prințul Varun și că va lua măsuri în acest sens. Bănuiam că și acesta e unul dintre motivele pentru care o lua acasă și mă simțeam ușurată să scap de povară.

Noaptea, m-am învârtit în tăcere prin cameră, în timp ce Indira dormea. Fremătam la gândul că sunt liberă să iau decizii – că sunt stăpână pe destinul meu. Dacă alegeam să rămân în Anglia și să îmi continui studiile, dădeam dovadă de curaj. Pe de altă parte, dacă mă întorceam în India, alături de maharani și de Indira, beneficiam de protecția familiei regale. Mi-a revenit în minte întâmplarea jenantă de la Academia Regală de Arte și m-a trecut un fior. Totuși, în cazul în care căsătoria Indirei se concretiza, viața mea – după cum remarcase subtil maharani – se va mărgini la *zenana* Indirei. Și, mai mult ca sigur, voi rămâne fată bătrână.

De asemenea, dincolo de libertatea pe care mi-o oferea Anglia, tot aici – am analizat cu toată sinceritatea motivul pentru care oferta Selinei era atât de ispititoare – se afla și Donald.

Știam că suntem doar prieteni și eram conștientă că, din cauza pozițiilor noastre sociale, nu puteam spera la mai mult de atât. Dar, dacă mă întorceam în India, nu aveam să îl mai revăd niciodată.

Într-un sfârșit, am procedat ca oricare tânăr când este pus în situația de a lua o hotărâre grea: mi-am consultat părinții. M-am așezat pe podea, cu picioarele încrucișate sub mine, am înălțat ochii

spre cer și i-am întrebat cum să procedez. După aceea, am așteptat răspunsul...

– Am decis să rămân în Anglia și să continui școala.

Maharani a zâmbit.

– Mă gândeam că asta vei alege.

– Cred că... Era prima dată când dădeam glas gândurilor care mă frământau de ceva vreme și care se cristalizaseră cu o seară în urmă, după discuția cu mama și tata. Cred că vreau să mă fac asistentă medicală.

– Ar fi o meserie potrivită, ținând seama de abilitățile tale, mi-a răspuns regina, cu un zâmbet cald și încurajator.

– Ce-o să zică Indira? De șase ani suntem nedespărțite. Nu vreau să aibă impresia că o părăsesc.

– Așa cum bine știm amândouă, Anni, inima fiicei mele are alte preocupări acum. Nu-i mai pasă de nimic altceva.

– Așa este, am spus, căci amândouă înțelegeam prea bine situația.

– Las-o în seama mea, Anni. Ai încredere că voi găsi eu o soluție. E dreptul tău să îți croiești viața așa cum crezi de cuviință. O să-ți trimit o alocație lunară, suficientă cât să îți acopere nevoile, iar, dacă dorești, îi scriu lui Lady Selina și o înștiințez că accepți postul.

– Da, Înălțimea Voastră, dar numai pe perioada verii, am spus. După aceea, aș vrea să mă înrolez ca soră medicală în Detașamentul de Ajutor Civil, ca să îmi aduc și eu contribuția la efortul de război.

– E un gest lăudabil din partea ta, Anni, și va fi o lecție bună pe viitor. Deci, rămâne hotărât?

– Da. Nu am cuvinte să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine. Ați fost nespus de bună și generoasă.

Mi-am mușcat buzele, ca să îmi stăpânesc lacrimile.

– Scumpa mea Anni, adu-ți aminte că, atunci când mi te-a încredințat, i-am făgăduit mamei tale că voi avea grijă de tine. Gândește-te că rolul meu este acela de a-i suplini lipsa. Vreau să-mi promiți că îmi scrii, dacă ai nevoie de ceva, fiindcă nu știu când ne vom mai vedea. Vino încoace.

Regina a desfăcut brațele și m-am lipit de ea.

– Te iubesc ca pe copilul meu, dragă Anni. Să nu-ți fie teamă să îmi ceri ajutorul.

– Vă mulțumesc, Înălțimea Voastră, am murmurat, cu ochii în lacrimi.

Am mulțumit cerului că mi-a scos-o în cale pe femeia aceasta minunată – un amestec unic de forță și bunătate. În clipa aceea, mă simțeam cu adevărat binecuvântată.

Așa cum anticipase maharani, Indira nu s-a arătat din cale-afară de tulburată când am anunțat-o că rămân în Anglia și mă întorc la școală ca să susțin examenul de absolvire.

– Îmi scrii, da? a zis. În fiecare zi?

– Poate nu chiar în fiecare zi, fiindcă o să am mult de învățat, am răspuns, zâmbind, dar o să-ți scriu cât pot de des.

După ce servitoarea mi-a închis cufărul și l-a dus la parter, Indira s-a uitat la mine, nedumerită.

– Parcă nu-ți plăcea Anglia. De ce-ai vrea să rămâi aici?

– Pentru că așa e cel mai bine, am răspuns.

Abia după ce am sărutat-o pe maharani și am îmbrățișat-o pe Indira pentru ultima oară, înainte de a urca în mașina care avea să mă ducă departe de ele – poate pentru totdeauna –, am conștientizat implicațiile colosale ale deciziei pe care o luasem.

Conacul Astbury

2011

Capitolul 16

Ari stătea în mașină, pe marginea șoselei înguste ce o tăia direct prin Dartmoor, și lovea nervos cu pumnul în GPS. Știa că nu e de nici un folos; pierduse semnalul cu zece minune în urmă – și tot cam atunci văzuse și ultimul indicator rutier. Habar nu avea unde se află.

Neștiind ce să facă, Ari coborî din mașină și trase în piept aerul proaspăt, mlăștinos. Era o zi călduroasă pentru Anglia și, în timp ce privea peisajul vălurit, începea să remarce frumusețea pe care străbunica lui o zugrăvise atât de pitoresc în povestea ei. Atmosfera încremenită îl frapa mai mult decât orice; nu se simțea nici o adiere de vânt, iar liniștea era curmată doar de țipătul vreunui uliu ce se rotea pe deasupra întinderii neregulate și pustii. Locul acela rămăsese probabil neschimbat de pe vremea când era Anahita aici.

Din cauza programului încărcat pe care îl avea la Londra și a schimbării de fus orar, Ari nu izbutise să termine de citit povestea. Dar paginile pe care apucase să le citească în avion îi stârniseră atât de mult curiozitatea, încât închiriase o mașină și pornise spre Devon, ca să vadă cu ochii lui conacul Astbury. Intuia deja ce se întâmplase acolo, încă dinainte de a ajunge la destinație.

În timp ce privea mlaștinile, Ari realiză că următoarele câteva zile aveau să fie prima lui așa-zisă vacanță pe care și-o luase în ultimii cincisprezece ani. Chiar dacă descoperea că e inutil să cerceteze în amănunt povestea străbunicii sale, cel puțin avea timp să își

limpezească gândurile, înainte de a se întoarce la complicațiile vieții din India, pe care singur și le crease.

„Pentru că... e și viitorul tău."

Cuvintele Anahitei îi reveniseră în minte în acea dimineață, când se îndrepta spre Devon.

Urcă înapoi în mașină și porni motorul. Nu avea altă soluție decât să continue drumul până în cea mai apropiată localitate și să ceară îndrumări acolo. Cum nu era presat de timp, se destinse și încercă să se bucure de călătorie.

O oră mai târziu, opri în fața unor porți din fier forjat și aruncă o privire pe aleea ce pornea de la ele. Din stradă, nu se zărea nici o clădire, dar observă că porțile sunt încuiate și supravegheate de un paznic. În timp ce se gândea ce să facă, de partea cealaltă a porților își făcu apariția o furgonetă albă. Paznicul legănă din cap și deschise porțile, ca să o lase să iasă.

– Toate bune, amice? întrebă șoferul furgonetei când ajunse în dreptul lui Ari.

– Da. Aici este conacul Astbury?

– Da. E de groază până ajungi aici. Doar ce-am livrat niște cabluri, dar mi-a luat aproape o oră să-l găsesc. Ai treabă pe platou?

– Da, minți Ari.

– Dacă-l cauți pe Steve Campion, managerul de producție, o iei pe alee și faci dreapta când ajungi la casă. Îl găsești în curte.

Furgoneta se îndepărtă. Exact când se închideau porțile, Ari își luă inima în dinți și se strecură repede printre ele.

– Am înțeles că-l găsesc pe Steve Campion în curte, îi zise paznicului.

Bărbatul legănă plictisit din cap și îi făcu semn să treacă. În vreme ce traversa parcul din jurul conacului, Ari se gândi că proprietatea e folosită acum în scopuri comerciale, cel mai probabil funcționând ca hotel ori centru de conferințe. Multe dintre vechile palate indiene avuseseră aceeași soartă.

Când dădu cu ochii de conacul Astbury, nu doar grandoarea clădirii îl lăsă cu gura căscată. Pe trepte, era adunat un grup de bărbați cu jobene și fracuri și femei în rochii retro de seară. În față, era parcat

un Rolls-Royce de epocă, iar lângă el stătea un bărbat îmbrăcat într-o uniformă veche de șofer.

Ari încetini și clipi de câteva ori, căci scena din fața lui părea desprinsă din alte timpuri. Abia după ce observă camerele de filmat din jurul grupului, îl pufni râsul, dându-și seama că șoferul furgonetei se referise la platoul *de filmare*.

Cineva îi făcea semne disparate din mână să parcheze în partea din dreapta a casei. Era evident că tocmai atunci turnau o scenă. Ari urmă indicațiile și intră într-o curte care fremăta de agitație. Găsi un loc de parcare, coborî din mașină și se strecură pe lângă mulțimea de tehnicieni și actori costumați care se înghesuiau la duba de catering. Nimeni nu îi dădu atenție. Zări o ușă deschisă, traversă șovăitor holul și nimeri într-o bucătărie spațioasă și goală.

Ari se uită la masa lungă de pin, la mobilierul demodat și la pianina lipită de perete. Lângă șemineu, era un scaun jerpelit. Se întrebă dacă era aceeași bucătărie în care cina Anahita cu aproape un secol în urmă.

– Vă pot ajuta cu ceva?

O voce de femeie îl trezi din reverie.

O doamnă voinică, între două vârste, se uita la el întrebător.

– Nu aici e mâncarea, dragule. Toți cei care lucrează la film mănâncă afară, la mașina de catering. Iar toaletele mobile sunt în spatele casei, adăugă.

– Mă scuzați, spuse Ari. Nu fac parte din echipa de filmări.

– Atunci, ce cauți în bucătăria mea?

– Am venit să vizitez conacul Astbury.

– Nu se poate, nu e deschis publicului, îi răspunse femeia, fixându-l cu o privire suspicioasă. Sper că nu ești reporter. Cum ai intrat? Avem paznic la poartă.

– Nu, nu, în nici un caz, spuse Ari, întrebându-se cum ar putea să-și justifice prezența. E o chestiune familială...

– Zău?

– Da. O rudă a mea a lucrat la conacul Astbury, cu mulți ani în urmă.

– Cum se numește?

– Anahita Chavan.

– N-am auzit de ea, îi replică femeia.

– Se întâmpla acum mai bine de nouăzeci de ani. Am venit cu afaceri în Anglia și m-am gândit să văd și eu locul despre care am auzit atâtea povești.

– Și-ai intrat aici fără să ceri permisiunea măcar?

– Îmi cer scuze. Nu am știut cu cine să vorbesc. Există un lord Astbury?

– Există, dar e prea ocupat să te primească, dacă nu ai programare.

– E de înțeles. Sunteți amabilă, zise Ari și băgă mâna în buzunar, de unde scoase o carte de vizită, să îi dați asta? Sunt trecute aici și numărul meu de mobil, și e-mailul.

În vreme ce femeia studia cartea de vizită, Ari simți că mai e cineva în bucătărie. Se întoarse spre ușa de interior și dădu cu ochii de o tânără înaltă, zveltă, superbă. Purta o rochie retro, din mătase moale, care îi cădea grațios până la gleznele subțiri.

– Vă deranjez, doamnă Trevathan? întrebă ea.

Ari observă că tânăra vorbește cu un vag accent american.

– Nicidecum, drăguță. Domnul tocmai pleca, răspunse femeia mai vârstnică, apoi își îndreptă atenția spre Ari. Lordul Astbury nu are e-mail și rareori folosește telefonul. Sfatul meu e să îi ceri o întrevedere în scris și s-o trimiți prin poștă. Spune, domnișoară Rebecca, cu ce te pot ajuta?

– Aveți cumva antihistaminice? Mă mănâncă nasul îngrozitor și îmi lăcrimează ochii. A înflorit cumva pipirigul?

– Nu știu ce-i ăla pipirig, dar iunie e luna alergiilor. Și Înălțimea Sa are probleme din când în când.

Doamna Trevathan se duse la un bufet și scoase o cutie de plastic dintr-un sertar. Găsi câteva tablete și i le întinse tinerei.

– Mulțumesc. O să iau una la prânz. Trebuie să ajung repede pe platou.

– Îmi cer scuze pentru deranj. O să-i scriu lordului Astbury, așa cum m-ați sfătuit, spuse Ari și o urmă pe tânără spre ieșire. Dați-mi voie.

– Mulțumesc, zise ea, studiindu-l cu ochii ei mari și căprui, în timp ce el îi deschidea ușa.

– Scuzați-mi impolitețea, spuse Ari, odată ieșiți în curtea însorită, dar îmi păreți cunoscută. E posibil să ne mai fi întâlnit?

– Mă îndoiesc, îi replică tânăra. Mulți au impresia că mă cunosc. Faceți parte din echipa de producție?

– Nu, am venit într-o chestiune de familie. Am avut o rudă care a lucrat aici cu mult timp în urmă. Mi-aș dori să obțin o întrevedere cu lordul Astbury, dar am senzația că nu va fi prea ușor.

– Nu m-ar mira. Doamna Trevathan e foarte protectoare față de el, zise tânăra, când ajunseră la mașina lui Ari.

– Păcat, zise Ari. Cred că i-ar plăcea să afle un fragment din istoria familiei pe care nu-l cunoaște. O să fac cum m-a sfătuit doamna de la bucătărie și-o să-i adresez o cerere scrisă.

– Mă întâlnesc destul de des cu lordul Astbury. Dacă doriți, îi spun că ați trecut pe aici, se oferi tânăra.

– V-aș fi profund recunoscător. Nu cred să mai stau mult în Anglia, spuse Ari, după care mai scoase o carte de vizită din portmoneu și notă ceva pe ea. Dați-i asta, vă rog. Aveți numele meu, Ari Malik, iar acesta e al străbunicii mele, care a lucrat aici. Cine știe? Poate a auzit totuși de ea.

În timp ce Ari deschidea portiera, tânăra aruncă o privire pe cartea de vizită.

– Anahita Chavan. Stați liniștit, domnule Malik, nu uit să i-o dau.

– Mulțumesc.

Instinctiv, Ari întinse mâna pe bancheta din spate și luă mapa de plastic în care se afla povestea străbunicii sale. Puse deoparte paginile pe care nu le citise și i le întinse pe celelalte.

– Îi dați și astea, vă rog? Sunt copii xerox de pe povestea străbunicii mele. Chiar dacă nu-i sunt de vreun folos, măcar îi oferă o perspectivă asupra conacului Astbury și a locuitorilor săi de la 1920.

– Exact perioada în care se petrece acțiunea filmului, zise tânăra gânditoare și luă foile. O să scoată la iveală vreun secret nedorit din istoria familiei Astbury? Sunt convinsă că sunt o mulțime în casa asta.

– N-am ajuns până la final, dar așa bănuiesc, răspunse Ari, zâmbind. Nu mi-ați spus cum vă numiți, adăugă, după ce urcă la volan.

– Rebecca. Rebecca Bradley. Pe curând, domnule Malik.

Îi făcu zâmbitoare cu mâna şi se îndepărtă.

Ari o urmări în oglinda retrovizoare, căznindu-se să îşi dea seama de unde o cunoaşte. Era o femeie frumoasă, dar blondele nu erau genul lui, îşi zise. Ieşi din curte şi o luă spre poartă, decis să se cazeze la un hotel din apropiere.

Odată încheiate filmările pe ziua aceea, Rebecca traversă holul şi intră în biroul întunecos în care se găsea singurul telefon din casă. Închise uşa, se aşeză în fotoliul ponosit de piele şi formă numărul lui Jack. Era ora zece la Los Angeles, aşa că până şi Jack ar fi trebuit să se fi trezit între timp.

– Alo? îi răspunse o voce încă somnoroasă.

– Bună. Sunt eu, Rebecca.

– Dumnezeule mare, Becks! Credeam că ai murit naibii!

– Ţi-am lăsat câteva mesaje, Jack. Nu le-ai ascultat?

– Ah... ba da. Cum te simţi? Plouă mult pe-acolo?

– Nu. De ce?

– Fiindcă în ţara aia plouă mereu.

– Nu chiar mereu, îi replică Rebecca, iritată, fără vreun motiv anume, de comentariul lui. Tu ce mai faci?

– Ca de obicei. Mă uit pe scenarii, caut ceva bun. Sunt câteva interesante, dar agentului meu nu-i convine salariul.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Ţi-e dor de mine, Becks?

– Normal că mi-e dor. Stau într-o casă nemaipomenită, unde nu poate ajunge presa la mine. E foarte linişte. Filmările merg bine şi cred că Robert Hope e mulţumit de prestaţia mea.

– Mă bucur. Cât mai ai de stat acolo?

– Cam o lună, cred.

– Al naibii de mult. Cum o să rezist fără tine?

– Te descurci tu, Jack, îi răspunse tăios Rebecca.

– Mă gândeam să dau o fugă, să te văd. Trebuie să stabilim cum facem, să alegem o dată.

– Jack, nu...

Rebecca se opri și oftă în sinea ei. Jack părea să fi uitat că presa le anunțase logodna, deși ea nu îi dăduse un răspuns final.

– Hai să fim răbdători, bine? Am un program infernal în următoarele săptămâni. Știi și tu cum e.

– Bine, dar mi-e dor de tine, scumpo.

– Și mie de tine. Trebuie să închid acum. Încerc să te mai sun în weekend.

– Așa să faci. E oribil că nu te pot contacta când vreau să vorbesc cu tine. Sigur n-aveți semnal acolo, sau mă minți?

– Nu te mint, Jack. De ce aș face asta? Gata, te las.

– Te iubesc.

– Și eu. Pa.

Rebecca puse receptorul în furcă și urcă agale scările până la camera ei. Se trânti în fotoliul de lângă șemineu și oftă. Ce se întâmplase cu ea? Cu doar câteva luni în urmă, era îndrăgostită nebunește de Jack. Iar acum nu avea chef nici măcar să-i audă glasul, darămite să îi facă declarații de dragoste ori să-i spună că îi e dor de el.

Se gândea că e din cauză că o pusese într-o situație delicată și fără ieșire. Se simțea ca o căprioară prinsă în lumina farurilor. Pe lângă asta, de când sosise în Anglia, cunoscuse bărbați mult mai puțin vanitoși decât Jack.

Nu se împăcase niciodată cu ideea că el folosește mai multe creme emoliente și produse de îngrijire a pielii decât ea. O pufni râsul când și-l imagină pe lordul Astbury că ar face la fel. Probabil singurul lui obiect de toaletă era un brici ascuțit, pe care îl păstrase de când se bărbierise prima oară.

Își aduse deodată aminte că trebuie să îl găsească pe Anthony și să-i dea cartea de vizită și foile pe care i le lăsase domnul Malik. Se uită pe fereastră și îl văzu în grădină, îngrijind trandafirii. Ieși din dormitor și coborî pe terasă. Când o zări, Anthony lăsă treaba și veni spre ea.

– Ce mai faci, Rebecca?

– Bine. A fost o zi reușită. Tu?

– Ca de obicei, îi răspunse el jovial.

– Ți-a spus doamna Trevathan că a venit cineva să te vadă?

– Nu. Despre cine e vorba?

– Un tânăr indian, pe nume Ari Malik, care ne-a spus că o rudă a lui a lucrat pe vremuri aici. M-a rugat să-ţi dau foile astea. Sunt scrise de străbunica lui despre perioada petrecută la conacul Astbury, pe la începutul anilor 1900. Ai aici numele ei, spuse Rebecca şi îi întinse cartea de vizită.

– Anahita Chavan... Din păcate, nu-mi spune nimic. Dar dacă a lucrat ca servitoare, sigur îi găsim numele în registrele de salariu pe care le ţinem în bibliotecă.

– Poate afli mai multe din paginile astea. Domnul Malik s-a gândit că te-ar putea interesa.

Anthony se uită la ele cu o figură nu foarte convinsă.

– Nu mă tentează să aprofundez istoria familiei. Ce rost are să dezgropăm trecutul, dacă ascunde atâta suferinţă?

– Îmi cer scuze, Anthony. N-am vrut să te întristez.

– Iartă-mă, spuse Anthony, cu un surâs palid. E tot ce pot face, ca să supravieţuiesc în prezent.

– Nici o problemă. Te deranjează dacă le citesc eu? Poate mă ajută să înţeleg mai bine epoca în care a trăit Elizabeth.

– Care Elizabeth?

– Personajul meu din film, îi explică Rebecca.

– A, da. Desigur, n-am nimic împotrivă. Eşti amabilă să bem ceva împreună, când îţi permite programul?

– Cu cea mai mare plăcere.

– Abia aştept. Te las acum, spuse Anthony, îndesând cartea de vizită în buzunar, apoi coborî din nou în grădina pe care o îndrăgea atât de mult.

În următoarea jumătate de oră, Rebecca urmări scena bâlciului, filmată în parcul din faţa casei. Copiii – localnici din satele învecinate – zburdau de la o tarabă la alta. Rebecca o remarcă pe asistenta medicală pe care o văzuse în prima zi, împingând o bătrână în scaun cu rotile. Privi uluită cum Marion Devereaux – o legendă a scenei şi cinematografiei britanice – încheie un fragment lung şi complicat de dialog dintr-o singură dublă perfectă.

O apucă căscatul și se întoarse în cameră. Se cuibări în pat, își repetă replicile timp de o jumătate de oră, după care își aminti de dosarul de plastic pe care i-l dăduse Ari Malik.

Când ridică ochii din foi, constată că era trecut de miezul nopții. Se băgă sub plapumă și adormi imediat, visând toată noaptea la maharajahi, rubine și un prinț indian cu ochi albaștri...

Capitolul 17

În următoarele trei nopți, vremea se menținu caldă și uscată, iar luna plină strălucea pe cerul plin de stele. Prin urmare, Robert hotărâse să filmeze scenele nocturne, astfel că Rebecca nu reușise să se culce mai devreme de ora două dimineața. În seara aceea, medită ea, oftând, în timp ce aștepta să fugă în lume cu James în Rolls-Royce-ul de epocă, filmările păreau să se prelungească și mai mult.

– Și când te gândești că lumea are impresia că profesia de actor e una de vis, remarcă James, căscând în întuneric. Fug oricând cu tine în lume, Becks, dar ajungi la exasperare când repeți scena de peste șapte ori la unu dimineața și nu apuci să faci nici treizeci de metri. Caraghioasă profesie.

– Cel puțin suntem într-un peisaj superb, nu închiși într-un studio supraventilat de la Hollywood, îi reaminti Rebecca.

– Corect. Mi se pare mie sau vedeta noastră americană s-a cam îndrăgostit de Anglia? Zilele trecute, te-am văzut discutând cu gazda noastră, în grădină. Cum e? Pare ușor cam distant.

– Anthony e foarte amabil. Poate doar un pic timid.

– „Anthony" carevasăzică? Nu lordul Astbury? V-ați împrietenit la cataramă, din câte observ, glumi James. Visezi și tu la un titlu nobiliar, Becks? Să calci pe urmele altor americance bogate? Multe moștenitoare și-au cheltuit averile ca să își cumpere un loc în rândul aristocrației britanice. Că tot veni vorba, trebuie să recunosc că sună bine „Lady Rebecca Astbury", o tachină el.

– Ha, ha, mormăi ea, în momentul în care sunetistul le făcu semn că totul e pregătit.

– Douăzeci de secunde!

– Căsoiul ăsta vechi ar avea nevoie de câteva renovări pe bani americani. În locul tău, scumpo, aș fi foarte precaută. Am senzația că lordul Astbury umblă după banii tăi.

– Zece secunde!

– E drăguț, dar nu e genul meu, răspunse Rebecca.

– Cinci secunde!

– Și care e genul tău?

Rebecca nu apucă să răspundă, fiindcă exact atunci pocni clacheta în fața parbrizului și James o luă din nou pe alee.

După câteva minute, asistentul regizor anunță în sfârșit că dubla e bună și că încheie filmările pe seara aceea. Steve îi deschise portiera, și Rebecca se dădu jos din mașină.

– Ești bine? o întrebă.

– Da, mulțumesc.

– Din păcate, filmați și mâine-dimineață, dar, după aceea, toată lumea are câteva zile libere, la sfârșit de săptămână, îi anunță, în timp ce urcau toți trei treptele imense care ducea la intrarea principală. Rămâi aici sau vrei să-l rog pe Graham să te ducă la Londra?

– Vino cu mine la Londra, sugeră James. Îți arăt orașul.

– Ești drăguț, dar mă așteaptă o săptămână încărcată, se scuză Rebecca. Mai bine rămân aici și-mi repet replicile. Poate mă plimb puțin prin zonă.

– Nici o problemă. Graham te duce oriunde dorești, îi spuse Steve. Bun, atunci ne vedem mâine-dimineață la șase.

– Sigur nu vrei să vii cu mine? întrebă James. Nu-mi place să te știu singură aici, la cheremul misteriosului lord Astbury și al doamnei Danvers[1] de la conacul Astbury, o tachină el. În caz că te răzgândești, să știi că plec imediat ce terminăm filmările mâine.

– Mulțumesc. Noapte bună, James, răspunse Rebecca și porni spre Garderobă, ca să își schimbe costumația.

---

[1] Menajeră dușmănoasă și perfidă din romanul *Rebecca* al scriitoarei britanice Daphne du Maurier (n.tr.)

Nu ştia dacă oboseala acumulată e de vină, cert este că în momentul acela nu avea nici o tragere de inimă să plece de la conacul Astbury. Mai mult decât atât, la ce noroc avea, sigur o recunoştea careva în compania lui James şi ajungeau pe prima pagină a ziarelor.

A doua zi, actorii şi echipa de filmare plecară imediat după ceai. Rebecca profită de lipsa acestora şi făcu o baie lungă şi relaxantă. Hotărî ca a doua zi să îl roage pe Graham să o ducă în cel mai apropiat oraş, ca să îşi mai cumpere câteva haine şi medicamente mai puternice împotriva alergiei.

Ieşi din cadă şi o luă pe coridor. Doamna Trevathan o aştepta la uşa dormitorului.

– Ţi-am adus un ceai de muşeţel, drăguţă.

– Mulţumesc, zise Rebecca.

– E numai bun să te liniştească după o săptămână grea. De asemenea, Înălţimea Sa te invită să beţi ceva împreună diseară, pe terasă. Mi-a zis că aţi discutat deja.

– Aşa e. La ce oră ar prefera?

– Pe la şapte şi jumătate? Dacă vrei, puteţi lua cina împreună după aceea, adăugă doamna Trevathan.

– Mulţumesc, dar nu astă-seară. Mi s-a agravat mult alergia.

– Of, biata de tine. Lasă că îţi revii după un somn bun. Îl anunţ pe Înălţimea Sa că vă vedeţi la şapte şi jumătate.

După ce bău ceaiul aromat pe nerăsuflate, Rebecca se cufundă în scenele pe care trebuia să le filmeze săptămâna următoare. Apoi se îmbrăcă, îşi luă o jachetă şi coborî pe terasa placată cu dale de piatră, care se întindea pe aproape întreaga lungime a clădirii.

Anthony şedea la capătul mesei din fier forjat, de unde putea admira grădina înflorită, peluza şi parcul din depărtare.

– Bună seara! o întâmpină el şi se ridică, zâmbind, ca să îi tragă scaunul.

– Mulţumesc, spuse Rebecca şi se aşeză. Superb apus. Natura ne oferă un spectacol sublim. Până să vin la conacul Astbury, n-am dat niciodată atenţie cerului. Aici, stelele parcă strălucesc mai puternic.

– E mai greu să le observi când trăiești la oraș, zise Anthony, luând carafa, și îi turnă în pahar lichidul chihlimbariu, în care pluteau bucăți de fructe și cuburi de gheață.

– Ce bem? întrebă Rebecca, uitându-se neîncrezătoare la pahar.

– Pimm's, o băutură pe care noi, englezii, o păstrăm pentru serile speciale de vară, ca aceasta. E mai multă limonadă în ea, așa că n-o să te amețești.

Rebecca duse ezitant paharul la buze și luă o sorbitură.

– E foarte plăcută.

– Mă bucur că îți place. Doamna Trevathan mi-a spus că te supără rinita alergică.

– Da, sufăr de când eram mică și uneori mă doboară. Trecând peste asta, voiam să-ți spun că aseară am citit câteva pagini din povestea pe care mi-a lăsat-o domnul Malik. Cea scrisă de ruda lui care a lucrat aici. Deocamdată, n-am descoperit nici un secret tenebros, spuse Rebecca, zâmbind. Dar bunicul tău, Donald, se pare că a fost o prezență memorabilă.

– Chiar așa? zise Anthony și sorbi gânditor din pahar. Să știi că m-am uitat în registrele de salariu și n-am găsit nici o angajată cu numele de Anahita Chavan în perioada respectivă.

– Din povestea ei reiese că a lucrat aici, chiar dacă pentru scurt timp, continuă Rebecca. A fost bona lui Eleanor, fiica surorii bunicului tău.

– Selina Fontaine. Din ce-am înțeles de la mama, a fost oaia neagră a familiei. S-a măritat cu un conte francez și s-a mutat în Franța, după care rareori a mai trecut pe aici.

– E de mirare, zise Rebecca. În poveste, pare o persoană foarte drăguță. Iartă-mă că îți spun, Anthony, dar mă surprinde că nu vrei să afli mai multe despre trecutul familiei tale. Eu mi-aș dori enorm să știu mai multe despre a mea.

– Dă-mi voie să te contrazic, replică Anthony, tulburat. Ca s-o citez pe doamna Trevathan, când vine vorba de familia mea, e mai bine să nu răscolim trecutul.

– Poate că are dreptate, dar lucrurile despre care am citit s-au întâmplat acum o sută de ani. Nu văd ce rău ar face dacă afli mai multe despre cei care au trăit aici înaintea ta?

Anthony se uită în zare, apoi se întoarse spre ea.

– Deci, tu zici că mi-ar fi de folos dacă aș citi-o?

– Eu aș...

Rebecca remarcă pe chipul lui expresia unui copilandru care cere sfatul mamei.

– Poate că e o trăsătură a americanilor, dar mie personal îmi place să știu adevărul.

– S-ar putea să ai dreptate și să merite să citesc povestea asta care te-a captivat atât de mult, conveni Anthony în cele din urmă.

– Iartă-mă dacă mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala. Chiar n-am vrut să te învăț eu ce să faci.

– Părea om serios acest domn Malik?

– Nu mi-a dat impresia că ar vrea altceva de la tine decât să purtați o discuție despre străbunica lui, confirmă Rebecca.

– Mă mai gândesc. Ce planuri ai pentru weekend? întrebă Anthony, schimbând brusc subiectul. Trebuie să recunosc că e bine-venită pauza asta, abia așteptam să mă văd singur în casa mea.

– Nu mă îndoiesc. Promit că mâine scapi și de mine, se grăbi Rebecca să adauge. O să-l rog pe șoferul meu, Graham, să mă ducă în cel mai apropiat oraș. Trebuie să-mi cumpăr câteva haine. Am luat prea puține la mine și e mai cald decât mă așteptam. În afară de asta, mă gândeam să dau o raită prin împrejurimi. E ceva deosebit care merită vizitat?

– Bineînțeles, dar să știi că atunci când am zis că voiam să rămân singur în casă, nu mă refeream la tine. Ba chiar mi-ar face plăcere să te însoțesc pe post de ghid. Nu cred să cunoască cineva zona mai bine decât mine.

– Nu-i nevoie să te deranjezi, Anthony. Cred că ultimul lucru de care-ți arde în weekendul ăsta e să faci pe ghidul cu mine.

– Ba chiar insist. Vorbesc serios. Prezența ta nu mă incomodează câtuși de puțin și chiar mi-ar face plăcere să te însoțesc. Doamna Trevathan mi-a spus că ești prea obosită să luăm cina împreună astă-seară. Rămâne să ne vedem tot aici, mâine-dimineață, în jur de ora zece?

– Bine, conveni Rebecca, dar numai dacă nu te deranjează.

– Nu e nici un deranj. Cum merg filmările?

Rebecca îi vorbi despre film, ușurată să vadă cum chipul lui Anthony se însenin treptat, după momentele tensionate de mai devreme.

– Adevărata vedetă a filmului e, fără doar și poate, conacul Astbury. E o onoare pentru noi toți să fim aici, iar casa va arăta spectaculos pe marele ecran.

– Măcar își plătește singur întreținerea, oftă Anthony. Ce ironie! Dacă stai să te gândești, l-au ales ca decor pentru film tocmai pentru că nu am avut bani să-l modernizez.

– Mie îmi place enorm, chiar dacă echipamentele sanitare sunt învechite, spuse Rebecca, zâmbind.

– Serios?

– Da, foarte serios, confirmă ea.

– Ce bine-mi pare! spuse Anthony, și chipul i se lumină de o bucurie aproape copilărească.

În momentul în care doamna Trevathan ieși pe terasă să îl anunțe că e gata cina, Rebecca simți o ușurare vinovată la gândul că se poate retrage în camera ei, ca să ia masa în liniște.

A doua zi dimineață, se trezi amețită și cu o migrenă groaznică, care o făcu să se gândească dacă nu cumva băuse prea mult cu o seară înainte. Se întrebă cât de tare era băutura pe care i-o servise Anthony. La ora nouă fix, doamna Trevathan își făcu apariția în dormitor și îi așeză în poală o tavă cu ceai, pâine prăjită și un ou fiert. Rebecca se ridică în capul oaselor îngrețoșată, dar nu reuși decât să ciugulească din micul dejun. Luă o pastilă de ibuprofen, ca să îi treacă durerea de cap, își puse un tricou și o pereche de blugi și coborî.

– Bună dimineața! îi zise Anthony, care o aștepta deja pe terasă. Mergem?

Se duseră în fața casei, unde era parcat un Rolls-Royce vechi.

– Urcă. Îmi pare rău că nu îți pot oferi confortul cu care ești obișnuită, se scuză el.

Rebecca îl aștepta să pornească motorul, studiind mirată ținuta neschimbată a gazdei sale, alcătuită dintr-o cămașă în carouri și o jachetă jerpelită de tweed. Poate că erau singurele lui haine. Spera că doamna Trevathan le mai și spăla din când în când.

– Mă gândeam să te duc la Ashburton. Au câteva magazine, dar n-am idee dacă marfa e pe gustul tău, precizã Anthony, după ce plecară. Pe urmă, mergem la Widecombe-in-the-Moor şi luăm prânzul la un pub. Vrei să vezi Dartmoorul după aceea? Cel mai plăcut e călare, dar trebuie să ştii să călăreşti.

– Îmi place la nebunie să călăresc, spuse Rebecca, înveselindu-se brusc. Am învăţat de nevoie acum câţiva ani pentru un rol într-un film. Acţiunea se petrecea undeva, în Montana, şi am luat lecţii de la nişte cowboy autentici. Din cauza asta, o să observi că stilul meu nu e foarte elegant.

– Măi să fie! exclamă Anthony, vădit surprins. Din păcate, grajdurile noastre nu mai sunt ce erau altădată. I le închiriez fetei care conduce şcoala de echitaţie, şi ea are grijă de cei câţiva cai ai mei. În tinereţe, nu eram vreun mare călăreţ, iar acum mă cam supără spatele, aşa că bieţii de ei nu prea fac mişcare. Poţi să-i scoţi la plimbare oricând doreşti. Chiar le-ar prinde bine.

– Să ştii că mă bate gândul s-o fac, răspunse Rebecca.

– Am reflectat mult la ceea ce mi-ai zis aseară. L-am sunat pe domnul Malik azi-dimineaţă şi l-am invitat la conacul Astbury mâine, la prânz. Cu o condiţie însă, preciză Anthony.

– Anume?

– Să iei masa cu noi. În fond, tu m-ai convins să îl cunosc.

– Cu mare plăcere, acceptă Rebecca. Dar, dacă tot vine domnul Malik în vizită, cred că ar fi bine să citeşti povestea străbunicii lui, înainte să vă vedeţi. E absolut fascinantă.

Anthony îi aruncă o privire temătoare.

– Juri că n-o să descopăr nici un secret care să mă şocheze?

– Absolut nici unul, cel puţin în paginile pe care-am apucat eu să le citesc. În mare parte, e vorba de copilăria Anahitei în India. Chiar am simţit că pătrund într-o altă lume, pe care aş fi foarte curioasă s-o vizitez. A trăit într-un palat superb, ca însoţitoare a unei prinţese, înainte să vină amândouă la şcoală în Anglia.

– Asta trebuie să fie legătura cu familia mea, medită Anthony. Ştiu că străbunicul meu a fost guvernator al statului Cooch Behar înainte să moară.

– Da, și din câte mi-am dat seama, i-a plăcut mult acolo. Străbunicii tale, Maud, în schimb, i-a displăcut profund.

– Nu mă mir. Din nefericire, nu o mulțumea aproape nimic. Mai ales bărbații, spuse el emoționat.

– Posibil. Cert e că trebuie s-o citești tu însuți.

– O s-o citesc. Să nu uit s-o anunț pe doamna Trevathan că mâine la prânz avem musafiri. Am ajuns, zise Anthony și parcă mașina pe o stradă drăguță și aglomerată. Hai la cumpărături!

Dimineața petrecută împreună se dovedi mai agreabilă decât își imaginase Rebecca. În timp ce se plimba prin soare, cu părul proaspăt vopsit, alături de protectorul ei, celebra actriță savura din plin bucuria de a ieși în public fără să fie recunoscută. După ce intră în câteva magazine și își cumpără niște cămăși, trecu pe la farmacie ca să își refacă rezerva de antihistaminice și o porniră spre Widecombe-in-the-Moor.

Se așezară pe terasa însorită a hanului Rugglestone și mâncară în tihnă o salată de crab.

– Priveliștea parcă e desprinsă dintr-o vedere, remarcă Rebecca, admirând liniștea căsuțelor ciocolatii care mărgineau strada îngustă. Apropo de vederi, trebuie să trimit și eu câteva.

– E într-adevăr o regiune frumoasă. Îmi prinde bine să o văd și dintr-o altă perspectivă. N-am călătorit prea mult la viața mea; din cauza asta ajungi să te plictisești de peisajele cunoscute.

– Te-au trimis și pe tine la internat când erai mic, ca pe bunicul tău, Donald? întrebă Rebecca.

– Nu. Am fost școlit acasă. Mama nu agrea școlile-internat, explică el.

– Serios? E de mirare. Din ce-am citit în scenariu și în alte articole despre perioada aceea, mi-a creat impresia că era un soi de ritual de maturizare obligatoriu pentru toți băieții din familiile bune britanice.

– Mama n-ar fi îndurat să fiu departe de ea. Îți dai seama cum s-ar fi simțit să trăiască singură la conacul Astbury.

– Ai dreptate.

Rebecca observase aerul de domnișoară pe care îl adopta ori de câte ori pomenea de mama lui. Se întrebă deodată dacă nu cumva Anthony rămăsese necăsătorit pentru că era gay.

– Ai fost norocos, ţinând cont de ceea ce-am auzit că se întâmplă prin internate. Eu una chiar nu pricep de ce ţi-ai trimite copilul departe de casă.

– Mamei i s-a părut întotdeauna ridicol că noi, englezii, eram trimişi la internat, ca să învăţăm cum să conducem imperiul. La sfârşitul anilor 1950, când eram eu copil, se alesese praful de tot imperiul, oftă el. În orice caz, am înţeles că acum e mult mai uşoară viaţa la internat decât era pe vremuri. Se pare că au până şi apă caldă.

– Eu nu mi-aş da în veci copiii la o astfel de şcoală, zise Rebecca şi se cutremură.

– Chiar tu ai spus, draga mea, că e o tradiţie. Te tentează să faci o plimbare călare prin Dartmoor după-amiază?

După masa de prânz, Rebecca simţea că îi revin starea de greaţă şi migrena.

– Mai degrabă mâine. Încă nu m-am refăcut complet.

– În cazul ăsta, vrei să mergem acasă, să-ţi arăt capela familiei? E opera lui Vanbrugh, un arhitect englez foarte celebru. E ascunsă bine în casă, la capătul galeriei.

– Da, dacă nu te deranjează, răspunse Rebecca.

Douăzeci de minute mai târziu, erau deja la conacul Astbury şi traversau galeria elegantă. Anthony se opri în faţa unei uşi de stejar, scoase o cheie mare şi o descuie.

Rebecca intră şi se uită uluită la mulţimea de coloane poleite care se înălţau spre micul dom, decorat pe margini cu norişori şi heruvimi.

– Cât e de frumoasă! murmură Rebecca şi se întoarse spre Anthony.

– Din păcate, e mai mult inutilă acum. Rareori intru aici. Poţi să te plimbi în voie, o invită Anthony, aşezându-se într-o strană.

Rebecca îi urmă îndemnul, bucurându-se de atmosfera liniştită şi de istoria bogată închisă în acea capelă. Privi podeaua tocită din marmură, mărturia cea mai grăitoare a tuturor sufletelor care îi călcaseră pragul, în decursul anilor, căutând alinare.

Se întoarse şi se uită la însoţitorul ei. Anthony privea absent în faţă, cufundat în gânduri. Părea atât de vulnerabil, cum stătea acolo, de unul singur. Se aşeză lângă el, în strană.

– Crezi în Dumnezeu, Anthony?

Străbunica mea, Maud, era foarte evlavioasă. A crescut-o pe mama în spiritul religiei catolice. Și pe mine, de altfel, pentru că încă înainte când m-am născut. Sincer să fiu, nu cred în toate astea. N-am crezut niciodată, chiar dacă, de față cu ea, mă prefăceam. Tu crezi?

– Nu m-am gândit niciodată prea mult la religie. Biserica nu a jucat nici un rol în copilăria mea.

– În schimb, a jucat un rol important în copilăria mea, deși, ca și tine, nici eu nu i-am dat atenție. Era mai degrabă un automatism. La fel de anost ca lecțiile de matematică ori de științe. Din punctul meu de vedere, a provocat numai dezastre de-a lungul istoriei. Iar obsesia lui Maud a făcut mai mult rău familiei mele. Nu era o persoană... afectuoasă. Dar ce-a fost a fost, conchise și se uită la Rebecca, cu un zâmbet trist. Mergem?

– Da. Îți mulțumesc că m-ai adus aici. Mă simt onorată că am vizitat-o.

– Cu mare plăcere, îi răspunse el sincer.

– Unde sunt înmormântați strămoșii tăi? întrebă Rebecca, sperând să nu îi răspundă că se află în cripta de dedesubt.

– Într-o clădire oribilă, după părerea mea, în mijlocul unui crâng din parc. Dacă vrei, te duc să vezi cavoul, se oferi Anthony, în timp ce traversau galeria.

– Mă doare capul îngrozitor. Poate cu altă ocazie.

– Sper să te simți mai bine până mâine, când sosește amicul nostru indian. Doamna Trevathan face o friptură bunicică.

– Sigur o să-mi revin după ce mă odihnesc.

– Rebecca, aș... Anthony se uită la ea câteva secunde, apoi clătină din cap. Nu contează. Sper să te simți mai bine mâine. Ai nevoie de ceva?

– De un somn bun.

– Atunci, eu mă întorc în grădină. Îți mulțumesc că mi-ai ținut companie.

Anthony porni spre terasă, iar Rebecca, spre dormitorul ei. Închise ușa, mai luă o pastilă de ibuprofen și se întinse în pat, regretând pentru prima dată că nu e la hotel, ca să poată agăța de clanță semnul „Nu deranjați". Închise ochii și încercă să se relaxeze.

Capitolul 18

– Rebecca... Rebecca...

Auzi o voce ca prin vis. Deschise ochii şi o văzu pe doamna Trevathan.

– Dormi de mai bine de trei ore. M-am gândit să te trezesc, fiindcă e aproape şapte seara şi n-o să te mai poţi odihni la noapte. Ţi-am adus un ceai şi nişte brioşe.

– Mulţumesc, murmură Rebecca, buimacă şi sfârşită.

– Înălţimea Sa mi-a zis că te doare capul. Ai nevoie de ceva? Eşti albă ca hârtia, scumpo.

– Nu, mulţumesc, răspunse Rebecca, coborând din pat, şi se duse la masă. Mă simt mai bine acum că am dormit.

– Îţi torn puţin ceai?

– Da, vă rog.

– Am înţeles că mâine avem un musafir la prânz. Pesemne că i-ai spus Înălţimii Sale despre domnul indian care a trecut pe aici.

– Da, răspunse Rebecca. E vreo problemă? adăugă, văzând dezaprobarea de pe chipul doamnei Trevathan.

– Nicidecum. Doar că ne prinde într-un moment agitat. Nu suntem obişnuiţi să ne tulbure cineva rutina zilnică.

– Înţeleg, răspunse Rebecca, pe un ton compătimitor, apoi făcu o scurtă pauză. Anthony s-a purtat atât de frumos cu mine. Mi se pare totuşi că e foarte singuratic. Ştiu că nu mă priveşte, dar eram curioasă dacă a avut vreodată o iubită?

Nu. Înălțimea Sa e un burlac convins, cum se zice. În mod cert, nu e amator de aventuri, explică doamna Trevathan, cu un zâmbet mefistofelic.

– Nu știu dacă aș rezista să trăiesc singură, oftă Rebecca și sorbi din ceai.

– Fiecare cu tabieturile lui. Nu toți avem noroc în dragoste, n-am dreptate? Plus de asta, mă are pe mine să-i țin de urât. Gata, te las să-ți vezi de ale tale.

– Numai puțin. I-am promis lui Anthony că îi dau manuscrisul de la domnul Malik, ca să aibă timp să-l citească până mâine.

Rebecca luă teancul de foi de pe noptieră și i-l întinse doamnei Trevathan.

Femeia se uită la ele bănuitoare.

– Despre ce e vorba?

– În mare parte, despre viața în India. Și, firește, despre conacul Astbury.

– Hm. Nu scrie nimic care să-l tulbure pe Înălțimea Sa, da? E foarte..., se opri pentru câteva clipe, căutând cuvântul potrivit, sensibil. Nu vreau să se supere cumva.

– Absolut nimic.

– Ce crezi că urmărește băiatul ăsta indian? stărui doamna Trevathan.

– Să afle mai multe despre trecutul străbunicii lui. Ce altceva ar putea urmări?

– Nimic... nimic, bombăni doamna Trevathan, vizibil suspicioasă. Gata, te las să-ți bei ceaiul în tihnă.

În timp ce savura brioșele delicioase, Rebecca se gândea cât de posesivă era doamna Trevathan cu Anthony. Adevărul era că păreau mai degrabă un cuplu căsătorit. În fond, ea se ocupa de toate treburile casnice, ca orice soție gospodină, și era limpede că trecuseră prin multe împreună. Se întrebă apoi cum ar reacționa doamna Trevathan, în cazul în care ar apărea o altă femeie în peisaj. În orice caz, legătura dintre cei doi îi părea bizară. Era atât de... *intimă* în anumite privințe, fiecare depinzând enorm de celălalt, și totuși atât de distantă, din alte

puncte de vedere. Probabil, își spuse cu o grimasă, așa sunt majoritatea căsniciilor.

Rebecca puse farfuria goală pe tavă și o lăsă în fața ușii, semn că nu voia să fie deranjată. Se așeză pe scaun și încercă să își facă o imagine cât mai realistă a vieții pe care ar avea-o, dacă s-ar căsători cu Jack. Nu ar avea o relație stăpân-servitor, fiindcă ar fi amândoi egali. Oare chiar așa să fie? Jack era peste măsură de orgolios și, tocmai pentru că ea era mai echilibrată și dorea cu orice preț să evite conflictele, bănuia că ar ceda prima.

Rebecca ieși din cameră, făcu o baie, după care se urcă în pat și se apucă să citească scenariul. Nu reușea să se concentreze, căci mintea îi fugea în permanență la Jack și la cererea lui în căsătorie. Într-un final, când își simți pleoapele grele și se pregătea de culcare, își dădu seama că singura certitudine pe care o avea era că nu se simțea pregătită să își asume un asemenea angajament.

– Bună, Rebecca! Tocmai mă pregăteam s-o trimit pe doamna Trevathan să te cheme.

Anthony se ridică de la masa din sufragerie și veni în întâmpinarea ei.

– Arăți mult mai bine azi. Ți-a trecut durerea de cap?

– Da, mulțumesc, spuse ea și intră în salon.

– Cred că v-ați cunoscut deja. Rebecca, dumnealui este domnul Ari Malik, preciză Anthony.

– Bună! zise Rebecca și îi întinse mâna.

– Te rog să mă scuzi, Rebecca, spuse rușinat Ari, că am tot insistat data trecută că te-aș cunoaște de undeva. Abia după aceea mi-am dat seama cine ești.

– Nici o problemă. Dimpotrivă, chiar m-a amuzat, răspunse Rebecca, râzând.

– Ieri am văzut într-un ziar o fotografie în care apari cu logodnicul tău, spuse Ari. Felicitări!

– Mulțumesc, zise Rebecca, îmbujorându-se de stânjeneală.

– Urmează să te căsătorești? întrebă Anthony, cu o figură mirată. Nu știam.

– Aa... da.

– Să luăm loc la masă, propuse brusc Anthony. Domnule Malik, nu știu dacă mâncarea va fi pe gustul dumneavoastră. Menajera mea e adepta bucătăriei tradiționale.

– Spuneți-mi Ari, vă rog. Și nu vă faceți griji, sunt obișnuit cu bucătăria englezească de pe vremea când eram student la Harrow.

– Ai studiat la Harrow? întrebă Anthony, oarecum surprins.

– Da, părinții mei considerau că școala britanică e cea mai bună din lume. Așa că...

În timp ce Ari își continua povestea, cuvintele lui treceau pe lângă urechile Rebeccăi, mult prea preocupată să îi studieze frumusețea fizică. Avea un păr negru, des și ondulat, ce căpăta irizații albăstrui în lumina soarelui. Era suficient de lung cât să îi atingă gulerul cămășii, dar nu într-atât încât să îi știrbească masculinitatea. Tenul era de culoarea mierii și purta o cămașă albă, impecabil călcată și scrobită. Însă ochii erau cei care îi atraseră atenția – nu știa cum să îi descrie, căci erau albaștri, dar aveau și licăriri verzi și chihlimbarii, amintindu-i de caleidoscopul în care se uita când era mică.

– Tu ce părere ai, Rebecca? o întrebă Anthony.

– Îmi cer scuze, spuse ea, trezindu-se brusc din reverie. N-am fost atentă.

– Îi spuneam lui Ari că, odată cu declinul Imperiului Britanic, lumea nu mai are același respect pentru multe dintre tradițiile noastre.

– N-aș merge atât de departe, zâmbi Rebecca. Noi, yankeii, încă iubim britanicii. Eu sunt cel mai bun exemplu. Am venit aici, să fac un film despre aristocrația voastră, pentru piața americană.

– Sunt de acord cu Rebecca, interveni Ari. Multe dintre obiceiurile din țara mea s-au împământenit în zecile de ani de dominație britanică. În momentul de față, cred că în privința unora chiar v-am depășit. La crichet, de pildă, adăugă în glumă.

– Trăiești în India? îl întrebă Rebecca, în momentul în care doamna Trevathan le așeză supa în față.

– Da. La Mumbai, dar călătoresc mult în străinătate.

– Cu ce te ocupi mai exact? se interesă Anthony.

– Compania mea oferă soluții tehnologice pentru alte firme. Altfel spus, creăm software personalizat.

– Chiar așa? Din păcate, eu sunt total depășit de tehnologie, zise Anthony. Nu am computer și nici nu voi avea vreodată. Sincer să fiu, toată aparatura asta modernă mă îngrozește.

– În același timp, nepotul meu, care are doar șase ani, modifică programele unui computer cât ai clipi, replică Ari. Ne place ori nu, trebuie să recunoaștem că lumea digitală ne-a schimbat viața iremediabil.

– Nu și pe a mea, spuse Anthony, fără să se simtă vreun pic de ranchiună în tonul său. După cum bănuiesc că ai observat, eu și casa mea suntem absolut demodați, și ne place așa. Serviți, vă rog. Poftă bună!

Pe parcursul prânzului, Rebecca nu interveni, preferând să asculte conversația celor doi bărbați despre istoria Indiei și a Marii Britanii și despre legătura stranie, dar durabilă, rezultată din ciocnirea a două culturi atât de diferite.

La finalul mesei, Anthony zise:

– Vă propun să servim cafeaua în salon.

După ce se instalată în salon, și doamna Trevathan le aduse cafea bărbaților și ceai de mușețel Rebeccăi, Anthony scoase foile dintr-un sertar și i le înapoie lui Ari.

– Îți mulțumesc că mi-ai dat șansa să citesc povestea. A fost fascinantă, în special descrierea Indiei de la 1911. E lumea în care a trăit străbunicul meu.

– Și eu am aflat multe lucruri despre cultura mea din ea, spuse Ari.

– Totuși, continuă Anthony, din cât am citit până acum, nu văd ce legătură are cu familia mea sau cu conacul Astbury.

– E de înțeles, răspunse Ari. Dar, acum că am citit-o pe toată, vă asigur că are o mare legătură.

– Străbunica ta susține că a lucrat aici, dar, așa cum i-am spus și Rebeccăi, nu i-am găsit numele menționat în registrele salariaților din perioada respectivă.

– Nu mă surprinde că nu e pomenită nicăieri. Din nenorocire, perioada pe care a petrecut-o aici s-a încheiat prost pentru toată lumea.

– Atunci, nu știu dacă vreau să aflu toată povestea, declară scurt Anthony.

– De fapt, motivul pentru care am venit la conacul Astbury e să văd dacă mă puteți ajuta să găsesc veriga care lipsește din istoria familiei mele, spuse Ari.

– Și anume?

– Pe scurt, imediat după moartea lui Violet Astbury, Anahita a fost informată că fiul ei e decedat. Dar ea a trăit toată viața refuzând să accepte asta, spuse Ari și arătă spre dosarul în care se găsea restul poveștii. E complicat, dar cred că o să înțelegeți mai bine de la Anahita decât de la mine. Vreți s-o citiți până la capăt?

– Nu sunt sigur, răspunse Anthony și se ridică brusc, vizibil tulburat. Rebecca, ieri spuneai că ți-ar plăcea să faci o plimbare călare prin mlaștini.

– Așa e, confirmă Rebecca.

– Știi să călărești, Ari? întrebă Anthony.

– Da.

– Atunci, ce-ați zice de nițică mișcare? Eu am niște treabă în grădină.

– E o zi atât de frumoasă, perfectă pentru plimbare, remarcă Rebecca. Vii, Ari? adăugă, căci era limpede că Anthony dorea să rămână singur.

– Firește, dacă toată lumea e de acord. Masa a fost absolut delicioasă. Îți mulțumesc pentru ospitalitate, Anthony, zise Ari, înțelegând aluzia, și o urmă pe Rebecca spre ușile vitrate care dădeau pe terasă. Dar n-am cizme și haine de călărie.

– Luați-o la stânga prin curte și-o să vedeți grajdurile peste vreo opt sute de metri, spuse Anthony. Spuneți-i lui Debbie că v-am trimis eu. O să vă dea toate echipamentele necesare. Plimbare plăcută!

– Mulțumim, zise Rebecca. Ne vedem mai târziu.

– L-am supărat, spuse Ari, după ce se îndepărtară.

– Poate că știe mai multe decât vrea să recunoască, spuse Rebecca și ridică din umeri.

– E posibil. Locuiești aici, cu el?

– Da. Știu că Anthony poate părea ciudat la prima vedere, dar cu mine a fost extrem de amabil și primitor. Mă bucur că ai acceptat să te plimbi cu mine. Cred că simte nevoia să fie singur.

– Îmi face plăcere, răspunse Ari, zâmbind.

– Rămâi aici. Mă duc s-o caut pe Debbie.

Rebecca trecu printre boxele cailor care îşi umflau nările catifelate şi fornăiau. Debbie, îngrijitoarea, îi recomandă o iapă cenuşie Rebeccăi şi un armăsar cafeniu lui Ari. După ce înşeuă caii, le arătă încotro să meargă.

– Când ajungeţi acolo, vă ţineţi de poteca pentru cai, îi sfătui. Nu vă abateţi de la ea, pentru că nu cunoaşteţi zona. Altfel, o să vă chinuiţi mult şi bine să mai găsiţi drumul de întoarcere. Eu sunt aici până la ora şase, strigă în urma lor.

– Superbă după-amiază, remarcă Ari. În Anglia, clima e aşa de temperată. Rareori suferă schimbări extreme. Cam ca oamenii de aici, adăugă, uşor ironic.

– Acelaşi lucru spunea şi străbunica ta, dacă-mi aduc bine aminte. Englezii sunt într-adevăr mult mai reţinuţi decât noi, americanii.

– Şi decât indienii. Eu am fost educat aici, aşa că am învăţat să-mi stăpânesc emoţiile, spuse Ari, zâmbind. Ce părere ai? adăugă, odată ajunşi la marginea mlaştinii. Facem o scurtă întrecere?

– Încerc. Dacă vezi că rămân în urmă, mergi mai departe, nu-i nevoie să mă aştepţi.

Ari îi dădu pinteni armăsarului cafeniu, care o luă imediat la goană. Rebecca împunse iapa uşor cu călcâiele şi îl urmă, în ritm mai domol. După ce mai căpătă încredere, iuţi şi ea ritmul şi, în scurt timp, galopa alături de el. Nici unul nu scotea o vorbă. Într-un final, când toţi patru gâfâiau, Ari zări un pârâu care săpase un şanţ în pământ.

– Hai să lăsăm caii să se adape şi să admirăm peisajul, propuse el.

– Bună idee.

Rebecca descălecă şi îşi conduse iapa la marginea pârâului. Apoi se trânti pe iarbă şi înălţă ochii spre cerul senin. Ari îi urmă exemplul şi rămaseră întinşi unul lângă altul, într-o linişte reconfortantă.

– Auzi şi tu? întrebă Ari.

– Ce anume?

– Nimic, zise Ari, zâmbind. Tocmai asta e şi ideea.

– E minunat, spuse Rebecca, oftând de plăcere. Cât mai stai în Anglia?

– Câteva zile, să văd dacă Anthony e tentat să citească povestea Anahitei până la capăt. Mă gândeam să fac și eu niște cercetări prin partea locului. Poate dau de urma fiului ei pierdut. Sincer să fiu, s-a nimerit cum nu se putea mai bine. Simțeam nevoia să plec din India pentru un timp.

– De ce?

– Cred că am ajuns într-un punct de cotitură, oftă Ari, la toate capitolele din viața mea. Nu știu dacă e vorba de criza vârstei mijlocii, dar cert e că toate lucrurile de care-mi păsa și care-mi păreau importante brusc nu mă mai interesează.

– Ai idee care e cauza? întrebă Rebecca.

– Din păcate, da. Am lăsat să-mi scape o fată extraordinară, pentru că eram prea obsedat de carieră și de succes. Abia acum, îmi dau seama ce-am pierdut.

– De ce nu-i spui asta și ei?

– S-a căsătorit cu altcineva acum două săptămâni. Mi-a fost alături de când am pornit afacerea, dar eu nici n-am băgat-o în seamă. Ori-cum, oftă el, ce-a fost a fost, și regretele sunt inutile.

– Eu n-am venit aici în căutare de răspunsuri, zise Rebecca, ridi-cându-se într-un cot și sprijinindu-și capul în palmă. Dar se pare că locul ăsta m-a ajutat oricum să le găsesc.

– Cum ar fi?

Rebecca trase aer în piept.

– Am decis că nu vreau să mă căsătoresc deocamdată.

– Mda. N-o să ai probleme din cauza asta? Din câte-am citit în ziare, lumea își dă deja cu părerea cum va fi nunta.

– Da, dar prefer să am probleme acum decât să trec prin stresul divorțului peste cinci ani. O soluție ar fi să mai prelungim logodna, spuse Rebecca și se rostogoli pe burtă, jucându-se cu iarba aspră. Dar nu știu dacă asta e soluția.

– Îl iubești?

– Chiar... nu știu în momentul ăsta.

– Sfatul meu e să găsești răspunsul înainte de a lua o decizie.

Ari se întinse pe spate, își puse brațele sub cap și închise ochii. Privindu-l, Rebecca remarcă încă o dată cât e de atrăgător. Se simțea

deopotrivă uşurată şi dezamăgită, după ce Ari îi mărturisise că încă suferă după fosta iubită. Evident nu era interesat de ea. Se răsuci şi ea pe spate şi închise ochii, meditând la situaţia neobişnuită în care se găsea. După ani întregi, în care bărbaţii îi făcuseră avansuri cu orice ocazie, era îmbucurător să vadă că Ari nu dorea decât să facă conversaţie cu ea.

– De ce zâmbeşti? o întrebă el deodată.

Rebecca deschise ochii şi îl văzu uitându-se la ea.

– Mă simt fericită şi liniştită.

– Cheia fericirii, cum ţi-ar spune orice guru, e să te bucuri de clipa prezentă. Eşti gata să mergem mai departe? Aş vrea să mai explorez.

– Sigur, spuse ea şi urcară înapoi în şa.

– Dacă ăsta e pârâul de care pomeneşte străbunica în poveste, spuse el, scrutând orizontul, înseamnă că trebuie să existe şi o căsuţă prin apropiere. Hai să vedem dacă o găsim.

Părăsiră cărarea pentru cai şi se aventurară în mlaştină. Ari părea ghidat de cineva, căci, după doar câteva minute, zăriră hornul unei clădiri, pe jumătate ascunsă într-o vale.

– Asta e, exclamă Ari. Sigur asta e.

– Ce anume?

– Căsuţa în care a locuit Anahita. Vino!

– Credeam că a locuit la conacul Astbury. Nu poţi să faci asemenea afirmaţii fără să explici ce înseamnă, strigă ea în urma lui Ari.

– Toate la vremea lor, răspunse Ari peste umăr.

Rebecca îl urmă şi coborî panta care ducea la căscioară.

– Asta trebuie să fie, spuse Ari, descălecând. Hai să aruncăm o privire.

O ajută pe Rebecca să coboare din şa şi porniră spre poartă. Grădina din spatele gardului era năpădită de iarbă şi de plante sălbatice.

– Zici că mlaştina a pus din nou stăpânire pe ceea ce i-a fost răpit, observă, în timp ce se chinuia să deschidă poarta. Pare părăsită de ani buni. Poate chiar de pe vremea Anahitei, acum nouăzeci de ani, meditä şi strivi iarba în picioare, ca să facă potecă până la uşă.

Căsuţa era complet acoperită de o iederă deasă. Ari se căzni să o rupă de la ferestre, dar planta se dovedi impenetrabilă. După aceea,

își încercă norocul la ușă, pe care se opinti zadarnic să o deschidă prin perdeaua de iederă.

În timp ce Rebecca aștepta, intrată până la brâu în tufe și buruieni, îi atrase atenția ceva viu colorat. Dădu ierburile la o parte și descoperi un trandafir micuț, perfect, de culoare identică cu cel pe care îl primise de la Anthony în ziua sosirii. Când se aplecă să îl studieze mai bine, observă că mai sunt și alți boboci care abia așteptau să înflorească. O năpădi un val de tristețe la gândul că ceva atât de frumos are puterea de a înflori în haosul sufocant din jur.

– Nu știu dacă să sparg un geam, zise Ari. O mai fi vreo intrare în spate?

– N-ar fi înțelept să intrăm prin efracție, spuse Rebecca îngrijorată. Sigur e proprietatea cuiva cuiva.

– Da, a lui Anthony, replică Ari.

– Mai bine îi cerem cheia, sugeră Rebecca, nerăbdătoare să plece de acolo.

Locul acela îi dădea un sentiment de neliniște.

– Mă duc în spate, să văd dacă mai există o intrare, spuse Ari.

Trecu pe lângă ea și se duse spre poartă.

– Hai înapoi, spuse Rebecca. I-am promis lui Debbie că ne întoarcem până la șase, și deja am întârziat.

Ari se uită la ceas.

– Ai dreptate. Măcar am aflat unde e căsuța. Sper să nu se supere Anthony dacă vin să mai arunc un ochi pe aici.

– Ce speri să găsești? îl întrebă Rebecca, după ce urcară pe cai, ușurată să plece de acolo.

– Orice dovadă că străbunica mea a trăit aici.

– Doar nu-ți imaginezi că a mai rămas ceva de acum nouăzeci de ani.

– E posibil să ai dreptate, dar vreau să mă conving cu ochii mei.

După ce ajunseră la grajduri, îi cerură scuze lui Debbie pentru întârziere și îi lăsară caii în grijă, apoi porniră spre casă. Tocmai când urcau pe terasă, Rebecca îl zări pe Anthony muncind în grădină. Bărbatul le făcu cu mâna.

– V-ați distrat? îi întrebă.

– Da. Mulțumim pentru cai, răspunse Ari.

– Cu plăcere. Săracii de ei fac foarte puțină mișcare în ultima vreme. Puteți să-i scoateți la plimbare oricând doriți. Cât mai stai pe aici?

– Nu știu, zise Ari.

– Tot săpând în grădină, mi-am dat seama că nu trebuie să-mi fie frică de trecutul familiei mele. O să citesc povestea străbunicii tale până la capăt și pe urmă mai discutăm.

– Mă bucur din tot sufletul. Aștept să mă anunți.

– Între timp, poți umbla liniștit pe terenurile de la Astbury. Arată superb în perioada asta. Vă las acum, că mai am treabă, zise Anthony și coborî din nou în grădină.

Rebecca se uită la Ari și rânji.

– Ai grijă că, dacă vii mâine pe aici, s-ar putea să ajungi actor de film.

– N-aș prea crede. Poate doar dacă există vreun rol mic de servitor indian. Trebuie să plec. Îți mulțumesc din suflet, Rebecca. E meritul tău că Anthony a acceptat să vorbească cu mine.

– N-ai pentru ce. La revedere, Ari! Ne mai vedem când treci pe aici.

– Așa sper, îi răspunse, zâmbind, și se îndepărtă.

Capitolul 19

– Te simți bine, Rebecca? întrebă James, când se reuniră pe platou, luni dimineață. Nu prea pari în formă.

– Nu știu, răspunse Rebecca.

Se uită cum îi tremură mâinile, conștientă că nu e din cauza emoțiilor pentru scena pe care urmau să o toarne.

– Mă simt ciudat, chiar dacă am avut câteva zile de odihnă.

– Oi fi luat vreun virus, ori ai stomacul prea sensibil pentru mâncarea noastră grasă. Dacă vrei, îl rugăm pe Steve să cheme un medic.

– Am o durere de cap care mă tot sâcâie. Ieri am crezut că mi-a trecut, dar azi m-a apucat iar. Mă gândesc că o fi vorba de o migrenă, deși n-am avut niciodată. Mulțumesc. Mai aștept puțin și văd cum evoluează, îi răspunse, cu un zâmbet stins.

– Treizeci de secunde!

Rebecca era fericită că filmează o scenă în care stătea jos. Pe lângă durerea de cap, simțea și o ușoară greață și ameteală. Trebuia să mai ia un ibuprofen în pauza de prânz.

O oră mai târziu, tocmai când alerga să ia o pastilă din cameră, se intersectă cu Steve.

– Iar a sunat logodnicul tău azi-dimineață la biroul de producție. Am înțeles că era îngrijorat, fiindcă ai promis că îl suni în weekend și n-ai făcut-o.

– N-am semnal la telefonul mobil și nu-mi place să sun de pe telefonul fix, explică Rebecca.

– Te înțeleg perfect, dar e clar că logodnicul tău își face griji. Compania acoperă toate cheltuielile, așa că vorbește liniștită de pe telefonul fix al lordului Astbury.

– O să-l sun. Îmi pare rău că vă dau atâtea bătăi de cap.

Plecă de lângă Steve și urcă obosită scările.

Spre norocul ei, prezența Rebeccăi nu era necesară la filmările din acea seară. Cum starea ei nu se ameliorase, urcă în dormitor și se trânti recunoscătoare pe pat.

Doamna Trevathan își făcu apariția după doar câteva minute, cu o figură îngrijorată.

– Te simți rău, drăguță? o întrebă și îi puse o mână pe frunte.

– O să-mi revin. E doar o durere de cap, nimic altceva.

– Nu mi se pare că ai avea febră. Îți aduc imediat niște supă și poate te culci mai devreme astă-seară.

– Mulțumesc, dar nu pot să mănânc nimic, zise Rebecca, abia așteptând ca doamna Trevathan să iasă din cameră, ca să poată închide ochii.

– Cum crezi tu, scumpo. Trec mai târziu să văd cum te simți.

– Nu vă deranjați.

– Vrei să te odihnești în liniște, zise doamna Trevathan aproape în șoaptă. Am înțeles. Somn ușor, scumpo.

După plecarea femeii, Rebecca se întrebă dacă și foștii locuitori ai conacului Astbury se simțiseră la fel de sufocați de atenția servitorilor. Nu aveai nici un strop de intimitate în casa aceea. Se dezbrăcă oftând și se băgă în așternuturi. Nu îl sunase pe Jack, dar îi era prea rău ca să o mai facă acum. Era convinsă că, după un somn bun, îi va fi mai ușor să discute cu el.

În noaptea aceea, avu numai vise ciudate. Se făcea că e în căsuța din mlaștină și se afla în pericol, însă ușa era blocată, iar, când încercă să deschidă ferestrele, iedera i se încolăci în jurul mâinilor, imobilizând-o. Inspiră din nou parfumul amețitor, și o mână îi astupă gura și nasul, sufocând-o.

Rebecca se trezi, tresărind. Îi bătea inima mai să-i sară din piept. Întinse mâna să aprindă lumina și dărâmă paharul cu apă de pe

noptieră. Coborî din pat, gândindu-se că fusese doar un coșmar, provocat probabil de febră – simți că arde când duse mâna la frunte –, deschise ușa și orbecăi pe coridor până la baie, ca să își umple paharul cu apă. Se stropi cu apă rece pe față și porni prin beznă spre dormitor.

Își înăbuși un țipăt în momentul în care desluși o siluetă neagră în cadrul ușii.

– Te simți bine?

– Am...

Se chinui să-și focuseze privirea și îl recunoscu pe Anthony, îmbrăcat într-o cămașă de noapte cu imprimeuri.

– Nu mă așteptam să dau nas în nas cu cineva, explică ea, căznindu-se să își vină în fire.

– Iartă-mă că te-am speriat. Am auzit un țipăt și am ieșit să văd ce se întâmplă.

– Cred că am avut un coșmar. Scuză-mă că te-am deranjat.

– Nu-i nimic. Oricum dorm iepurește, o liniști el. Dacă toate sunt bune, te las să te culci la loc.

– Noapte bună, spuse Rebecca și închise bine ușa dormitorului după ea.

– Iar a sunat Jack, o anunță Steve, a doua zi dimineață. Du-te în birou și sună-l acum, cât mai ești în pauză. N-am chef să mă acuze toate tabloidele că v-am ucis povestea de dragoste, adăugă, rânjind, și plecă.

Rebecca părăsi platoul de filmare instalat pe terasă, unde tocmai își încheiase treaba, și se duse spre biroul lui Anthony. În sfârșit, îi trecuse durerea de cap și se simțea în stare să discute cu Jack.

Ca de obicei, îi răspunse direct căsuța vocală, atât pe telefonul de acasă, cât și pe mobil. Scoase un oftat de deznădejde și porni spre capătul terasei sudice, unde firma de catering instalase câteva mese, astfel încât actorii să poată lua prânzul la soare.

– Ia loc aici, scumpo, o invită Marion Devereaux, bătând cu palma în scaunul liber de lângă ea.

– Mulțumesc, spuse Rebecca emoționată.

Nu îndrăznise până atunci să intre în vorbă cu legendara actriță, a cărei carieră fusese încununată de toate premiile și distincțiile de pe fața pământului.

– Te-am urmărit azi-dimineață la filmări și voiam să-ți spun că ești talentată. Chiar foarte talentată.

– Vă mulțumesc, răspunse Rebecca, îmbujorându-se de plăcere.

– Ești foarte naturală în fața camerei, ceea ce mi-a plăcut. Ai experiență în teatru?

– Am jucat pe vremuri, când eram studentă la Juilliard, dar, după absolvire, am jucat doar în filme.

– Sper să mai ai ocazia de a urca pe scenă. Prezența publicului te face să vibrezi și te ajută să dai ce ai mai bun în tine, comentă Marion, zâmbind, și își aprinse o țigară. Din păcate, salariul e derizoriu.

– Nu mă interesează banii. Niciodată nu mi-a păsat cât câștig.

– Nici nu mă miră, scumpo, ținând cont în câte filme cu buget mare ai jucat, îi replică sec Marion.

Rebecca se înroși la față, sesizând aluzia.

– Aveți să-mi dați vreun sfat despre cum mi-aș putea îmbunătăți interpretarea?

Bătrâna își întoarse celebrii ochi violeți către ea.

– Da, scumpo, trebuie să *trăiești*, nimic mai mult. Trăiește cât mai multe experiențe și cunoaște-te bine. Înțelegerea minții umane va ajuta ca interpretarea ta să câștige o profunzime și o forță emoțională pe care nici o tehnică nu ți le pot da. Joacă atât cu sufletul, cât și cu mintea, spuse și își împreună mâinile pe pieptul voluminos.

Aproape că o pufni râsul pe Rebecca, dar se stăpâni și legănă so-lemn din cap.

– Mulțumesc, Marion. Așa voi face.

– Cât mi-aș dori să fiu în locul tău, la începutul carierei, când ți se oferă atâtea roluri minunate! oftă bătrâna. Dar trebuie să recunosc că acum sunt o actriță mult mai bună decât în tinerețe. Mi-ar face plăcere să luăm cina împreună, într-o seară, înainte de a se încheia filmările. Mă retrag acum, adăugă și se ridică de la masă. Soarele îmi strică tot machiajul.

Rebecca rămase la locul ei, savurând laudele primite, căldura soarelui și starea de bine regăsită după ce scăpase de durerea de cap. Apăru Jack care se așeză pe scaunul eliberat de Marion cu câteva secunde mai devreme.

– Te simți mai bine? o întrebă el. Ce-i drept, arăți mai bine.

– Da, mi-am mai revenit. Mulțumesc.

– Suficient cât să iei cina cu mine? Mergem la pubul ăla grozav despre care mi-ai spus.

– De ce nu? acceptă ea, gândindu-se că i-ar prinde bine să mai iasă dintre zidurile conacului Astbury.

– Excelent, dar ai grijă că trebuie să fim acolo cel târziu la opt. Aici la țară, toate se închid mai devreme.

– Ce exprimare de băiat de oraș, îl tachină ea.

– Mda, viața la țară nu-i de mine. Mie îmi place să mă prindă două dimineața printr-un club plin de fum de țigară. Dar, când ești la Roma, te porți ca romanii, concluzionă el și plecă.

– Unde mergi astă-seară? întrebă doamna Trevathan când intră în camera Rebeccăi. Ești foarte gătită.

– Nici chiar așa. Mi-am pus o bluză nouă, pe care am cumpărat-o sâmbătă. Ies la pub cu unul dintre actorii din distribuție.

– Deci, nu iei cina acasă?

– Astă-seară, nu.

„Dacă îmi permiteți, firește", îi venea să adauge, dar se abținu.

– Lordul Astbury spera să iei cina cu el, ca să discutați despre povestea pe care i-a dat-o domnul indian. L-a invitat la masă mâine-seară. Ești disponibilă mâine, nu?

– Desigur. Transmiteți-i că îmi cer scuze și că abia aștept să ne vedem mâine.

– Prea bine. Vorbim mai târziu, scumpo. Nu mă culc până când nu văd că te-ntorci acasă teafără. Înălțimea Sa ține să încui toate ușile înainte de culcare.

– Nu e nevoie. N-aș vrea să mă așteptați până târziu. Nu se poate să-mi dați o cheie când plec?

– Nu e necesar, răspunse categoric doamna Trevathan.

– Cum credeţi, cedă Rebecca. N-o să întârzii prea mult. Ah, voiam să vă mai întreb ceva, spuse, pe un ton şovăitor. În ce aripă a casei se află dormitorul Înălţimii Sale?

– În aripa de vest, pe partea cealaltă a scării principale. De ce te interesează? zise doamna Trevathan, deopotrivă surprinsă şi ofensată de întrebarea Rebeccăi.

– Fără un motiv anume. Mi s-a părut că aud nişte glasuri la uşă aseară, dar probabil am visat.

– Cred că da. Distracţie frumoasă!

În vreme ce mergea spre James, care o aştepta în maşina lui Graham, Rebecca se simţea complet bulversată. Dacă Anthony dormea în celălalt capăt al casei, nu avea cum să-i fi auzit ţipătul. Deci, ce căuta la uşa dormitorului ei?

James coborî din maşină şi îi deschise portiera.

– Ce ţinută... modernă, draga mea! glumi el.

În drum spre pubul Rugglestone, pălăvrăgiră despre filmări. Când ajunseră, se aşezară la o masă retrasă.

James se duse la bar şi reveni cu o sticlă de vin. Luă loc şi se apucă să toarne în paharul din dreptul Rebeccăi.

– Ajunge, îl opri ea, când ajunse la jumătate. Nu vreau să risc să mă apuce din nou migrena aia oribilă.

– Nu prea ţii la băutură, din câte observ.

– O spui de parcă ar fi ceva rău.

– În nici un caz. Când am fost la Hollywood, am văzut că majoritatea actorilor nu pun gura pe alcool. Englezii, în schimb, sunt nişte beţivani notorii. Hai noroc! zise James şi ciocni paharul cu ea. Să bem pentru viciile noastre. Ia spune, adăugă, zâmbind, cum e viaţa la conacul Astbury?

– Sinceră să fiu, cu cât stau mai mult acolo, cu atât mi se pare mai ciudată, mărturisi Rebecca. Menajera, de pildă, doamna Trevathan, e atât de protectoare faţă de lordul Astbury, de zici că e maniacă.

– Poate că e amorezată de el. Servitoarele se îndrăgostesc deseori de patroni. E un stereotip, dar se mai întâmplă.

– Posibil, dar, în acelaşi timp, intră toată ziua în camera mea, să vadă ce fac, să-mi aducă mâncare sau ceva de băut.

– Raiul pe pământ, din punctul meu de vedere. Mi-ar plăcea să am o femeie care se agită în jurul meu, zise James, rânjind.

– Știu că încearcă să fie amabilă, dar am senzația că nu mă lasă o clipă în pace.

– Și eu care credeam că e minunat să trăiești ca o prințesă la palat, înconjurată de servitori care nu mai știu cum să-ți facă toate moșturile. La hotel, nici măcar room-service nu mai avem după ora zece, spuse James și ridică din sprâncene. Una peste alta, cred că e mai bine că nu te-a tulburat nimeni, mai ales în situația de față.

– Da, asta e partea cea mai frumoasă. Scuze dacă mă smiorcăi ca un copil răsfățat. Doar că n-am fost în apele mele în ultima vreme.

– Și enigmaticul lord Astbury? Nu s-a dat la tine până acum?

– Doamne ferește! exclamă Rebecca, dând ochii peste cap. Am impresia că nu prea îl interesează femeile... nici bărbații, sau relațiile în general.

– Și pentru mine e un mister, aprobă James. Să trăiești singur, atâția ani, în casa aia, fără internet, fără confortul modern... E un tip tare ciudat.

– Mie mi-e simpatic. Recunosc că e mai ieșit din comun, dar emană o asemenea tristețe. Uneori, îmi vine să mă duc la el și să-l îmbrățișez, mărturisi Rebecca.

– Aha, deci *tu* ești cea care se îndrăgostește de el?

– În nici un caz. Doar că simt nevoia să-l protejez. Îți dă senzația că nu înțelege lumea modernă. O, Doamne, m-am molipsit de la doamna Trevathan! oftă ea.

– Dacă e adevărat ce spui, e bine că are lângă el o persoană chiar și exagerat de devotată, cum e doamna Trevathan, remarcă James.

– Nu știu dacă nu cumva e și asta o mare problemă, spuse Rebecca. Presupunând că ar cunoaște pe cineva, nu cred să reziste împreună, dacă ea stă tot timpul cu ochii pe ei.

– Din tot ce spui, reiese clar că e îndrăgostită de el. Cine știe de câți ani și-o trag, rânji James. Parcă-i și văd cum își dau întâlnire pe ascuns în debara ori în spatele serei.

– Termină, zise ea, cutremurându-se la acel gând. Oricum, nu e treaba mea.

– Da, dar e interesant să îți imaginezi cum trăiesc alți oameni. În afară de asta, *suntem* actori, scumpo. Asta presupune munca noastră: să analizăm comportamentul uman.

– Încă o chestie care mă deranjează e faptul că Anthony îmi tot repetă cât de mult semăn cu bunica lui, Violet. Îmi dă fiori, zău așa.

– Chiar semeni? întrebă James.

– I-am văzut portretul și, într-adevăr, semăn cu ea, mai ales cu părul vopsit în culoarea asta.

– Din ce în ce mai curios, cum spunea Alice. Bănuiesc că nu ești înrudită cu Violet.

– Nu. Familia mea nu are nici o legătură cu aristocrația britanică. Sunt convinsă de asta, răspunse Rebecca și sorbi din vin. Dimpotrivă.

– Bag de seamă că viața la conacul Astbury e mai palpitantă decât filmul nostru, concluzionă James.

– Uneori, după ce mă costumez, chiar am senzația că *sunt* Violet, femeia cu care semăn, și că îi retrăiesc viața la conacul Astbury, în anii '20. E ireal.

– Nu e momentul să te ții cicnești, draga mea. E nasol dacă începi să confunzi fantezia cu realitatea. Dacă ai vreodată nevoie de cineva să te readucă cu picioarele pe pământ, poți conta pe mine. Comandăm?

O femeie între două vârste se apropie timid de masa lor.

– Îmi cer scuze că vă întrerup. Nu sunteți James Waugh și... O, Dumnezeule mare! Sunteți Rebecca Bradley! Nu v-am recunoscut inițial din cauza culorii părului!

– Aveți un spirit de observație foarte fin, zâmbi James. Cu ce vă putem ajuta?

– Aș vrea să-mi dați câte un autograf. Și să îmi permiteți să vă fac o fotografie, dacă nu vă deranjează.

– Desigur.

James luă șervețelul și stiloul din mâna femeii și se semnă. Când să i le întindă Rebeccăi, îi orbi lumina blițului.

– Vă mulțumesc din suflet. Mă scuzați că v-am deranjat. Sper să vă simțiți bine în Anglia, domnișoară Bradley.

După plecarea femeii, Rebecca se uită îngrozită la James.

– Ai lăsat-o să ne fotografieze? Eu nu le permit niciodată, decât dacă semnează o declarație prin care se obligă să nu facă publice fotografiile și să le expună doar în albumul personal.

– Liniștește-te, Rebecca. Nu cred că o să le trimită la primul tabloid care-i iese în cale.

– Eu așa pățesc de câte ori las pe cineva să mă fotografieze fără să semneze o declarație, replică Rebecca, cu un nod în stomac.

– Probabil ești mult mai vânată de presă decât sunt eu, zise James, ridicând din umeri. Să sperăm că n-o să se ajungă acolo.

Din momentul acela, fură întrerupți în mod constant de localnicii entuziasmați, în căutare de autografe.

– Ar fi cazul să ne retragem. Îmi pare rău, Rebecca, spuse James și o conduse afară din pub, unde îi aștepta mașina. Nu mi-am imaginat că ești atât de cunoscută în sătucul ăsta adormit.

– Nu-i nimic, răspunse ea, încă zdruncinată. Retrag tot ce-am spus despre Astbury mai devreme. Abia aștept să mă întorc la liniștea de acolo. Uitasem cum e să iei masa în oraș.

– Ce viață de coșmar ai, zise James, strâmbându-se. Cum naiba reziști?

– Nu rezist, tocmai asta-i problema, și nici măcar n-am acceptat propunerea lui Jack. Toată isteria a pornit de la presă, răspunse ea și își mușcă buzele. Încă nu m-am hotărât ce să fac.

– Așa deci, murmură James, în timp ce traversau mlaștina, sub cerul plin de stele.

– Găsesc eu o soluție când mă întorc în State, oftă Rebecca. Nu vreau să se înțeleagă că ne despărțim, dar nici nu accept să fiu constrânsă să mă căsătoresc.

– În caz că decizi să scapi de el, mă ofer să-i iau locul.

– Vă mulțumesc, amabile domn, replică glumeț Rebecca, dar nu cred să fie necesar.

– Ah, mi-ai frânt inima, spuse el, după care adăugă, exact în momentul în care mașina opri în fața conacului Astbury: Presupun că nu e o oră potrivită să mă inviți înăuntru, la o cafea, așa că îți urez noapte bună.

– Noapte bună, James! Și mulțumesc pentru cină.

Rebecca deschise portiera, dar, înainte să iasă, James o prinse de mână, o trase spre el și o îmbrățișă cu foc.

– Ține minte, scumpo. Îți stau oricând la dispoziție, dacă vrei să-ți descarci sufletul.

– Mulțumesc.

Rebecca se smulse din îmbrățișare, coborî din mașină, îi trimise o bezea și îi făcu cu mâna lui Graham. Când să urce treptele, rămase stupefiată, văzând cine o așteaptă la ușa de la intrare.

– Jack, zise ea, clătinându-se pe picioare. Ce faci aici?

Bărbatul era livid de furie.

– Am încercat să te anunț că vin să te văd, dar n-am primit nici un răspuns de la tine. Acum am înțeles de ce. Cine-i amorezul cu care erai în mașină? o întrebă tunând și fulgerând.

– Jack, zise ea, clătinând din cap, nu e... serios... nu...

– Măcar am înțeles de ce n-ai dat aproape nici un semn de viață de două săptămâni încoace. Mai bine plec.

– Te rog, Jack! Nu e ceea ce crezi!

– Atunci, ce dracu' e? Dacă nu el e motivul, explică-mi de ce n-am vorbit decât o dată de când ai plecat, deși am stabilit că ne căsătorim!

– N-am stabilit asta! Ascultă-mă, te rog.

Rebecca își dădu seama că stăteau în fața ușii larg deschise, și oricine le putea auzi discuția.

– Nu vrei să intrăm în casă și-ți explic acolo?

– Fir-ar să fie! spuse Jack, cu un zâmbet glacial. Parc-aș fi eu când sunt prins cu fofârlica.

Doamna Trevathan își făcu apariția în pragul ușii, cu o figură îngrijorată.

– Vă rog să intrați. Înălțimea Sa a adormit și nu vreau să-l deranjați.

– Îmi cer scuze, doamnă Trevathan. Nu am știut de sosirea... prietenului meu.

– Normal că nu ai știut. Te distrai cu iubitul tău și n-ai avut timp să mă suni înapoi!

– Fiți amabil și nu ridicați vocea, șuieră doamna Trevathan.

– Vrei să mergem la un hotel? întrebă Rebecca, după ce o urmară pe menajeră în casă. Ne duce șoferul.

– Nu cred să găsiți vreunul deschis la ora zece și jumătate noaptea, îi răspunse femeia tăios. Îi conduse pe coridor și le deschise ușa salonașului din capăt. Sper să vă rezolvați neînțelegerile aici.

Ieși și trase ușa după ea.

– Femeia asta e menajeră sadea. Revenind la oile noastre, zise Jack și își puse mâinile-n sân, ești drăguță să-mi spui și mie ce dracu' se întâmplă aici? Vrei să ne despărțim, dar n-ai avut curaj să mi-o spui în față?

– Ți-am explicat deja, Jack, că n-am semnal pe mobil, nici internet. Există un singur telefon fix, pe care nu-mi place să-l folosesc.

– M-am lămurit că nu minți, recunoscu el. Casa asta parcă e scoasă dintr-un manual de istorie. Bun, am înțeles că ți-e greu să iei legătura cu mine. Dar, după ce i-am rugat de nenumărate ori pe oamenii de la biroul de producție să-ți transmită să mă suni, ori n-ai făcut-o, ori m-ai sunat exact când știai că n-o să răspund. Explică-mi și mie de ce, Becks.

Rebecca se prăbuși pe canapea, șocată, epuizată și nepregătită pentru acest scandal.

– Aveam nevoie de un timp de gândire.

– La ce să te gândești? La noi? Cu o seară înainte să pleci, ți-am oferit inelul de logodnă și te-am cerut în căsătorie! zbieră el. A doua zi dispari, fără să-mi spui unde ești și ce-ți trece prin cap! Iar singura dată când reușim să vorbim, ești distantă și rece, de parcă abia aștepți să încheiem discuția. Am crezut că înnebunesc, zise Jack și își trecu o mână prin păr, plimbându-se nervos prin cameră. Chiar nu realizezi că a fost o cruzime să mă lași de izbeliște, fără să știu ce-i în mintea ta? Te iubesc, Becks. În seara aia, te-am rugat să îți petreci viața alături de mine. De ce-ai fugit?

– N-am fugit, răspunse ea, străduindu-se să își păstreze calmul. Adu-ți aminte că aveam avion a doua zi. N-am făcut altceva decât să schimb zborul cu unul mai devreme.

– Ai uitat cu cine stai de vorbă? Nu încerca să mă duci cu preșul.

– Scuză-mă, nu asta am vrut. Cred că..., șovăi câteva secunde, căutând cuvintele potrivite, am intrat în panică. Căsătoria e un angajament serios și am avut câteva probleme în ultima vreme.

– Ce probleme? N-am simțit că e vreo problemă, altminteri nu te-aș fi cerut în căsătorie.

– E vorba de..., zise Rebecca și trase aer în piept; droguri, Jack. Ai exagerat în ultimele luni.

– *Pardon?* Asta-i culmea, Becks! Nu-mi vine să cred că ți se pare că aș avea o problemă. Aproape toată lumea de la Hollywood se droghează într-o anumită măsură. E ceva normal. După cum te exprimi, zici că sunt cine știe ce narcoman!

– Scuze. Pur și simplu, mă deranjează.

– Oricine are dreptul să se distreze din când în când, nu? Mai ales acum, când trec printr-o perioadă mai grea în carieră. Dar ce să știi tu? adăugă, pe un ton dușmănos.

– Jack, înțelege-mă, te rog, că am nevoie de timp de gândire. Când am aterizat aici, mă aștepta o armată de jurnaliști, ca să mă felicite pentru logodnă. M-au luat complet pe nepregătite, spuse Rebecca, frângându-și mâinile deznădăjduită. Ai anunțat tu că ne-am logodit?

– Nu, n-am scos o vorbă!

– Serios? Atunci, de unde au făcut rost de declarațiile tale?

– De unde le iau de obicei. De la impresarul meu, care și-a dat drumul la gură mai mult decât era cazul, spuse Jack și dădu ochii peste cap. Nu o face pe naiva, Becks. Știi cum funcționează lucrurile astea, și mă simt jignit că ai dat vina pe mine.

– Îmi pare rău, răspunse ea, neștiind ce altceva să spună.

– Dar știi ce mă roade cel mai tare? zise el și se postă în fața ei, cu o privire furioasă. Presupunând că într-adevăr *eu* le-aș fi confirmat că te-am cerut de soție, ce era așa rău în asta? Dar poate că am înțeles eu greșit, din cauză că speram că te bucuri.

– E o decizie importantă și...

– Din punctul meu de vedere, ai avut suficient spațiu și timp de gândire de când ești aici. Așa că, permite-mi să te-ntreb la ce concluzie ai ajuns?

Rebecca tăcea, neștiind ce să răspundă.

– Bine, oftă Jack. Tăcerea ta e destul de grăitoare. Să înțeleg că individul care era călare pe tine în mașină a avut grijă să-ți ridice moralul cât timp te gândeai ce decizie să iei?

– Nu! James e actor în film. E băiat de treabă. Mi-e simpatic, dar nu ne-am văzut aproape deloc în afara platoului. M-a invitat să luăm cina împreună astă-seară, nimic mai mult.

Jack o fixa cu privirea.

– Vrei să te cred? Aventurile între colegii de platou sunt o chestie veche de când lumea. Nu încerca să negi, pentru că mă jignești. Vin aici, după două săptămâni în care n-am știut nimic despre iubita mea, și o găsesc în brațele altuia. Ce-ar trebui să cred? Vrei să spui că între chestiile astea două nu există nici o legătură?

– Te asigur că nu sunt, spuse Rebecca, obosită să tot repete același lucru. N-ai decât s-o întrebi pe doamna Trevathan. O să-ți confirme că am fost aici seară de seară. Știu că pare ciudat, dar ăsta e adevărul.

– Parcă nici nu mai vorbești la fel. Te-ai ales și cu accent britanic de când ai venit aici.

O vreme, rămaseră în tăcere, fiecare rănit de cuvintele celuilalt.

– Deci, suntem încă împreună din câte înțeleg de la tine, zise el, într-un final.

– Da, toată lumea de-aici știe asta.

– Întrebarea e, Becks, *tu* știi asta? Ai decis ce răspuns să-mi dai? Ai avut timp slavă Domnului să meditezi. Dacă spui „da", mai există o șansă să mă convingi că nu te-ai culcat cu actorașul ăla.

În mintea Rebeccăi se învolburau o mulțime de gânduri.

– Aș..., bâigui ea și își duse mâna la tâmplă. Jack, sunt încă șocată de apariția ta. Nu se poate să ne calmăm și să discutăm mâine, când vom fi mai odihniți? Am avut niște migrene îngrozitoare și...

– Nu o face pe victima, Becks. Te-ai simțit îndeajuns de bine cât să ieși în oraș cu amorezul ăla. Bun, oftă Jack, cred că am lămurit ce era de lămurit. Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întorc acasă.

– Nu pleca, Jack, te rog, îl imploră ea. Trebuie să găsim o soluție. Doar pentru că m-am speriat de propunerea ta și-am fugit nu înseamnă că trebuie să ne despărțim. Una dintre marile noastre probleme e că nu avem niciodată timpul sau intimitatea să stăm de vorbă. Întotdeauna, unul e într-o parte, și celălalt în alta. Acum le avem pe amândouă. Nu crezi că ar trebui să profităm de ocazie, spre binele amândurora?

Jack se trânti pe canapea, alături de ea, clătinând din cap.

– Nu știu ce vreau în momentul ăsta, Becks. În ultima perioadă, gândul că o să mă căsătoresc cu tine era singurul lucru care mă ținea pe picioare. S-a ales praful de cariera mea, nu mai primesc roluri bune cum primeam altădată. Încep să cred că sunt terminat ca actor. Nu...

Îl podidiră lacrimile. Rebecca se apropie de el și îl cuprinse în brațe.

– Îmi pare rău, Jack. Îmi pare sincer rău. Nu ești terminat. Doar că treci printr-o perioadă mai dificilă, cum probabil voi trece și eu la un moment dat.

– Da, dar tu mai ai câțiva ani buni în față, în care să joci roluri principale, în vreme ce eu am depășit deja punctul ăla. Și da, recunoscu el, poate că m-am drogat mai mult decât de obicei în ultima perioadă, dar îți dau cuvântul meu, Becks, că nu sunt dependent. M-am simțit deprimat și am căutat o soluție rapidă. Mă crezi, da?

– Te cred, răspunse Rebecca.

Ce era să spună? Din clipa în care îl găsise pe Jack la Astbury, nu făcuse altceva decât să bată în retragere.

– Mă doare, Becks, mă doare că ai crezut că n-am fost serios când te-am cerut în căsătorie. Că ți-ai imaginat că vreau să te păcălesc, dar n-ai idee cât de mult te iubesc.

Rebecca îl mângâie tandru pe păr.

– Iartă-mă că te-am rănit, Jack.

– Mulțumesc. Îmi arde buza după ceva de băut. E vreun strop de alcool în căsoaia asta afurisită?

– Chiar dacă e, n-am idee unde anume. Nu mai bine mergem sus și ne culcăm? Vorbim mâine, deși trebuie să fiu pe platou cu noaptea-n cap.

– Dacă ești convinsă că mă primești în patul tău, răspunse el, ridicând din umeri. Și juri că nu ți-ai făcut de cap cu actorul ăla. Altminteri, n-am de gând să mai stau pe-aici, ca să-și bată toată lumea joc de mine.

– Jur că nu s-a întâmplat nimic, Jack, zise Rebecca obosită.

În cele din urmă, pe chipul lui Jack răsări un zâmbet firav.

– N-am încotro, trebuie să te cred pe cuvânt. Du-mă în iatacul tău, frumoasă domniță, căci doresc să recuperez timpul pierdut.

O trase pe Rebecca lângă el și o sărută.

– Hai să mergem, spuse ea și îl trase de mâini ca să se ridice de pe canapea. Nu m-ar surprinde ca doamna Trevathan să dea încă târcoale pe-aici. Nu se culcă până când nu e toată lumea în camera ei.

Rebecca îl conduse prin labirintul de coridoare întunecoase până în holul de la intrare. Doamne Trevathan apăru lângă ei, ca o fantomă.

– *Prietenul* tău intenționează să petreacă noaptea aici? întrebă ea.

– Dacă nu aveți nimic împotrivă dumneavoastră și Anthony, răspunse Rebecca.

– Mda. Nu-l putem trezi pe Înălțimea Sa, ca să-i cerem voie. La ora asta, doarme dus. Îl voi informa eu mâine-dimineață despre prezența tânărului domn. Noapte bună!

– Noapte bună, doamnă, și mii de mulțumiri. Îmi cer iertare pentru scandalul de mai devreme.

Jack îi aruncă legendarul lui zâmbet cuceritor, dar doamna Trevathan rămase impasibilă.

– E ciudată rău femeia, remarcă el, după ce ajunseră în dormitorul Rebeccăi. Nu există încuietoare la ușă? întrebă din vârful patului.

– Din păcate, nu, zise ea, cuprinsă de un sentiment de stânjeneală, când îl văzu pe Jack cu brațele întinse spre ea.

– Vino încoace.

Se apropie de el, și Jack o îmbrățișă.

– Uitasem cât ești de frumoasă. Îți stă superb blondă. Mi-a fost dor de tine, Becks.

În timp ce făceau dragoste, Rebecca încercă să se relaxeze și să savureze momentul. După aceea, Jack adormi, iar ea se dădu jos din pat și se duse la baie. Se întoarse tiptil, se întinse lângă el și stinse lumina.

În zori, bărbatul se trezi și bâjbâi după ea în întuneric. Rebecca se lipi de el, cu sentimentul straniu că mai e cineva în cameră, cineva care îi privește...

Se rezemă de umărul lat al lui Jack și căzu într-un somn adânc.

Capitolul 20

A doua zi, pe platou se vorbea doar de apariția nocturnă a lui Jack. Fetele de la Machiaj mai să leșine când acesta intră în cabină, în căutarea Rebeccăi. Le văzu cum cad toate în mrejele lui.

– Norocoaso, îi zise Chrissie, machieuza principală. E chiar mai frumos în carne și oase decât pe ecran, comentă, după ce Jack o sărută pe Rebecca pe creștet și plecă să ia micul dejun.

– Când a mai apărut și *el*? întrebă James, o oră mai târziu, când se întâlniră pe platou. Aseară nu mi-ai spus că urmează să vină.

– N-am știut. L-am găsit la ușă când am coborât din mașină. Din nefericire, te-a văzut când m-ai îmbrățișat și a intrat la bănuieli, oftă Rebecca.

– Am înțeles. Înainte să ajungem să ne duelăm pentru onoarea Domniei Voastre, pot încerca să-i explic cum stau lucrurile, glumi James. O să-i spun cinstit că m-aș fi pus bucuros la dispoziția farmecelor tale, dar, din păcate, m-ai respins, adăugă, cu rânjetul lui poznaș. E bărbat bine. Dacă eram o fire competitivă, m-aș fi simțit amenințat. Dar, spre norocul meu, nu sunt.

Până la prânz, Jack își regăsise exuberanța obișnuită și se bucura de atenția de care era înconjurat.

– Îmi pare bine că am venit, Becks, zise el, dând pe gât berea de care Steve reușise să îi facă rost. Lucrezi cu niște oameni foarte simpatici.

– Așa e. M-au primit cu brațele deschise.

– Abia aștept să-ți bag mâna sub fustă și să-ți simt ciorapii de mătase și jartiera, îi șopti la ureche. Îmi place la nebunie culoarea părului. Zici că am o iubită nouă.

După prânz, Jack o trase pe Rebecca în casă.

– Hai să tragem un pui de somn, spuse el, urcând scările spre dormitorul ei.

– Rebecca, ești amabilă să îmi faci cunoștință cu musafirul tău? răsună o voce severă, în spatele lor.

– Bună, Anthony, spuse ea, încercând să-și ascundă expresia vinovată de pe chip. Îmi pare rău că nu am apucat să ți-l prezint pe iubitul meu. A sosit pe neașteptate aseară târziu, și doamna Trevathan mi-a spus că te retrăseseși deja la culcare. El e Jack Heyward. Jack, dumnealui e lordul Anthony Astbury.

– Bună ziua, domnule... adică, lord Anthony, se bâlbâi Jack, parcă pierzându-și aplombul obișnuit. Coborî scările și îi întinse mâna lui Anthony. Vă mulțumesc că mi-ați permis să rămân peste noapte, fără să vă fi anunțat în prealabil.

Anthony îl studie, cu o expresie împietrită pe chip.

– Se pare că nu am avut un cuvânt de spus, dar sunteți bine-venit.

– Mulțumesc. Dacă doriți, eu și Becks ne putem muta la un hotel.

– Îmi imaginez că doamna Trevathan v-a pus deja la dispoziție un dormitor.

– Nu, domnule... Înălțimea Voastră. M-am culcat cu Becks... în aceeași cameră, vreau să spun.

Rebecca se abținu cu greu să nu pufnească în râs, văzându-l pe Jack cum se fâstâcește.

– Am înțeles, zise Anthony, ridicând din sprâncene. Dacă aveți nevoie de ceva, vorbiți cu doamna Trevathan. Presupun, Rebecca, că nu vei lua cina cu mine diseară? Știi că l-am invitat pe domnul Malik, nu?

– Da, scuze, Anthony. Eu și Jack avem mai multe chestiuni de discutat.

– Prea bine.

Anthony îi salută cu o legănare a capului și plecă.

– Mamă! Și eu care credeam că menajera e ciudată. Tipul ăsta întrece orice imaginație, remarcă Jack în timp ce urcau scările.

– E chiar drăguț, dacă apuci să-l cunoști mai bine. Doar că nu prea știe să comunice cu oamenii.

– Adică e sociopat, râse Jack și deschise ușa dormitorului.

– Trăiește izolat și rareori interacționează cu alte persoane, îi luă apărarea Rebecca.

– Cum ziceam, un ciudat. E clar că nu-i convine că stăm în aceeași cameră. Nu-mi spune că e adeptul sexului după căsătorie? comentă Jack și îi strecură o mână sub fustă.

– Nu cred că e adeptul sexului în general, chicoti Rebecca, în clipa în care Jack o trânti pe pat și îi înăbuși râsetele cu un sărut.

Mai târziu, în aceeași după-amiază, Rebecca avea programată filmarea unei scene complicate, ce urma să dureze câteva ore. Jack o anunță că dă o fugă la hotelul la care era cazat James, ca să poată folosi Wi-Fi-ul telefonului.

– Nu mințeai când ai zis că nu prinzi semnal aici, nu? o întrebă și o sărută pe nas. James m-a invitat să bem ceva împreună, ca să-și ceară scuze că mi-a lăsat o impresie greșită aseară. Stai liniștită, Becks. Te cred și îmi pare rău că am tras concluzii pripite.

– E de înțeles. Și mie îmi pare rău.

– James zicea că trebuie să încerc berea amăruie. Sincer să fiu, aș prefera unu-două păhărele de votcă.

– Distracție frumoasă! îi ură Rebecca, amuzată să vadă că Jack se împrietenise cu James.

Din anumite puncte de vedere, cei doi bărbați se asemănau mult, și îi era groază să se gândească ce reacții vor stârni printre femei, când își vor face apariția împreună la barul hotelului.

– Pari mult mai vioaie azi, scumpo, remarcă Robert, făcându-i cu ochiul, când Rebecca se prezentă pe platou, o jumătate de oră mai târziu. M-am uitat pe filmările brute și țin să-ți spun că ești absolut radioasă pe ecran. În următorul contract, ar trebui să introducem o clauză specială care prevede prezența obligatorie a logodnicului tău. Glumesc, scumpo. Hai să trecem la treabă.

Ca niciodată, filmările decurseră lin și rapid, astfel că, la ora șapte și jumătate, Rebecca se schimbase deja în blugi și îl căuta pe Anthony la parter. Voia să îi ceară scuze, înainte de cina cu Ari, pentru sosirea inopinată a lui Jack. Gândindu-se că l-ar putea găsi în grădină, coborî de pe terasă. În locul lui însă, dădu cu ochii de Ari, așezat pe o bancă, în grădina de trandafiri. Tânărul ridică privirea spre ea.

– Bună, Rebecca!

– De ce stai afară?

– Doamna Trevathan mi-a spus că Anthony e încă în camera lui și m-a invitat să mă plimb prin grădină până coboară. Între noi fie vorba, nu cred că doamna mă place prea mult, oftă el.

– Nu cred că îi place de nimeni care îi perturbă rutina, zise Rebecca.

– Facem o plimbare? întrebă Ari și se ridică de pe bancă.

– De ce nu?

– E superb aici, nu? Satele englezești au așa o..., spuse Ari, căutând cuvântul potrivit, în timp ce se plimbau prin iarbă, o tihnă cum rareori găsești a Mumbai.

– Sau la New York, completă Rebecca.

– Acolo locuiești?

– Da.

– Senzația de spațiu mă frapează cel mai mult în comparație cu India. Orașele din țara mea sunt suprapopulate – fiecare om trebuie să lupte pentru câțiva centimetri de pământ. Iar zgomotul de pe străzi e infernal, zi și noapte. Până și în temple, lumea cântă și stă la taclale, exact ca pe stradă. E aproape imposibil să ai o clipă de liniște.

– N-am fost niciodată în India, zise Rebecca. De fapt, n-am călătorit aproape deloc în afara Statelor Unite. E interesant să aud cât de tumultuos e. Toate cărțile pe care le-am citit vorbesc despre oameni care s-au dus în India ca să-și găsească liniștea interioară.

– Da, sunt mulți, e adevărat, recunoscu Ari. Dar, când locuiești într-o singură cameră, cu rudele mai bătrâne, cu soția și copiii, și câștigi doar câteva rupii din care să cumperi puțin orez, ai nevoie de multă credință ca să reziști. Aici, în Vest, probabil că oamenii nu mai simt nevoia de a crede într-o forță superioară. Confortul fizic – materialismul, dacă vrei

să-i spunem așa – este dușmanul adevăratei spiritualități. Când stai la căldură și ai burta plină, supraviețuiești, chiar dacă ai sufletul pustiu. Nu există sărăcie mai mare, după cum am descoperit pe pielea mea de curând, adăugă, oftând.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, dar ai dreptate.

– Poate că am venit în Anglia, ca să îmi regăsesc sufletul, zise Ari, cu un zâmbet șters, admirând strălucirea de chihlimbar a amurgului.

– E trist, dar cunosc foarte puțini oameni cu adevărat *fericiți*, remarcă Rebecca. Toată lumea e atât de avidă. Nu le ajunge niciodată ce au.

– În țara mea, ni se spune că, pentru a atinge nirvana, trebuie să renunțăm la bunurile lumești. Nimic mai simplu, dacă ne gândim că indienii săraci oricum n-au mai nimic. Cred că multe depind de așteptările pe care le ai de la viață. Cu cât ai mai puține, cu atât ești mai mulțumit. Vezi? zise Ari și desfăcu brațele larg. Ne creăm propriul *ashram* pe terenul unui conac englez.

Rebecca zâmbi.

– S-a făcut răcoare, observă Ari. Ne întoarcem?

– Bine.

– Iei cina cu noi?

– Nu, am un musafir. Aseară m-am trezit cu iubitul meu la ușă, explică ea.

– Aha, spuse Ari, gânditor. Și cum te simți, ținând cont de discuția pe care am purtat-o în mlaștini?

– Mă simt... bine. Mai bine decât mă așteptam.

– Mă bucur. Să-mi ții pumnii la cină. Sper ca povestea străbunicii mele să nu-l fi tulburat prea rău pe Anthony.

– Nu mă pot exprima, pentru că nu am citit continuarea, zise Rebecca, în momentul în care intrară în hol.

– O să-ți povestesc când ne mai vedem. Mă grăbesc acum, ca să nu-mi las gazda să mă aștepte.

– Baftă, îi spuse ea.

– Mulțumesc.

Ari se întoarse și intră în salon.

Anthony ridică privirea.

– Bună seara, domnule Malik! Fiți amabil și închideți ușa înainte de a lua loc. N-aș vrea să tragă cineva cu urechea. Ce mai faceți?

– Bine, mulțumesc, răspunse Ari.

Îi făcu pe plac lui Anthony, după care se așeză la masă.

– Dumneavoastră?

– Sincer să fiu, sunt șocat de ceea ce-am citit până acum.

– Îmi imaginez, răspunse Ari, simțind încordarea lui Anthony.

Anthony îi turnă vin în pahar.

– Așadar, oftă el, avem de discutat despre trecut...

Anglia

1917

Capitolul 21
Anahita

Revenită la şcoală, m-am dedicat cu totul studiului, ştiind că pentru a fi acceptată în profesia medicală, trebuia să obţin rezultate excepţionale la examenele de absolvire. Acestea au trecut prin ceaţa nopţilor nedormite, a durerilor de cap şi a grijilor. Consideram că mă descurcasem bine, dar rezultatele aveau să sosească abia la sfârşitul verii.

Imediat ce s-a încheiat semestrul, înainte de a prelua postul de doică pentru copilul Selinei, am plecat din Eastbourne, împreună cu prietena mea, Charlotte, fiica vicarului, pentru a face o vizită la casa ei natală din Yorkshire. Îmi exprimasem în nenumărate rânduri dorinţa de a vedea casa parohială în care trăiseră mult iubitele mele surori Brontë.

Tatăl lui Charlotte era plecat în Africa, iar mama ei decedase cu un an în urmă, după cum am mai menţionat. Fratele ei geamăn, Ned, era întruchiparea blândeţii, astfel că au urcat amândoi cu mine în autobuz şi m-au însoţit până la Haworth Moors.

Seara, am luat cina toţi trei în frumoasa grădină parohială.

– Ce vrei să faci acum, că ai terminat şcoala? l-am întrebat pe Ned, în timp ce ne beam cafeaua.

– Din nenorocire, dacă blestematul ăsta de război nu se termină curând, ceea ce ştim cu toţii că e puţin probabil, peste şase săptămâni, o să fiu luat în armată. Nu că aş fi vreun luptător din fire, a adăugat Ned, cu un aer superior. Aş prefera să calc pe urmele surorilor Brontë.

– Deci, nu vrei să te faci vicar, ca tatăl tău?

– În nici un caz! Dacă la începutul războiului mai aveam un strop de credinţă, mă tem că l-am pierdut şi pe ăsta între timp.

– Nu vorbi aşa, Ned, interveni Charlotte. Sunt sigură că totul se va termina curând.

– Niciodată nu trebuie să ne pierdem credinţa, Ned, am spus. Fără ea, ce ne mai rămâne?

A doua zi, în vreme ce Charlotte era plecată în vizită la o rudă, eu şi Ned am făcut o plimbare până la Keighley Moors. Am vorbit despre literatură, puţină filosofie, şi el m-a întrebat despre viaţa în India. Îmi plăcea firea lui blajină şi grijulie, şi trebuie să recunosc că m-am gândit deseori la el în lunile următoare. A doua zi dimineaţă, mi-am luat rămas-bun de la Charlotte, cu lacrimi în ochi, în gara din Keighley, şi am pornit în lunga călătorie spre Devon.

– Anni! Bine-ai venit, scumpa mea Anni! Selina m-a strâns în braţe, cu un zâmbet de sinceră bucurie, când am coborât din şaretă. Intră, te rog. Mii de scuze că nu ţi-am putut trimite o maşină să te ia de la gară. Raţionalizarea benzinei ne-a afectat mult, şi, cum locuim izolaţi de lume, a trebuit s-o drămuim cu cea mai mare grijă. Ţi-am pregătit camera de lângă odaia copilului, la etajul întâi, m-a anunţat în timp ce urcam treptele din faţa casei. În general, micuţa Eleanor doarme toată noaptea, dar m-am gândit că e mai bine să fii aproape de ea, în caz că se trezeşte.

– Mulţumesc, am spus, emoţionată de primirea călduroasă. Bănuiesc că ştiţi că nu am prea mare experienţă în îngrijirea bebeluşilor.

– Anni, m-ai ajutat să o aduc pe lume pe Eleanor. Am încredere deplină în tine. Aici e, mi-a zis şi a deschis uşa dormitorului. E pe placul tău?

Am aruncat o privire în camera de la ferestrele căreia aveam o privelişte superbă spre grădină şi spre mlaştinile din depărtare.

– Da, e foarte frumoasă. Mulţumesc.

– Sun să-ţi aducă servitoarea un ceai?

– Dacă nu vă deranjează, aş prefera să cobor şi să îmi revăd prietenii de la bucătărie. Servesc ceaiul acolo.

– Mă bucur nespus că ai venit, Anni. Nu-ți imaginezi cât m-am chinuit să găsesc o femeie potrivită să aibă grijă de Eleanor. Doica pe care o angajase mama era îngrozitoare, așa că am concediat-o, spre nemulțumirea mamei, firește, a zis Selina, dând ochii peste cap. De patru luni încoace, m-am ocupat doar eu de Eleanor. Bun, după ce te instalezi și îți saluți prietenii de la bucătărie, ne găsești pe amândouă în odaia bebelușului.

În timp ce îmi despachetam cufărul, nu mi-am putut stăpâni un zâmbet la gândul că există mame pentru care e de neconceput să își îngrijească singure copiii. După ce m-am aranjat, am coborât în bucătărie. Servitorii s-au adunat în jurul meu. Doamna Thomas mă îmbia cu prăjituri și ceai, iar Tilly mă strângea în brațe, dându-mi un sentiment plăcut de apartenență.

După aceea, am urcat din nou la etaj, ca să o văd pe Eleanor. În vârstă de aproape trei ani, fetița frumușică și adorabilă s-a atașat imediat de mine. Sub supravegherea mamei sale, am îmbăiat-o, i-am pus cămășuța de noapte și i-am cântat până a adormit.

– Ești o minune, mi-a spus Selina, după ce am ieșit tiptil din odaie. Eleanor a prins deja drag de tine. Mă gândeam că, după ce se obișnuiește cu tine, Anni, poate dau și eu o fugă până la Londra. N-am mai ieșit din casa asta de un an, și am atâția prieteni pe care aș vrea să-i revăd.

– Firește, Lady Selina. Doar pentru asta m-ați angajat. Câtă vreme aveți încredere în mine, puteți merge oriunde doriți.

– Cred c-o să mă duc. A fost o atmosferă atât de dezolantă aici. Mai târziu, mi-ar face plăcere să iei cina cu mine și cu mama. Abia aștept să îmi povestești ce mai fac Minty, Indira și toată familia regală de Cooch Behar.

Am îmbrăcat rochia bună, cumpărată de la Harrods, și am coborât să iau cina în salonul oficial. Lady Astbury m-a tratat cu obișnuitul dispreț și abia dacă mi-a adresat câteva cuvinte. Îmi dădeam seama că o deranjează să stea la masă cu mine, o simplă doică. Selina, în schimb, mi-a ascultat cu atenție poveștile despre perioada petrecută cu Indira la Londra și despre sosirea lui maharani în Anglia, la bordul unei nave de război.

– Mamă, pentru că tot a venit Anni să se ocupe de Eleanor, mă gândeam să fac un drum la Londra săptămâna viitoare, dacă eşti de acord, spuse ezitant Selina.

Mi s-a făcut milă de ea, văzând-o că trebuie să îi ceară voie mamei, deşi ea fusese căsătorită şi trăise la casa ei. Soarta însă a hotărât ca independenţa Selinei să se sfârşească înainte de a începe bine.

– Dacă e neapărat necesar, Selina dragă, a răspuns Lady Astbury, cu o privire dezamăgită. Sunteţi sigură că v-aţi acomodat cu copilul, domnişoară Chavan? m-a întrebat. Eu n-am timp să mă ocup de el.

– Nu vă faceţi griji, Lady Astbury. Eu şi Eleanor ne vom descurca de minune, am replicat.

Câteva zile mai târziu, Selina era pregătită să plece la Londra. Se citea un amestec de emoţie şi nerăbdare pe chipul ei, când şi-a pus mănuşile de călătorie şi a urcat în şareta care urma să o ducă la gară.

– Distracţie plăcută, Lady Selina! Sunteţi tânără şi frumoasă şi meritaţi să vă destindeţi câteva zile, după o perioadă atât de dificilă, i-am zis.

– Mulţumesc, Anni. Cuvintele tale mă ung întotdeauna pe suflet. Trimite-mi o telegramă pe adresa din Londra, dacă păţeşte ceva Eleanor.

– Aşa voi face, am promis şi i-am făcut cu mâna.

Întâmplarea a făcut ca Selina, ştiindu-şi fiica în grija mea, să îşi prelungească şederea la Londra cu aproape o lună. *Cine-o poate învinui?* mi-am zis într-o seară. Moşia Astbury părea învăluită într-un giulgiu de deznădejde. Până şi eu, care nu prea băgam de seamă diversele inconveniente, ca de pildă lipsa apei calde sau zidăria scorojită, observam aspectul dărăpănat al casei.

La toate acestea se adăuga absenţa fiului moştenitor, prea iubitul meu Donald, încă aflat pe front, peste hotare. Nu mai primiseră veşti de la el de câteva săptămâni. Când m-am dus la grajduri cu Eleanor, ca să mângâiem caii, mi-am lipit capul de coama lucioasă a lui Glory.

– Va veni şi stăpânul tău în curând. Promit, i-am spus.

Odată cu luna august, am văzut cum câmpurile aurii de porumb devin cafenii şi rămân neculese, fiindcă nu avea cine să secere şi să

treiere recolta. Oile păscute în mlaştini au rămas netunse, asudând toată vară în cojoacele grele de blană, în loc să le țină de cald multor soldați trimişi în regiuni reci.

Iar peste tot acest haos trona cu stoicism Maud Astbury. Uneori, o priveam cum își bea ceaiul pe peluză, la ora trei după-amiaza fix, după care, la şase, se ducea la capela familiei, fără să se abată de la tabieturile sale, în vreme ce moșia decădea în jurul ei văzând cu ochii.

Mă străduiam să fiu înțelegătoare, să îmi reamintesc că erau alte vremuri când se căsătorise cu tatăl lui Donald, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Nu fusese educată să își asume o răspundere uriașă precum Astbury. Le-am explicat asta şi servitorilor care începuseră să își manifeste nemulțumirea față de neputința stăpânei lor de a ameliora situația dezastruoasă.

– Înălțimea Sa ar face bine să învețe cum să gestioneze lucrurile, comenta doamna Thomas. Dacă nu ia rapid măsuri, o să se-aleagă praful de tot până la întoarcerea conaşului!

– Să sperăm că nu cade totul pe umerii tăi, Eleanor, i-am şoptit copilei într-o după-amiază, când ne plimbam prin parc. Mă rog ca spiritele să nu se fi înşelat, şi unchiul tău să revină printre noi teafăr şi nevătămat.

La jumătatea lui august, am primit rezultatele examenului de absolvire. Promovasem cu brio, iar vara aceea interminabilă şi posomorâtă m-a convins că, spre deosebire de ceilalți locatari de la conacul Astbury, nu eram dispusă să stau cu mâinile-n sân şi să aştept finalul războiului ca să-mi trăiesc viața.

La câteva zile după ce Selina a revenit de la Londra, m-am dus să discut cu ea.

– Lady Selina, am zis, am hotărât că vreau să sprijin efortul de război. Din acest motiv, m-am înscris în Detaşamentul de Ajutor Civil.

– O, Doamne! a murmurat Selina, cu o figură abătută. Maharani m-a avertizat că e posibil să alegi să faci asta la sfârşitul verii, dar speram să fi uitat.

– Din păcate, nu am uitat. În septembrie, încep cursurile de soră medicală la Londra. Știu că va trebui să căutați o doică nouă pentru

micuța Eleanor, dar am remarcat că Jane, tânăra menajeră din sat, o place mult, iar Eleanor pare, de asemenea, să se fi atașat de ea. Cred că i-ar fi o doică bună.

Selina a oftat prelung.

– Anni, sper că știi la ce te înhami. Am o prietenă care s-a înrolat în DAC, dar n-a rezistat decât o săptămână. Trebuia să golească ploștile bolnavilor! a zis, strâmbând din nas. Pe de altă parte, aș simți că îmi trădez țara și regele dacă te-aș ruga să renunți la această idee. Așa că nu am nimic împotrivă. Eu o să rămân în căsoaia asta deprimantă și-o să joc bridge în fiecare săptămână cu mama, cu preotul și cu sora lui de șaptezeci de ani!

I-am luat instinctiv mâinile firave și palide în palme.

– Lady Selina, vă dau cuvântul meu că viitorul vă rezervă multă fericire. Ba chiar cred că e posibil să o fi simțit cât ați stat la Londra.

Mi-a aruncat o privire stupefiată.

– Cum de știi aceste lucruri, Anni? Am întâlnit, într-adevăr, un bărbat, dar sunt văduvă doar de un an, și mama n-ar fi de acord cu el nici în ruptul capului. E străin, un conte francez care lucrează la Londra ca ofițer de legătură din partea guvernului francez. S-a îmbujorat și s-a uitat la mine cu sfială. Să fiu sinceră, Anni, îl plac mai mult decât s-ar cuveni.

– Aveți încredere în ce vă spun, Lady Selina. Dacă vă ascultați inima și nu vă lăsați influențată de alții, toate se vor sfârși cu bine.

– Mulțumesc, Anni, mulțumesc nespus. Le dai o rază de speranță tuturor celor din jurul tău.

– Spun doar ce îmi șoptește intuiția.

– Îți urez să găsești pe cineva la fel de deosebit ca tine. O meriți din plin.

– Mulțumesc, Lady Selina.

Am părăsit camera, gândindu-mă că nici măcar *ea* nu ar fi încântată, dacă ar știi cine este persoana pe care mi-o doream în viața mea.

Capitolul 22
Noiembrie 1918, nordul Franței

Copilul meu, nu vreau să îți povestesc în amănunt ce mi-a fost dat să văd în perioada în care i-am îngrijit pe bieții noștri flăcăi de pe frontul francez. Sunt convinsă că ai citit în cărțile de istorie cât de înfiorător a fost. Pot doar să spun că toate scrierile din lume nu au cum să redea ororile la care am fost martoră.

Am fost trimisă în Franța la doar câteva săptămâni după încheierea cursurilor de inițiere. Îmi dovedisem priceperea, și aveau mare nevoie de asistente medicale care să îngrijească răniții din linia întâi. Asemenea tuturor celor care au fost de față, experiența a lăsat amintiri de neșters în sufletul meu. Deznădejdea care m-a cuprins văzând cum rasa umană se autodistruge mi-a pus la grea încercare credința. N-am putut decât să fiu recunoscătoare că, în copilărie, mama m-a luat cu ea prin satele din Jaipur și știam deja ce înseamnă adevărata suferință. Cel puțin eram mai pregătită sufletește decât mulți alții.

O să-ți spun totuși că m-am întâlnit cu Ned, fratele geamăn al prietenei mele, Charlotte. A stat internat câteva zile în spitalul meu de campanie, din cauza unei răni la frunte. L-am pansat și m-am bucurat să văd un chip cunoscut, dintr-o perioadă mai liniștită a vieții mele.

Bănuiesc că sentimentul era reciproc, căci în perioada cât a fost detașat aproape de spital, în spatele frontului, profitam de rarele noastre momente libere și mergeam în orășelul Albert, ca să ne relaxăm

măcar câteva ore. Vorbeam despre cărți, artă, teatru – orice nu avea legătură cu realitatea cruntă de care ne loveam zilnic.

Cu el eram în ziua în care s-a semnat Armistițiul. Între timp, tranșeele se goliseră deja pe jumătate, pe de o parte, din cauza celei de-a doua bătălii de pe Somme, care fusese un masacru, pe de alta, pentru că nu avea rost să mai trimită carne de tun, căci era limpede că Germania nu avea altă soluție decât capitularea.

Ne număram printre asistentele și soldații veniți la Albert cu un jeep, și nici unul dintre noi nu îndrăznea să creadă că poate fi adevărat. Soldați de toate naționalitățile s-au adunat în piața orașului de pe linia frontului – englezi, francezi, americani, până și indieni – și au sărbătorit pe ritmurile euforice ale unei orchestre improvizate în grabă.

Îmi aduc perfect aminte că s-a lăsat tăcerea peste întreaga piață, în clipa în care cineva a aprins artificii. Eram atât de tensionați și ne temeam să nu fi fost greșit informați, iar acela era de fapt bubuitul rachetelor nemțești. Însă, când artificiile au explodat pe cer, într-o ploaie de lumini și culori, ne-a revenit sufletul la loc.

Imediat după ce s-au terminat focurile de artificii, am simțit o bătaie pe umăr.

Eram în brațele lui Ned și dansam pe melodiile trupei Dixieland Jazz. M-am oprit, m-am uitat în jur și am dat cu ochii de Donald Astbury, o umbră îmbătrânită a băiatului de altădată.

– Anahita, tu ești?

– Donald? am murmurat, nevenindu-mi a crede.

– Eu sunt, mi-a spus, zâmbind. Selina m-a anunțat că te-ai înrolat în DAC, dar nici prin gând nu-mi trecea că o să te întâlnesc astă-seară!

Ned luase poziție de drepți – Donald era ofițer superior –, așa că am făcut prezentările, și cei doi tineri și-au strâns mâinile.

Donald s-a uitat afectuos la mine.

– Îți imaginezi, sergent Brookner, că ultima oară când am văzut-o pe această domnișoară avea aproape cincisprezece ani? Ce mare te-ai făcut, Anni! a adăugat, măsurându-mă cu o privire admirativă. Mai să nu te recunosc. Anni e cea care mi-a spus că voi supraviețui războiului, a continuat să îi povestească lui Ned. N-ai idee, Anni, de câte ori m-am uitat la scrisoarea ta, în tranșee, și am avut încredere că

voi scăpa cu bine. Și iată-mă aici, viu și nevătămat! a zâmbit Donald, și chipul obosit și pământiu i s-a luminat brusc.

Muzicanții cântau „Let Me Call You Sweetheart".

– Ești amabil, camarade, să mă lași să dansez cu Anni? l-a întrebat Donald pe Ned.

– Desigur, domnule, a răspuns Ned, cu o undă de tristețe în glas.

– Mulțumesc. Haide, Anni, să sărbătorim această ocazie fericită!

Donald m-a prins de mână și m-a tras după el, în mulțime.

Spre rușinea mea, trebuie să mărturisesc că nu m-am mai întors în brațele lui Ned în acea seară. Am dansat toată noaptea cu Donald, în piața unui orășel din nordul Franței, ca și când viețile noastre abia atunci începeau. Și poate că, în multe privințe, chiar așa era.

– Nu-mi vine să cred cât de mult ai crescut, mi-a spus de o sută de ori. Ești așa frumoasă, Anni!

– Termină, i-am zis, roșind de fiecare dată. Sunt îmbrăcată cu o rochie veche de trei ani și nu m-am mai tuns de un an și jumătate.

– Ai un păr superb! a remarcat Donald, trecându-și degetele prin el. *Tu* ești superbă! Soarta mi te-a scos în cale astă-seară.

Îmi dădeam seama că toată lumea era într-o stare de exaltare imposibil de descris în cuvinte. L-am lăsat pe Donald să mă complimenteze și să îmi spună cum se gândise zilnic la mine în ultimii trei ani, dar le-am închis pe toate într-o cutie, departe de inima mea, căci înțelegeam de unde vine acea efuziune sentimentală.

După ce piața s-a golit, în noaptea aceea friguroasă de noiembrie, ne-am așezat pe marginea fântânii arteziene din centru și ne-am uitat la stelele de pe bolta senină.

– Vrei o țigară? m-a întrebat.

Am luat una și am fumat prietenește, ghemuiți unul în altul.

– Nu-mi vine să cred că s-a terminat, a zis.

– Nici mie, dar trebuie să mă întorc la spital cât de curând. Sunt o mulțime de bolnavi și răniți care au încă nevoie de mine.

– Sunt convins că îngrijirile tale au făcut minuni, Anni. Ești făcută să fii soră medicală.

– Pe viitor, mi-aș dori să am mai mulți pacienți care supraviețuiesc, am spus, cutremurându-mă. Am făcut tot ce mi-a stat în putință, dar,

de multe ori, mi-a fost peste puteri să-i ajut. Mi-ar plăcea să profesez și după ce se termină războiul.

– S-a terminat deja, draga mea Anni, m-a tachinat Donald, și am râs amândoi la auzul propoziției pe care lumea o rostea zilnic, de patru ani încoace.

– Trebuie neapărat să mă întorc. Altminteri, sora-șefă o să mă jupoaie de vie.

– Cred că e mai îngăduitoare în seara asta, dar, dacă e musai să pleci, te conduc.

– E în drumul tău? am întrebat și m-am ridicat.

– Ce importanță are? Astă-seară, mă simt în stare să merg pe jos un milion de kilometri.

Am ieșit din orășel braț la braț și am luat-o pe șoseaua pustie, respirând aerul înecăcios după atâtea luni de bombardamente.

– Chiar cred că ești talismanul meu norocos, mi-a zis Donald, când ne-am apropiat de intrarea în tabăra unde se afla spitalul meu. Am sărit la atac de nenumărate ori și nu m-am ales nici măcar cu o zgârietură.

– Știam eu că te-ai născut sub o stea norocoasă, am răspuns, rânjind.

– Se poate, dar tu ești cea care mi-a dat încredere. Asta a fost cel mai important. Noapte bună, Anni!

Donald s-a aplecat și m-a sărutat. Mi-e rușine să recunosc, dar a fost un sărut foarte lung.

Următoarele două săptămâni au fost extrem de încărcate, căci trebuia să îi pregătim de întoarcerea în Anglia pe bolnavii încă internați. Donald venea cu jeepul în fiecare seară și ieșeam în oraș. Celelalte asistente ridicau din sprâncene și chicoteau pe înfundate.

– Anni și-a făcut iubit. Ofițer, unde mai pui! Și întreg și nevătămat. Ce noroc pe capul tău! a comentat fără răutate una dintre ele.

Mă străduiam din răsputeri să îmi apăr inima de Donald și de suferința pe care știam că i-o putea provoca. În momentele acelea neprețuite – într-o lume fără reguli și canoane și într-o societate în care nimeni nu ne spunea cum să ne comportăm și pe cine să iubim –,

nici unul din noi nu îndrăznea să aducă vorba de viitor. Preferam să trăim în prezent și să ne bucurăm de fiecare clipă a sa.

Cu cât se apropia mai mult ziua plecării, când urma să traversez Canalul Mânecii pe o navă-spital, împreună cu o parte dintre pacienții mei, cu atât pasiunea dintre noi devenea mai intensă.

– Ne vedem la Londra, da? m-a întrebat deznădăjduit Donald, în ultima seară. Promiți că vii să petreci câteva zile la conacul Astbury? Știi ce mult te iubește toată lumea de-acolo.

– Mai puțin mama ta, am zis, dând ochii peste cap, și m-am așezat confortabil în brațele lui, în jeep.

– Nu-i da atenție. Ea oricum nu place pe nimeni. Of, Doamne! Când era războiul în toi, abia așteptam să se termine, dar acum, când mă gândesc să revin acasă și să dau ochii cu mama, îmi piere toată euforia, a spus, strâmbându-se. Astbury a devenit oficial proprietatea mea acum câteva săptămâni, când am împlinit douăzeci și unu de ani. Ceea ce înseamnă că toată răspunderea cade pe umerii mei.

– Da, o să ai ceva treabă, i-am spus, evitând să îi descriu dezastrul care îl aștepta.

– Unde-o să locuiești?

– E un cămin pentru asistente în apropierea spitalului la care am fost trimisă împreună cu bolnavii. E în Whitechapel, unde o să și lucrez în perioada următoare.

– Anni, a murmurat Donald, cu glas tremurător, rămâi cu mine astă-seară. Mergem în sat. Am închiriat o cameră acolo. Măcar mai petrecem câteva ore împreună.

– Nu...

– Sunt un gentleman, Anni. N-aș face nimic care să-ți păteze onoarea.

– Taci, i-am zis, neputându-mă stăpâni. Merg cu tine.

Firește, ca oricare îndrăgostiți de pe fața pământului nu puteam să nu ne dorim în seara aceea să ne unim în felul acela atât de profund uman. În cămăruța întunecoasă, prin obloanele căreia se strecura lumina felinarelor, l-am lăsat pe Donald să mă dezbrace ușor, fără să simt măcar o frântură de remușcare. Iar când mi-a sărutat corpul și

am devenit o singură ființă, mi-am regăsit credința în zei și în omenire.

– Te iubesc, scumpa mea Anni! Trebuie să fiu cu tine, a murmurat printre gemete. Am nevoie de tine, am nevoie de tine...

– Și eu te iubesc, i-am șoptit la ureche, când ne apropiam de punctul culminat. Și te voi iubi toată viața.

Capitolul 23

După revenirea în Anglia, a trecut o lună până să îl revăd pe Donald. S-a întâmplat de Crăciun – primul sărbătorit la conacul Astbury după trei ani. Dar mi-a scris în fiecare zi; scrisori lungi și sincere, în care îmi mărturisea că îi e dor de mine, că mă iubește și abia așteaptă să ne reîntâlnim.

Îi scriam și eu, în mare parte despre activitatea la spital. Deși îl iubeam din tot sufletul, mă abțineam să îmi aștern sentimentele pe hârtie la fel de năvalnic cum o făcea el. Odată reîntoarsă în Anglia, rațiunea îmi șoptea să nu mă las dusă de val, căci nu întrevedeam nici o posibilitate de a fi împreună pe viitor. Slavă zeilor, aveam multă treabă la spitalul din Whitechapel, iar într-o după-amiază, chiar după Anul Nou, sora-șefă m-a chemat în biroul ei și m-a invitat să iau loc.

– Soră Chavan, am discutat despre dumneata la ședința săptămânală cu medicii. Am convenit cu toții că ai aptitudini deosebite pentru această profesie. Ți s-a dus vestea pentru ce ai făcut în Franța, iar activitatea pe care ai desfășurat-o aici a fost la cel mai înalt nivel.

– Vă mulțumesc, am spus, plăcut impresionată să o aud că mă felicită, fiindcă era teribil de zgârcită cu laudele.

– Înainte de a pleca în Franța, ai făcut doar pregătirea elementară de asistentă medicală auxiliară. Am dreptate?

– Așa e, soră-șefă. Dar în Franța, toată lumea trebuia să își aducă contribuția și am învățat multe de la medicii cu care am lucrat. Știu

să suturez, să bandajez răni, să fac injecții și am participat la multe operații de urgență.

– Știu toate astea. De asemenea, emani un calm care le dă încredere pacienților tăi. Am observat că până și asistentele mai experimentate te admiră și te respectă. Din acest motiv, ne-am gândit să îți propunem să îți definitivezi pregătirea și să obții toate atestatele necesare pentru a deveni soră medicală, iar mai târziu poate chiar șefă de secție.

Eram copleșită. Nu îmi închipuiam că talentele mele se făcuseră remarcate în asemenea măsură.

– Mulțumesc, soră-şefă. Mă simt onorată.

– Vei lucra în continuare în cadrul spitalului, dar, trei zile pe săptămână, te prezinți la colegiul nostru, care e tot aici în incintă, ca să îți însușești cunoștințele tehnice care îți lipsesc. Peste un an, vei fi soră medicală cu diplomă. Ce părere ai?

– Mi-ar face mare plăcere să urmez cursul, am răspuns.

– Bravo! Te înscriu chiar acum și începi săptămâna viitoare.

– Mulțumesc, soră-şefă.

M-am ridicat și am ieșit din birou. Afară, nu mi-am putut stăpâni un chiot de bucurie, gândindu-mă cât de mândri ar fi de mine mama și tata. Două zile mai târziu, ca să fie bucuria completă, a sosit și Donald la Londra. Stătea în casa familiei din Belgrave Square, împreună cu Selina, micuța Eleanor și doica Jane, fata pe care o angajase la sfatul meu.

Știind că sosește, îmi luasem deja o zi liberă de la spital, m-am urcat în autobuz și am dat fuga la Selfridges, unde am cheltuit o parte din banii câștigați din greu pe un palton cochet. Când eram aproape de Piccadilly Circus – ne dădusem întâlnire sub statuia lui Eros –, am simțit cum începe să îmi bată inima tot mai tare. Dacă Donald s-a răzgândit și nu mai vine? m-a străfulgerat un gând în timp ce îi căutam chipul prin mulțime. Din fericire, l-am zărit într-un final, uitându-se în jur după mine, la fel de speriat cum fusesem și eu câteva clipe mai devreme. A venit spre mine și m-a luat în brațe.

– Iubita mea, ce dor mi-a fost de tine! mi-a zis, ridicându-mi bărbia, ca să mă vadă mai bine. Ți-a fost dor de mine?

– Bineînțeles că mi-a fost și am atâtea să-ți povestesc. Intrăm să bem un ceai undeva? am sugerat.

– Da, mi-a spus, cu fața îngropată în gâtul meu. Deși, în momentul ăsta, ceaiul e ultimul lucru la care-mi stă gândul. Dar mă mulțumesc și cu atât.

Am intrat la Lyon's Corner House de pe Shaftesbury Avenue și am pălăvrăgit vrute și nevrute până când s-a lăsat seara. Donald a fost drăguț și s-a arătat la fel de entuziasmat ca mine de șansa care mi se oferise.

– Ești o asistentă minunată, mi-a zis, pe un ton admirativ. Toți băieții pe care-i cunosc și care au trecut prin mâinile tale își amintesc de tine. Și să nu o uităm pe sora mea, care te adoră. Apropo de Selina, i-am zis că ne întâlnim azi și mi-a spus că ei și lui Eleanor le-ar face plăcere să te revadă. Crezi că poți să treci pe la noi mâine-seară? O vezi pe Eleanor, după care iei cina mine, cu Selina și cu noul ei *amour*, Henri Fontaine.

– Lady Selina e îndrăgostită? Știam eu! am exclamat, bătând încântată din palme.

– Da, până peste urechi, a răspuns Donald. Dar, din motive lesne de înțeles, nu i-a spus nimic mamei deocamdată. Ea n-ar accepta pentru nimic în lume.

– Trebuie să-mi verific programul, dar, în principiu, cred că pot veni. O să-mi fie mai ușor de săptămâna viitoare, când încep cursurile. Termin orele la patru. Lady Selina știe... de noi? am întrebat temătoare.

– N-am intrat în detalii, mai ales că, de Crăciun, era și mama prin preajmă, dar știe că ne-am întâlnit de multe ori în Franța. Și, bineînțeles, a spus el, zâmbind, o să-și dea seama imediat ce ne vede împreună.

– Ești sigur că n-o să se supere?

– De ce s-ar supăra, Anni? Selina te adoră. Plus de asta, încă nu i-a spus mamei ce o aduce atât de des la Londra, a adăugat Donald.

– Ce-i drept, mamei tale îi displac străinii în general, am zis.

– Mama trăiește în trecut, într-o altă epocă. Știi și tu asta.

– Da, dar...

– Sst! a spus şi mi-a pus un deget pe buze. Mama nu e aici şi nu vreau ca umbra ei să ne strice şi puţinul timp pe care îl petrecem împreună.

M-am uitat la ceas şi am observat că în mai puţin de o oră se dădea stingerea la căminul pentru asistente.

– Trebuie să plec, am zis.

– Neapărat?

– Da.

Donald a cerut nota de plată, după care am ieşit în aerul rece al nopţii. În timp ce mergeam spre Piccadilly Circus, ca să iau autobuzul, m-a tras în pragul unei uşi şi m-a sărutat pătimaş.

– Deci, a spus, după ce mi-a dat drumul din braţe, rămâne să ne vedem mâine la noi acasă? Belgrave Square, numărul douăzeci şi nouă. Mâine la şase, am o întrevedere la club cu administratorul nostru bancar, aşa că, în funcţie de cât de gravă e situaţia financiară, e posibil să întârzii puţin.

– Chiar aşa rău stau lucrurile?

– Pe scurt, Anni, în cazul în care banca refuză să ne prelungească împrumutul, voi fi nevoit să vând întreaga proprietate – casa şi terenurile. Deci, da, a oftat Donald, lucrurile stau cum nu se poate mai rău.

– Nu deznădăjdui. Ne vedem mâine.

L-am sărutat şi m-am urcat repede în autobuz.

În seara următoare, m-am dus în Belgrave Square. Selina şi Eleanor mi-au făcut o primire călduroasă, exact cum spusese Donald.

– Anni, ce plăcere să vii pe la noi! a zis Selina, în timp ce mă conducea la Eleanor, care stătea pe covor în faţa şemineului şi se uita pe o carte cu poze. Eleanor, ia uite cine-a venit în vizită! Anni!

În scurt timp, copila s-a cocoţat pe genunchii mei, iar Selina i-a cerut cameristei să ne servească ceaiul.

– Dacă tot nu e Donald prin preajmă, vreau să-mi povesteşti toate peripeţiile prin care-ai trecut în Franţa. Şi, bineînţeles, mi-a zis, cu un zâmbet şiret, cum aţi ajuns să vă întâlniţi.

I-am relatat în linii mari perioada petrecută în spatele frontului şi chiar mai succint întâlnirea cu Donald. Selina a chemat-o pe Jane să

o ducă pe Eleanor la culcare și, odată rămase singure, a reluat interogatoriul.

– Carevasăzică, tu și Donald v-ați regăsit în ziua în care s-a semnat Armistițiul și ați dansat toată noaptea într-un sătuc din Franța. Ce poveste romantică! Totuși, a zis în șoaptă și s-a aplecat spre mine, simt că-mi ascunzi ceva. Îmi cunosc frățiorul și mi-am dat seama de când l-am văzut că e îndrăgostit. Nu te feri să-mi spui adevărul, Anni. E minunat dacă tu ești cea de care s-a îndrăgostit, a spus și a izbucnit într-un râs cristalin, ca de clopoțel.

– Cred că e mai bine să îl întrebați pe Donald.

– Stai liniștită că îl întreb. Mai ții minte că mi-ai spus că voi găsi pe cineva? Ai avut dreptate, Anni, chiar l-am găsit. Și sunt nespus de fericită!

– Mă bucur mult pentru Domnia Voastră, Lady Selina.

– Spune-mi Selina, te rog. Într-un fel sau altul, simt că faci parte din familia mea. În orice caz, a continuat ea, am încredere deplină în tine să îți mărturisesc că sunt îndrăgostită nebunește de Henri și că intenționăm să ne căsătorim cât mai curând cu putință, indiferent ce spune mama. Sper să-l placi. Trebuie să apară și el imediat. Știi, Anni, uneori mă cuprinde un sentiment de vinovăție. Nu cred că pe bietul tată al lui Eleanor l-am iubit vreodată atât de mult pe cât îl iubesc pe Henri.

– Posibil, dar nu putem alege pe cine iubim cu adevărat, nu-i așa?

– Se pare că nu. Hugo era un bărbat bun, perfect pentru mine ca poziție socială, cum zicea mereu mama, dar nu mi-a cucerit niciodată inima.

– Intenționați să rămâneți la Londra sau vă mutați în Franța?

– Și una, și alta, cred. Henri are un castel în sudul țării, o regiune superbă, din câte am auzit, dar îi place și Londra.

În momentul acela, a intrat Donald. Părea obosit, dar s-a luminat la față când m-a văzut. A avut impulsul să vină spre mine, dar s-a abținut, când a dat cu ochii de sora lui.

– Selina, arăți splendid, a zis el. Bună, Anni. Ce mai faci?

Mi-a sărutat mâna, ochii lui transmițându-mi ceea ce trupul nu putea.

– Foarte bine, mulţumesc, Donald, i-am răspuns ceremonios, cu o sclipire în ochi.

Selina ne studia fascinată, dar nu a apucat să ne descoasă. Uşa salonul s-a deschis din nou, şi a intrat menajera însoţită de un domn mărunţel, cu mustaţă şi un păr a cărui lungime ar fi trecut drept boemă în Anglia.

– Bine ai venit, Henri!

Selina s-a dus spre el şi s-au salutat la fel de protocolar.

– Permite-mi să ţi-i prezint pe lordul Donald Astbury, fratele meu, şi pe prietena noastră, domnişoara Anahita Chavan.

– *Enchanté, mademoiselle*, a spus contele şi mi-a sărutat mâna.

– Ce doriţi să beţi? ne-a întrebat Selina.

După ce ne-am aşezat la masă, şi vinul a curs din belşug, ne-a pierit orice urmă de sfială. Am început să discutăm despre planurile de viitor ale Selinei şi ale lui Henri.

La un moment dat, Henri s-a aplecat spre mine şi m-a întrebat:

– E adevărat că mama lor e atât de fioroasă pe cât mi-a descris-o Selina?

– Din păcate, da. Şi nu-i plac deloc străinii.

Cum amândoi ne aflam în aceeaşi situaţie, am dat capetele pe spate şi am pufnit în râs, amuzaţi de ironia cinei din acea seară. În vreme ce Donald a strecurat o mână pe sub masă şi mi-a pus-o pe genunchi, Henri a continuat să mi se destăinuie.

– Am stabilit cu Selina să mergem la Devon în mai puţin de două săptămâni, ca să o anunţăm pe „*Madame le Dragon*“ că doresc să mă căsătoresc cu fiica ei. Credeţi că o să mă mănânce de viu?

– Sunt mari şanse să vă întoarceţi fără un deget sau două. Nu cred să se atingă de restul corpului. Sunteţi francez, deci n-aţi fi pe gustul Domniei Sale.

După cină, cum era obiceiul în acele vremuri, Donald şi Henri au rămas la masă, să bea coniac şi să fumeze trabucuri, iar eu şi Selina ne-am retras într-un alt salon.

– Nu-i aşa că e fermecător Henri? m-a întrebat Selina, aşezându-se mulţumită în fotoliul de la gura şemineului.

– E foarte plăcut. Cred că va fi un soţ minunat, am spus.

– N-am putut să nu remarc că Donald te adoră la fel cum mă adoră Henri pe mine. Poate facem nunțile împreună, a spus, râzând cu poftă.

– Selina, am zis, întristându-mă brusc, situația ta diferă mult de a lui Donald. El e moștenitorul familiei Astbury. Și, cum el însuși mi-a spus la un moment dat, va trebui să se căsătorească cu o femeie care să îl ajute să salveze proprietatea. Știi prea bine în ce stare deplorabilă e.

– Sunt sigură că ai dreptate, dar pe mine nu mă interesează partea financiară.

– Donald mi-a spus că familia se află într-o situație financiară disperată.

– Dar cine să-l ajute mai mult, dacă nu o persoană puternică cum ești tu, care să îl sprijine în perioada cât pune pe picioare proprietatea? a insistat ea.

– Din nefericire, știm amândouă că mama ta nu va fi de aceeași părere.

– Îl iubești, Anni?

– Mai mult decât orice, am răspuns, cu toată sinceritatea. Dar nu vreau să-i distrug viitorul, Selina. Nu am dotă, iar căsătoriile interrasiale nu sunt văzute cu ochi buni în Anglia. Să nu înțelegi cumva că Donald mi-a cerut mâna, m-am grăbit să adaug.

– Aiureli! Acum o săptămână am primit o scrisoare de la prietena mea Minty, sora mai mare a Indirei, în care îmi spunea că una dintre prietenele ei s-a căsătorit de curând cu un englez.

– Posibil, dar bănuiesc că prietena ei e prințesă, nu doică, am oftat. Știm amândouă că mama ta ar fi de-a dreptul oripilată.

– La naiba cu mama! Donald e major, e Lord Astbury și stăpân pe moșie și pe viața lui. Tu îl faci fericit. Ce e mai important decât asta?

Am întrerupt discuția, pentru că și-au făcut apariția bărbații. M-am uitat la ceas și am văzut că trecuse de unsprezece. Primisem învoire să stau până mai târziu, dar tot trebuia să mă întorc la cămin înainte de miezul nopții.

– Trebuie să plec, i-am șoptit lui Donald, ca să nu le stric petrecerea.

– Nici o problemă. Îți chem un taxi să te ducă acasă.

Mi-am luat la revedere de la Selina și de la Henri, iar Donald m-a condus afară. În timp ce așteptam taxiul, m-am întors spre el.

– Cum a fost întâlnirea cu administratorul bancar?

– Groaznică, cum era de așteptat. Proprietatea e în pragul falimentului și mi s-a spus categoric că banca nu ne mai poate prelungi împrumutul. Mama a lăsat-o să cadă în paragină, cu o nesăbuință deplină.

– Îmi pare rău, Donald, i-am spus cu blândețe.

– Din câte mi-a spus administratorul bancar, mai sunt și alții care s-au întors acasă după patru ani de război și au găsit dezastru. Problema e că situația era putredă dinainte. Tata a murit acum zece ani. Concluzia e că va trebui să vând moșia. E foarte simplu.

– Simplu pentru tine, dar cum crezi că va reacționa mama ta? l-am întrebat.

– N-o să aibă încotro și va trebui să accepte. Din păcate, a oftat Donald și a făcut semn unui taxi, nimic nu mai e cum a fost.

I-am dat adresa șoferului, iar Donald m-a tras la piept și mi-a strecurat o bancnotă în palmă.

– Ne vedem mâine? m-a întrebat.

– Ies din tură abia la opt seara.

– Vin să te iau și mergem să luăm masa la un local din Whitechapel.

– Nu cred să găsim vreunul pe placul tău, i-am zis, înainte să plece taxiul.

– Nici Franța n-a fost tocmai pe placul meu, până când nu te-am reîntâlnit, mi-a răspuns, zâmbind. Ne vedem la opt, în fața spitalului. Noapte bună!

M-am lăsat pe spătarul moale, din piele, gândindu-mă la evenimentele din acea seară și la vorbele Selinei. Dacă moșia Astbury trebuia vândută pentru că era singura soluție, poate că exista o șansă, oricât de infimă, ca eu și Donald să ne clădim o viață împreună.

Pentru prima oară, visurile mele au prins aripi.

Cum, necum, în următoarele două săptămâni, am izbutit să mă întâlnesc zilnic cu Donald. Selina plecase la conacul Astbury, ca să

pregătească terenul pentru sosirea lui Henri, așa că locuința din Londra era la dispoziția noastră.

– Sora-șefă s-ar putea să mă taie de pe listă pentru lipsă de sârguință, i-am spus lui Donald într-o seară, în timp ce leneveam în patul spațios. În ultimele două săptămâni, am cerut șapte învoiri nocturne.

– Dar i-ai spus că „mătușa" ta, verișoara reginei de Cooch Behar, se află în Anglia și dorește să își vadă nepoata, a glumit Donald, mângâindu-mă pe păr. Am ceva să-ți spun, Anni, a adăugat, devenind deodată serios. Trebuie să mă întorc la Devon cât de curând, ca să discut cu mama despre vânzarea moșiei. Am vrut să amân momentul până când o anunță Selina că se căsătorește cu Henri. Prea multe vești șocante deodată s-ar putea să-i fie fatale.

– E de înțeles.

– După aceea, mai rămâne relația noastră...

– La ce te referi?

– Știi foarte bine la ce mă refer. Relația noastră, a repetat. Te iubesc, Anni! Ești prietena mea cea mai bună, iubita mea, cea mai înțeleaptă și mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Vreau să fii soția mea.

– Soția ta? am murmurat, privindu-l stupefiată.

– Da, Anni, soția mea. De ce ești așa mirată? Nu aș suporta gândul de a trăi fără tine. Există un motiv mai bun ca doi oameni să se căsătorească?

– Nu, dar...

– Nici un dar, a zis Donald și mi-a pus un deget pe buze.

M-a cuprins în brațe și ne-am răsucit într-o poziție mai confortabilă.

– Cunoști problemele cu care mă confrunt în momentul de față și trebuie să le rezolv pe rând. Dar vreau să știi că sunt hotărât să mă căsătoresc cu tine. Realizezi, sper, că, din cauza situației actuale, nu vei domni peste un mare castel. N-o să mai rămână aproape nimic după ce vindem conacul Astbury, mai ales că din ceea ce câștig trebuie să-i cumpăr și mamei o casă adecvată. Mă gândeam că noi doi am putea locui la Londra și să ne cumpărăm o căsuță la țară, în momentul în care vor apărea copiii.

– O, Donald, am bâiguit, nemaiputându-mi stăpâni lacrimile.

– Ce s-a întâmplat, scumpo?

– Nimic. Doar că..., m-am oprit, ca să îmi suflu nasul. Doar că sunt şocată să aud cât de serios te-ai gândit la un viitor alături de mine.

– De ce? Tu nu te-ai gândit? m-a întrebat Donald, surprins şi uşor mâhnit.

– Nu înţelegi că n-am îndrăznit să visez la aşa ceva? Provenim din lumi complet diferite: eu sunt o asistentă indiancă, săracă lipită pământului, iar tu eşti lord.

– În ţara ta, şi tu eşti de viţă nobilă, mi-a reamintit.

– Da, dar spre deosebire de-a ta, familia mea a ajuns într-o stare de sărăcie lucie, pentru că mama a ales să se căsătorească din dragoste.

– Aha, deci asta era problema, a zâmbit Donald.

– Trebuie să fii realist, am zis, străduindu-mă să mă ţin tare, şi să-ţi dai seama că nu doar mama ta se va opune căsătoriei noastre. De când sunt în Anglia, m-am lovit de multe prejudecăţi din cauza culorii pielii mele. Eşti sigur că poţi trăi cu stigmatul de a avea o soţie indiană?

– Sunt îndrăgostit de culoarea ta splendidă, iubita mea, mi-a răspuns, sărutându-mă pe gât. Iar, dacă sunt persoane cărora nu le place, oricum n-aş dori să le cunosc.

Mă uitam la el şi simţeam că îl iubesc mai mult decât oricând.

– Eşti un om ciudat, Donald Astbury.

– Iar tu eşti o femeie extraordinară. Te iubesc!

A doua zi, când a plecat la Devon, am început să mă gândesc serios la viitorul nostru. Şi, încetul cu încetul, sipetul în care îmi închisesem sentimentele faţă de el a început să se deschidă.

Capitolul 24

În perioada cât Donald era la Devon, am decis să îmi îndrept toată atenția asupra cursurilor. Îmi dădeam seama că neglijasem studiul. Indiferent ce avea să ne rezerve viitorul, diploma aceasta era o realizare pe care mi-o doream pentru împlinirea mea sufletească.

Bănuiesc că iubirea pe care ți-o poartă cineva îți dă o aură de fericire și încredere, irezistibilă pentru cei din jur. Nu-mi amintesc să fi primit vreodată atâtea invitații la dansuri și întâlniri de la medicii din spital.

– Ce populară ești! a remarcat una dintre asistente, după ce am refuzat invitația venită din partea unui tânăr chirurg.

Pentru prima oară în viață, chiar așa era.

Am învățat, între timp, că nu trebuie să te încânți niciodată când trăiești un moment deosebit. Clipele acestea de glorie sunt atât de efemere, încât, cu părere de rău, trebuie să spun că, în cazul meu, acestea s-au stins la fel de brusc precum au început. La o săptămână după plecarea lui Donald la Devon, mi-a parvenit o scrisoare prin intermediul Selinei.

Palatul Cooch Behar
Cooch Behar
Bengal
Decembrie 1918

Dragă Anni,

Nu știu unde locuiești de când te-ai întors din Franța, acum câteva săptămâni, dar m-am gândit că familia Astbury ar putea avea

mai multe informații. E posibil să îmi fi scris între timp de la noua ta adresă, dar știm amândouă cât de lent se mișcă poșta indiană. Aș vrea să-ți spun cât de mândri suntem noi, cei de aici, de munca pe care ai depus-o pe front. Sper din tot sufletul că ești bine și ți-ai găsit drumul în viață, după tulburările din ultimii patru ani. Din acest motiv mi-e cu atât mai greu să îți scriu aceste rânduri, căci mă doare sufletul să îți abat atenția de la viața ta. Dar am nevoie de ajutorul tău.

După cum bine știi, Indira s-a îndrăgostit cu mult timp în urmă de prințul Varun. Întrucât războiul s-a încheiat, am reluat pregătirile pentru nunta ei. Însă Indira refuză cu îndârjire să se căsătorească cu maharajahul de Dharampur. Am încercat cu toții să o înduplecăm, i-am explicat că nu are încotro – îți imaginezi ce scandal s-ar isca dacă ar refuza în momentul de față – și că maharajahul e om cumsecade, chiar dacă mai în vârstă decât ea. Indira trebuie să își îndeplinească datoria față de familie, indiferent ce îi dictează inima.

Momentan refuză să mănânce și, mai mult decât atât, să se ridice din pat. Îmi spune că preferă să zacă acolo până moare decât să se mărite cu un bărbat pe care nu îl iubește. Nimeni dintre cei de la palat nu îi poate băga mințile în cap, așa că te implor, Anni – tu fiind o persoană pe care o iubește, o respectă și în care are încredere –, să te întorci acasă, chiar și pentru scurt timp, și să ne ajuți să o convingem să își facă datoria. Suntem cu toții de acord că tu ești, probabil, singura persoană căreia i-ar da ascultare.

Îți trimit odată cu scrisoarea un bilet spre India la clasa întâi. E un bilet cu dată deschisă, căci nu știu cât va dura să ajungă scrisoarea la tine. Nu trebuie decât să iei legătura cu biroul P&O și să le precizezi data exactă la care dorești să pleci.

Știu că îți cer enorm, dar mă gândesc că a trecut mult de când nu ți-ai mai revăzut țara natală, și tuturor ne e dor de tine.

Avem nevoie de tine, scumpa mea Anni.

Cu drag...

Scrisoarea era semnată „Ayesha", iar dedesubt avea sigiliul regal.

M-am așezat pe patul îngust de cămin, asaltată de amintiri din trecut. Mă adaptasem atât de bine la viața în Anglia, încât aproape

uitasem palatul din Cooch Behar și chipurile celor care însemnaseră cândva totul pentru mine.

Îmi treceau o mulțime de gânduri prin cap, cel mai important dintre ele fiind: Ce va zice Donald?

Nu îmi cerea oare prea mult să las baltă totul și să revin, fie și pentru scurt timp, la o viață de la care îmi luasem de mult adio? Am început să mă plimb agitată prin dormitor, dându-mi seama că, chiar și două săptămâni dacă stăteam, drumul dus-întors avea să dureze aproape două luni. Invitația pica într-un moment cum nu se poate mai prost.

În același timp, eram conștientă că tot ce realizasem până atunci i se datora reginei și familiei sale, care mă susținuseră și avuseseră grijă de mine când nu mai aveam pe nimeni. La ultima discuție cu maharani, mă lăsase să aleg ce vreau să fac; acum însă, știam că nu mă pot sustrage de la această obligație.

– Mare păcat, a oftat sora-șefă în dimineața următoare, când am anunțat-o că trebuie să mă întorc de urgență în India, din cauza unor probleme de familie. Ai idee când te întorci?

– În cel mult trei luni, sper, am răspuns.

– Sfatul meu e să îți iei un concediu din motive familiale, ca să îți putem păstra locul la spital și la cursul de asistente. N-aș vrea să te pierdem.

– Soră-șefă, îmi pare nespus de rău să vă dezamăgesc, dar trebuie neapărat să plec. E o problemă de familie.

– Nu-i nimic, dar ai grijă să te întorci. Ne-am înțeles, soră Chavan?

– Firește că mă întorc, am spus, cu un zâmbet încrezător, și am ieșit din birou. Anglia e casa mea acum.

Am urmat îndrumările reginei și m-am dus la biroul P&O a doua zi, ca să rezerv un loc la prima cursă spre India. I-am trimis o telegramă prin care o informam asupra datei de sosire și m-am pregătit sufletește să îi dau vestea lui Donald, care urma să revină la Londra peste câteva zile. Cum era de așteptat, a rămas șocat.

– Of, Anni. Trebuie neapărat să pleci? m-a întrebat, când l-am anunțat în prima seară.

– Trebuie. Îmi sunt ca o familie. Maharani s-a purtat atât de frumos cu mine când eram mică și am pierdut-o pe mama. Ea m-a ajutat să ajung în Anglia și mi-a plătit școala.

– Totuși, ce poți tu să faci? a stăruit. Dacă Indira e hotărâtă să nu se mărite cu maharajahul, nu văd cum ar putea-o face cineva să se răzgândească, chiar și cea mai veche prietenă a ei. Mie, de pildă, nu mi-ar putea impune nimeni să nu te mai iubesc, a adăugat, cu un zâmbet trist.

– Ai dreptate. Nu cred să le fiu de mare ajutor, dar m-a rugat maharani și n-am cum să o refuz.

– Cât stai plecată?

– Cam trei luni.

Donald mi-a luat mâinile și mi le-a strâns între palme.

– Nici o zi în plus. Promiți?

– Tot ce pot să-ți promit e că o să mă întorc în Anglia cât de repede pot, am răspuns încruntată.

– A trecut mult timp de când n-ai mai fost în India. Mi-e teamă ca frumusețile patriei natale să nu te convingă să rămâi acolo.

– Nu se va întâmpla asta, am răspuns categoric. Hai să încheiem subiectul. Spune-mi cum a fost la Devon și ce-a zis mama ta când a aflat de logodna Selinei.

– Au fost zece zile oribile, a mărturisit Donald. Când am ajuns, Selina mi-a spus că mama a leșinat pur și simplu când a auzit că se căsătorește cu Henri și, cel mai probabil, se va muta în Franța. Mama i-a interzis, bineînțeles, a amenințat-o că n-o mai primește la Astbury și că nu-i lasă o lețcaie, dacă îndrăznește să se mărite cu Henri. Nu că ar avea ce bani să-i dea, a adăugat, posomorât. Când am ajuns eu, zăcea la pat și refuza să se dea jos. A zis că e bolnavă și nu vrea să vadă pe nimeni. E adevărat că răcise, dar, când am reușit să intru în camera ei, m-am lămurit că nu era nimic grav. Totuși, a oftat el, după ce am văzut cât de mult a afectat-o vestea Selinei, nu m-a mai lăsat inima să îi spun că trebuie să vindem proprietatea. Nici că m-am îndrăgostit de tine, iubita mea.

– Ai procedat bine. Ar fi fost un șoc mult prea mare pentru ea, am aprobat.

– Deci, deocamdată suntem în impas. Dar, acum că am aflat că pleci în India, cred că o să mă întorc la Devon, să caut cumpărători. Și să pândesc momentul prielnic în care să-i dau mamei vestea.

– Mi-e milă de tine, Donald. Selina unde e?

– A plecat în Franța, cu Eleanor și Henri. Se duc la castelul lui din Provence. Norocul ei, a spus gânditor. Mi-aș dori să merg și eu cu tine în India.

– Și eu, am răspuns din tot sufletul.

Am rămas în tăcere o vreme, fiecare meditând la surprizele pe care ni le scosese soarta în cale.

– Îmi scrii, da? a spus Donald, pe un ton rugător.

– Bineînțeles că îți scriu. O să mă întorc repede. Oricum, sunt convinsă că vânzarea casei o să te țină ocupat.

– Nu-mi aminti. Mi se face pielea de găină numai când mă gândesc că o să locuiesc cu mama câteva luni. Să știi că sunt hotărât să îi spun totul, nu doar despre proprietate, ci și despre noi și despre planurile noastre de viitor. Intenționam să te cer oficial în căsătorie, după ce o anunțam pe ea. Să fac totul ca la carte, să mă așez în genunchi și să-ți pun inelul pe deget. Dat fiind cum stau lucrurile, vreau măcar să pleci încredințată că am intenții cât se poate de serioase cu privire la relația noastră. Ne vom căsători, Anni. Ți-o jur. Asta vrei și tu, nu?

– Da. Mi-o doresc atât de mult, încât mă sperie și pe mine, am răspuns cu toată sinceritatea.

– Deci, mă iubești, scumpa mea.

– *Bineînțeles* că te iubesc, Donald.

– Uneori, am impresia că ești mai englezoaică decât mine, atât de bine îți stăpânești emoțiile, m-a tachinat. După cum știi, eu nu reușesc deloc. Sunt ca o carte deschisă. Așadar, putem spune că suntem neoficial logodiți? a zis, sărutându-mi tandru vârfurile degetelor.

L-am privit cu toată dragostea care simțeam că arde în mine.

– Mi-ar plăcea mult.

În zilele următoare, când toate reținerile mele au fost învinse de despărțirea iminentă și de hotărârea neabătută a lui Donald de a fi împreună, am revărsat asupra lui toată dragostea pe care i-o purtam. Cum intrasem deja în concediu, a trebuit să părăsesc căminul, așa că mi-am

luat valiza și m-am mutat în Belgrave Square, împreună cu Donald. I-a dat liber menajerei, ca să ne putem bucura de intimitate nestânjeniți.

Ne comportam exact ca doi îndrăgostiți. Ne petreceam zilele plimbându-ne prin parcurile frumoase din Londra și nopțile, îmbrățișați în patul lui. Am uitat de orice precauție, neglijând să mă protejez, căci în momentul acela nimic nu conta mai mult decât dragostea noastră dezlănțuită.

În ziua plecării spre India, Donald m-a condus la Southampton. A urcat la bord împreună cu mine și mi-a admirat cabina luxoasă care îmi fusese rezervată.

– Prințesa se întoarce la palatul ei.

A rânjit, m-a trântit pe patul imens și m-a luat în brațe.

– Crezi că observă cineva dacă mă ascund sub saltea și vin cu tine?

– Sunt convinsă că nu.

– N-ai idee cât mi-aș dori, a oftat, exact în momentul în care a sunat clopotul, invitându-i pe toți cei care nu erau pasageri să debarce, căci vaporul se pregătea să părăsească portul. Dar mai bine mă duc acasă și găsesc o soluție să te întrețin la nivelul la care ai fost învățată, a zis, ca să mai destindă atmosfera.

– Știi că nu-mi pasă de bogății, Donald.

– Mă bucur să aud asta, fiindcă n-o să ai parte de ele, după ce te căsătorești cu mine, m-a tachinat.

Tonul glumeț a dispărut pe măsură ce traversam coridorul și ne îndreptam spre punte, unde urma să ne luăm la revedere.

Donald m-a prins în brațe și m-a strâns la piept.

– Te iubesc, Anahita mea! Vino înapoi cât mai repede.

– Mă străduiesc, am spus și am observat că avea ochii înlăcrimați ca și mine.

– Gata, a zis, după ce m-a sărutat lung. La revedere, scumpa mea. Ai grijă de tine cât ești departe de mine și nu te pot proteja.

– Și tu să faci la fel, am spus, cu glasul înecat de emoție.

Mi-a făcut cu mâna, apoi s-a întors și a luat-o pe pasarelă, laolaltă cu ultimii însoțitori. Chiar înainte să coboare pe mal, l-am strigat:

– Să mă aștepți, Donald. Oricât va dura, așteaptă-mă, te rog!

Cuvintele mele s-au spulberat în aer în acea zi vântoasă.

Capitolul 25

Călătoria spre India a fost lipsită de peripeţii şi ar fi fost chiar plăcută, dacă n-aş fi suferit de dorul lui Donald. Aveam destule activităţi cu care să îmi ocup timpul şi am întâlnit câţiva tineri, englezi şi indieni, care mă invitau ba la cină, ba la seri dansante.

Mi-am dat seama că adolescenta stângace, care plecase spre Anglia cu şase ani înainte, îşi schimbase pielea şi se transformase într-o tânără elegantă şi chiar atrăgătoare. Descoperirea aceasta mă încânta, ca pe oricare altă femeie, căci mă făcea să mă simt mai demnă de Donald. El îmi trimitea telegrame pe vas, drăgăstoase şi amuzante, în care mă anunţa că reuşise să vândă un tablou şi să mai cumpere nişte oi, sau că a doua maşină de treierat se vânduse ieftin la licitaţie. Şi că mama lui zăcea încă la pat şi se prefăcea bolnavă. Ultima telegramă m-a făcut să zâmbesc:

Mama refuză să meargă la nunta Selinei Stop Săptămâna viitoare sunt la Londra Stop O conduc la altar Stop Urmăm noi, iubirea mea Stop Donald xx

Pe măsură ce vasul înainta pe ape liniştite, purtându-mă spre ţara mea natală, am început să mă gândesc tot mai mult la Indira. Cunoscându-i încăpăţânarea, mă îndoiam că voi reuşi să o conving să revină asupra deciziei. Speram ca maharani să realizeze că eforturile mele sunt zadarnice şi să aprecieze faptul că am făcut tot ce mi-a stat

în putință. Astfel, odată datoria îndeplinită, puteam să mă întorc la Donald, în Anglia.

Refuzam să ascult vocile care îmi cântau, în timp ce stăteam în pat și mă legănam pe valurile blânde, și îmi șopteau că nu va fi așa. Sunt stăpână pe viața mea acum, le-am șoptit la rândul meu. Voi *găsi* o cale de rezolvare, oricât de scump m-ar costa.

În dimineața în care nava a acostat la Calcutta, mi-am pus puloverele groase pe fundul valizei și am îmbrăcat o rochie veche de vară. Apoi am ieșit pe punte și am tras în piept aerul fierbinte. Pe chei, aștepta o mulțime pestriță, venită în întâmpinarea celor dragi.

Eram acasă.

Maharani îl trimisese pe Suresh, unul dintre aghiotanții ei, să mă preia și să mă însoțească cu trenul de la Calcutta la Cooch Behar. Cu greu am înțeles ce bolborosea în hindi. Trecuseră mulți ani de când nu mai vorbisem limba maternă. Pe drumul lung spre Cooch Behar, am realizat că va dura să mă reobișnuiesc cu o cultură aproape uitată. Sufeream din cauza căldurii sufocante, iar vacarmul neîncetat al Indiei și al locuitorilor ei îmi părea asurzitor. Pluteau în aer un neastâmpăr și un freamăt greu de suportat, odată ce te obișnuiai cu calmul Angliei și al populației sale.

Am realizat de asemenea că uitasem frumusețea uluitoare a Palatului din Cooch Behar. În timp ce înaintam prin parcurile superbe, devoram cu aviditate fiecare detaliu, căci nu mai văzusem de mult asemenea privelişti spectaculoase.

– Maharani dorește să vă vadă la apusul soarelui, m-a informat Suresh. Va veni personal în camera Domniei Voastre. Până atunci, aveți timp să vă trageți sufletul.

Eram cazată într-un apartament frumos, în aripa luxoasă destinată oaspeților. În momentul în care camerista a ieșit cu o plecăciune, mi-am dat seama că Indira s-ar putea să nu fi aflat de venirea mea. M-am întins pe pat și m-am întrebat cum ar putea o femeie prinsă într-o relație secretă să o convingă pe alta să ignore ce îi șoptește inima.

La ora șase, când parfumul smirnei a inundat palatul și s-au aprins lămpile cu petrol, maharani și-a făcut apariția la ușa mea.

– Anahita, a spus, venind spre mine cu grația ei obișnuită și la fel de frumoasă pe cât mi-o aminteam, și m-a îmbrățișat, bine ai venit acasă! S-a tras câțiva pași înapoi, ca să mă examineze mai bine. Te-ai făcut o femeie frumoasă, o femeie, aș îndrăzni să spun, care a trăit multe de la ultima noastră întrevedere. Am aflat despre curajul de care ai dat dovadă în Franța din scrisorile pe care i le-a trimis Selina lui Minty.

– Mulțumesc, Înălțimea Voastră, dar am fost doar una dintre miile de persoane care au ajutat cum le-a stat în putință. Îmi cer iertare că nu am o garderobă demnă de a fi purtată la palat. În ultima perioadă, am cumpărat doar haine occidentale, am spus rușinată, în timp ce îi admiram sariul splendid, de un mov-închis, brodat cu flori aurii de hibiscus.

– Nu are nici o importanță. O trimit mâine pe croitoreasă la tine. Acum, hai să mergem afară, ca să stăm de vorbă.

Am ieșit într-o curte plină de flori parfumate de frangipani și arbori de jacaranda. În timp ce amurgul cobora peste domul central al palatului, maharani mi-a povestit despre Indira.

– A spus că nu iese din cameră până când eu și tatăl ei nu anulăm căsătoria cu maharajahul de Dharampur și nu o lăsăm să se mărite cu prințul Varun. Știm amândouă cât e de încăpățânată Indira și înțeleg că e îndrăgostită de tânărul acesta. Dar nu există cale de întoarcere. Înțelegi, nu? a spus maharani, mișcările nervoase ale mâinilor sale elegante și împodobite cu inele trădându-i încordarea. S-ar isca un adevărat scandal printre statele princiare, și nu vreau ca fiica *sau* familia mea să fie implicată în așa ceva.

– Indira știe că am venit?

– Nu, nu i-am spus. Mi s-a părut că ar fi mai bine să apari pe neanunțate, sub pretext că ți-a fost dor de o veche prietenă.

– Nu mi-o luați în nume de rău, Înălțimea Voastră, am răspuns, dar Indira nu e proastă. O să-și dea seama că Domnia Voastră m-ați chemat.

– Poate că ai dreptate, a zis maharani, legănând deznădăjduită din cap, dar ești sigura persoană de care cred că ar asculta. Ce nu înțelege Indira este că dragostea se naște în timp. Și căsătoria mea cu tatăl ei a fost aranjată. Nu am avut un cuvânt de spus, dar am ajuns să îl iubesc, și el pe mine, și suntem foarte fericiți.

– Știu că sunteți, Înălțimea Voastră. Oricine o vede și o simte.

– Am realizat, de asemenea, că i-am oferit Indirei genul de copilărie de care eu nu am avut parte. A cunoscut cultura occidentală și i-a îmbrățișat vederile liberale. E o tânără care a crescut între două lumi. Dar, dacă eu și tatăl ei ne gândeam că astfel îi lărgim orizonturile, realitatea e că nu am făcut decât să o derutăm. I-am creat impresia că poate alege, când, de fapt, unele alegeri nu îi aparțin, spuse maharani, uitându-se tristă în zare. Tu, Anni, înțelegi foarte bine la ce mă refer.

– Într-adevăr. Știu cum e să nu îți găsești locul în nici una din lumi.

– Cel puțin, pe tine nu te așteaptă o căsătorie aranjată și îți poți urma glasul inimii. Din păcate, Indira nu poate. Încearcă să o lămurești cum stau lucrurile, să îi explici că nu poate păta onoarea familiei dintr-o dorință nesăbuită.

– Nu mi-aș face prea multe speranțe, am oftat. O să mă străduiesc totuși.

– Nu mă îndoiesc de asta, mi-a zis maharani, mângâindu-mă pe mână.

O oră mai târziu, am fost condusă în camera Indirei. Când am intrat, am văzut patul în care dormeam când eram mică. Indira stătea întinsă pe celălalt, cu ochii închiși.

– Indy? am spus în șoaptă. Sunt eu, Anni. Am venit să te văd.

– Anni? a zis și a deschis ochii. Chiar tu ești! Nu-mi vine să cred că ai venit!

– Cum era să nu vin?

– Sunt așă fericită să te văd.

A întins brațele mlădioase spre mine și i-am îmbrățișat trupul firav. De data asta, părea cu adevărat suferindă. Se vedea și se simțea că se înfometase.

– Mi-a scris mama ta și mi-a spus că ești bolnavă.

M-am așezat pe pat și am lăsat-o să-și pună capul pe umărul meu.

– Da, sunt bolnavă. Nu vreau să mai trăiesc, a oftat.

Cuvintele ei mă amuzau într-o oarecare măsură, căci rămăsese neschimbată. Când era mică, era o tragedie dacă nu obținea ce dorea. Mi-am dat seama că, deși problemele noastre devin mai serioase

odată cu trecerea anilor, comportamentul și atitudinea noastră față de ele nu se schimbă aproape deloc din ziua în care ne naștem.

– De ce nu mai vrei să trăiești? am întrebat-o blând, în timp ce o mângâiam pe păr.

– Nu mă lua de sus, Anni! a oftat și a ridicat capul de pe umărul meu, fixându-mă cu niște ochi strălucitori pe chipul ei slăbit. Știu că mama te-a chemat și probabil a discutat cu tine între timp, așa că știi de ce am ajuns în starea asta. Dacă ai venit să mă convingi să mă răzgândesc, poți să pleci. Poți să-mi spui orice vrei, că nu te ascult! Nu te ascult! Of, Anni, sunt...

În clipa aceea, a izbucnit în plâns; suspine teribile îi scuturau trupul fragil. Am rămas calmă lângă ea, așa cum procedam și cu pacienții mei, fără să îi spun nimic, ci doar așteptând să își descarce sufletul de emoții.

– Poftim o batistă, am zis, când am văzut că se mai liniștește.

– Mulțumesc, a răspuns, trăgându-și nasul.

– Știu de ce suferi. Și într-adevăr mama ta e cea care m-a rugat să vin, am recunoscut. Dar a fost alegerea mea. Am renunțat la multe în Anglia ca să fiu aici și am făcut-o pentru că ești prietena mea, Indy. Te iubesc și vreau să te ajut, dacă îmi stă în putință.

– Cum m-ai putea ajuta? a întrebat Indira, suflându-și nasul zgomotos. Nici măcar tu, cu toată înțelepciunea și intuiția ta, nu poți schimba faptul că peste patru luni trebuie să mă mărit cu un bătrân pe care l-am întâlnit de doar două ori și să-mi petrec restul vieții în *zenana* lui, într-un palat sumbru și uitat de lume, unde nu vine nimeni niciodată. Mai bine mor aici, în casa mea, decât singură, prizonieră acolo.

– Cred că e mai mult decât atât, am spus cu blândețe. Ești nefericită pentru că iubești pe altcineva.

– Așa e. Gândul că aș putea fi fericită alături de Varun, care nu e cu mult mai mare decât mine și pe care-l iubesc așa cum ar trebui să iubească o femeie un bărbat, mă deprimă și mai rău.

– Te înțeleg, am spus. Știu cum e să fii îndrăgostit.

– Serios? Ce bine-ar fi dacă ar înțelege și părinții mei.

– O să cer să ne aducă ceva de mâncare – mie mi-e foame, chiar dacă ţie nu –, şi cât mâncăm, vreau să-mi povesteşti despre prinţul tău.

Am sunat din clopoţel, i-am spus pe scurt servitoarei ce vreau, după care a ieşit din cameră.

– Hai să te dăm jos din pat şi să mergem afară, unde nu ne aude nimeni şi poţi să-mi povesteşti în linişte.

Indira a coborât din pat, împleticindu-se, şi am ajutat-o să se aşeze pe pernele moi de pe verandă.

Mi-a spus că, de trei ani încoace, ea şi Varun găsiseră tot felul de soluţii de a se întâlni cât mai des. În timpul războiului, le fusese mai greu, dar, în ultimele luni, fratele ei, Raj, îl invitase pe Varun de mai multe ori la palat şi pasiunea lor devenise şi mai puternică.

– Nici unul din noi nu vrea să trăiască fără celălalt, mi-a declarat.

O ascultam şi îi băgam pe gât supa adusă de servitoare. Descoperisem că astfel de tactici de diversiune aveau efect asupra pacienţilor fără poftă de mâncare. Cu inima grea, mi-am dat seama că hotărârea Indirei e de nestrămutat şi că orice efort ar fi fost zadarnic. Nu-mi rămânea decât să o ascult şi, ca o asistentă medicală ce visam să fiu, să o ajut să îşi recapete forţa fizică. Starea precară în care se afla în momentul de faţă nu îi permitea să ia decizii raţionale.

În realitate, inima mea era alături de Indira. Ideea de a fi silită să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu îl iubeşti şi să îţi petreci tot restul zilelor într-o *zenana*, după tradiţia purdah, îmi dădea fiori de groază.

– Cam asta e tot, a spus Indira, terminându-şi povestea – şi supa.

– Îmi aduc şi acum aminte ziua aceea, când eram pe vapor şi l-ai văzut pe Varun şi mi-ai spus că te vei căsători cu el într-o zi, am zis.

– Şi aşa va fi! Trebuie! E atât de bine să poţi vorbi deschis cu cineva care înţelege ce simţi.

– Din păcate, înţeleg chiar foarte bine.

În clipa aceea, Indira m-a cuprins în braţe şi m-a strâns la piept.

– Mă bucur atât de mult să te văd, Anni. Uitasem cât de minunată eşti. Şi, din câte observ, a spus şi s-a tras înapoi, ca să mă vadă mai bine, nu numai că te-ai făcut mai frumoasă, dar şi mai înţeleaptă decât erai.

Deci, a continuat, după ce a luat o *chapati* din farfurie și a rupt o bucată din ea, n-o să încerci să mă convingi să mă mărit cu moșul?

– Cum să fac așa ceva? am spus, zâmbind. Te cunosc prea bine și știu că, odată ce ți-ai pus ceva în cap, nu e chip să te mai fac să te răzgândești. Problema în momentul de față e cum facem să te căsătorești cu bărbatul pe care-l iubești, fără să provoci un război civil între cele două state princiare?

Îmi luceau ochii la acest gând și, din fericire, și ai ei. Chicoteam ca două fetișcane.

– Crezi că moșul o să-l provoace pe tata la duel, în zori de zi, cum fac bărbații în Anglia, pentru că i-a lezat onoarea?

– E posibil, am răspuns. Și ar fi bine să nu moară nimeni din cauza iubirii tale pentru Varun.

– Ai dreptate, a spus și am zărit în ochii Indirei o umbră a sclipirii de odinioară. Dar cum să facem?

Molfăiam chapati și meditam.

– Lasă-mă să mă gândesc.

– Anni, te rog să-mi promiți că ești de partea mea, m-a implorat Indira. Nu te duci la mama să-i spui ce-am vorbit, da?

– Normal că sunt de partea ta și n-o să suflu o vorbă. Dar trebuie să faci și tu ceva pentru mine. Dacă vrei să ne reușească planul, trebuie să fii în deplinătatea forțelor. Dacă zaci în pat ca o martiră și refuzi să mănânci, nu ajungem nicăieri. Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi promiți că te apuci să mănânci. Trei mese pe zi și nu mai zaci în pat și îți plângi de milă.

– Măi să fie, a zis, dând ochii peste cap. Dar tare autoritară te-ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut!

– La cum arăți acum, chiar dacă găsim o cale să te măriți cu Varun, mă îndoiesc că te-ar vrea de nevastă. Ești numai piele și os! O să ajungi o urâțenie dacă o ții tot așa!

– Ai dreptate. Mă simt și arăt groaznic. Dar, până să vii tu, nu aveam motiv să mă schimb.

– Ei bine, acum ai. Deci, batem palma?

– Pot să am încredere deplină în tine?

– Indy, am răbufnit, uşor iritată, te-am dezamăgit eu vreodată? Am străbătut jumătate de lume, ca să te ajut. Şi, să mă ierte zeii, dar, din motive personale, sper să-ţi rezolvăm problema cât mai repede cu putinţă. Am şi eu pe cineva în Anglia, la care abia aştept să mă întorc.

– Zău? Ce minunat! Mâine trebuie neapărat să-mi povesteşti.

– Îţi povestesc. Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Da, a zis şi mi-a întins mâna. S-a făcut.

Capitolul 26

Din experienţa de asistentă, îmi dădeam seama că însănătoşirea Indirei va fi un proces de durată – era grav subnutrită şi slăbită. Astfel, în primele zile, încurajată de mine, Indira se ridica din pat şi lua micul dejun. Făceam o scurtă plimbare prin grădină, după care o lăsam se se odihnească înainte de prânz. Le rugasem pe bucătărese să pregătească mâncăruri simple şi hrănitoare. Orice aliment prea greu ar fi rămas nedigerat în stomacul supus înfometării atât de mult timp. Seara, cinam împreună pe veranda din faţa dormitorului ei. Ca să o stimulez, i-am zis că nu îi pot dezvălui planul pe care îl ticluisem până când nu se înzdrăveneşte suficient cât să îl putem pune în aplicare.

Nici eu nu prea ştiam care e planul, dar începeau să mi se contureze în cap câteva idei. Maharani mă vizita zilnic, după-amiaza, când Indira dormea, şi se minuna de transformarea fiicei sale.

– Eşti o făcătoare de minuni, Anni. Îţi sunt profund recunoscătoare că ai venit. Sper ca în curând să putem discuta raţional cu ea.

– Deocamdată, să ne bucurăm că şi-a regăsit pofta de viaţă, îi temperam eu elanul.

Noaptea, după ce mă retrăgeam în dormitor, îi scriam lui Donald şi îi povesteam despre Indira şi despre viaţa la palat. Îl avertizam că e posibil să rămân mai mult decât prevăzusem iniţial. Îmi era un dor nespus de el şi aveam nevoie de o răbdare infinită, ca să supraveghez însănătoşirea lentă a Indirei.

După o lună, starea Indirei a început, în sfârşit, să dea semne de ameliorare. Îşi recăpătase într-o oarecare măsură energia de altădată şi se întremase suficient cât să putem face scurte plimbări călare dimineaţa. În timpul unei astfel de plimbări, i-am povestit despre dragostea pentru Donald şi despre viaţa pe care intenţionam s-o clădim la întoarcerea mea în Anglia.

I-am mărturisit că îmi fac griji din cauza mamei lui şi a prejudecăţilor ei.

– Din ce mi-ai spus, nu mi s-a părut că lui Donald i-ar păsa de părerea mamei lui, a zis Indira. Proprietatea e a lui şi se poate căsători cu oricine doreşte.

– Dar n-a avut curaj să îi spună despre mine până acum.

– Sunt sigură că o să-i spună şi o să trăiţi amândoi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Tu îţi faci griji din cauza unei soacre nesuferite, pe când eu risc să provoc un război între două state princiare. Eşti aşa norocoasă, Anni! Eşti liberă să faci tot ce vrei, a oftat.

Vorbele Indirei m-au mai alinat, deşi realizam că nu are cum să înţeleagă cât de complicată e situaţia mea. În afară de asta, altceva mă preocupa acum mai mult decât orice. Alesesem să nu dau atenţie instinctului, sperând, ca oricare fată în situaţia mea, că mă înşelam.

În seara aceea, după ce am culcat-o pe Indira, m-am plimbat prin cameră, încercând să găsesc o cale de a o ajuta. Ştiam că, dacă va fi forţată să se mărite cu un bărbat pe care nu îl iubeşte şi să-şi petreacă tot restul zilelor închisă într-o *zenana*, se va ofili din nou. Iar, de data asta, nu voi mai fi lângă ea să o ajut.

Am cerut îndrumare stelelor în seara aceea – mama îmi inculcase ideea că trebuie să fiu precaută când mă amestec în destinele altora.

– Fii cu băgare de seamă, micuţo, m-a avertizat odată, căci ajutându-i pe alţii, *devii* parte a destinului lor.

Şi, cu toate că eram conştientă că orice plan aş fi ticluit va fi interpretat drept trădare de către maharani – femeia care îmi fusese o a doua mamă –, altă soluţie nu aveam.

A doua zi, înainte de a lua micul dejun cu Indira, m-am urcat pe cal şi m-am dus la foişorul unde, cu şase ani în urmă, îmi îngropasem moştenirea. Am scos săculeţul din groapa de dedesubt şi am

descoperit cu ușurare că pietrele prețioase erau la locul lor. Am băgat două rubine mai mici în buzunarul sariului, iar pe cel mai mare l-am ascuns la loc.

Mai târziu, când am ieșit la plimbare, am dus-o pe Indira într-un colț al grădinii unde știam că nu ne aude nimeni. Mi-a aruncat o privire nerăbdătoare când i-am spus să se așeze pe iarba de sub un arbore de iasomie.

– Te-ai gândit la un plan?

– Nu știu dacă se poate numi încă plan, am răspuns, dar sunt de părere că, de multe ori în viață, dacă pui oamenii în fața unui fapt împlinit, îl vor accepta în cele din urmă. Ai idee unde e Varun în momentul ăsta?

– Undeva în Europa, cred, a zis, scărpinându-și nasul gânditoare. Dar servitorii lui îi vor trimite scrisoarea oriunde ar fi.

– Atunci, îi scrii și îi spui că vă vedeți în Europa peste câteva săptămâni. Parisul mi se pare cel mai potrivit, am sugerat. Fixezi o zi și un loc și îl rogi să vă întâlniți acolo.

S-a uitat la mine stupefiată.

– Vrei să fug de acasă?

– Nu văd altă soluție. O să-i spun mamei tale că ți-ar prinde bine să te recuperezi în Elveția. Că aerul curat și schimbarea de peisaj te vor ajuta nu doar să-ți recapeți forțele, dar și să mai uiți de Varun. Și că ai acceptat ca, după recuperare, să revii în India și să te căsătorești cu maharajahul de Dharampur.

– Of, Anni, a spus, strângându-mi mâinile, dar o să te creadă mama?

– Mi-e rușine s-o spun, dar mama ta are încredere deplină în mine. O să-mi joc rolul până la capăt și-i explic că te-am convins că trebuie să-ți faci datoria. Dar și tu trebuie s-o convingi că ești pregătită să te măriți cu maharajahul.

– Dar sunt sigură că n-o să consimtă în veci la căsătoria cu Varun, a spus, mușcându-și neliniștită buzele.

– Așa e. Dar, dacă mergi până la capăt, n-o să aibă încotro și vor trebui să se împace cu ideea, am zis categoric.

O urmăream cum meditează îndelung la propunerea mea. Şi mă întrebam dacă nu cumva ar fi prea mult pentru ea să piardă dragostea părinţilor ei şi să suporte furia şi dezamăgirea pe care le-ar pricinui-o. Avea de făcut o alegere îngrozitor de dificilă. Pe de altă parte, trebuia să înţeleagă pe deplin consecinţele faptelor ei înainte de a lua o decizie.

– Asta ar însemna să mă căsătoresc cu Varun pe ascuns, nu?

– Da. Iar, dacă Varun te iubeşte la fel de mult pe cât îl iubeşti tu, şi el trebuie să înţeleagă că asta e singura cale. Într-adevăr, nu veţi avea parte de o ceremonie grandioasă, demnă de unirea a două state princiare, dar mai mult nu se poate. Indy, am oftat, dacă vrei să fii cu prinţul tău, altă soluţie nu văd.

– N-am nici un ban. Nici măcar cât să îmi cumpăr o rochie de mireasă! a zis Indira, râzând nervos, speriată de repercusiunile faptei sale. Când o să afle, n-o să mai văd o rupie de la mama şi de la tata!

– Am eu nişte bani puşi deoparte, am spus, gândindu-mă cât e de absurd să mă aflu în palatul unora dintre cei mai bogaţi oameni din lume şi să mă ofer să o sprijin financiar pe fiica lor.

– Crezi că mă vor ierta vreodată?

– N-am cum să-ţi răspund. E un risc pe care ţi-l asumi, dacă eşti hotărâtă să fii împreună cu Varun. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat cât am fost asistentă în Franţa e că viaţa e prea scurtă. Şi că toţi trebuie să facem sacrificii pentru lucrurile în care credem.

– Cred că eu şi Varun suntem meniţi să fim împreună. O să-i scriu şi-i spun să ne vedem la Paris.

– Bun. Dacă e de acord, vorbesc cu mama ta.

Indira s-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe de colo colo, frământându-se să ia o decizie. Într-un final s-a oprit şi s-a întors spre mine.

– Aşa facem. Îi scriu chiar acum. Crezi că poţi să trimiţi tu scrisoarea azi după-amiază?

– Bineînţeles.

Câteva ore mai târziu, după ce am trimis scrisoarea Indirei către prinţul Varun şi o alta către Donald, am pornit pe strada aglomerată şi gălăgioasă, împăcată cu ideea că, fiind complice la înşelătoria Indirei, nu voi mai fi niciodată bine primită la palat.

Dar aveam altă viață, una pe care intenționam să o petrec altundeva. Astfel, când am intrat într-o prăvălie de bijuterii, dragostea pentru Donald mi-a dat puterea de a-i înmâna vânzătorului cele două rubine.

M-am întors la rișcă, o jumătate de oră mai târziu, după ce am citit în privirea bărbatului cât de rare și de prețioase sunt nestematele mele. Mai mult ca sigur, îmi dăduse doar un sfert din valoarea lor reală, dar aveam în buzunar suficienți bani cât să acopere costul unei rochii de mireasă pentru Indira și, la nevoie, cheltuielile mele pe un an. Ceea ce nu era deloc exclus să se întâmple.

Timp de două săptămâni, eu și Indira am așteptat cu sufletul la gură răspunsul lui Varun. Când, în sfârșit a sosit, i-am dus de îndată scrișoarea, pe care a deschis-o fremătând de emoție.

– E de acord că nu există altă soluție. Spune că nu poate trăi fără mine! Ce facem acum?

– Discut cu mama ta cât mai curând cu putință.

– Ah, Anni, a exclamat și m-a strâns în brațe. Cum te-aș putea răsplăti vreodată pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat?

– Sunt sigură că vei avea ocazia la un moment dat.

În seara aceea, mi-am luat inima în dinți și am cerut o întrevedere cu maharani. I-am prezentat planul pe care îl născocisem și, văzând-o cum mă privește, cu ochii ei frumoși și negri, plini de încredere și recunoștință, am rămas îngrozită cât de ușor reușisem să o mint. După ce am încheiat ce aveam de spus, mi-a luat mâinile între palmele ei și a zâmbit.

– Îți mulțumesc, Anni, pentru tot ceea ce faci. Eram convinsă că doar de tine va asculta. Îți suntem nespus de recunoscători.

Am ieșit din apartamentul reginei, simțindu-mă ca o mincinoasă și o ipocrită. Apoi am trimis-o pe Indira să vorbească cu mama ei. Și ea și-a jucat rolul la perfecție. A doua zi, aveam deja biletele rezervate, fiind stabilit să plecăm peste zece zile.

Până atunci, mai aveam o problemă delicată de rezolvat. În ziua următoare, mă aflam în *zenana*, alături de bătrâna mea prietenă și îndrumătoare, Zeena. Am ieșit împreună în grădină. M-a apucat de mână și mi-a luat pulsul.

– Știu de ce ai venit la mine.

– Poți să mă ajuți? am întrebat, auzindu-mi disperarea din glas.

– Nu vrei copilul?

– Îl vreau, dar nu acum. Vor mai veni și alții...

A lăsat capul într-o parte.

– Treci pe la mine după-amiază și vedem ce e de făcut.

Am revenit mai târziu și am lăsat-o să mă examineze, cu nervii încordați ca un arc.

După aceea, m-a ridicat în capul oaselor, s-a uitat la mine cu o privire mohorâtă și a clătinat din cap.

– Ești însărcinată în peste douăsprezece săptămâni. Dacă aș face-o acum, ți-aș pune viața în pericol, și nu pot să-mi asum un asemenea risc. Știi la fel de bine ca mine că e prea avansată ca să mai putem face ceva.

Știam, firește. Doar eram asistentă medicală. Dar preferasem să nu mă gândesc la asta, cum ar fi făcut oricare tânără speriată aflată în situația mea.

– Tatăl te iubește? m-a întrebat Zeena, fixându-mă cu privirea.

– Da.

– Atunci, de ce ai venit la mine? a spus, zâmbind.

– E... complicat.

– Dragostea e întotdeauna complicată, a chicotit, după care a legănat din cap. Spune-i că ai un dar neprețuit pentru el. Dacă te iubește cu adevărat, se va bucura.

În clipa în care am înțeles consecințele situației mele, m-a cuprins o groază cumplită.

– Nu știi cum stau lucrurile, Zeena. Nu știu ce să fac.

– Găsești tu o soluție, Anahita. Nu am nici o îndoială.

Am plecat cu ochii împăienjeniți de lacrimi. M-am dus direct la grajduri, i-am spus grăjdarului să înșeueze un cal și am luat-o la fugă, urlându-mi nesăbuința în aerul fierbinte și prăfos. Știam de câteva săptămâni. De ce, de ce naiba mă încăpățânasem să nu recunosc? Eram soră medicală, moașă, capabilă să îi ajut pe alții cu problemele din viața lor, și totuși, reușisem să îmi distrug propria viață.

În timp ce galopam, m-am gândit că e mai bine să mă arunc din șa decât să înfrunt consecințele înfiorătoare ale viitorului meu năruit. Oricât de mult m-ar fi iubit Donald, dacă mă întorceam gravidă din India, când în calea relației noastre erau oricum atâtea piedici, până și lui i-ar fi fost greu să suporte. Mi-a venit în minte mama lui, catolică fervent, care, neîndoielnic, ar fi preferat ca oricare bastard să fie înecat la naștere, darămite unul zămislit din relația fiului ei cu o indiancă „păgână".

Am oprit calul brusc, am coborât din șa și m-am prăbușit plângând în genunchi. Căci știam că nu există alt vinovat în afară de mine.

Într-un final, m-am ridicat, consolându-mă cu gândul că voi avea la dispoziție câteva săptămâni, pe durata călătoriei, în care să iau o decizie, iar banii obținuți din vânzarea rubinelor aveau să îmi permită să o pun în aplicare. Singura certitudine era că, peste șase luni, voi ține în brațe pruncul pe care îl purtam acum în pântece.

Deseori îmi sfătuiam pacienții să accepte voința zeilor și să se roage pentru putere și pace sufletească. Acum era rândul meu să urmez același precept, dacă voiam să supraviețuiesc.

Săptămâna următoare, am pornit spre Europa. Indira m-a strâns de mână în timp ce stăteam pe puntea vasului și priveam cum India dispare în zare. Amândouă eram mohorâte și cufundate în gânduri.

Indira s-a înviorat rapid și dansa, cât era noaptea de lungă, cu nenumărații tineri care o curtau. În sfârșit, puteam să mă gândesc în liniște la viitorul meu și să îmi fac un plan.

Odată ce ne-am văzut la Marsilia, am luat trenul spre Paris și ne-am cazat la Ritz. I-am trimis imediat o telegramă lui maharani, ca să o anunț că ajunseserăm cu bine și că, peste câteva zile, ne vom urca în tren și vom merge la clinica din Alpii Elvețieni. Cum a doua zi dimineață urma să sosească prințul Varun, Indira fremăta de emoție și proba rochie după rochie, pe care apoi o arunca pe pat.

– N-am cu ce să mă îmbrac! N-am mai cumpărat nimic din Europa de o sută de ani. Am doar haine demodate.

– Prințul o să te iubească indiferent ce porți.

În noaptea aceea, nici una din noi nu a închis ochii o clipă.

– Ai idee unde o să pleci cu Varun? am întrebat-o.

– În scrisoare, zicea că trebuie să ne căsătorim cât mai curând şi să rămânem o vreme în Europa, până când se calmează spiritele acasă. Of, Anni, crezi că fac o greşeală? O să le frâng inima mamei şi tatei.

– O să le treacă după un timp. Cum ţi-am spus de atâtea ori, Indy, trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca să fim fericiţi.

– Chiar dacă asta înseamnă să îi răneşti pe cei dragi?

– Uneori, da. Nu ne rămâne decât să sperăm că îşi vor reveni repede. Părinţii tăi te iubesc prea mult ca să te abandoneze, dar am dubii că mama ta mă va ierta vreodată, am răspuns în beznă.

– Normal că o să te ierte. O să spun că eu te-am forţat. Îţi dau cuvântul meu că pe mine mă vor învinovăţi.

– Dar tu te vei căsători cu un prinţ chipeş, care te iubeşte, aşa cum visam amândouă în seara în care ne-am cunoscut.

– Iar tu te vei întoarce la prinţul tău şi vom trăi cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Tot sucindu-mă şi răsucindu-mă în pat până în zori, am realizat că basmul meu se transformă rapid într-un coşmar.

A doua zi, stăteam împreună cu Indira şi aşteptam sosirea prinţului. Într-un final, uşa salonului s-a deschis şi a intrat Varun. Indira a scos un chiot de bucurie şi s-a aruncat în braţele lui. M-am retras cât am putut de discret.

Când am revenit, câteva ore mai târziu, am găsit-o pe Indira aşezată la birou, cu stiloul în mână, adâncită în gânduri.

– Ce bine că eşti aici, Anni! Am nevoie de ajutorul tău. Varun zice că trebuie să le scriu imediat părinţilor mei şi să-i anunţ că ne căsătorim. Până când ajunge scrisoarea la ei, nu vor mai avea cum să ne oprească, a spus Indira, cu o figură îngrijorată. Nu ştiu ce să le spun.

– Te ajut s-o scrii. Dar, mai întâi, spune-mi, s-a ridicat prinţul la înălţimea aşteptărilor tale?

– O, da, a răspuns Indira, cu o privire visătoare. A obţinut deja o autorizaţie specială ca să ne căsătorim. Din câte mi-a spus, nu avem timp de pierdut, fiindcă părinţii mei au mulţi spioni la Paris şi ar putea afla ce punem la cale. Am stabilit ca ceremonia să aibă loc poimâine. Mergem la primărie şi ne trebuie un martor. Mă ajuţi, Anni?

– Dacă-i bal, bal să fie, am răspuns hâtru. Normal că te ajut. Până una-alta, hai să ne ocupăm de scrisoare acum.

Varun a venit în vizită a doua zi și am luat ceaiul toți trei, în apartamentul Indirei, ca să discutăm despre planurile lor. Aveam măcar mulțumirea de a vedea că prințul îi împărtășea pe deplin iubirea Indirei. Amândoi radiau de fericire că sunt din nou împreună.

– Unde o duci pe Indira după ce vă căsătoriți? am întrebat.

– Am un prieten bun care ne lasă să locuim în casa lui din Saint-Raphaël oricât dorim, mi-a explicat Varun. Familiile amândurora vor avea nevoie de o perioadă de timp ca să se împace cu mariajul nostru. Nu vreau să le răsucesc și mai tare cuțitul în rană, afișându-ne ca soț și soție în societatea europeană, așa că o să fim discreți la început.

– Sunt convinsă că majorității europenilor li se va părea o poveste foarte romantică, am spus, zâmbind. Un prinț și o prințesă care fug în lume ca să fie împreună pare ceva desprins dintr-un basm.

– Varun propune să îi trimit o scrisoare politicoasă și maharajahului meu părăsit, a bombănit Indira din spatele biroului. Ce naiba să-i spun? *„Dragul meu prinț bătrâior, ești gras și urât și nu te-am iubit niciodată. Cu regret te anunț că m-am căsătorit cu altcineva. Cu drag, prințesa Indira?“*

Am pufnit cu toții în râs la auzul acestor cuvinte, după care Varun a cuprins-o protector în brațe.

– Știu că nu vrei să-i scrii, scumpa mea, dar gândește-te că rănim mulți oameni. Trebuie să ne străduim să dăm dovadă de cât mai mare probitate morală.

– Da, a oftat Indira, știu.

Varun s-a ridicat și s-a întors spre mine.

– Îți mulțumesc din suflet, Anahita, pentru tot ajutorul pe care i l-ai acordat prințesei mele. Amândoi îți suntem profund îndatorați. Mă duc să le scriu și eu părinților mei. Indira, ne vedem mâine-dimineață, la primărie.

– *Bonne nuit, mon amour*, a spus ea și i-a trimis o bezea, apoi s-a uitat la mine. Nu-mi vine să cred că mă mărit mâine. Dintotdeauna mi-am imaginat că o să am parte de o ceremonie grandioasă la Cooch

Behar, și prințul meu va veni la Sala Durbarului călare pe elefant, gătit în haine de gală. În schimb, o să mergem la primărie cu taxiul.

– Are vreo importanță? am întrebat.

– Absolut nici una, nici pentru mine, nici pentru el.

– Varun pare bărbat de nădejde, Indy. Ești norocoasă că l-ai găsit. Dar, mai presus de orice, se vede că te iubește.

– Da, știu, mi-a răspuns pe un ton grav. Trebuie să încetez să mă mai port ca un copil râzgâiat – cum știi bine că fac uneori – după ce devin soția lui.

– Sunt perfect de acord cu tine, am zis, amuzată să o aud că își recunoaște defectele. Ia spune, ce și-ar dori viitoarea mireasă să mănânce la cina dinainte de căsătorie?

A doua zi, deși nu trecuse prin întregul ritual al îmbăierii, al ungerii cu uleiuri și al învești mântării în nenumăratele văluri ale sariului de nuntă și lăsase toate gătelile în seama mea, era ireal de frumoasă, în rochia de dantelă albă și cu părul negru ca smoala împodobit cu trandafiraș i crem. În timp ce stăteam în încăperea mohorâtă de la primărie, lângă servitorul lui Varun, și asistam la nunta celei mai scumpe prietene cu prințul ei, simțeam că s-a închis cercul vieților noastre fragede. Viitorul nici uneia nu avea să fie basmul la care visam în copilărie, când stăteam pe iarbă și ne uitam la stele. Dragostea își pusese amprenta asupra amândurora și ne schimbase mai mult decât ne-am fi închipuit vreodată.

După ceremonie, proaspeții însurăței au comandat șampanie în apartamentul matrimonial pe care îl rezervase Varun.

– Anni dragă, să nu uiți să-mi dai adresa ta, înainte să ne despărțim, mi-a zis Indira.

– Desigur. Îți trimit o scrisoare la Saint-Raphaël când mă întorc la Londra.

Douăzeci de minute mai târziu, m-am retras, căci se vedea că ard de nerăbdare să rămână singuri. I-am zâmbit încurajator Indirei, știind ce teamă și emoție îi trezesc intimitățile pe care avea să le trăiască pentru prima oară alături de prințul ei. Am plecat ușor speriată,

dar și ușurată că, de a doua zi, mă puteam concentra asupra viitorului meu.

În ziua următoare, la amiază, când cuplul a ieșit din apartament, aveam deja bagajele făcute și eram gata de plecare. Pe chipul Indirei se citea o mare dezamăgire când mi-a văzut valiza închisă.

– Ești sigură că nu vrei să stai cu noi la Saint-Raphaël o perioadă?

– Da. Voi doi o să aveți destule lucruri cu care să vă ocupați timpul. N-o să vă ardă să mă aveți și pe mine prin preajmă. Plus de asta, am zis, cu falsă voioșie, trebuie să mă întorc și eu la iubitul meu.

– E de înțeles. Îți sunt nespus de recunoscătoare pentru tot sprijinul pe care mi l-ai acordat.

– E momentul să ne luăm la revedere.

Ne-am îmbrățișat cu ochii în lacrimi.

– Să fii fericită, scumpa mea prietenă! i-am zis, când a venit hamalul să îmi ia bagajele.

– O să fiu. Și tu la fel, Anni. N-o să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine. Nu cred să te pot răsplăti vreodată, dar, oricând ai nevoie de ajutor, nu ezita să-mi spui.

– Mulțumesc, am spus, sugrumată de emoție. La revedere!

Am tras aer în piept și am ieșit pe ușă. Am plecat, fără să privesc înapoi, știind că altfel m-ar fi podidit plânsul.

Odată ieșită în Place Vendôme, am rămas câteva clipe pe loc, ca să îmi vin în fire. M-am dus la cea mai apropiată căsuță poștală și am expediat scrisoarea pentru Donald, în care îi explicam că voi lipsi o perioadă. După aceea, mi-am luat valiza și am făcut primul pas în necunoscut.

Conacul Astbury

iulie 2011

Capitolul 27

– Vrei un coniac? Eu trebuie neapărat să beau ceva, îi zise Anthony lui Ari, în momentul în care intră doamna Trevathan, ca să debaraseze farfuriile de desert, şi le întrerupse tăcerea.

– Da, mulţumesc, răspunse Ari.

Anthony luă carafa de pe o măsuţă, turnă în două pahare şi îi întinse unul.

– În sănătatea ta! toastă Anthony.

– Şi a dumneavoastră! Îmi cer mii de scuze dacă v-a tulburat povestea.

– Sincer să fiu, n-am mai putut continua după ce am aflat despre sarcina Anahitei. Mi-e greu să cred că tot ce a scris străbunica ta e purul adevăr, a răspuns Anthony.

– Sunt sigur că acesta e adevărul din punctul ei de vedere. Dragostea e un lucru straniu, nu? zise Ari, gânditor.

– Ce-mi pare verosimil e descrierea pe care i-o face lui Maud, străbunica mea. Era o femeie înfricoşătoare. Eu şi mama am trăit cu frica-n sân până când a murit.

– Tot ce pot să vă spun e că Maud a jucat un rol important în tragedia care a urmat, oftă Ari.

– Problema e că nu există absolut nici o dovadă că Anahita a avut o relaţie cu bunicul meu, sau că a trecut pe la Astbury.

– Dacă, într-adevăr, Donald a avut un copil cu Anahita, sunt convins că au şters orice urmă a străbunicii mele şi a copilului ei, ca să evite un scandal monstruos.

Ari îl văzu pe Anthony cutremurându-se.

– Dar copilul a murit. Nu mi-ai zis că străbunica ta a primit certificatul de deces de la prietena ei, Indira?

– Aşa e. Şi deocamdată nu am nici o dovadă că ar fi supravieţuit, recunoscu Ari. Între noi fie vorba, sunt aproape sigur că umblu după potcoave de cai morţi. Dar mă bucur că am venit şi am văzut locul care a însemnat atât de mult pentru ea.

– Aş vrea să te pot ajuta mai mult în căutările tale, dar n-am cum, zise sec Anthony. Nu te-ai gândit niciodată că povestea poate fi mai mult o fantezie? A scris-o la treizeci de ani de la evenimentul respectiv, şi toată lumea ştie cât de tulburi devin amintirile odată cu trecerea timpului.

– Sunt de acord că unele lucruri pot fi exagerări. Dar mai era un lucru pe care voiam să îl cercetez. La un moment dat, pomeneşte de o căsuţă în care a fost foarte fericită un an sau doi.

– La care anume te referi? Sunt o mulţime pe proprietate.

– La cea din mlaştini, în valea de lângă pârâu. Am trecut cu Rebecca pe lângă ea când ne plimbam cu caii. Sunt sigur că e cea despre care vorbea Anahita.

– Doamne fereşte! E o dărăpănătură. N-a mai rămas nimic în ea. Chiar voiam să o demolez.

– Aţi intrat în ea? întrebă Ari.

– Da, zise răspicat Anthony.

– Dacă nu vă deranjează, aş profita de invitaţia pe care mi-aţi făcut-o şi m-aş mai duce o dată cu calul până acolo.

– N-am nimic împotrivă, spuse Anthony şi dădu paharul pe gât. Te-ai gândit când te întorci în India?

– Depinde, răspunse Ari. Poimâine, trebuie să eliberez camera de la pensiune. Sezonul e în toi, şi proprietara m-a anunţat că a închiriat-o unei familii pentru două săptămâni. Aşa că trebuie să găsesc altă cazare.

– În acest caz, zise Anthony și se ridică brusc, nu uita să treci pe la noi, să-ți iei la revedere înainte să pleci.

– Promit, spuse Ari, dându-și seama că cina se încheiase și e poftit să plece.

Anthony se duse spre ușă, apoi se întoarse, parcă amintindu-și ceva.

– Dacă mergi mâine în mlaștini, promite-mi că nu intri în căsuța de lângă pârâu. Ți-am zis că e șubredă și nu vreau să fiu acuzat dacă pățești ceva. Înțelegi?

– Da, spuse Ari și îl urmă în hol. Mulțumesc pentru cină.

– Ușa din față e descuiată. Nu e nevoie să te conduc, zise Anthony și porni spre scări, legănând din cap. Îmi pare rău că ai venit degeaba la conacul Astbury. Noapte bună!

– Noapte bună! spuse Ari.

Traversă holul și ieși în tăcerea nopții senine. În timp ce se îndrepta spre mașină, medita la discuția cu Anthony. Nu îl știa îndeajuns de bine cât să își dea seama dacă știe trecutul familiei și, pentru a proteja memoria strămoșilor săi, refuză să accepte adevărul, sau dacă nu cumva știe mai multe decât vrea să arate.

După ce făcu o baie, Rebecca intră în cameră și constată că e trecut de zece, iar Jack nu se întorsese de la întâlnirea cu James. Dându-și seama că ar fi avut suficient timp să ia cina alături de Anthony și Ari, dacă Jack o anunța că are de gând să întârzie, își stăpâni iritarea și se apucă să citească scenariul.

La ora unsprezece și jumătate, se auzi o bătaie ușoară la ușă.

– Intră!

Doamna Trevathan băgă capul pe ușă.

– Scuză-mă că te deranjez, domnișoară Rebecca. S-a întors băiatul tău?

– Îmi cer scuze, doamnă Trevathan. Jack s-a dus cu James Waugh la Ashburton. Mergeți liniștită la culcare că îl aștept eu.

– Nu e nevoie, scumpo. Dar, dacă mai stă aici, pe viitor aș vrea să mă anunțe și pe mine la ce oră se întoarce.

– Desigur. Nici eu nu mă așteptam să întârzie atât.

–Asta e. Somn uşor, drăguţă. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Doamna Trevathan închise uşa. Rebecca ajunse la concluzia că, dacă Jack îşi prelungea şederea, cea mai bună soluţie va fi să se mute la hotel. Într-adevăr, avea să se işte o nebunie mediatică, dacă se afla că sunt amândoi în Anglia, şi probabil aveau să se trezească cu o armată de paparazzi la uşa hotelului, dar nici nu voia să abuzeze de ospitalitatea lui Anthony şi a doamnei Trevathan.

În acea zi, se simţise mai optimistă cu privire la relaţia lor. Îi prinsese bine să îl vadă, iar faptul că făcuseră amor îi reamintise de pasiunea dintre ei. Poate că îi subestimase dragostea pe care i-o purta. Simplul fapt că venise până în Anglia ca să o caute dovedea fără tăgadă cât de mult ţine la ea.

Pe la miezul nopţii, Rebecca se lăsă păgubaşă şi stinse lumina. Trebuia să se trezească devreme.

Spre dimineaţă, auzi nişte obiecte zăngănind în cameră şi se trezi. Aprinse lumina şi îl văzu pe Jack întins pe podea, după ce se împiedicase de măsuţa de cafea.

–Scuze, chicoti el. Am încercat să intru tiptil, ca să nu te deranjez.

Rebecca se uită la el din vârful patului, cu o strângere de inimă. Era beat criţă.

–Te-ai distrat bine, din câte observ.

–James ştie să petreacă, nu glumă. L-am lăsat cu o tipă care să-i ţină de urât în cameră. Bun, acum...

Se chinui să se ridice, dar reuşi abia din a doua încercare. Se împletici până la pat şi se trânti pe el complet îmbrăcat. Deschise ochii şi se uită la ea, din poziţia în care stătea, întins pe burtă.

–Ştii cât eşti de frumoasă? bolborosi el.

Rebecca îi observă pupilele dilatate.

–Ai tras pe nas, nu?

–Doar un pic. Vino-ncoace.

Întinse braţele spre ea, dar Rebecca se feri.

–Trebuie să mă odihnesc, Jack. Trebuie să fiu pe platou peste..., zise Rebecca şi se uită la ceas, patru ore.

–Nu fi rea, iubito. Termin repede, promit, zise el şi îi vârî mâna pe sub tricou, căutându-i sânii.

– Te rog, încetează!

Rebecca se smulse din mâinile lui și se întinse să stingă lumina.

– Nesuferito! Voiam și eu să fac dragoste cu iubita mea. Doar să fac dragoste cu iubita mea. Aș...

Rebecca așteptă, știind din experiență că, în două minute, va adormi buștean. Și, cum era de așteptat, în scurt timp îi auzi sforăitul bine cunoscut.

Simți că o înțeapă ochii de lacrimi și se strădui să adoarmă la loc.

Dis-de-dimineață, Ari se duse direct la grajdurile de pe moșia Astbury. După ce Debbie îi înșeuă armăsarul castaniu, porni peste mlaștini. Era o dimineață superbă, și el galopa nebunește. Douăzeci de minute mai târziu, când ajunse la căsuță, descălecă și se duse spre gardul înalt, din lemn, a cărui poartă dădea spre o latură a clădirii. Părea într-o stare mai bună decât restul exteriorului și, poate, dincolo de el se afla intrarea din spate. Trase de inelul negru din centru, dar nu reuși să-l clintească. Apoi observă încuietoarea de dedesubt. Încercă de câteva ori să sară peste el, dar era prea înalt.

Aduse calul lângă gard, încălecă și se prinse cu mâinile de margine. Se trase în sus, își luă avânt cu picioarele și sări. Aterizâ cu ușurință, se uită în jur și constată că se află într-o curte cu mai multe dependințe. Aruncă o privire prin ele și constată că sunt goale, cu excepția unei șarete dintr-un colț.

Își îndreptă atenția spre partea din spate a căsuței, se duse spre ușă și apăsă pe clanță. Rămase surprins că se deschide foarte ușor. Intră ezitant și se trezi într-o bucătărie.

Judecând după iedera de pe ziduri și din spusele lui Anthony, Ari se aștepta ca totul să fie acoperit de mizerie și de pânze de păianjeni. Dar nu era deloc așa. Își trecu degetele peste masa de lemn din mijloc. Era un strat de praf pe ea, dar nicidecum murdăria la care te-ai aștepta după nouăzeci de ani de abandon. În timp ce se uita în jur, observă ceștile atârnate frumos în cârlige, soba neagră fără nici cea mai mică urmă de rugină și farfuriile din bufet ciobite, dar curate. Se uită la picioare și constată că nu lasă urmă în mizeria care s-ar fi adunat în atâta vreme pe dalele podelei.

Apoi remarcă un ceainic electric, modern, aşezat pe blatul de lângă cuptor. Evident, nu era o căsuţă părăsită şi atât de dărăpănată, încât să trebuiască demolată, cum susţinea Anthony.

Se ridică, realizând deodată că e posibil să existe un locatar. Se apropie tiptil de uşa bucătăriei şi o deschise. Ieşi în hol şi ciuli urechile, dar nu auzi nimic. Deschise uşa din stânga şi nimeri într-un salonaş. Era cufundat în întuneric, din cauza iederei care acoperea ferestrele, şi Ari se chinui să deslueşească ceva. Pe grătarul şemineului se zărea doar un strat subţire de cenuşă, desprinsă de curând de pe coş. Scaunul din faţa lui era jerpelit, dar curat.

Se apropie de bibliotecă şi observă că e plină de tomuri vechi din literatura clasică britanică. Cărţile pe care Anahita spunea că le iubea atât de mult.

Ari urcă pe scara îngustă şi şovăi câteva clipe înainte de a deschide una din cele două uşi. Pătrunse într-un dormitor curat, cu perdeluţe cu flori decolorate la fereastră şi o cuvertură matlasată ponosită întinsă peste cadrul de alamă al patului. Pernele erau îmbrăcate în feţele lor, iar cearşafurile şi pătura păreau să îşi aştepte locatarul să se bage sub ele. Pe măsuţa de toaletă, erau o mulţime de loţiuni şi poţiuni de damă şi o sticlă mare de parfum.

Ari se scărpină nedumerit în cap. Toate lucrurile din jur demonstrau că în momentul actual există un locatar.

Dar cine să fie?

Căsuţa era ascunzătoarea ideală, se gândi Ari şi ieşi din dormitor, ca să arunce o privire în camera de vizavi. Privind din afară, nimeni n-ar fi bănuit că trăieşte cineva acolo.

Îl năpădi un nou val de emoţii când văzu ce se află în celălalt dormitor. Un pătuţ ruginit ocupa aproape tot spaţiul din încăperea minusculă, iar salteaua era încă acoperită cu o păturică de bebeluş, roasă de molii. Doi ochi trişti se uitau la el. Ari întinse mâna spre bătrânul ursuleţ de pluş şi îl strânse la piept, ca un copil.

– O, Doamne! murmură el.

Se convinsese acum că povestea străbunicii lui era adevărată.

Capitolul 28

Jack nici nu se clinti când Rebecca coborî din pat, a doua zi dimineaţă. Îşi alungă din minte întâmplarea de noaptea trecută, îşi puse o pereche de pantaloni de trening şi coborî la Machiaj.

La şase seara, după o zi lungă şi grea pe platou, urcă în cameră, sleită de puteri.

– Pleci? întrebă mirată, văzându-l pe Jack că îşi pune cămăşile în geanta de voiaj.

– Da, dar numai până la Londra. Amicul meu, James, mi-a povestit despre un film pe care îl produce Sam Jeffrey. Mi-am sunat agentul de pe telefonul din birou şi i-am zis să îl contacteze azi-dimineaţă şi să-i spună că sunt în Anglia. A rămas că ne vedem mâine. Nu e grozav, scumpo? Tipul e din generaţia tânără de regizori şi a câştigat deja câteva premii BAFTA. Am chemat un taxi să mă ducă la Londra. Mă întorc mâine-seară.

– Bine, răspunse Rebecca, încă şocată.

– Se pare că am fost inspirat când am decis să vin după tine în Anglia.

Se apropie de ea, o cuprinse în braţe şi o sărută.

– Ţine-mi pumnii şi vezi să nu cazi în braţele noului meu amic, cât lipsesc, spuse, luându-şi geanta de voiaj, şi porni spre uşă. Ştiu pe unde-a umblat băiatul. Te iubesc. Pa, scumpo.

Îi făcu cu ochiul şi închise uşa după el.

– Credeam că ai venit ca să mă vezi pe mine, şopti Rebecca de una singură şi se aşează ameţită pe pat.

După câteva minute, îşi reveni din şoc, se ridică şi se duse să facă o baie. Era o seară plăcută şi, cum se copsese toată ziua la lumina reflectoarelor, hotărî să iasă la plimbare şi să ia puţin aer curat. Pe scări, se intersectă cu doamna Trevathan.

– Stai pe loc, Rebecca. Aduce ghinion dacă treci pe lângă cineva pe scări, spuse ea.

– Serios? O fi vreo superstiţie britanică, zise ea, ridicând din umeri.

– Cred că da, spuse doamna Trevathan, evident agitată. Ţi-a plecat băiatul?

– Da, dar se întoarce mâine.

– Am înţeles. Să-ţi pregătesc ceva de mâncare pentru seara asta?

– Nu, mulţumesc, am mâncat mult la prânz.

– Îţi las totuşi în cameră câteva sendvişuri şi ceaiul de muşeţel care-ţi place, în caz că te răzbeşte foamea mai târziu.

– Mulţumesc, doamnă Trevathan.

Tehnicienii şi actorii plecaseră în sat pentru filmarea din acea seară, astfel că în casă şi în grădină domnea liniştea. Rebecca se aşeză pe o bancă, în grădina împrejmuită de ziduri. Trandafirii începeau să înflorească şi răspândeau un parfum divin.

– Bună, răsună vocea lui Anthony, trezind-o din reverie. Am înţeles că prietenul tău a plecat la Londra.

– Se întoarce mâine. Dacă e vreo problemă, spune-mi, te rog, şi ne mutăm la hotel.

– Nu e nici o problemă. Doar că...

– Ce e?

– Nu e aşa cum mă aşteptam, mărturisi Anthony. Iartă-mă. N-ar trebui să vorbesc tocmai eu despre relaţiile dintre bărbaţi şi femei.

– Nu mă supăr, Anthony.

– Câtă vreme are grijă de tine şi eşti fericită, altceva nu mai contează.

– Aşa e, conveni Rebecca, abţinându-se de la alte comentarii, de teamă să nu spună ceva negativ.

– Ce părere ai de prietenul nostru indian?

– Îmi place de el, răspunse sincer Rebecca.

– Pare băiat de treabă, dar mi-e greu să-i cred povestea. Dacă aș crede-o ar însemna să-mi schimb părerea despre bunicii mei, Donald și Violet, iar asta mă mâhnește cel mai rău, recunoscu el.

– Din păcate, nu cunosc întreaga poveste, ca să-mi dau seama ce motiv ar avea, el sau străbunica lui, să inventeze așa ceva.

– Poate doar dacă ar urmări să obțină ceva, murmură Anthony.

– Dar ce anume?

– Bani? Dreptul la moștenire?

– Anthony, n-am citit decât primele o sută de pagini, așa că nu pot să îmi dau cu părerea. Totuși, Ari mi se pare un om integru. Nu cred că a venit ca să îți facă necazuri, ci doar să afle mai multe despre trecutul familiei lui.

– În orice caz, chiar dacă urmărea să obțină niște bani, s-a lămurit acum că n-are de unde, zise Anthony posac.

– Din câte mi-a spus, are o afacere profitabilă. Chiar nu cred că a venit ca să stoarcă bani de la tine, Anthony.

– Așa crezi?

Rebecca simți din nou nevoia aproape copilărească a lui Anthony de a primi asigurări din partea ei.

– Așa cred.

– Dacă așa stau lucrurile, spuse Anthony, vizibil mai relaxat, mă tem că n-am fost chiar cea mai ospitalieră gazdă. Aseară mi-a spus că, de mâine, nu mai are cazare. Să-l invit să stea aici până pleacă în India, peste câteva zile?

– Ar fi un gest frumos din partea ta, răspunse Rebecca.

– Dumnezeule! Casa asta n-a mai primit atâția musafiri de ani buni.

– Îți place să ai oameni în preajmă? întrebă ea.

– Cred că da. Deși doamna Trevathan nu e prea încântată. Îți mulțumesc pentru sfat, Rebecca. Mă duc să-l sun pe domnul Malik.

Îi aruncă un zâmbet fugitiv și porni spre casă.

Rebecca o luă înspre parcul din fața conacului Astbury. Voia să își limpezească gândurile și să ia o decizie în privința lui Jack. După doar douăzeci și patru de ore petrecute în compania lui, își amintise

de ce șovăia atât de mult să îi accepte propunerea. În timp ce se plimba peste peluza însorită, printre pâlcurile de castani din parc, realiză că se schimbase enorm în cele două săptămâni petrecute pe domeniul Astbury. Vedea totul mai clar, ca și când spațiul fizic din jurul ei îi reflecta spațiul din minte. Iar adevărul era că seara trecută, când Jack intrase în dormitor beat și drogat, simțise un profund dezgust față de el.

În peisajul de la Astbury, toate gesturile și vorbele lui păreau niște clișee hollywoodiene. În Orașul Deșertăciunilor, comportamentul, aroganța și excesele lui Jack făceau parte din normalitate. Dar în lumea reală, cea în care oamenii obișnuiți își vedeau de viețile lor și se căzneau să supraviețuiască de la o zi la alta, lucrurile stătea cu totul altfel. Oricâte scuze i-ar fi căutat, nu îi putea tolera dependența de droguri și de alcool. Știa din proprie experiență că e un drum fără ieșire.

Nu avea cum să îi accepte propunerea. Ce dacă lumea nu înțelegea? Nu lumea trebuia să trăiască cu el. Rebecca era conștientă că trebuie să îi mărturisească faptul că relația lor nu poate continua dacă nu își schimbă comportamentul. Cel puțin, dacă îi spune acum, cât e încă la Astbury, va fi ferită de scandalul mediatic. Impresarul ei o să-și iasă din minți. Pe de altă parte, Rebecca începea să își dea seama că prea mulți oameni, majoritatea bărbați, îi dirijaseră destinul în ultimii ani. Trebuia să își recâștige independența, oricât de scump ar costa-o.

Poate că refuzul de a se căsători cu el va fi semnalul de alarmă de care avea nevoie Jack pentru a-și înfrunta demonii. Deși nu-și făcea mari iluzii în această privință.

Ridică ochii din pământ și observă că a ajuns într-o zonă a parcului în care nu mai fusese până atunci. În față, ascunsă într-un pâlc de copaci, se vedea o clădire cu aspect de templul grec, ce făcea notă discordantă cu peisajul bucolic englezesc. Se duse spre ea și urcă treptele mărginite de coloane albe. Se aștepta ca ușa masivă să fie încuiată, dar, când apăsă pe clanță, descoperi, mirată, că e deschisă.

Pătrunse în interiorul întunecat și răcoros și o trecu un fior în momentul în care își aminti ceea ce îi spusese Anthony, și anume că strămoșii lui sunt înmormântați într-un cavou din apropiere. Primul instinct fu să iasă de acolo, însă plăcile memoriale din piatră inscripționate cu numele celor care odihneau în spatele lor îi stârniră

curiozitatea. Găsi strămoși ai familiei Astbury încă din secolul al XVI-lea; soți și soții îngropați împreună pe vecie. Ajunse la mormintele mai recente și se opri în dreptul criptei lordului Donald și a lui Lady Violet Astbury.

DONALD CHARLES ASTBURY
n. 1 decembrie 1897 – d. 28 august 1922
la vârsta de 25 de ani

VIOLET ROSE ASTBURY
n. 14 noiembrie 1898 – d. 25 iulie 1922
la vârsta de 23 de ani

O trecu un fior rece pe șira spinării când se uită la data decesului lui Donald Astbury. Murise atât de tânăr... și la doar o lună după Violet. Să fi fost o coincidență? Rebecca ardea de curiozitate să afle. Lângă piatra funerară închinată lui Donald și Violet, era Lady Maud Astbury, care trăise încă treizeci și trei de ani după decesul fiului ei și murise, în 1955, la vârsta de optzeci și trei de ani. Era înmormântată alături de soțul ei, George, decedat în 1911, cu patruzeci și patru de ani înaintea ei. Cea mai recentă piatră memorială aparținea mamei lui Anthony.

DAISY VIOLET ASTBURY
n. 25 iulie 1922 – d. 2 septembrie 1986
la vârsta de 64 de ani

ANTHONY DONALD ASTBURY
n. 20 ianuarie 1952 – d.

Data morții de sub numele lui Anthony nu era încă gravată.

Sub piatră, se afla o vază mare, plină cu trandafiri proaspeți. Rebecca se lăsă în genunchi și îi mirosi, gândindu-se la faptul că tatăl lui Anthony nu era îngropat alături de soția lui, Daisy, ci trupul lui Anthony va odihni, la un moment dat, lângă mama sa. Cutremurată,

Rebecca ieşi din cavou, întrebându-se de ce alesese Anthony, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, să fie îngropat alături de mama lui, şi nu alături de o eventuală soţie.

În timp ce se îndrepta spre casă, îi trecu din nou prin minte ideea că Anthony ar fi homosexual. Ori, poate, nu îl atrăgea nici unul din sexe, şi ştiuse asta dintotdeauna.

Indiferent de înclinaţiile lui sexuale, vizita la cavou îi confirmase un lucru Rebeccăi, şi anume că viaţa e prea scurtă ca să îţi baţi capul cu urmările deciziilor corecte. Când revine de la Londra, îi va spune lui Jack ce hotărâre luase.

Capitolul 29

În dimineața următoare, Rebecca simți aceeași greață deja bine cunoscută și o vagă durere de cap. Înghiți două pastile de ibuprofen cu ceaiul pe care i-l adusese doamna Trevathan și coborî la Machiaj.

– Iar ești palidă, Becks, remarcă James, în timp ce se îndreptau spre salon, unde urmau să filmeze o scenă.

– Nu reușesc să scap de durerea asta de cap, răspunse ea, dar sunt bine.

– Roagă-l pe Steve să cheme doctorul să te consulte. Nu pari deloc în apele tale, scumpo. N-am dreptate?

– Nu le spune nimic, te rog, îi ceru Rebecca. Nu vreau să aibă impresia că sunt vreo americancă ipohondră.

– La cum arăți, mă îndoiesc că ar crede cineva asta, o liniști James. Ești zgribulită toată, deși aici mori de cald.

– Promit să merg la doctor, dacă nu-mi revin.

– Când se întoarce amicul meu Jack de la Londra?

– Nu știu. Am auzit că ați chefuit zdravăn, îi replică ea, pe un ton sarcastic.

– Și încă cum! Logodnicul tău e un tip pe gustul meu. Retrag tot ce-am spus despre actorii de la Hollywood care nu consumă alcool. Pe lângă Jack, eu sunt mic copil, zise James, rânjind.

După masa de prânz, Rebecca era liberă până seara, când actorii erau invitați să ia cina pe terasă, pentru a sărbători ziua de naștere a lui Robert Hope. Coborî la parter și porni instinctiv spre bibliotecă.

Intră, se apropie de șemineu și se uită la portretul lui Violet, atârnat deasupra acestuia.

– Asemănarea e într-adevăr izbitoare, spuse o voce în spatele ei.

Rebecca se răsuci și dădu cu ochii de Ari Malik, care zâmbea din spatele unui fotoliu din piele.

– M-ai speriat. Nu te-am văzut.

– Scuze.

Ari se ridică și veni spre ea. Se opri în dreptul ei și studie tabloul.

– Întrebarea e: ai vreo relație de rudenie cu Violet Astbury?

– Cum i-am spus și lui Anthony, când mi l-a arătat prima oară, părinții mei se trag din Chicago și n-au fost bogați. Așa că, din câte știu eu, n-am nici o legătură de sânge cu ea.

– Oricare-ar fi adevărul, cred că bietul Anthony are impresia că îl bântuie trecutul familiei, oftă Ari.

– Da, am vorbit cu el aseară și mi se pare tulburat de tot ce se întâmplă. Din câte mi-am dat seama, venerează amintirea lui Violet și a mamei lui, Daisy. Te întâlnești cu el azi?

– Cred că da, la un moment dat. Nu l-am văzut deloc de când am ajuns. M-a sunat ieri din senin și m-a invitat să stau aici până când plec în India. Doamna Trevathan nu părea prea încântată când m-a condus la camera mea.

– Ai găsit ce căutai?

– Suficient cât să mă conving că străbunica mea a fost aici și că povestea e în mare parte adevărată. N-am venit aici ca să tulbur apele și înțeleg reținerea lui Anthony de a-mi dezvălui prea multe despre trecutul familiei lui. Cred că se gândește că am vreun motiv ascuns.

– Și așa e?

– Nu, zise Ari, clătinând din cap. Vreau doar să confirm faptul că străbunica mea a fost la conacul Astbury și că fiul ei a murit când era copil, cum scrie pe certificatul de deces.

– Crezi că Anthony știe mai multe decât spune?

– Uneori, așa am impresia. Pe de altă parte, aseară, când am luat cina împreună, mi-a spus că nu poate citi povestea până la capăt, și l-am crezut. A fost o tragedie pentru toți cei implicați, oftă Ari. Chiar

cred că Anthony are dreptate când spune că moartea bunicilor lui, Donald și Violet, a declanșat declinul familiei Astbury.

– Nu cunosc toată povestea, Ari, dar, din cât am citit, bănuiesc că relația Anahitei cu Donald a declanșat tot ce s-a întâmplat ulterior. Am dreptate?

– Da, confirmă Ari.

– Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar e posibil ca între tine și Anthony să existe o relație de rudenie?

– Problema e complicată. Izvorul multor enigme.

– Prima care-mi vine în minte este dacă această posibilă relație de rudenie îți dă dreptul să emiți pretenții asupra proprietății, spuse Rebecca.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, replică Ari, sincer surprins.

– Poate că Anthony s-a gândit. Încearcă să-l liniștești că nu vrei nimic de la el. Ți-a devenit clar că Astbury e viața lui.

– Ai dreptate. Să fiu sincer, Anthony e o enigmă pentru mine.

– E posibil ca subiectul să fie prea dureros pentru el. Așa e trecutul uneori.

– Promit să nu forțez nota. Măcar există câteva piste pe care le pot cerceta de unul singur. Ajunge cât am vorbit despre mine și misterele trecutului. Tu ce mai faci? Merg bine filmările?

– Eu sunt bine, filmările decurg bine. Numai că am avut niște migrene nesuferite de când am venit aici.

– Curios. Ai mai avut și înainte? întrebă Ari, privind-o gânditor.

– Nu, e prima oară. Dar am decis să nu le las să-mi strice șederea în Anglia.

– Logodnicul tău ce mai face?

– E la Londra momentan, să discute cu un regizor despre un film. Ca s-o spun pe-a dreaptă, nu suntem chiar în cel mai fericit moment al relației, oftă ea.

– Parcă ziceai că s-au mai îndreptat lucrurile de când a venit aici?

Rebecca legănă ușor din cap.

– Cred că m-am amăgit. Trebuie să încep să am încredere în mine și să iau singură decizii.

– Ceea ce-ai spus acum seamănă cu un vers dintr-o poezie pe care am citit-o de curând, „Dacă“ de Rudyard Kipling. E preferata mea. O ştii?

– Din păcate, nu, răspunse Rebecca.

– Nu strică s-o citeşti. Ideea poemului este despre a fi sincer cu propria persoană.

– O s-o caut. Trebuie să plec. E aniversarea regizorului şi dă o masă festivă pe terasă. Mă duc să mă pregătesc.

– Eu mă duc să arunc o privire prin cimitir, poate descopăr mormântul fiului Anahitei acolo. Apoi, merg la Exeter, să verific dacă există o înregistrare oficială a decesului.

Se duse spre uşă, şi Rebecca îl urmă.

– Îmi spui şi mie, dacă afli ceva? Ştiu că pare stupid, dar mă simt oarecum implicată în toată povestea asta. Poate şi din cauza asemănării mele izbitoare cu Violet. Străbunica ta a cunoscut-o?

– Aşa se pare, zise Ari, după ce ieşiră din bibliotecă şi se îndreptau spre holul de la intrare. Distracţie frumoasă, Rebecca! Iar, dacă tot nu-ţi trece migrena, consultă un doctor, te rog.

– Aşa o să fac. Mulţumesc.

Ari o urmări cum urcă treptele cu mişcări graţioase. Era lesne de înţeles de ce prezenţa ei îl tulburase atât de mult pe Anthony. Până şi el, un observator din afară, era şocat de asemănarea dintre cele două femei. De asemenea, în ciuda celebrităţii şi a succesului ei, Rebecca emana o fragilitate înnăscută. Ari simţea că soarta o adusese la Astbury, ca să fie un pion nevinovat într-o partidă complicată de şah.

El – şi mai ales Anthony – nu putea trece cu vederea faptul că istoria părea să se repete: Donald şi Anthony, moştenitorii necăsătoriţi ai moşiei Astbury, Violet şi Rebecca, americancele frumoase şi bogate, iar el şi Anahita, veniţi de pe un tărâm îndepărtat şi exotic...

Ari se uită la cupola centrală şi se gândi că, dacă Anahita este într-adevăr acolo sus, printre spiritele despre care spunea că îi îndrumaseră paşii, se uită curioasă la noua generaţie de jucători umani implicaţi în jocul încâlcit al vieţii.

*

Deși înghițise un pumn de pastile, ca să scape de migrenă, Rebecca suportă cu greu cina aniversară din acea seară.

– Ești foarte tăcută, scumpo, remarcă James și o cuprinse de umeri. Nu ți-ai mai revenit?

– Sunt bine, James. Îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți.

– Nebunaticul de Jack se întoarce astă-seară?

– Așa cred, dar n-are cum să ia legătura cu mine la Astbury, ca să-mi spună când ajunge.

– Ar trebui să te simți flatată că ai reușit să-l îmblânzești. În seara aia, când am ieșit la bar, erau femeile grămadă pe el, dar nici nu le băga în seamă. Te iubește mult, scumpo, crede-mă.

– Ești sigur?

– Mai mult ca sigur! spuse James și sorbi din șampanie. Eu ar trebui să găsesc o femeie tare de tot, ca să mă convingă să renunț la burlăcie.

– O s-o iau ca pe un compliment, zise Rebecca. Mă retrag discret și mă duc să mă culc. Ne vedem mâine-dimineață.

În timp ce urca treptele, în zgomotul hohotelor de râs de pe terasă, Rebecca se gândi la remarcele lui James. Probabil că Jack o iubea, probabil că era pregătit să respingă avansurile altor femei – deocamdată –, dar nu îi putea trece cu vederea problemele, dacă el continua să le nege.

Sau era ea prea severă cu el?

Pentru că se simțea prea rău ca să-și mai bată capul cu asta, dar nici nu voia să renunțe la hotărârea de a purta o discuție serioasă cu el, Rebecca se dezbrăcă și se trânti pe pat. Sorbi din ceaiul călduț de mușețel pe care i-l lăsase doamna Trevathan, se uită la ceas și se întrebă pe unde o fi umblând Jack. Stinse lumina, sperând să nu mai vină în seara aceea, ca să nu îi tulbure somnul.

Era trecut de miezul nopții, când Jack intră în dormitor.

– Bună, iubito!

Se duse vesel spre ea, o sărută și o strânse în brațe. Duhnea a băutură, iar Rebecca, deja îngrețoșată, își feri fața de el.

– Te simți bine, Becks? Ești foarte palidă.

– M-a apucat iar migrena. Și, din cauza ei, am o senzație de greață. O să merg la doctor, dacă nu-mi trece până mâine.

– Foarte bine, spuse Jack, aşezându-se pe marginea patului şi ţinând-o de mână. Biata de tine, gânguri el. Te-oi fi lăsat gravidă?

– Nu, Jack. Ştii bine că iau anticoncepţionale.

– Ştiu, dar n-ar fi grozav? Ar ieşi cel mai frumos copil din lume. Jur că nu mă deranjează deloc dacă eşti gravidă. Absolut deloc. Ar fi şi timpul să fiu tătic.

– Jack, sunt aproape sută la sută sigură că nu sunt însărcinată, răspunse Rebecca obosită. Cum a fost la întâlnire?

– Excelent. M-am înţeles de minune cu regizorul. Pe urmă am ieşit să luăm prânzul şi să socializăm ca băieţii, cum ai zice tu, explică el, zâmbind la amintirea acelor momente.

– Când afli ceva despre rol?

– Zilele astea. Mă duc să fac o baie în vechitura aia de cadă, dacă nu există duş în casa asta. Ciudat loc mai e şi ăsta, adăugă şi o sărută pe nas. Relaxează-te până mă întorc.

Rebecca încuviinţă din cap şi închise ochii. Jack îşi luă trusa de toaletă şi ieşi din cameră.

Un sfert de oră mai târziu, se întoarse şi urcă în pat, lângă ea.

– Eşti în stare să încercăm să facem un copil astă-seară? şopti el şi dădu să o prindă în braţe.

– Nu, Jack, chiar mă simt rău. Lasă-mă să dorm, te rog.

– Nesuferito.

Când se aplecă peste ea, să o sărute, Rebecca observă cu oroare o urmă de praf alb în nara lui.

– N-ai de ce să te superi, scumpo. Gândeşte-te că sunt în pat cu femeia căreia vor să i-o tragă toţi bărbaţii din lumea occidentală, de frumoasă ce e. Nu-i de mirare că mă excit.

– Te rog! Mă simt rău şi vreau să dorm.

– Scuze, spuse el, ofensat, în momentul în care Rebecca se îndepărtă de el şi stinse lumina.

Dimineaţă, Rebecca îl rugă pe Steve să cheme un doctor. Ca să nu o găsească în pat, lângă logodnicul căzut în nesimţire după drogurile şi alcoolul pe care le consumase, Rebecca coborî la parter şi îl aşteptă în salon.

Douăzeci de minute mai târziu, Steve intră în cameră, însoțit de un bărbat înalt, între două vârste, cu o valijoară în mână.

– Vă las să discutați, spuse Steve din ușă.

Doctorul veni spre ea și luă loc.

– Bună dimineața, domnișoară Bradley! Sunt doctorul Trefusis. Ce anume vă supără?

Rebecca îi descrise simptomele, și medicul îi făcu un control amănunțit.

– Bun, spuse el la final. Aveți pulsul mai mare decât e normal și tensiunea crescută. Dar astea pot fi și din cauza stresului, mai ales când ești nevoit să apelezi la serviciile unui doctor pe care nu îl cunoști, adăugă, zâmbind.

– E inexplicabil. Nu mă îmbolnăvesc aproape niciodată.

– Din păcate, suntem oameni, și mai avem și astfel de neplăceri. Aș vrea să îmi dați o probă de urină și să vă fac niște analize de sânge, ca să elimin o parte din cauze. Nu vă faceți griji, domnișoară Bradley. Mai mult ca sigur ați contractat un virus. Nu aveți febră, dar asta poate fi și pentru că ați luat ibuprofen mai devreme.

Rebecca se duse la baie cu urocultorul și făcu ce îi ceruse medicul, după care întoarse capul, ca să nu vadă când îi introduce acul în venă. Imaginea acestuia îi trezea amintiri despre mama ei.

– Gata. Am terminat. Aveți aici numărul meu de mobil, în caz că vă simțiți mai rău. Vă contactez imediat ce aflu rezultatele. E posibil să dureze câteva zile, așa că nu vă impacientați. Până atunci, vă recomand odihnă la pat. Hidratați-vă bine, luați în continuare ibuprofen și vedem dacă vă mai reveniți.

– Odihnă la pat? N-am cum! Am un program de filmări încărcat în următoarele două zile. Nu vreau să-i țin pe toți pe loc, domnule doctor, zise Rebecca, îngrozită.

– Boala nu ține cont de programul nostru, domnișoară Bradley. Sunteți prea slăbită ca să munciți acum. De ce nu vorbiți cu băiatul care m-a condus? Doctorul își închise geanta și porni spre ușă, după care se opri brusc. E posibil să fiți însărcinată?

– Iau anticoncepționale.

– Chiar şi aşa, o să facem şi un test de sarcină din proba de urină pe care mi-ai dat-o, ca să fim siguri. La revedere, domnişoară Bradley!

Rebecca se lăsă pe speteaza canapelei, simţindu-se bolnavă *şi* vinovată că e bolnavă. Ar fi vrut să urce în dormitor, să tragă draperiile la ferestre şi să se culce. Dar nu putea să dea ochii cu Jack tocmai acum, când era atât de vulnerabilă.

Zece minute mai târziu, îşi făcu apariţia Steve.

– S-a rezolvat, scumpo. Am vorbit cu Robert şi reprogramăm scenele pe care trebuia să le filmezi, ca să ai câteva zile de odihnă.

– Îmi pare aşa rău, Steve. Mi-e şi jenă că vă fac atâtea probleme.

– Nu fii paranoică. Toată lumea te iubeşte şi s-a convins că eşti serioasă şi muncitoare. Ne pare rău că te simţi rău. Dar să sperăm că, după câteva zile de repaus, te pui pe picioare.

– Mulţumesc, zise ea recunoscătoare.

– Du-te în camera ta şi trage un pui de somn, o sfătui Steve.

– Jack încă doarme. S-a întors epuizat de la Londra. Mai stau aici până se trezeşte.

– Cum doreşti, zise Steve, aruncându-i o privire nedumerită. Dar tu eşti prioritatea noastră şi tu ai nevoie de odihnă. O întreb pe doamna Trevathan dacă are o cameră liberă pe care s-o foloseşti între timp.

Rebecca se foi stânjenită după plecarea lui. Îi venea să intre în pământ de ruşine pentru că e prea bolnavă ca să lucreze şi le adusese pe cap un iubit care dormea buştean în dormitorul ei.

– Bună, drăguţă, zise doamna Trevathan, intrând în salon după câteva minute, cu o expresie compătimitoare pe chip. Cum te mai simţi?

– Groaznic, mărturisi Rebecca, pierzându-şi orice urmă de tărie în faţa acelei figuri materne.

O podidiră lacrimile şi se şterse iute la ochi.

– Gata, linişteşte-te, zise doamna Trevathan şi îi strânse mâna cu blândeţe. Steve mi-a explicat care e situaţia, aşa că ţi-am pregătit alt dormitor în care să stai între timp.

O jumătate de oră mai târziu, Rebecca stătea întinsă pe un imens pat cu baldachin, în vreme ce doamna Trevathan se fâţâia pe uşă, ca să îi aducă apă, ceai, pâine prăjită şi câteva reviste pe care să le răsfoiască.

– Cred că apari şi tu în câteva, zise ea glumeaţă când i le dădu.

– E superb dormitorul ăsta. Presupun că a fost renovat, spuse Rebecca, cu un zâmbet abătut.

– Este, într-adevăr. A fost apartamentul lui Lady Violet, și nu știu să-l fi folosit cineva în cei patruzeci de ani de când lucrez aici. Înălțimea Sa mi-a sugerat să te aduc aici când l-am întrebat unde să te cazez, azi-dimineață. Are cea mai frumoasă priveliște spre grădină și spre mlaștini și e singurul dormitor cu baie proprie. În partea aia, mai sunt un salon și o garderobă, explică ea și arătă spre o ușă.

– Spuneți-i lui Anthony că îi mulțumesc din suflet. Promit că stau aici doar până când se trezește Jack.

– Eu zic să rămâi până te înzdrăvenești. Încearcă să dormi puțin, scumpo.

– Vă mulțumesc că sunteți atât de bună cu mine.

– N-ai pentru ce. Doar asta mi-e meseria, spuse doamna Trevathan, zâmbind, și ieși din cameră.

Când se trezi mai târziu, Rebecca se simțea puțin mai bine. Se ridică în capul oaselor și bău ceaiul pe care i-l adusese doamna Trevathan. Pentru prima dată, studie cu atenție detaliile din cameră. Era greu de crezut că stătuse nelocuită atâția ani. Totul era imaculat – până și plintele păreau proaspăt vopsite. Ochii îi căzură pe măsuța lustruită de toaletă, în stil Art Deco, pe care observă sticluțe de parfum, o perie și un șirag de mărgele agățat de oglinda cu trei laturi. Se ridică din pat, se duse la ea, luă o sticluță și o apropie de nas. Realiză cu o tresărire că e un miros cunoscut... același parfum discret și floral pe care îl simțise în camera ei în câteva nopți.

Se duse desculță spre ușa cea mai apropiată și intră într-o baie. Instalația imaculată o luă prin surprindere. Cada era veche, dar fără semnele de uzură care predominau în restul casei. Pe unul dintre pereți se întindeau câteva șifoniere cu oglinzi. Rebecca deschise unul și rămase uluită la vederea numărului impresionant de haine superbe, puse la păstrare în saci transparenți.

– Hainele lui Violet, murmură ea.

Închise repede șifonierul, se întoarse în dormitor și se duse la cealaltă ușă. Dincolo de ea, se afla un salon micuț, dar elegant, complet mobilat. Pe un birou, erau înșirate fotografii în rame de argint. Văzu

chipul lui Violet – chipul ei – uitându-se la ea. Lângă ea, stătea un tânăr chipeș, gătit în ținută de seară; nu putea fi decât Donald, bunicul lui Anthony.

O altă ușă dădea într-o cămăruță mai austeră – o cameră de bărbat, lipsită de podoabele feminine. Își dădu seama că trebuie să fi fost garderoba lui Donald. Observă patul îngust, din lemn, un șifonier de mahon, o comodă și o bibliotecă ticsită de cărți. Rebecca se uită la titlurile de pe etajere; includeau o tematică foarte variată, de la cărți pentru copii până la romanele lui Thomas Hardy. Una în special îi atrase atenția: pe cotorul volumului gros, din piele maro, stătea scris cu litere aurii Rudyard Kipling – „Dacă". Amintindu-și de discuția pe care o purtase cu Ari, cu o zi înainte, trase tomul cu grijă de pe raft. Pe prima copertă era tipărită o emblemă aurie, realizată cu mare finețe. Se așeză pe pat și deschise cartea. Pe coperta interioară, se întrezăreau câteva rânduri decolorate, scrise cu cerneală.

Crăciunul 1910

Dragul meu Donald, am primit acest dar deosebit de la însuși Înălțimea Sa, maharajahul de Cooch Behar, când am revenit în Anglia, după cinci ani petrecuți acolo, în calitate de guvernator. A comandat-o special pentru mine, știind că Rudyard Kipling este autorul și poetul meu preferat. Pe prima pagină, vei găsi o poezie scrisă de mână, dar este, de fapt, un jurnal.

Folosește-l cum vei considera de cuviință.

Tatăl tău devotat,
George

Rebecca își aminti că citise pe placa memorială din cavou că George Astbury murise la doar câteva săptămâni după aceasta, în ianuarie 1911.

Dădu prima pagină îngălbenită și găsi poezia, scrisă de mână, exact cum precizase tatăl lui Donald, încadrată de rafinate ornamente

aurii. Citi repede versurile și își dădu seama că nu există un ultim dar mai emoționant de la un tată pentru fiul său.

Cuvintele, chiar și după o sută de ani, o făceau până și pe ea să se simtă puternică și încrezătoare. Se ridică și dădu să pună cartea la loc pe raft, când o pată de cerneală pe marginea uneia dintre paginile următoare o făcu să răsfoiască mai departe.

Luă loc din nou și citi prima însemnare, scrisă într-o caligrafie desăvârșită.

Ianuarie 1911

Tata a murit acum patru zile. Am primit vestea la școală și m-am întors acasă, ca să particip la înmormântare. Mama stă mai mult în capelă și insistă să mergem și noi cu ea. Sincer să fiu, în momentul acesta, mi-am cam pierdut credința în EL, dar voi face tot ce îmi stă în putință ca să îi alin durerea. Selina este la fel de mâhnită. Înțeleg că acum eu sunt bărbatul în casă și trebuie să dau dovadă de curaj și putere. Îmi e nespus de dor de tine, tată, și nu știu cum să le consolez pe femei.

Restul paginii era goală, dar, când răsfoi mai departe, Rebecca văzu că jurnalul reîncepea în 1912 și continua cu însemnări sporadice timp de trei ani, și era reluat, de data aceasta cu mai mare seriozitate, în februarie 1919, adică la scurt timp după încheierea Primului Război Mondial.

Rebecca auzi că o strigă cineva. Puse fără tragere de inimă jurnalul pe raft și se întoarse repede în dormitor.

– Cum te mai simți, drăguță? o întrebă doamna Trevathan, care tocmai intrase în cameră.

– Ceva mai bine.

– Mă bucur că ți-a mai revenit culoarea în obraji. S-a trezit Jack și vrea să vorbească cu tine. I-am zis că dormi. Am venit să te întreb dacă ești în dispoziția necesară să primești musafiri.

Se citea compătimirea pe chipul doamnei Trevathan.

– Nu mă simt în stare, răspunse cu sinceritate Rebecca.

– Vrei să-i găsesc o ocupaţie până mâine? Mă gândeam să-i sugerez să meargă la hotelul din Ashburton mai târziu, cu prietenul lui, actorul. Că tot veni vorba, domnul James a întrebat ce mai faci şi îţi transmite multă sănătate.

– Sunteţi foarte amabilă. Dar dacă Jack iese în oraş cu James, o să se întoarcă târziu. Şi...

– Ştiu, scumpo, ştiu. Stai liniştită, că mă ocup eu de el.

– Dacă vă face probleme, trimiteţi-l la mine, vă rog.

– Am avut de-a face la viaţa mea cu unii mai răi decât prietenul tău, i-o reteză menajera. Ţi-am adus ceva de mâncare pentru diseară, apă din belşug şi un pahar cu lapte cald, la insistenţele Înălţimii Sale. Îţi transmite salutări şi îţi urează însănătoşire grabnică. Ah, era să uit. Domnul indian care stă acum la noi a întrebat de tine şi voia să te vadă, adăugă. Te las şi mă duc să mă asigur că nu te deranjează nici unul din admiratorii tăi, spuse doamna Trevathan, cu un licăr în ochi. Dacă ai nevoie de ceva, sună din clopoţelul de lângă pat.

Rebecca se uită la el.

– Mai funcţionează?

– Bineînţeles că funcţionează, zise doamna Trevathan. Fă o baie fierbinte şi culcă-te devreme. O să-ţi aduc câte ceva din celălalt dormitor.

– Aşa o să fac. Aveţi dreptate, am nevoie de linişte.

– Ştiu, scumpo, se vede pe tine. Lasă totul în seama mea.

Rebecca se duse instinctiv spre doamna Trevathan şi o strânse în braţe.

– Mulţumesc.

Vizibil surprinsă şi jenată de acea efuziune sentimentală, doamna Trevathan se smulse repede din braţele Rebeccăi şi se duse spre uşă.

– Noapte bună, scumpo! Somn uşor.

– Sper să dorm bine.

Liniştită că Jack nu va da buzna peste ea, Rebecca făcu o baie, după care luă jurnalul cu coperte din piele din garderoba lui Donald. Urcă în pat şi se duse la însemnările postbelice. Prima pomenea despre „A“, care se îmbarcase pe un vapor cu destinaţia India.

Nu poate fi decât Anahita, îşi zise Rebecca.

Dacă la ea se referea Donald însemna că volumul acela aparent inofensiv, care stătuse neobservat în bibliotecă atâtea zeci de ani, era dovada de care avea nevoie Ari pentru a confirma povestea Anahitei.

După ce mai citi două însemnări, Rebecca se convinse că „A" *era* Anahita. Ridică ochii și zâmbi ironic spre cer.

– Tu ne-ai adus pe amândoi aici, Anni, și, până la urmă, am găsit-o, șopti Rebecca și se așeză mai comod, lăsând cuvintele lui Donald să o transporte în trecut...

Donald

februarie 1919

Capitolul 30

1 februarie

Am coborât azi de pe vaporul care o va duce în India. Nu am cuvinte să exprim ce durere simt. Este atât de minunată, în toate privinţele – atât de caldă şi înţeleaptă, cu totul diferită de fetele pe care le-am cunoscut. Nu ştiu cum voi rezista fără ea în următoarele săptămâni. Mâine trebuie să mă întorc la Astbury şi să îi explic mamei că trebuie să vindem proprietatea. Sincer să fiu, mi-e groază de reacţia ei.

19 februarie

Sunt la Astbury. Mama refuză în continuare să iasă din cameră, susţinând că suferă de o boală fatală, însă doctorul nu a reuşit să descopere nici o cauză fiziologică. Toată casa ştie că e prost dispusă din cauza căsătoriei Selinei cu Henri. Am primit o telegramă frumoasă de la A, care a împlinit nouăsprezece ani acum trei zile, la bordul navei. Cuvintele ei tandre îmi dau puterea de a merge mai departe. Peste două săptămâni va ajunge la Calcutta. Nu-mi rămâne decât să sper că se va întoarce cât mai curând. I-am trimis o telegramă şi i-am spus cât de mult o iubesc. Nu ştiu dacă e de acord sau nu, dar astăzi sunt hotărât să îi spun adevărul mamei. Nu mai putem continua aşa.

Donald îşi luă inima în dinţi şi bătu la uşa dormitorului mamei sale. Auzi un zăngănit de farfurii, apoi un „Intră!“ anemic.

– Bună, mamă! Nu vrei să trag puțin draperiile? E așa beznă aici, că nici nu te văd.

– Dacă ții neapărat, trage-le, dar mă deranjează lumina la ochi, răspunse Maud, cu voce tremurândă.

Donald trase una din draperii, după care se duse spre mama lui.

– Pot să iau loc?

– Trage-ți un scaun mai aproape de mine, zise ea și îi făcu un semn chinuit, abia ridicând degetul de pe cearșaf.

Donald se conformă.

– Cum te mai simți?

– Rău.

– Măcar ți-a mai revenit culoarea în obraji.

– Ți se pare, datorită fardului cu care am rugat-o pe Bessie să-mi dea pe obraji azi-dimineață, răspunse tăios Maud. Din zi în zi, mă simt tot mai rău.

Donald trase aer în piept.

– Mamă, înțeleg că nu ești în apele tale, dar avem lucruri importante de discutat.

– Ca de pildă, nunta surorii tale cu franțuzoiul ăla nesuferit? Taică-tu s-ar răsuci în mormânt, dacă ar ști.

Donald se duse cu gândul la tatăl lui, atât de cald și de iubitor, și își dădu seama cât de fericit ar fi fost să știe că Selina a găsit un bărbat alături de care să își trăiască viața, după tragedia suferită.

– Ce-a fost a fost, mamă, și nici unul dintre noi nu mai poate schimba ceva. Selina e femeie în toată firea și poate să ia singură decizii.

– Dacă nu ești de acord, de ce te duci la nunta lor rușinoasă? îi replică Maud. Nimeni din lumea bună a Londrei nu merge.

– E sora mea, mamă. Mai mult decât atât, Henri mi-e chiar simpatic. Cred că o iubește sincer pe Selina și va avea grijă de ea și de Eleanor.

– Atunci, ce dorești să discuți cu mine? spuse Maud, schimbând subiectul.

Donald se îmbărbătă, ca să îi poată spune tot ce avea de spus.

– Mamă, situația financiară a proprietății e dezastruoasă și, dacă nu luăm măsuri cât mai curând, casa o să se năruie. Nu e exclus să ne-o ia banca, ținând cont de datoriile pe care le avem.

Profitând de tăcerea mamei, Donald continuă.

– Oricât de tragic ar părea, singura soluție e să o vindem. Mă rog să găsesc un cumpărător destul de bogat, care să-i vadă potențialul și să investească în ea.

În clipa aceea, ochii lui Maud se ațintiră asupra fiului ei. Chiar și în lumina difuză, Donald deslușI privirea oripilată din ei.

– Vrei *să vinzi* conacul Astbury?

Maud lăsă capul pe spate și pufni în râs.

– Donald, nu neg că are nevoie de renovări, dar mi se pare că exagerezi. Nu putem s-o vindem. E în familia noastră de la 1600!

– Toată luna trecută, nu am făcut altceva decât să discut cu bancherii, cu contabilul și cu administratorul moșiei, și toți mi-au spus același lucru. Proprietatea e în faliment și nu mai există cale de redresare. Îmi pare rău, dar asta e situația.

– Donald, strigă Maud, uitând brusc de boala necruțătoare, pot să trec cu vederea multe lucruri, dar nu voi accepta niciodată să vindem moșia Astbury.

– Mamă, spuse Donald, străduindu-se să își păstreze calmul, adu-ți aminte că, acum trei luni, când am devenit major, toată moștenirea a trecut pe numele meu. Prin urmare, eu decid ce e mai bine să facem. Oricât de tristă sau de neplăcută ar fi această situație pentru toată lumea, trebuie să vindem casa. Sau putem aștepta portăreii să ne scoată afară cu forța.

La auzul acelor cuvinte, Maud se prăbuși pe pernă și duse mâinile la inimă.

– Cum poți fi atât de crud? Sunt femeie bolnavă și tu vii să mă mâhnești cu o asemenea veste? Mă doare în piept. Cheam-o pe Bessie, cheamă doctorul...

Donald se uită la ea și văzu că se albise la față.

– Mamă, n-am vrut să te supăr, dar chiar nu avem încotro.

Maud gâfâia și se căznea să își recapete răsuflarea. Donald se ridică de pe scaun.

– Mă duc să-l chem pe doctorul Trefusis. Iartă-mă că te-am tulburat atât de tare.

Oftă şi ieşi din cameră.

Doctorul Trefusis veni de îndată. O examină pe Maud şi îl găsi pe Donald, care aştepta înfrigurat afară.

– A făcut un fel de criză nervoasă. I-am dat un somnifer şi vin mâine-dimineaţă, să văd cum se mai simte. Spre binele tuturor, zise el apăsat, vă sfătuiesc să nu mai aduceţi vorba despre ce i-aţi spus mai devreme.

10 martie

Am primit o telegramă de la A, ca să mă înştiinţeze că a ajuns cu bine în India şi se îndreaptă spre Palatul din Cooch Behar. Mama refuză în continuare să iasă din cameră şi nici nu mă primeşte la ea, aşa că mă învârt prin casă, într-o stare permanentă de nelinişte şi deznădejde. Ca să mă alin, am stat toată după-amiaza şi am scris o scrisoare lungă, pe care să i-o trimit lui A la Palatul din Cooch Behar. Atmosfera sumbră care s-a instalat la conacul Astbury e apăsătoare. Servitorii miros întotdeauna primii necazurile, şi cred că şi-au dat seama că se petrece ceva. Azi-dimineaţă, am chemat un agent imobiliar să evalueze proprietatea. Ne alegem cu o nimica toată, ţinând cont ce se află pe ea. Dar măcar îmi ajung banii să achit datoria şi să cumpăr o căsuţă la ţară, pentru mine şi A. Şi, bineînţeles, una pentru mama.

Veni şi luna aprilie, şi Donald întâmpină cu bucurie zilele însorite de primăvară care readuseră la viaţă grădina şi făcură ca grozamele din mlaştini să se umple de flori galbene. Într-o dimineaţă însă, tocmai când o scotea pe Glory din grajd, îl cuprinse o spaimă apăsătoare. Nu primise nici o veste de la Anni de aproape o lună, de când sosise la Palatul din Cooch Behar. Îi dădu pinteni lui Glory să iuţească pasul şi, în timp ce galopa peste mlaştini, mici demoni începură să îi zdruncine încrederea.

Să fi cunoscut pe altcineva în India? În fond, era o femeie frumoasă şi realizată – nu prinţesă, dar aristocrată şi înzestrată cu o

grație și inteligență cărora nici un bărbat nu le-ar putea rezista. El era lord englez, dar unul scăpătat, și, după ce vindea conacul Astbury, rămânea fără regat.

În ultimele luni, Donald începuse să înțeleagă că educația primită îl învățase doar cum să devină membru al nobilimii și să își conducă moșia și angajații. Dacă nu revenea în armată – idee care îl îngrozea –, ce se alegea de viața lui, după vânzarea proprietății? Descălecă lângă pârâul pe marginea căruia stătuse împreună cu Anni și vorbiseră în acea primă vară, și se întinse pe iarbă, ca să se gândească în liniște.

După experiența pe front, o viață de huzur și fără un țel îi părea de prisos. În afară de asta, se simțea vinovat – vinovat, pentru că *el* era cel care avea să șteargă secolele de istorie ale seminției Astbury pe domeniul Astbury. Își frământă din nou mintea în căutarea unei idei de a salva conacul Astbury, dar nu îi venea nici una fezabilă. Știa că, dacă există o soluție, nu va ezita să recurgă la ea, nu doar de dragul istoriei familiei, ci pentru că astfel ar face ceva cu adevărat util, asigurându-le traiul celor aproximativ două sute de angajați din zonă și arendași – dar mai ales mamei lui, care, în ciuda prefăcătoriilor din ultima vreme, era realmente dărâmată la gândul de a-și părăsi casa.

Donald se ridică și încălecă pe Glory. Încercă să se convingă că trebuie să își accepte soarta și să se concentreze pe clădirea unui viitor alături de Anni și astfel să descopere un nou țel în viață.

15 mai

Ieri (în sfârșit) mama a ieșit din dormitor. Dar au trecut zece săptămâni, și încă nu am primit nici o veste de la A. Am trimis nenumărate scrisori la adresa pe care mi-a dat-o, dar nu am primit nici un răspuns. Unde o fi? Nu m-am simțit niciodată mai deprimat. Poate că m-a uitat. Poate că și ea, ca prietena ei, Indira, a cunoscut un prinț indian și a fugit cu el în lume...

Donald aruncă stiloul, se ridică și privi mohorât pe fereastra dormitorului. Soarele strălucea pe cer și era o zi splendidă, dar nu se putea bucura de ea. Prin minte îi treceau doar gânduri sumbre despre Anni și motivele pentru care nu îi răspundea. Ori poate,

își zise, scrisorile ei nu ajunseseră la el. Se știa cât de greu circula corespondența între Anglia și India. Dar își dădea seama că nu își va găsi liniștea până când nu va primi veşti de la ea.

Coborî la micul dejun și își văzu mama devorând o porție zdravănă de ouă cu șuncă.

– Mă bucur că te-ai mai înzdrăvenit, zise el, silindu-se să zâmbească.

– Știi că nu-mi prieşte iarna. Dar se apropie vara și avem multe de făcut.

– Serios? întrebă Donald, neînțelegând la ce se referă.

– Da, răspunse Maud și îi întinse o scrisoare. Câțiva prieteni vechi de-ai tatălui tău m-au anunțat că ar vrea să vină în vizită. Îți dai seama că nu aveam cum să-i refuz.

Donald citi în grabă scrisoarea expediată de la New York.

– Scrie aici că ajung peste șapte săptămâni. Cine e familia Drumner?

– Ralph Drumner este capul celei mai vechi, dar și al celei mai bogate familii din New York. Are propria bancă, iar, din câte-mi amintesc, soția lui, Sissy, e o femeie încântătoare. Au și o fiică, Violet, care e cam de-o seamă cu tine. Din câte-am înțeles, face un tur al Europei, dar va veni și ea aici la un moment dat.

Pe Donald îl miră entuziasmul ei. În opinia lui Maud, majoritatea americanilor erau „banali".

– Să sperăm că îi putem găzdui. Dar mă bucur să văd că vizita unor vechi prieteni te-a mai înveselit.

– Chiar așa e, zise Maud, zâmbindu-i larg fiului ei.

Era atât de bine dispusă, încât Donald se încumetă să aducă în discuție problema Selinei.

– Dacă tot ne vin musafiri, poate o lași și pe Selina să ne facă o vizită. Micuței Eleanor îi e dor de bunica ei și de Astbury.

– Știi prea bine, Donald, că atât timp cât e măritată cu bărbatul ăla, Selina nu are ce căuta în această casă. E clar?

Donald oftă, conștient că, în calitate de lord Astbury și de moștenitor legal al proprietății, putea să treacă peste decizia ei și să își invite sora în vizită oricând dorea. Totuși, gândul de a-și supăra

mama din nou, tocmai acum când își regăsise buna dispoziției, era greu de suportat.

9 iunie

Am fost la Londra, să mai port o discuție cu administratorul bancar. Veștile proaste se țin lanț – suntem presați de timp și trebuie să scot proprietatea la mezat cât mai curând cu putință. Am trecut și pe la Spitalul Londra din Whitechapel, să vorbesc cu sora-șefă a lui Anni, dar și ea mi-a spus că nu știe nimic de ea. M-am văzut în fugă cu Selina, care mi-a zis că s-a întâlnit cu Indira și cu proaspătul ei soț în sudul Franței. Știam de la Anni că Indira urma să vină direct în Anglia, după ce pleca de la Paris, în mai. Sunt foarte îngrijorat. Ce mă fac fără ea?

14 iulie

Ralph Drumner și soția lui, Sissy, au ajuns la Astbury acum o săptămână. Par oameni cumsecade și, în ciuda aspectului dărăpănat al casei, sunt încântați să locuiască într-un conac adevărat și în compania unui lord englez. La sosire, Sissy a făcut o reverență în fața mea! Cred că Ralph Drumner e mult mai viclean decât vrea să dea impresia. Se vede că e putred de bogat; Sissy se îmbracă după ultima modă de la Paris și e plină de diamante. Au venit pentru două luni, „să bată Anglia", cum spun ei, iar mâine ni se alătură și fiica lor, Violet. Încă nu am primit nici o scrisoare de la A. Simt un sloi de gheață în suflet, căci nu deduc decât un singur motiv pentru care nu ar vrea să mă contacteze.

– Familia Drumner se întoarce la trei și jumătate, ca să luăm ceaiul împreună, anunță Maud. Ar fi frumos să-l servim pe terasă. Știai că s-au dus la Londra, să își ia fiica? A venit aseară de la Paris.

– Da, mamă, răspunse Donald absent, în timp ce serveau micul dejun.

– Dacă tot sunteți de vârste apropiate, ar fi frumos să ni te alături și tu și să te întreții cu ea.

Donald împături ziarul *The Times* și se ridică de la masă.

– Stai liniștită, o să-mi fac o intrare regală.

După-amiază, Donald încălecă pe cal și porni să viziteze proprietatea. Arendașii pe care îi vizita în sfârșit păreau mulțumiți, căci vremea prielnică le adusese o recoltă îmbelșugată de grâu, pe care aveau să îl secere în săptămânile următoare. Își imaginau că vestea îl va bucura; nici prin cap nu le trecea ce soartă crudă îi aștepta.

Reușise să găsească un potențial cumpărător. Domnul Kinghorn, originar din Cornwall, era un afacerist care se îmbogățise în timpul războiului de pe urma vânzării de staniu. Părea om de treabă și era nerăbdător să avanseze pe scara socială prin cumpărarea conacului Astbury. Îl achiziționa la un preț derizoriu, fiindcă nu avea concurență în acei ani de criză postbelică. Donald nu bătuse încă palma cu el. Cel puțin, se consolă el, după ce lăsă iapa în seama grăjdarului și mergea către casă, știa că moșia va fi administrată mult mai eficient de către noul proprietar.

Când intră în grădină și își văzu mama luând ceaiul pe terasă, împreună cu familia Drumner, își dădu seama că întârziase. Prefera să se afișeze în ținuta de călărie decât să își înfurie mama și mai rău. În timp ce urca treptele, îi atrase atenția tânăra de la masă. Ca bărbat, îi remarcă imediat frumusețea. Corpul suplu era înveșmântat într-o rochie elegantă de ceai, iar părul blond era tuns într-un bob modern. Când se apropie, îi observă ochii căprui, strălucitori și buzele perfect conturate așezate pe un chip palid, cu o piele imaculată.

– Bună ziua, îi salută el, când ajunse la masă. Mamă, Ralph, Sissy, îmi cer scuze pentru întârziere. Domnișoară Drumner, adăugă, întorcându-se spre tânără, bine ați venit la Astbury! Îmi permiteți să vă spun Violet?

– Chiar vă rog, răspunse ea zâmbitoare, dezvelindu-și dantura perfectă.

– Mă bucur să te cunosc, spuse Donald și luă loc pe scaun, în timp ce servitoarea îi turnă o ceașcă de ceai. Cum a fost drumul până aici?

– Foarte plăcut, răspunse Violet. E prima oară când ies din Londra. Toate balurile la care am fost la începutul verii s-au ținut în oraș.

– Și mai trebuie amintit faptul că Violet și-a făcut oficial intrarea în societatea newyorkeză anul trecut, anunță Sissy.

– Într-adevăr, întări Maud, ridicând aproape imperceptibil din sprâncene.

– Ți-a plăcut sezonul de baluri de la noi?

– O, da, enorm! Am cunoscut atâția oameni interesanți. Sunt îndrăgostită de Anglia, spuse Violet, pe un ton vesel.

– Violet a fost senzația sezonului londonez, adăugă Ralph. Au curtat-o o mulțime de tineri. N-are sens să negi, Violet.

– Termină, tată, spuse ea, îmbujorându-se. Toate fetele au fost admirate.

– Ți-a furat ochii vreun băiat, în mod special? întrebă Maud.

– Sunt prea tânără ca să mă gândesc la măritiș deocamdată, răspunse Violet cu diplomație.

– Călărești, Violet? întrebă Donald, ca să schimbe subiectul.

– Da, chiar des, prin Central Park, iar la casa de vară din Newport am calul meu.

– Înseamnă că nu ai nimic împotrivă să faci o plimbare cu mine prin mlaștini, cât mai stai aici?

– Mi-ar face mare plăcere, Donald.

24 iulie

Azi-dimineață, am făcut din nou o plimbare călare, împreună cu V. Are o tehnică excelentă, dar călărește ca o fată, în timp ce A călărea ca un bărbat. Dar trebuie să recunosc că e drăguță, isteață și educată, iar bucuria cu care privește șederea în Anglia mă amuză. E și foarte simpatică și uneori o privesc și mă gândesc cât de mult se deosebesc pielea ei albă și părul blond de exotismul și senzualitatea lui A. Din fericire, prezența ei m-a ajutat să mai uit de A, căci degajă o energie molipsitoare.

Donald observă că, de două săptămâni, îi mai revenise elanul. Cu entuziasmul tipic american, familia Drumner reușise să înseninеze atmosfera sumbră care domnea la conacul Astbury în ultima perioadă. Mama lui își regăsise energia și invitase, cu câteva zile înainte, câțiva nobili din zonă la un dineu, cum nu mai dăduseră de mult timp. Până și servitorii păreau sincer fericiți să muncească mai mult din

pricina musafirilor. Cameristele forfoteau pe scări, ca să pregătească baia celor două americance şi să se ocupe de garderoba lor enormă. Holul de-a lungul căruia se aflau dormitoarele de oaspeţi era învăluit în permanenţă în parfumul lui Violet, delicat şi văratic, exact ca ea.

Feţele lor luminoase îl întâmpinară în dimineaţa aceea, la micul dejun, când Ralph le dezvălui planul său de a „arunca o privire prin Cornwall", câteva zile.

– Mamă, zise Violet, te superi dacă nu vă însoţesc? Amy Venables dă o petrece la Londra şi m-a întrebat dacă pot să vin. Aş vrea să-mi mai văd o dată prietenii pe care mi i-am făcut anul acesta, înainte să ne întoarcem la New York.

– Nu mă îndoiesc, scumpa mea, dar nu poţi merge singură la Londra. Nici nu se pune problema, răspunse Sissy.

– E loc suficient în casa noastră din Londra, interveni Maud. Poţi sta acolo, dacă vrei, Violet.

– Sunteţi foarte amabilă, Lady Astbury.

– Nu ziceai că şi tu ai drum în oraş zilele astea, Donald? adăugă Maud.

– Ba da... merg la Londra, zise Donald stânjenit, ca să nu pară nepoliticos.

– Atunci, e perfect! Poţi să vii cu mine la bal! Amy Venables nu se supără, spuse Violet, bătând din palme.

– Minunată idee! Am găsit soluţia, zise Maud zâmbitoare.

După micul dejun, Donald se retrase în bibliotecă să citească ziarul, dar gândul îi fugea la alte lucruri. Deşi nu mai primise nici o veste de la Anni de cinci luni, îi părea nepotrivit să meargă la bal împreună cu Violet. Dar căzuse în cursa mamei sale, şi ar fi fost urât din partea lui să mai bată în retragere.

Cugetând la vitalitatea regăsită a mamei sale şi la amabilitatea neobişnuită pe care o afişa de la o vreme, îi trecu pentru prima oară prin minte că vizita inopinată a familiei Drumner la Astbury nu fusese tocmai întâmplătoare. Nu exista nici o îndoială cu privire la averea familiei Drumner, şi chiar deunăzi Ralph pomenise de fondul fiduciar generos pe care îl administra în numele lui Violet, până

la majoratul acesteia, peste trei luni – bani care, firește, îi vor reveni drept zestre la căsătorie.

– Fir-ar să fie, mamă!

Donald trânti ziarul pe masă, se ridică și se duse la fereastră. Se mustră aspru pentru că fusese atât de naiv; cum de nu văzuse capcana pe care i-o întindea mama lui?

– Nu mă voi lăsa nici manipulat, nici cumpărat, zise, scrâșnind din dinți, în timp ce privea parcul scăldat în lumina caldă a soarelui de august.

În afară de asta, mai era un aspect pe care Maud nu îl putea controla, și anume sentimentele lui Violet față de el. Datorită averii, firii ei plăcute și frumuseții incontestabile, Donald bănuia că tânăra putea cuceri orice bărbat își dorea. Era puțin probabil să îl placă pe el. Totuși, îi veniră în minte zâmbetele pe care i le arunca pe sub genele ei lungi și cu cât entuziasm accepta orice activitate îi sugera el...

În lunga călătorie cu trenul până la Londra, Donald o lăsă să îi povestească despre viața la New York, despre casa frumoasă din Park Avenue, în care locuia cu părinții și despre lucrurile minunate pe care le văzuse în Europa.

– Cred că o să-mi fie greu să revin acasă. Americanii sunt destul de mărginiți, zise ea, ca și când cele trei luni petrecute în Europa o transformaseră într-o cosmopolită.

– Să înțeleg că preferi Anglia? întrebă el, din politețe.

– O, da. Dintotdeauna am avut o pasiune pentru literatura voastră. Îmi plac satele de aici. Sunt atât de pitorești.

Ajunși la casa din Belgrave Square, menajera o conduse pe Violet în dormitorul de la etaj, iar Donald intră în salon și o găsi pe Selina la birou, cu o scrisoare în față.

– Donald!

Se lumină la față când îl văzu și veni să îl îmbrățișeze.

– Ce mai faci, Selina?

– Doar ce-am venit de la castelul lui Henri. El a mai rămas, să se ocupe de diverse probleme. Eu și Eleanor stăm aici până când e gata casa din Kensington. Vrei un ceai?

– Mi-ar prinde bine, zise Donald şi se aşează pe un scaun, în timp ce Selina chemă menajera.

– Ce mai e pe la Astbury? întrebă Selina.

– Mama s-a întremat şi e mult mai energică decât ultima oară când ai văzut-o, zise Donald şi ridică din sprâncene cu subînţeles.

– Dă semne că m-ar fi iertat?

– Sincer să fiu, n-am mai deschis subiectul în ultima vreme. E atât de veselă, încât n-am vrut să-i stric buna dispoziţie.

– În afară de asta, cred că ai fost ocupat să-i arăţi tinerei moştenitoare americance splendorile Devonului.

– Mi-am făcut datoria, nu neg, recunoscu el. Mi-e groază că diseară trebuie s-o însoţesc la un bal, unde vin toate prietenele ei.

– Îţi place Violet? Abia aştept s-o cunosc.

– Da, e o fată drăguţă. Dar, spuse Donald, întunecându-se la faţă, îţi dai seama că nu poate fi nimic mai mult între noi.

– Ai dreptate. Mai ştii ceva de Anni?

– Absolut nimic, oftă el. Am trimis o scrisoare până şi la Scotland Yard, să văd dacă pot afla ei pe unde e, dar nu i-au dat de urmă. Zici că s-a evaporat.

– E şi asta ceva, nu? spuse Selina, ca să îl aline. Măcar putem presupune că nu a murit.

– Ideea e că poate fi oriunde. Poate că nici nu s-a întors în Anglia, cum spunea. Între noi fie vorba, mă gândesc tot mai serios că a rămas în India şi n-a îndrăznit să îmi spună.

Stăteau amândoi cufundaţi în gânduri, când intră menajera cu ceaiul. Selina turnă în două cești, privindu-şi îngrijorată fratele.

– Donald, dragule, mă doare sufletul s-o spun, dar...

– Ştiu ce vrei să spui, dar te rog să n-o faci, o întrerupse el. Îmi dau şi eu seama că, poate, e momentul să merg mai departe.

– Aşa zic şi eu. Ştiu cât de mult ai iubit-o, dar...

– O *iubesc*, o corectă Donald.

– Da, o iubeşti, dar o căsătorie între voi doi ar fi fost extrem de complicată. Ştii cum e societatea britanică, nu v-ar fi acceptat prea uşor.

– Puțin îmi pasă de asta, răspunse Donald furios. În tranșee, am luptat cot la cot cu băieți din toate mediile sociale și am văzut cât sunt de bravi. I-am văzut murind în aceleași chinuri pe toți.

– Da, spuse calm Selina, e lăudabil că ești atât de deschis la minte, dar majoritatea oamenilor încă au prejudecăți și vor avea mereu.

– Vrei să spui că Anni m-a părăsit, ca să mă protejeze?

– Nu, dar poate fi un motiv. Și eu sunt la fel de șocată ca tine că n-a dat nici un semn de viață.

– Sper că nu i-am dat vreodată de înțeles că mă deranjează culoarea pielii ei.

– Donald, dragule, zise Selina, încercând să îl liniștească, nu spun că a fost vina ta, dar e posibil ca alții să i-o fi spus. Mama noastră, de pildă. Gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă aveați copii. Ar fi fost metiși și...

– Gata! strigă Donald și lovi cu palma în masă, făcând să se clatine ceașca în farfurioară.

– Iartă-mă, spuse Selina, cu ochii în lacrimi. Voiam doar să-ți explic ce vă aștepta, dacă totul ieșea conform planului tău.

– Nimic din toate astea n-ar fi contat, dacă eram împreună. Donald se ridică de pe scaun. Mă duc să mă schimb pentru tâmpenia aia de bal.

Urcă în dormitorul lui și se trânti pe pat, cu capul în mâini. Avea dreptate Selina? Era posibil ca, din dorința de a-l ocroti, Anni să fi decis să rămână departe de el?

Refuza să creadă o asemenea ipoteză. Anni știa că el detestă orice formă de discriminare.

Din nou, Donald ajunse la aceeași concluzie. Era convins că Anni realizase că nu îl iubește atât de mult pe cât își închipuia. Ori poate iubea pe altcineva mai mult, își zise, cutremurându-se.

Îl podidiră lacrimile, căci, pentru prima oară, își imagina un viitor fără ea. Și își dădu seama că începe să își piardă speranța.

Capitolul 31

25 august

M-am simţit neaşteptat de bine la bal. M-am întâlnit cu doi foşti colegi de la Harrow, care însoţeau două fete. M-am bucurat nespus să îi revăd şi am depănat o mulţime de amintiri. Amândoi urmează să se căsătorească peste câteva săptămâni şi m-au invitat la nuntă. Firește, m-au tachinat amândoi din cauza lui V, spunându-mi ce noroc am să dansez cu cea mai frumoasă fată de la bal...

Violet hotărâse să rămână în oraş mai mult decât prevăzuse iniţial. Iar, cum lui Donald îi era groază să revină la Devon şi să îi transmită domnului Kinghorn decizia finală cu privire la vânzarea moşiei, hotărî să îşi amâne şi el întoarcerea. Printre dineurile la care o însoţea pe Violet şi plimbările prin Londra, Donald ajunse şi la clubul lui din Pall Mall. Îi făcu plăcere să reînnoade legătura cu vechile cunoştinţe şi să discute despre război până în miez de noapte.

Înţelegea din ce în ce mai clar că, atunci când venise la Londra, după semnarea Armistiţiului, totul gravitase în jurul lui Anni şi a iubirii pe care i-o purta. Nu îl interesase decât să fie cu ea, astfel că nu îşi găsise nici timp, nici dispoziţie pentru altceva. Parcă trăise într-un balon de săpun şi, cu toate că încă tânjea după ea, cel puţin noile activităţi mondene îl ajutau să mai uite de suferinţă.

Ce-i drept, se simţea bine că prietenii îl invidiau pentru relaţia cu Violet, care părea, într-adevăr, să fie cea mai frumoasă fată din

cercurile sociale londoneze. Era atrăgătoare, isteață, dar și înzestrată cu o energie debordantă și un umor remarcabil, calități pe care Donald i le descoperea abia acum, când scăpase de atenția sufocantă a părinților ei.

Până și el era fermecat de voioșia și de pofta ei sinceră de viață. În comparație cu Anni, care era profundă, pasională și tenebroasă, Violet era veselă, copilăroasă și senină. Remarcă, de asemenea, că e peste măsură de generoasă, punând mereu la cale surprize plăcute pentru prietenii ei.

Invitațiile se țineau lanț, iar Violet era bine primită la orice masă din Londra, bărbații înghesuindu-se să stea lângă ea și să se bucure de tovărășia ei. În scurt timp, Donald ajunse să o însoțească aproape seară de seară la diverse reuniuni mondene, care, trebuia să recunoască, începeau să îi facă plăcere.

Spre finalul perioadei petrecute la Londra, primiră invitație din partea lordului și a lui Lady Charlesworth să ia cina la reședința lor de lângă Hyde Park. Harry, fiul acestora, era moștenitorul uneia dintre cele mai mari moșii din țară. Era un bărbat deosebit de chipeș, fermecător și exuberant. Ca de obicei, Violet, fiind senzația momentului, fu așezată la masă alături de tânăra gazdă, iar Donald o privi cum șușotește cu Harry într-un mod foarte familiar. Se vedea limpede că cei doi nutreau o atracție reciprocă.

La desert, Donald simți o împunsătură în inimă și realiză cu surprindere că este gelos.

Șocat de descoperire, rămase cufundat în gânduri tot drumul spre casă. Violet, jovială ca întotdeauna, pălăvrăgi fără încetare despre Harry și despre faptul că o invitase la moșia lui din Derbyshire, peste câteva zile, când începea sezonul de vânătoare.

În dimineața următoare, o aștepta o scrisoare pe tăvița din hol. Ducându-se să ia micul dejun, Donald o observă, o întoarse pe partea cealaltă și văzu că poartă sigiliul familiei Charlesworth. Seara, Violet nu îl mai rugă să o însoțească, așa cum obișnuia; plecă împreună cu o prietenă, gătită într-o superbă rochie Paquin și învăluită într-un nor de parfum. Donald nu izbuti să adoarmă până în zorii zilei, când îi auzi pașii delicați pe trepte.

Violet nu coborî la micul dejun, dar, la prânz, o găsi la masă, căscând de oboseală.

– Te-ai distrat bine? o întrebă Donald politicos.

– Minunat, răspunse ea visătoare. Harry ştie toate localurile bune din Londra. M-a dus la un club unde am ascultat cea mai grozavă muzică de jazz! Am dansat toată noaptea, atât de mult încât mă dor picioarele îngrozitor. Şi prietenii lui au fost extraordinari.

– Te mai întâlneşti cu el?

– Sper. E foarte simpatic.

– Ar cam trebui să mă întorc la Devon. Vrei să rămâi la Londra? sugeră Donald. M-am convins că poţi să-ţi porţi singură de grijă.

Se uită la el, pe sub genele lungi, şi adoptă o figură vulnerabilă.

– Nu mi-ar plăcea să fac singură un drum atât de lung.

– N-aş vrea să-ţi stric distracţia, spuse el, simţindu-se ca un om bătrân. Propun să facem un compromis şi să plecăm amândoi la Devon, la sfârşitul săptămânii.

– Da, e perfect aşa! M-am distrat de minune la Londra. Mulţumesc, Donald.

– N-ai pentru ce. Mă bucur că te-ai simţit bine. Te rog să mă scuzi acum, am o întâlnire la club. Donald se ridică şi porni spre uşă, după care se opri şi se întoarse spre ea. Poate, înainte de a pleca, mă duci şi pe mine la unul dintre localurile alea pe care spuneai că le ştie Harry?

– Cu mare plăcere, Donald.

Şi, deodată, lucrurile se inversară. Din dorinţa de a-i face pe plac lui Violet, în următoarele trei seri, Donald învăţă să danseze pe muzica jazz, atât de populară în America, şi care începea să facă furori şi în Anglia. Ajungeau acasă în zori, transpiraţi şi chicotind. Donald o săruta sobru de noapte bună, la baza scărilor, iar ea îi zâmbea şi urca sprintenă treptele, în stilul ei atât de profund feminin.

În ultima noapte la Londra, după ce Violet dispăru ca de obicei în dormitorul ei, Donald intră în salon şi îşi turnă un pahar de coniac. Luă o înghiţitură şi îşi dădu seama că, în seara aceea, voise să o sărute cu adevărat. Oftă în momentul în care înţelese că abia aştepta să revină la Devon, ca să nu trebuiască să o mai împartă cu nimeni.

– Anni, murmură el și se trânti pe un scaun, cuprins de remușcări. Iartă-mă.

În tren, Violet, epuizată după atâtea nopți albe, dormi aproape tot drumul, iar Donald profită de moment pentru a-și analiza sentimentele.

Nu era sigur dacă afecțiunea crescândă față de Violet era o reacție la durerea provocată de pierderea lui Anni, dar nici nu putea ignora că în ochii ei frumoși sălășluia opțiunea unui alt viitor. Dacă vindea conacul Astbury, rămânea fără un țel în viață. Când luase pentru prima oară în calcul acest scenariu, Anni făcea parte din viața lui, iar gândul de a începe o viață nouă alături de ea îi mai alinase amărăciunea. Acum însă, își zise Donald, oftând, dacă vindea totul și rămânea singur, ce sens mai avea viața lui?

Pe de altă parte, dacă se căsătorea cu Violet, pe care o îndrăgea și care avea să readucă la viață conacul Astbury cu banii, cu personalitatea și cu relațiile ei, nu era chiar cea mai proastă opțiune.

Poate că Selina avea dreptate într-o oarecare măsură, își zise el; în primele luni după război, era răvășit mintal și emoțional, marcat de ororile la care asistase. Faptul că găsise o persoană care să-l înțeleagă și să-i împărtășească experiența fusese vital. Dar pe termen lung... Donald se uită pe geamul trenului și se întrebă sincer dacă relația lor ar fi avut sorți de izbândă. Se îmbătase oare cu apă rece în tot acest timp?

Plus de asta, nu putea nega că îi făcuse plăcere să revină la fosta lui viață în luna petrecută la Londra. Oricât de superficială era uneori, cel puțin își găsea locul în ea. Era convins că nu va mai iubi niciodată pe nimeni așa cum o iubise pe Anni, dar ce om de rangul lui își permitea luxul de a se căsători din dragoste? Cu siguranță, nu părinții lui – pur și simplu, formaseră un parteneriat de succes.

Iar mireasă mai frumoasă nici că-și putea dori, medită Donald, privind-o pe Violet, așezată în partea opusă a mesei din vagonul de clasa întâi. Nu va fi o corvoadă să facă dragoste cu ea. Știa deja că e atras de ea.

Dar mai știa că e foarte posibil ca Violet să îl respingă. Era doar unul dintre numeroșii ei pretendenți, și sărac lipit pământului, pe deasupra.

Până să ajungă trenul în gara din Exeter, Donald hotărâse deja să îi ceară mâna.

Seara, la cină, familia Drumner aduse vorba despre plecarea acasă, stabilită peste o săptămână.

– O să ne fie greu să ne despărțim de Anglia, nu-i așa, Violet? întrebă Sissy.

– Groaznic de greu, oftă Violet. Am ajuns să îndrăgesc Anglia atât de mult.

– Și Anglia pe tine, se pomeni Donald că spune, zâmbind.

Mai târziu, pe când stătea cu Ralph în bibliotecă, la un trabuc și un pahar de coniac, Donald își luă inima-n dinți și se pregăti să spună ce avea de spus.

– Domnule Drumner...

– Spuneți-mi Ralph, vă rog, Lord Astbury.

– În acest caz, spune-mi și tu Donald. Ralph, bănuiesc că ai observat cât de mult m-am atașat de Violet.

– Serios? zise Ralph, ridicând o sprânceană. Înseamnă că relația a avansat în ultima lună.

– Chiar așa s-a întâmplat, răspunse Donald. Violet e o fată deosebită, adăugă, căutându-și cu grijă cuvintele, și am ajuns să o apreciez în multe privințe.

– Este, într-adevăr, deosebită, confirmă Ralph, studiindu-l cu atenție. Și are o avere considerabilă. Îți dai seama că mi-ar displăcea profund ca vreun bărbat să profite de fiica mea.

– E de înțeles, se grăbi Donald să spună. Dar te asigur că nu îmi stă în fire să fac așa ceva.

– Chiar dacă domeniul Astbury are nevoie de o infuzie urgentă de capital? întrebă Ralph, cu o privire suspicioasă. Crede-mă, Donald, nu sunt nici orb, nici prost. M-am uitat bine în jur și m-am convins că e nevoie de mulți bani, ca să repui casa pe picioare.

– Îmi cer scuze, Ralph, dar eu vorbeam despre sentimentele pe care i le port fiicei tale, nu despre situația mea financiară, îi replică Donald, fără să își piardă cumpătul. Adevărul e că am deja un cumpărător și mă gândesc tot mai serios să îi accept oferta.

La auzul acelor cuvinte, Ralph păru realmente surprins.

– Serios? Ai fi dispus să-ți vinzi moștenirea? Istoria familiei? Casa asta aparține familiei tale de la 1600, dacă nu mă înșel.

– Da, la nevoie, sunt dispus să mă despart de ea. În momentul de față, e ca un ștreang la gâtul meu și, dacă nu găsesc resursele financiare de a achita datoriile și de a o restaura, prefer să fiu realist și să o vând.

Ralph tăcea, iar Donald își dădea seama că îl pusese pe gânduri.

– Unde-o să locuiești dacă vinzi proprietatea?

– Nu știu, dar, sincer să fiu, cel mai important lucru este să le pot oferi o oarecare stabilitate financiară mamei, viitoarei soții și copiilor noștri.

– Te-am subestimat, tinere. În munca mea, am de luat o mulțime de decizii financiare dificile și nu mă pot lăsa influențat de emoții. Am întâlnit puțini oameni capabili să abordeze aceste probleme cu pragmatism. Mai ales când e vorba de casa familiei.

– Tot ce pot să-ți spun, Ralph, e că, la sfârșitul săptămânii, mă întâlnesc cu domnul Kinghorn, potențialul cumpărător, ca să îi comunic decizia finală.

– Aceea de a vinde?

– Da, răspunse Donald. Nu am încotro, acesta este crudul adevăr.

– Nu ți-e teamă că îi frângi inima mamei tale?

– Cum tu singur ai spus, nu mă pot lăsa influențat de emoții. Trebuie să fiu rațional.

– Ai vorbit despre asta cu Violet?

– Nu, dar îndrăznesc să cred că, dacă acceptă să se căsătorească cu mine, mă iubește îndeajuns de mult, încât să nu o intereseze unde locuim.

Donald nu se putu abține să zâmbească în sinea lui, în momentul în care remarca lui își atinse ținta.

– Desigur, spuse Ralph, după câteva secunde. După ce plătești creditorii, îți mai rămâne vreun ban din vânzarea casei?

– Suficienți cât să cumpăr o căsuță la țară și să o păstrez pe cea de la Londra.

– Am înțeles.

– Sper să fie suficient pentru a satisface pretențiile fiicei tale, adăugă Donald.

– Deci, îmi ceri mâna fiicei mele?

– Da, confirmă Donald. Deşi înţeleg dacă ai reţineri, după tot ce am discutat. Sunt conştient că îi pot oferi foarte puţine în comparaţie cu alţi pretendenţi.

– Ascultă, tinere. În ciuda a ceea ce-am spus, până şi eu trebuie să recunosc că banii nu sunt cel mai important aspect în situaţia de faţă. Cel mai mult mă interesează fericirea şi viitorul fiicei mele. I-ai spus ce simţi pentru ea?

– Nu mi s-a părut potrivit înainte de a discuta cu tine.

– Donald, dragă, mi-ai dat un subiect de gândire. Dar, până la urmă, decizia îi aparţine în totalitate lui Violet.

– Îmi permiţi să o întreb?

– Da, dar aş prefera să nu îi spui că intenţionezi să vinzi conacul Astbury. Ştim amândoi că nu va mai fi nevoie, în cazul în care acceptă să se mărite cu tine. Un tată îşi doreşte să-i ofere tot ce-i mai bun copilului său. Ralph dădu pe gât şi ultima picătură de coniac şi îl fixă pe Donald cu o privire severă. Tinere, trebuie să recunosc că aveam îndoieli în ceea ce te priveşte, dar m-ai câştigat prin sinceritatea de care ai dat dovadă. Cred că vei fi un soţ demn de fiica mea.

– Mulţumesc, Ralph. Mă bucur să aud asta.

– Dacă fata mea e fericită, sunt şi eu fericit. Mergem să vedem ce fac doamnele în salon?

Fie din empatie, fie din alt motiv, cert este că cele trei femei îi aşteptau cu priviri curioase.

– Mă duc la culcare. Vii, Sissy? i se adresă Ralph soţiei sale, pe un ton care nu lăsa loc de refuz.

– Bineînţeles, spuse Sissy şi îşi sărută fiica de noapte bună, înainte de a părăsi camera.

La rândul său, Maud le ură tinerilor somn uşor şi se retrase.

– Iată-ne singuri, zise Donald încurcat.

– Da, iată-ne singuri, repetă Violet.

Donald se aşează pe scaunul din faţa ei.

– I-am spus tatălui tău că o să-ţi simt lipsa, când te vei întoarce la New York.

– Chiar aşa? întrebă Violet, cu ochii mari de uimire. O, Doamne!

– Da. Sunt convins că ai observat că m-am atașat mult de tine în aceste luni.

– Ești foarte drăguț că spui asta, Donald. Mulțumesc.

– M-am consultat cu tatăl tău cum te-aș putea convinge să mai rămâi.

– Și ce soluție ați găsit?

– Ei bine, spuse Donald și trase aer în piept. Violet, nu știu ce simți pentru mine, de aceea te rog să nu te simți ofensată de ceea ce urmează să-ți spun. Mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de tine. Și aș vrea să te întreb dacă... ăă... dacă ai accepta să fii soția mea.

Violet se uită la el, cu o umbră de zâmbet pe buze.

– Donald Astbury, mă ceri în căsătorie?

– Da. Îmi cer scuze pentru exprimarea stângace. Nu mi se întâmplă să fac asta prea des. Donald mai luă o gură de aer, îngenunche în fața ei și îi cuprinse mâinile în palme. Violet Drumner, aș fi cel mai fericit om din lume, dacă mi-ai face onoarea de a te căsători cu mine.

Tânăra se uita la el, dar nu îi răspunse.

Stânjenit de tăcerea care se lăsase, Donald continuă:

– Înțeleg dacă inima ta aparține altuia și promit să îți accept refuzul cu bărbăție.

La auzul acestor cuvinte, Violet lăsă capul pe spate și pufni în râs.

– Te referi la Harry Charlesworth?

– Da, chiar la el mă gândeam, răspunse Donald, neînțelegând ce o amuzase atât de tare.

– Iartă-mă, Donald, spuse ea, încercând să se liniștească. Nu îți imagina că Harry nutrește vreo pasiune față de mine. De fapt, fetele, în general, nu îi trezesc pasiunea, dacă înțelegi la ce mă refer.

– Adică e homosexual?

– O, da! Nu e evident?

– Nu.

– Acestea fiind zise, reluă Violet, regăsindu-și calmul, sunt convinsă că Harry va rămâne unul dintre prietenii mei cei mai buni. Chiar am vorbit multe cu el despre tine, adăugă, devenind deodată serioasă. Mi-a zis că ești o enigmă.

– Chiar așa?

– Da. Din câte-am înțeles, ai făcut ceva vâlvă anul trecut la Londra.

– Serios?

– Da, s-a discutat mult despre o iubită misterioasă pe care o țineai ascunsă.

– Dumnezeule mare! exclamă Donald, sincer uimit. Nu știam că lumea mă urmărește cu atâta atenție.

– Donald Astbury! îl mustră ea. Ești un nobil al Angliei și un burlac foarte râvnit din acest motiv. Normal că toată suflarea stătea cu ochii pe tine. Așadar, înainte de a-ți da un răspuns, vreau să-mi spui dacă e adevărat. Ai avut o iubită secretă?

Donald se strădui să formuleze un răspuns cât mai elocvent, știind că totul atârnă de acesta.

– Într-adevăr, a existat o persoană cu care am avut o relație foarte apropiată. Dar, crede-mă, Violet, s-a terminat de mult.

– Ești sigur?

– Absolut sigur, răspunse Donald, dând pentru prima oară crezare propriilor cuvinte.

– Mărturisesc că cererea ta m-a luat prin surprindere. Nu mă gândeam că ești atras de mine, se confesă Violet.

– Serios?

– Da, zise ea, îmbujorându-se. Mă îndoiesc că nu ai observat că eu te plăceam mai de mult.

– Și acum mă mai placi?

– Vai, Donald! Ce întrebare e asta? Cred că ți-am arătat-o din plin în ultimele săptămâni. Chiar n-ai remarcat?

– Să fiu sincer, credeam că te-ai îndrăgostit de amicul nostru, Harry Charlesworth.

– Nu, prostuțule! Aproape tot timpul cât am stat împreună n-am făcut altceva decât să mă plâng că *tu* nu mă bagi în seamă. Când toată Londra știe că sunt îndrăgostită nebunește de tine.

– Serios? întrebă el stupefiat.

– Desigur. M-am îndrăgostit din prima clipă în care te-am văzut că urci pe terasă, în pantalonii de călărie! zise ea și lăsă ochii în pământ, cu cochetărie.

– Deci, există o șansă să te căsătorești cu mine?

– Da. Ba mai mult, sunt fericită să îți spun da încă de pe acum.

– Atunci, sunt și eu foarte fericit.

Donald o ridică pe Violet de pe scaun și o strânse în brațe.

– Dacă tot suntem oficial logodiți, îmi dai voie să te sărut?

– Îți dau, dar mai am o întrebare: nu primesc nici un inel?

– Violet, exclamă Donald speriat, îl am sus. Mă duc imediat și-l aduc. Nu...

Violet îi puse un deget pe buze.

– Sst. Glumeam.

În momentul acela, Donald își aplecă gura spre buzele ei moi și ispititoare. Nu simți aceeași pasiune fierbinte pe care i-o trezea Anni, dar era mulțumit de înflăcărarea evidentă a fetei. Se desprinse de ea, în cele din urmă, și îi ridică bărbia, ca să o poată privi în ochi.

– Ce zici, anunțăm mâine că lordul Astbury și-a ales viitoarea „lady"?

– Ar fi minunat. Dar nu cred că va fi o surpriză pentru cineva. Noi, femeile, am presupus că ați stat atât în bibliotecă astă-seară tocmai pentru că i-ai cerut încuviințarea tatei de a te căsători cu mine. Sunt sigură că părinții mei vor fi încântați. Mama știe ce simt pentru tine, iar, după graba tatei de a se duce la culcare, bănuiesc că nu a avut nimic de obiectat. Dacă tata e de acord, batem palma.

– Batem palma, zise Donald, amuzat de formularea ei, apoi îl apucă deodată căscatul. Iartă-mă, Violet. Sunt epuizat. Am avut emoții mari înainte de discuția cu tatăl tău. Mergem la culcare?

Îi întinse mâna, și Violet își strecură degetele subțiri și răcoroase în palma lui. Ieșiră din salon și se opriră la baza scărilor.

– Nu-mi vine să cred că asta va fi casa mea, se minună ea, uitându-se la cupola grandioasă de deasupra. I-ar prinde bine un strat de var, nu crezi? adăugă, în timp ce urcau treptele.

– Categoric.

– Bănuiesc că și instalația de căldură lasă de dorit. Cred că e cam frig aici iarna.

– Ai mare dreptate, din nou, zise el, când ajunseră în capătul scărilor. Noapte bună, frumoasa mea Violet.

– Noapte bună, spuse ea încet și porni pe coridor, către camera ei.

Donald o luă în cealaltă direcţie.

Odată ce se văzu în cameră, se aşeză pe patul îngust şi se uită pe fereastră, în noaptea senină.

– Anni, oriunde te-ai afla, vreau să ştii că te iubesc. Iartă-mă.

Apoi îşi îngropă capul în mâini şi plânse.

Capitolul 32

30 septembrie

„Bătrânii" lui V, cum îi numește ea, se pregătesc să plece la New York. Tăticul Drumner e obligat să se întoarcă acasă, ca să se ocupe de afaceri – cel mai probabil, să își numere milioanele. Violet rămâne la Astbury, ca să organizeze nunta, împreună cu mama. Speram la o ceremonie restrânsă, dar mi s-au spulberat toate iluziile. Judecând după numărul de persoane pe care V intenționează să le invite, ai zice că e o nuntă regală. Slavă Domnului că tăticul Drumner acoperă toate cheltuielile, ca să-i facă pe plac fetiței lui. Aseară m-a chemat în bibliotecă, să stăm de vorbă...

– Bun, zise Ralph, după ce își turnă un pahar de coniac, se așeză pe un scaun și își aprinse un trabuc. Crește sufletul în mine când îmi văd fetița atât de fericită.

– Mă voi strădui să o fac fericită și de-acum înainte, spuse Donald și luă loc pe scaunul din fața lui.

– Hai să trecem la lucrurile importante – averea lui Violet. Va intra în posesia ei peste șase săptămâni, când împlinește douăzeci și unu de ani. E o sumă considerabilă, dar îmi dau seama că mare parte din ea se va duce pe plata datoriilor și pe renovarea casei în care va locui de acum încolo.

– Ralph, cum ți-am spus și în seara în care ți-am cerut mâna lui Violet, dacă te deranjează situația, îl anunț imediat pe domnul Kinghorn că îi vând proprietatea. Ne putem muta într-o casă mai mică.

– După cum știi prea bine, tinere, fiica mea ar fi oripilată de această idee, replică Drumner. Să revenim la subiect: mă interesează suma exactă. La care poți să mai adaugi cincizeci de mii pentru interior. O să te lămurești că fata mea are gusturi scumpe. Se poate să-mi dai un răspuns, fiule?

– În linii mari, da, zise Donald.

– Nu te sfii. Mie îmi place să fac lucrurile bine de la bun început și vreau ca Violet să aibă cea mai grozavă casă din Anglia. Indiferent cât costă. Crede-mă, sunt bani suficienți. Cu vârf și îndesat chiar, întări Ralph afirmația. Acțiunile ei au explodat după război. Violet e o tânără foarte bogată. Tot ce-ți cer e să-mi faci fata fericită. Dacă nu, și aud că te ții de prostii – înțelegi la ce mă refer –, o să mă fac foc și pară. E limpede?

– Foarte limpede, răspunse Donald, gândindu-se cu câtă ușurință era capabil Ralph Drumner să uite nu doar de emoții, ci și de bunele maniere.

– Câtă vreme ne înțelegem unul cu altul, vă puteți căsători liniștiți. Te așteaptă un proiect de amploare și, dat fiind că eu voi semna cecurile, în calitate de consilier al lui Violet, te sfătuiesc să ceri devize cât mai curând.

– Așa o să fac.

În timp ce Donald studia costurile de renovare a structurii casei, Violet se ocupa de designul interior. Conacul se umplu de mostre de stofe pentru draperii, iar comercianții veneau tocmai de la Londra pentru a-i prezenta piese moderne de mobilier, covoare colorate, abajururi și saltele noi pentru toate paturile, pe care insista să le testeze împreună cu Donald.

– Dacă ne vin musafiri în weekenduri, nu-i putem culca pe cele de acum. Oricum, colcăie probabil de ploșnițe. Violet se cutremură la acest gând și coborî de pe salteaua întinsă pe podeaua din salon. Luă o mostră de damasc auriu și o ridică în lumină, în dreptul ferestrei. Nu crezi că ar arăta superb aici? Ar da camerei un aspect mai cald. Sau preferi s-o port pe post de voal? zise și o așeză peste cosițele blonde, după care se duse spre el și îl sărută tandru pe obraz. Ar fi grozav dacă am reuși să punem toată casa la punct până la nuntă, când sosesc toți prietenii noștri.

Donald știa că, dacă exista o persoană capabilă să aranjeze casa într-un timp atât de scurt, aceea era Violet. Podelele fuseseră deja demontate, instalatorii și electricienii se ocupau de încălzirea și de iluminarea modernă a casei, iar zugravii purtau lungi dezbateri asupra decorului camerelor, după încheierea lucrărilor inițiale. Imediat ce primea devizele, Donald i le trimitea lui Ralph, prin poștă sau telegraf, mai venindu-i să plângă din pricina costurilor. Deocamdată, însă, nu primise nici o obiecție din partea socrului său.

Violet angajase deja un designer de interior, Vincent Pleasance, la recomandarea uneia dintre bogatele ei prietene din Londra. Donald nu-l suferea pe Vincent, care defila toată ziua prin casă și i se lăuda lui Violet cu viziunea lui despre noul conac Astbury.

– Of, Doamne! exclamă Maud, într-o dimineață, la micul dejun, când Violet discuta cu Vincent planurile de redecorare a dormitorului matrimonial. Nu vede ce fandosit e? Ai grijă, Donald, că omulețul ăsta îngrozitor o să te culce într-un budoar de cocotă.

– I-am zis să nu se atingă de dressingul meu, mamă. I-am explicat că îmi place așa cum e.

– Sper, spre binele tău. Am auzit-o pe Violet când îi spunea să arunce un ochi și în Dower House, s-o „modernizeze" pentru mutarea mea acolo, după nunta voastră. Îți dai seama că i-am refuzat ajutorul. Arată foarte bine așa cum e acum.

Stabiliseră nunta la începutul lunii aprilie 1920. Donald se mută bucuros la Londra și o lăsă pe Violet să se ocupe de casă și de nuntă. Ținea morțiș să verifice și cele mai mici detalii, așa că Donald decise că e mai bine să o lase să-și vadă de treabă.

La clubul lui, fu întâmpinat cu bătăi pe spate și râuri de șampanie.

– Ți-ai găsit una pe cinste, amice!

– O să te aranjeze bine de tot. Și pe tine, și căsoiul din Devon!

– Ce mândrețe de femeie! Abia aștept nunta. Și tu la fel, nu mă-ndoiesc.

14 octombrie

Am fost la Devon weekendul trecut, ca să discut cu vechilul despre utilajele necesare. În casă e un haos. E plină de comercianți și muncitori, iar V tronează peste toți și toate, ca o regină. Trebuie să recunosc

că o admir; tenacitatea și încăpățânarea ei sunt trăsături atât de atipice pentru un britanic. Mă întreb uneori dacă nu cumva iubește conacul Astbury mai mult decât pe mine...

Soții Drumner reveniră de la New York de Crăciun, iar Donald își dădea seama că sunt impresionați de ceea ce realizase fiica lor între timp. El se abținuse de la comentarii cu privire la covorul ales pentru salon. Era făcut din optsprezece piei de leopard, cusute de un celebru designer italian. Donald zâmbise amuzat de figura mamei lui când îl văzuse pentru prima oară.

– Ce părere ai, mamă? o întrebă Violet, care începuse să i se adreseze astfel lui Maud.

– Pe vremea mea, nu erau asemenea covoare, răspunse politicos Maud.

– E absolut superb, scumpo, zise Sissy și se așeză pe canapeaua roșie, nou tapițată. Ai înveselit casa asta veche.

– Îți place, Donald? întrebă Violet, întorcându-se spre logodnicul ei. Pieile de animal sunt foarte în vogă acum.

– E... spectaculos, răspunse diplomat Donald.

Planul era ca mare parte din lucrările privind structura casei să înceapă după plecarea lui Donald și a lui Violet într-o lună de miere prelungită. Mai întâi, urmau să oprească la New York, pentru a-l prezenta pe Donald în societate. Apoi, Violet își exprimase dorința de a reveni în Europa, așa că se gândiseră să închirieze o casă în Italia pentru sezonul estival.

– Va fi atât de romantic să mergem doar noi doi la Veneția, exultase Violet când venise cu această propunere.

Cunoscând-o pe Violet, medită Donald mai târziu, era imposibil să rămână prea mult singuri. Pomenise deja de câteva prietene care locuiau în apropiere. Cum nu era un amator de mondenități, Donald spera ca, odată întorși la Astbury, din luna de miere, Violet să se pondereze. Totuși, judecând după șirul nesfârșit de prieteni de la Londra, care se perindau prin casa lor la sfârșit de săptămână, după râsetele și muzica de gramofon care se revărsau fără încetare pe holuri, nu prea îi venea a crede.

– Trebuie să mai angajăm niște servitori, Donny, îl anunță Violet într-o dimineață de februarie, după ce plecară și ultimii musafiri, la capătul unui weekend mai tumultuos ca oricând.

– Cum vrei tu, zise el, apoi încălecă pe Glory și plecă să dea o raită prin mlaștini.

Se așeză în locul lui preferat, pe marginea pârâului, înfrigurat în aerul răcoros al dimineții, și se întrebă dacă va avea vreodată curajul de a-i refuza ceva lui Violet. Cum să facă asta, ținând cont că ea plătea totul?

Se ridică și începu să se învârtă de colo colo, căci era prea frig ca să stea pe pământ, gândindu-se ce va mai rămâne din vechiul conac Astbury, după ce Violet isprăvea tot ce își propusese. Momentan, era preocupată să decoreze pereții cu opere de artă. Chiar în acea dimineață, se declarase nemulțumită de portretele înșirate de-a lungul scărilor.

– Sunt atât de anoste, dragule! Ne trebuie niște opere moderne, care să mai învioreze casa. M-am îndrăgostit de Picasso, zise ea visătoare. I-am sugerat lui tati că sunt înnebunită după el, și sper să ne cumpere un tablou drept cadou de nuntă. N-ar fi grozav? adăugă și îl strânse în brațe.

Donald își propusese să nu comenteze și să amâne aceste discuții până după revenirea din luna de miere și finalizarea lucrărilor la casă.

Lovi posac cu piciorul într-un smoc de iarbă țepoasă. Nu dormea prea bine de două săptămâni. Se trezea în miez de noapte, scăldat în sudoare și speriat de ceea ce îi va rezerva viitorul. Singura consolare era aceea că moșia Astbury va fi în siguranță pentru cel puțin încă două generații, chiar dacă el trebuia să îndure prezența constantă a prietenilor lui Violet.

Oftă. Simțea că se sacrifică pe sine pentru a salva Astbury. În același timp, își dădea seama că nu mai poate face nimic. Totul se prefăcuse într-un tăvălug imposibil de oprit.

2 aprilie

Mâine mă căsătoresc cu V. Toată casa freamătă de emoție și neliniște, iar V aleargă dintr-o parte în alta, să fie sigură că totul, începând de

la florile de pe mese și până la coafurile domnișoarelor de onoare, e perfect. Ieri a făcut o criză de nervi și a returnat Programul de Nuntă, pentru că tipăritura nu era pe placul ei. Mă întreb uneori dacă eu voi fi pe placul ei...

Donald închise jurnalul și îl puse la loc pe etajeră, printre celelalte cărți. Simțea că acesta devenise singura posibilitate de a se exprima liber – cui altcuiva i-ar fi putut mărturisi temerile care îl frământau? De nenumărate ori își văzuse mama ridicând din sprâncene, nemulțumită de gusturile lui Violet, pe care le considera vulgare și țipătoare. Dar, cum ea stârnise toată această tevatură, ca să își vadă, în sfârșit, fiul la altarul din capela familiei, nu avea motiv să se plângă.

Donald se întinse pentru ultima oară, ca burlac, în patul lui îngust. De mâine-seară, se va muta în apartamentul matrimonial, proaspăt decorat – prevăzut cu uși care dădeau într-un salon și în baie –, unde va împărți patul și viața cu Violet.

Stătu treaz până spre zori, tânjind după forța cumpănită și înțeleaptă a lui Anni. Și după pielea ei oacheșă, ca de caramel. De-ar fi fost ea cea pe care avea să o conducă a doua zi la altar și mai târziu în pat...

Rușinat de dorințele neașteptate trezite în el, se răsuci și încercă să adoarmă.

După luni de zile, lumea nu contenea cu elogiile la adresa nunții lui Violet Drumner cu lordul Donald Astbury. Norocoșii care se număraseră printre invitați descriau uluiți abundența de flori superbe din capelă, masa somptuoasă și petrecerea din Galeria Mare, în acordurile Cvartetului Savoy, veniți tocmai de la Londra.

Și, firește, din descrierile lor nu lipsea mireasa însăși, care arăta splendid în rochia brodată cu dantelă franțuzească și trenă lungă, aproape cât culoarul capelei. Revista *Tatler* dedicase nunții un articol excepțional, întins pe opt pagini, plin de fotografii ale elitelor americane și britanice, ale politicienilor și ale vedetelor de teatru și cinema.

A doua zi dimineață, la micul dejun, Donald coborî la parter și îi găsi pe soții Drumner gângurind fericiți la vederea fotografiilor publicate în toate ziarele naționale.

– Bag de seamă că petrecerea noastră a stârnit mare vâlvă, fiule, remarcă Ralph, rânjind cu gura până la urechi.

– Violet arată divin, dar și tu ești foarte chipeș, Donald. Ia spune, îl îmboldi Sissy, aruncându-i o ocheadă plină de înțeles, cum se simte fetița mea în dimineața aceasta?

– Foarte bine, cred. Camerista i-a dus micul dejun în cameră și m-am gândit să o las să se aranjeze în liniște.

– Înțeleaptă decizie, murmură Ralph. Ai învățat deja lecția.

În momentul în care începură să își facă apariția invitații rămași peste noapte, Donald se retrase în dressingul lui.

4 aprilie

Iată-mă însurat cu V. Toată lumea e încântată de felul în care a decurs ziua, și trebuie să recunosc că V a făcut o treabă excelentă.

Se opri câteva clipe și se uită pe fereastră, gândindu-se cum să își transpună sentimentele pe hârtie.

Prima noapte împreună a decurs bine. V arăta de vis în cămașa de noapte din mătase – mult mai pe gustul meu decât mormanul de dantelă pe care l-a purtat la nuntă – și tind să cred că totul a mers mulțumitor. Nu cum era cu A, bineînțeles, dar m-am împăcat cu gândul că nimic nu se va mai compara cu acele momente. De acum încolo sunt bărbat însurat și voi face tot ce îmi stă în putință pentru a-mi îndeplini îndatoririle de soț. V e o fată minunată și merită din plin. Trebuie să mă apuc să îmi fac bagajele, pentru că, mâine-dimineață, plecăm spre America, împreună cu mami și tati Drumner.

O lună mai târziu, Selina stătea în salonul casei din Londra și se uita pe fotografiile lui Donald și ale tinerei sale soții, publicate în *Tatler*.

Înainte de nuntă, fratele ei venise să îi spună că insistase pe lângă mama lor ca ea, Eleanor şi Henri să fie invitaţi. Îl întrebase atunci dacă e fericit.

– Destul de fericit, îi răspunsese el şi schimbase numaidecât subiectul.

În după-amiaza aceea, Selina aduna ultimele lucruri pe care urma să le ia cu ea în casa cea nouă din Kensington. Odată întorşi din luna de miere, casa din Belgrave Square avea să fie doar a tânărului cuplu căsătorit, iar camerista era la etaj şi împacheta tot ce mai rămăsese în fostul ei dormitor.

Selina auzi soneria de la uşă, dar nu se duse să răspundă. Trei minute mai târziu, răsună un ciocănit la uşa salonului, şi menajera băgă capul înăuntru.

– Mă scuzaţi, doamnă contesă. Vă caută... o persoană străină. A venit şi ieri, pretinzând că a lăsat ceva aici acum câteva luni, dar i-am spus să-şi caute de drum.

– Da? Cum o cheamă?

– Zice că o cheamă Anahita.

Selina încremeni.

– Am înţeles, zise, după ce îşi veni în fire. Condu-o înăuntru, te rog.

Se ridică de pe scaun în momentul în care Anni intră în cameră. Selina observă numaidecât că e numai piele şi os.

– Bună, Selina. Am venit să-mi iau valiza. Am lăsat-o aici înainte să plec.

– Ia loc, Anni, te rog, spuse Selina. Cer imediat să ne aducă un ceai.

– Mulţumesc.

Anni luă loc şi, după ce plecă menajera, Selina spuse:

– Ce-ai păţit, Anni? Unde-ai fost? Arăţi cumplit. Eu şi Donald ne-am ieşit din minţi de grija ta.

– E o poveste lungă. M-am îmbolnăvit când eram în Franţa. M-am întors în Anglia şi am stat multe luni în spital.

– De ce nu m-ai anunţat, Anni? Ştii că te-aş fi ajutat.

– Ştiu, Selina, ştiu, dar la vremea aceea eram prea bolnavă ca să îmi dau seama unde mă aflu. S-au întâmplat mai multe lucruri... neaşteptate, oftă Anni.

– Mi se rupe sufletul să aud că ai fost bolnavă.

– Mulțumesc. Mă întremez pe zi ce trece, zise Anni, zâmbind pentru prima oară de când venise.

– Unde stai acum? întrebă Selina, înțelegând că indiferent de motivul dispariției sale, Anni era rezervată și nu voia să vorbească despre el.

– Am o prietenă de pe vremea când eram la școală. O cheamă Charlotte și locuiește în Yorkshire. S-a oferit să mă cazeze la ea până când mă pun pe picioare. Familia ei are o casă în mlaștinile din Yorkshire, și acolo locuim... locuiesc acum. Sper să mă înzdrăvenesc repede și să revin la Londra ca asistentă medicală.

– Trebuia să iei legătura măcar cu unul din noi, zise Selina, în momentul în care apăru menajera cu ceaiul.

– Dar i-am trimis o scrisoare lui Donald de la Paris, în care îi spuneam că o să mai dureze până mă întorc și să mă aștepte. Chiar și de curând am mai trimis câteva scrisori. Nu le-a primit?

– N-a primit nimic. Nu mai știe nimic de tine de peste un an, de când ai ajuns la Calcutta.

Selina văzu cum degetele palide și slabe ale lui Anni se încleștează pe ceașca de ceai.

– Ce mai face Donald?

– E bine, e bine. E... plecat din țară peste vară, răspunse Selina, neavând inima să îi spună adevărul femeii fragile din fața ei.

– Înseamnă că n-o să-l văd câteva luni de acum încolo, zise Anahita, cu un zâmbet stins. Am așteptat amândoi atâta timp, ce mai contează câteva săptămâni?

– Așa e, spuse Selina, în pragul lacrimilor.

Anni sorbi din ceai puțin câte puțin.

– Unde anume e Donald?

– Momentan, la New York. De acolo, cred că se duce în Europa, unde urmează să stea până la sfârșitul verii.

– Bănuiesc că a vândut conacul Astbury și a simțit nevoia să evadeze?

– Nu, n-a vândut conacul Astbury.

– Serios? Mă bucur pentru el. Știu cât îl întrista gândul că trebuie să îl vândă.

– Într-adevăr. Ai mare noroc că m-ai găsit azi aici. Am venit doar să-mi adun ultimele lucruri și mă mut în casa mea și a lui Henri din Kensington. O să mai avem un copil.

– Selina! exclamă Anni, și ochii i se umplură de bucurie. Se pare că dragostea voastră a trecut peste greutățile de la început, și iată că are un final fericit.

– Așa se pare..

În timp ce Anni își bea ceaiul, Selina avu răgaz să ia o decizie. Nu avea ea căderea să îi spună acelei fete, care susținea că îi scrisese lui Donald să o aștepte, că bărbatul pe care îl iubea se căsătorise cu altcineva.

– Poți s-o rogi pe cameristă să îmi aducă valiza? întrebă Anni. Cred că Donald a pus-o în dormitorul lui.

– Desigur. Cel mai bine ar fi să-mi scrii adresa la care stai și i-o dau eu lui Donald, când se întoarce. Sunt convinsă că o să te contacteze imediat, draga mea Anni.

– Mulțumesc.

Selina îi ceru cameristei să aducă valiza, apoi căută o foaie de hârtie și un creion în sertarul biroului.

– Spune-mi sincer, Anni, ai nevoie de bani?

– Nu, mulțumesc. Am îndeajuns.

Selina îi întinse foaia de hârtie și creionul.

– După ce-o scrii pe a ta, notează noua mea adresă din Kensington. Să-mi scrii, dacă ai nevoie de ceva, cât e Donald plecat. Promiți?

– Da, dar așa cum spuneam, sper să mă întorc la serviciu cât de curând, răspunse, în momentul în care menajera coborî cu valiza. Știi cumva adresa lui Donald la New York? Aș vrea să-i scriu. Dacă n-a primit scrisoarea de la mine, mă gândesc că e foarte îngrijorat.

– Da, și-a făcut o mulțime de griji, dar, din păcate, nu am nici o adresă de la New York. Călătorește mult, din ce-am înțeles, minți Selina. Cu prima ocazie când îmi dă telefon, îl anunț că ai trecut pe aici. O să fie o ușurare să afle că ești teafără.

Anni puse ceașca pe masă. În clipa aceea, îi căzură ochii pe revista *Tatler*, deschisă la pagina pe care erau fotografiile de la nuntă.

– Cel din fotografii e Donald? întrebă Anahita și se aplecă, să vadă mai bine.

– Da, la o recepție...

Prea târziu. Anni luase deja revista de pe masă.

Revista *Tatler* celebrează nunta anului dintre lordul Donald Astbury și Violet Rose Drumner...

Anni studie fotografiile câteva secunde, după care căzu la loc pe scaun, cu o privire îndurerată.

– S-a căsătorit? întrebă, simțind că se sufocă. S-a căsătorit... de ce nu mi-ai spus? Cum ai putut să nu-mi spui?

– Anni, n-am...

– Nu-mi vine să cred că s-a însurat. I-am spus să mai aștepte...

Își luă capul în mâini, încleștă pumnii și începu să se lovească peste frunte.

– Liniștește-te, te rog, Anni. Donald n-a primit nici o veste de la tine de luni de zile. Prietena ta, Indira, zicea că vii direct în Anglia de la Paris. Când a văzut că nu mai apari, s-a gândit că nu-l mai iubești. Fii înțelegătoare, au trecut cincisprezece luni de când ai plecat în India. Îmi pare rău, Anni, nu meritai așa ceva, încheie Selina neputincioasă, epuizând toate platitudinile.

– Trebuie să plec, zise Anni, ridicându-se cu greu. La revedere!

Se întoarse cu spatele și porni spre ușă.

– Anni, îți jur că nu o iubește. Sunt sigură de asta. Pe tine te-a iubit mereu!

Ușa salonului se închise cu zgomot, și Anni se făcu nevăzută.

21 august

Ne-am întors la Astbury. Interiorul casei e de nerecunoscut. Muncitorii au trudit precum albinuțele în lipsa noastră, iar acum am senzația că stau într-un soi de hotel de lux, ori de câte ori intru în camera de zi, în salon, ori mă plimb pe coridoare. Va dura un timp până când mă voi obișnui, dar trebuie să recunosc că sunt impresionat de organizarea lui

V. A fost minunat la New York. Prietenii şi rudele lui Violet m-au primit cu braţele deschise. Nu e de mirare că e atât de activă – n-am mai pomenit oraş care să degaje o asemenea energie. Totul pulsează atât de rapid şi fără oprire, iar în aer se simţea un asemenea clocot pe lângă care Londra pare ridicol de pretenţioasă şi monotonă.

Europa s-a dovedit la fel de civilizată pe cât mi-o aminteam, iar Violet a găzduit petreceri şi dineuri în fiecare seară, ca să ne distrăm. E o adevărată minune, şi toată lumea o adoră. Până şi prinţul Henry, fiul regelui George, şi-a făcut timp să profite de ospitalitatea ei deja celebră în Italia.

Din fericire, o îndrăgesc tot mai mult pe zi ce trece, căci dorinţa ei de a învăţa şi pofta de viaţă mi se par nespus de atrăgătoare, chiar dacă mă simt ca un moş în comparaţie cu ea. Uneori, nu-mi vine să cred că suntem de-o seamă. Ea e precum un copil care trebuie protejat şi sfătuit şi mă consolez că îi pot oferi măcar atât. Deocamdată, nu am văzut-o descurajată sau prost dispusă. Orice problemă ar apărea, nu are linişte până când nu o rezolvă. Nu e nevoie să spun că mi s-au risipit multe dintre temerile care mă frământau înaintea căsătoriei. Şi, slavă Domnului, încep să cred că am scăpat, în sfârşit, de fantomele trecutului...

Donald şedea la biroul din bibliotecă şi deschidea maldărul de scrisori care îl aşteptau după patru luni de absenţă. Îşi permitea acum să îi predea lui Violet toate solicitările financiare, spre a i le transmite tatălui ei. Era înăbuşitor în cameră – pentru prima oară, îl bătea gândul să deschidă una dintre ferestrele glisante, ca să pătrundă puţin aer. Violet verifica noul sistem de încălzire centralizată, şi peste tot mirosea a var proaspăt. Donald îşi afundă pantofii în covorul atât de gros, încât parcă ar mai fi trebuit tuns, şi îşi sorbi cafeaua dintr-o cană nouă, din porţelan de Limoges. Toate obiectele din casă erau concepute să confere confort – de la saltelele moi de pat şi până la căzile cu robinete aurii şi lucioase din care ţâşnea apă fierbinte la orice oră din zi sau din noapte. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra corespondenţei şi remarcă scrisul Selinei pe unul dintre plicuri. Îl deschise numaidecât.

Pitt Street nr. 21
Kensington, Londra
15 august 1920

Dragul meu Donald,

Sper ca scrisoarea mea să te găsească bine sănătos la întoarcerea din călătorie. Îți mulțumesc pentru vederile pe care mi le-ai trimis din locurile minunate pe care ai avut norocul să le vezi. Sper ca, odată ajuns acasă, să găsești timp să îmi faci o vizită în noua noastră locuință din Kensington. Sunt convinsă că nu e la fel de maiestuoasă precum proaspăt renovatul conac Astbury, dar aș dori să te văd cât mai curând cu putință. Am primit vizita unei cunoștințe comune. Sună-mă și încearcă să te repezi până la Londra. În felul acesta, ai ocazia să te ocupi și de alte chestiuni personale.

Salutări din partea lui Eleanor.

Cu drag,
Selina

Donald reciti scrisoarea, ca să se convingă că nu interpretase greșit aluzia subtilă, chiar dacă știa că înțelesese totul corect. Se lăsă pe speteaza scaunului și, fără să mai stea pe gânduri, puse mâna pe telefonul abia instalat pe birou, sună la centrală și îi dădu centralistei numărul Selinei.

Două zile mai târziu, Donald plecă la Londra și se duse direct la reședința Selinei din Kensington.

– A trecut pe la casa din Belgrave Square? Te-ai întâlnit cu ea? Cum ți s-a părut? Unde-a fost în tot acest timp?

– Donald, îți povestesc totul, zise Selina, dar, mai întâi, hai să mergem în salon, ca să putem sta de vorbă în liniște.

– Iartă-mă, Selina, dar îți dai seama că n-am pus geană pe geană de două zile, oftă el.

– Te înțeleg. E trecut de ora unsprezece, deci e numai bine să bem un gin.

– O să am nevoie?

– Nu știu tu, dar eu sigur da.

Selina oftă și îi ceru majordomului să aducă băuturile în salon.

După ce închise uşile în urma lor, se uită la fratele ei.

– Nu pot să nu remarc că arăţi extrem de bine, Donald. Te-ai distrat? întrebă şi se aşează anevoie pe un scaun.

Abia atunci îi remarcă Donald pântecul proeminent.

– Da. Selina, eşti însărcinată! Mă bucur pentru tine! spuse el şi îşi îmbrăţişă sora. Felicitări! Când ar trebuie să naşti?

– Peste vreo două luni. Sinceră să fiu, mi-aş dori să se grăbească puţin. A fost o vară plictisitoare şi sufocantă la Londra. Henri nu ne-a lăsat să mergem în Franţa, de teamă să nu păţească ceva copilul.

– Eşti absolut radioasă, Selina.

– Sunt foarte fericită, într-adevăr. Simt că astfel vom fi o familie împlinită. E bine pentru mine şi Henri să avem un copil împreună.

– Bineînţeles. Şi casa e minunată.

– Ne-am mutat aici, ca să aibă copiii o grădină în care să se joace când stăm la Londra. Abia acum realizez ce norocoasă am fost că am crescut la Astbury, în mijlocul naturii.

Intră majordomul şi turnă ginul în pahare. Donald luă o înghiţitură zdravănă. Odată rămaşi singuri, nu mai putu suporta tensiunea şi întrebă:

– E sănătoasă, Selina?

– Pot să-ţi spun sigur că e vie... dar dac-ai ştii ce rău arăta, Donald! Era numai piele şi os. Mi-a spus că a fost internată în spital.

– O, Doamne! spuse Donald, simţind că îi îngheaţă sângele în vene. Şi-a mai revenit?

– Nu ştiu. Îţi jur că nu i-am spus nimic despre situaţia ta, dar a văzut fotografiile de nuntă din *Tatler*. Era deschisă pe măsuţa de cafea când a venit. După aceea, a plecat foarte precipitat, explică Selina, muşcându-şi buzele.

Donald îşi luă capul în mâini.

– Ce groaznic să afli în felul ăsta! Ţi-a zis de ce nu mi-a scris?

– Ba tocmai asta e: mi-a spus că ţi-a scris ca să te anunţe că mai întârzie. Şi, murmură Selina, cu ochii în lacrimi, să te roage să o aştepţi. I-am explicat că nu ştiu să fi primit vreo scrisoare, pentru că mi-ai fi spus. Ai primit ceva?

– Nu, absolut nimic, confirmă Donald, clătinând ferm din cap. Dacă primeam o asemenea scrisoare, aș fi făcut ce mă ruga. Ai idee unde e acum?

– Mi-a lăsat o adresă, înainte să vadă știrea-bombă din *Tatler*. I-am spus că ți-o transmit imediat ce revii din Europa.

– Unde stă?

Selina se ridică și se duse la birou. Scoase o bucată de hârtie și i-o întinse lui Donald.

– Asta-i adresa. Locuiește undeva, în Yorkshire, la o fostă colegă de școală.

– Ce naiba caută acolo? Anni știa că aș fi ajutat-o, dacă avea nevoie. Știa cât de mult o iubesc și că aș fi făcut orice...

– Iartă-mă, Donald, dar, de acum trei luni, când am văzut-o, n-a trecut zi fără să nu îmi pun această întrebare, zise Selina, frângându-și mâinile. Cred că a avut motivele ei.

– Trebuie să mă duc s-o văd cât mai repede cu putință. Mă acoperi tu?

– Firește, dar nu știu dacă o mai găsești acolo. E posibil să fi plecat între timp.

– În cel mai rău caz, cred că pot măcar să îmi spună unde s-a dus. Doamne, Selina, de ce n-oi fi primit scrisorile de la ea?

– M-am gândit și eu la asta, răspunse Selina, înduioșată de durerea fratelui ei, și mă tem că s-ar putea să fie vina mea.

– Cum să fie vina ta?

– Pentru că m-am scăpat și i-am spus mamei, chiar înainte să ne certăm cu privire la Henri și la căsătoria cu el, că ai reîntâlnit-o pe Anni în Franța, după război. Și că Anni a venit în vizită la casa din Belgrave Square, adăugă spășită.

La auzul acelor cuvinte, Donald se lăsă pe speteaza scaunului, înțelegând imediat unde bate sora lui.

– Aha, zise el.

– Nu sunt sigură, dar ținând cont că mama știa că moșia e în faliment, nu cred că i-a surâs să vinzi casa familiei și să te însori cu o indiancă.

– Vrei să spui că mama a ascuns scrisorile de la Anni? întrebă Donald oripilat.

– Numai ea îți poate răspunde, dacă ai curaj s-o întrebi. Mă gândesc, totuși, că, dacă îți erau adresate ție și aveau ștampila poștei din India sau din altă țară, a pus lucrurile cap la cap. Iar, în momentul în care ți-ai pierdut speranța de a o mai vedea pe Anni, scumpa noastră mamă a invitat-o pe frumoasa și putred de bogata Violet Drumner, ca să-ți aline durerea și să umple sipetele de la conacul Astbury.

– Mi-e greu să cred că ar putea fi atât de josnică, zise Donald, clătinând din cap.

– Serios? Pe mine nu m-ar surprinde să fi ascuns scrisorile de la Anni, pentru că așa îi stă în caracter. În fond, mama nu se gândește decât la ea, n-am dreptate? Din păcate, Donald, eu o văd capabilă de orice răutate. Dar măcar m-a ambiționat să fiu un părinte bun pentru copiii mei. Numai Dumnezeu știe cum a suportat-o bietul tata, remarcă Selina, legănând din cap. Întotdeauna a fost o ființă lipsită de sentimente.

– Dacă a făcut așa ceva, Selina, zise Donald, încleștând deznădăjduit pumnii, jur că o omor, cu riscul de a ajunge în închisoare. Nu are nici o fărâmă de inimă femeia asta?

– Doar atât cât să o țină în viață. Acum, dacă e să fim corecți cu ea, trebuie să recunoaștem că și ea a făcut un sacrificiu enorm ca să salveze Astbury. Sunt convinsă că i-a fost greu să vadă cum soția ta pune stăpânire pe adorata ei casă. Am auzit o mulțime de discuții la nuntă despre oribilul covor al lui Schiaparelli, făcut din optsprezece piei de leopard.

– E, într-adevăr, vulgar, confirmă Donald, cu o grimasă. Ce să fac, Selina?

– Nu știu, Donald. Mă îndoiesc că Anni te va mai căuta, după ce a aflat că te-ai căsătorit. Dintotdeauna a fost orgolioasă.

– Da, și adevărul e că, deși, la început, am avut destule rezerve cu privire la căsătoria cu Violet, ne înțelegem foarte bine de câteva săptămâni încoace, mărturisi Donald. N-aș vrea s-o rănesc pentru nimic în lume. În ziua în care ne-am căsătorit, am jurat că voi fi un soț credincios. Poate că nu o iubesc cum am iubit-o pe Anni, dar nu are nici o vină în toată chestia asta.

Selina îi puse o mână pe umăr.

– Te înțeleg perfect, Donald. Cel mai bine ar fi să nu tulburi apele.

Donald se uită la ea, cu ochi îndureraţi.

– Știi la fel de bine ca mine că e imposibil.

Capitolul 33

1 septembrie

Sunt încă tulburat după ce mi-a spus Selina că A a vizitat-o la Londra. Dar, cel mai mult, pentru că am aflat că A îmi scrisese. Furia pe care o simt față de mama, dacă se dovedește că mi-a ascuns scrisorile, cum susține Selina, e nemărginită. Nu am de unde să știu adevărul, până când nu discut cu ea. Dar asta va trebui să mai aștepte, căci, deocamdată, cel mai important lucru e să o găsesc pe A. Chiar dacă nu mai locuiește la adresa pe care i-a lăsat-o Selinei, sper ca oamenii la care a stat să îi știe noua adresa. I-am spus lui V că vreau să caut câteva mașini noi pentru fermă. Mă doare sufletul că o mint, dar trebuie să o găsesc pe A cu orice preț...

Donald opri mașina în fața casei parohiale din Oxenhope, un șătuc pitoresc din Yorkshire, situat în mijlocul mlaștinilor. Inima îi bătea tot mai tare cu cât se apropia de poarta din lemn. Se uită la casă, aproape neîndrăznind să spere că înăuntru se află femeia care îi bântuia visele de nouăsprezece luni.

– Dă Doamne să fie încă aici! murmură el.

Își luă inima în dinți și sună la ușă.

Câteva secunde mai târziu, îi răspunse menajera.

– Cu ce vă pot ajuta?

– O caut pe Anahita Chavan. Mi-a spus o prietenă că locuiește aici.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu cunosc acest nume. Aceasta e casa reverendului Brookner și a fiicei sale. Sunt angajată doar de două luni, dar nu știu să fi existat alt proprietar.

– Am înțeles. În acest caz, este acasă reverendul sau fiica dumnealui?

– Reverendul e plecat prin parohie, dar domnișoara Brookner e în grădină.

– Îmi permiteți să intru, ca să discut cu dumneaei? întrebă Donald și îi întinse cartea de vizită.

Menajera o studie cu atenție, apoi se dădu din drum, ca să îi facă loc să intre. Îl conduse într-un salon întunecos.

– Așteptați aici, vă rog. Mă duc să o anunț pe domnișoara Brookner.

– Mulțumesc.

Donald aștepta abătut să apară Charlotte. Într-un final, intră în cameră o tânără urâțică, cu ochi blânzi și inteligenți.

– Lordul Astbury? întrebă și închise ușa după ea. Am presupus că Domnia Voastră sunteți, pentru că nu avea cine altcineva să o caute pe Anahita.

– Aveți dreptate, zise Donald și îi întinse mâna. Iar dumneavoastră sunteți domnișoara Brookner, prietena lui Anni?

– Da. Luați loc, vă rog.

– Mulțumesc. Bănuiesc că știți de ce mă aflu aici, spuse Donald, stând încordat pe scaun.

– Cred că da, răspunse ea, cu o privire tristă în ochii căprui.

– Știți unde e?

– Da, dar i-am jurat că nu spun nimănui.

– Se simte bine? Am înțeles de la sora mea că a fost grav bolnavă.

– Era destul de bine ultima oară când am văzut-o.

– Anni i-a spus surorii mele că v-ați purtat foarte frumos cu ea.

– Am ajutat-o cât mi-a stat în putință, ținând cont de... situația dificilă în care se găsea. Dar, acum două luni, s-a întors tata din Africa și, în aceste împrejurări, Anni a trebuit să plece.

– Pot să vă întreb la ce împrejurare vă referiți?

– Tata e preot, Lord Astbury, și oricâtă compasiune ar nutri pentru bietele suflete năpăstuite, enoriașii noștri, mai puțin deschiși la minte,

n-ar fi privit cu ochi buni să țină în casă o femeie în situația Anahitei. Suntem într-un sătuc din Yorkshire, nu la Londra. Charlotte făcu o scurtă pauză, apoi reluă: Mărturisesc că sunt surprinsă să vă văd aici.

– Credeți-mă, dacă primeam scrisorile pe care se pare că mi le-a trimis, veneam aici cu multe luni în urmă. Din nenorocire, zise Donald, ridicând neputincios din umeri, nu au ajuns în posesia mea.

– Vă pot confirma că v-a scris, Lord Astbury. Eu însămi am pus una la poștă, pentru că ea era prea bolnavă ca să se ridice din pat.

– Vă implor să mă credeți că spun adevărul. Nu am primit nici o veste de la ea de mai bine de un an.

– Nu mi-o luați în nume de rău, dar, când am văzut că trec luni de zile fără să primească vreun răspuns, mi-am pierdut orice speranță în Domnia Voastră. Am sfătuit-o pe Anni să vă dea uitării. N-a vrut și atunci a decis să meargă la Londra ca să vă caute.

– Am înțeles.

Donald simțea ostilitatea ascunsă sub politețea lui Charlotte.

– Erați plecat în luna de miere, adăugă, pe un ton sumbru. A fost plăcută călătoria?

– Da. Domnișoară Brookner... Charlotte, spuneți-mi unde e Anni, ca să o pot lămuri măcar că nu i-am ignorat scrisorile. Am crezut că îmi pierd mințile de grija ei. Nu știam dacă mai trăiește sau a murit. N-aș fi acceptat niciodată să mă căsătoresc cu altă femeie, dacă nu eram convins că am pierdut-o pe Anni.

– V-a iubit mai mult decât orice și nu voia să audă vreun cuvânt rău împotriva Domniei Voastre. Deși i-am spus de multe ori că le meritați cu prisosință.

– Nu vă învinovățesc dacă mă considerați un ticălos care a părăsit-o...

– Nu, Lord Astbury, dar cred că, până la urmă, poziția dumneavoastră socială v-ar fi împiedicat să vă căsătoriți cu o indiancă, îi replică ea fără menajamente.

– Sunt convins că Anni v-a spus că am cerut-o în căsătorie înainte să plece în India.

– Bineînțeles că mi-a spus. Dar nu m-a surprins câtuși de puțin că, pus în fața realității, v-ați răzgândit.

– Nu-i adevărat! se apără el. Dacă vreţi să ştiţi, sunt aproape sigur că mama a avut grijă să nu îmi parvină nici o scrisoare de la Anni, după ce a plecat în India. Recunosc că *ea* n-ar fi fost de acord să mă căsătoresc cu Anni, nici să vând moşia Astbury, aşa cum intenţionam.

– Şi astfel, câteva luni mai târziu, v-aţi căsătorit cu o bogată moştenitoare americană?

– Da, dar după ce am aşteptat mai bine de un an, fără să primesc nici o veste. Dacă nu mă căsătoream cu Anni, nu îmi mai păsa cu cine mă căsătoresc, spuse Donald şi îl podidi plânsul. Pentru numele lui Dumnezeu, domnişoară Brookner, trebuie să mă credeţi. Îmi pare nespus de rău. Sunt...

Văzându-l atât de tulburat, Charlotte îşi mai temperă elanul. Se aplecă spre el şi îl mângâie timid pe mână.

– Dacă e să dau crezare celor ce îmi spuneţi înseamnă că totul a fost un şir de evenimente tragice. Cel mai trist e că nu cred să mai existe vreo cale de a îndrepta lucrurile.

– Vă implor, spuneţi-mi unde e. Pe urmă, vedem noi doi ce hotărâre luăm.

– Am jurat că nu...

– *Trebuie!* stărui el.

Într-un sfârşit, Charlotte legănă aprobator din cap.

– Vă spun. Indiferent dacă Anni va dori să vă vadă sau nu, puteţi măcar încerca să îi explicaţi. Chiar dacă rănile din trecut nu mai pot fi vindecate, mă gândesc că i-ar prinde bine să ştie din ce cauză s-a ajuns aici.

– Vă mulţumesc, zise Donald uşurat.

Charlotte se ridică şi se duse la biroul din colţul salonului. Scoase o agendă şi o foaie de hârtie pe care notă câteva rânduri.

– Locuieşte la Keighley, un oraş industrial aflat la trei sferturi de oră distanţă. Trebuie să mărturisesc că nu i-am făcut nici o vizită de când s-a mutat acolo. Am fost prea ocupată să am grijă de tata, care s-a întors aproape invalid din Africa.

Donald era deja în picioare.

– Vă mulțumesc din suflet că m-ați primit și mi-ați dat adresa, domnișoară Brookner, spuse și vârî hârtia în buzunar. Mă duc neîntârziat să o caut pe Anni.

– Poate mă anunțați și pe mine cum se mai simte, spuse ea, în timp ce îl conducea spre ieșire. Nu știu care mai e situația ei. E foarte orgolioasă. M-am oferit să îi dau niște bani, dar nici n-a vrut să audă.

– Așa e Anni, oftă Donald. La revedere, domnișoară Bookner! Și, încă o dată, mulțumesc.

Donald se urcă în mașină și o luă pe drumul ce tăia mlaștinile din Yorkshire. Se cutremură în momentul în care îi apăru în față mohorâtul oraș industrial Keighley. Parcă mașina și porni prin labirintul de străduțe înguste, mărginite de clădiri înnegrite de funinginea provenită de la fabricile de bumbac. Pe treptele caselor stăteau copii murdari și desculți, deși era o seară rece de septembrie.

După câteva îndrumări, izbuti să ajungă în Lund Street și merse tot înainte, până ce dădu de numărul căutat. Bătu la ușă și, într-un final, îi deschise o femeie uscățivă, cu un prunc în brațe și un țânc agățat de fustele ei. Îl studie cu o privire suspicioasă.

– Sunteți noul administrator? I-am spus celuilalt că plătesc vineri. Bărbată-miu și-a pierdut slujba la fabrică de curând.

– Am înțeles că aici locuiește Anahita Chavan, explică Donald. Dar poate am greșit adresa.

– N-ați greșit. Anni e chiriașa noastră, dar nu-i spuneți administratorului. N-avem voie să subînchiriem, dar ce să-i faci, te împinge nevoia, când ai șapte guri de hrănit. Sunteți prieten cu ea?

– Da, mă numesc Donald. E acasă?

– Nu iese mai niciodată. E tare singuratică Anni a noastră. Dar e fată cumsecade. Poftiți înăuntru, îl invită femeia, și Donald se strecură pe coridorul îngust până într-o cămăruță ce servea drept bucătărie. Luați loc, domnule. Mă duc numaidecât să o chem.

După plecarea femeii, Donald observă mai multe priviri curioase care îl măsurau din prag.

– Cum te cheamă, domnule? întrebă un băiețel de vreo șapte anișori.

– Donald. Pe tine?

– Tom, răspunse băiatul şi veni mai aproape. Vorbeşti tare frumos şi ai aşa haine fercheşe. Eşti proprietar de fabrică?

– Nu, nu sunt proprietar de fabrică.

– Când o să mă fac mare, o să am fabrica mea, declară Tom, şi-o să fiu bogat ca tine.

O fetiţă intrase de-a buşilea în cameră. Se agăţă de pantalonii lui Donald şi se ridică în picioare, mânjindu-i la spate cu mânuţele ei soioase.

– Joanna, dă-te jos de pe bietul om! o certă mama ei, când reveni în bucătărie. Acuşica coboară şi Anni. A zis să vă conduc în camera din faţă. N-a fost prea bucuroasă când i-am spus că sunteţi aici. Veniţi cu mine, vă rog.

– Mulţumesc, spuse Donald.

Din hol, femeia îl conduse într-un salonaş ceva mai liniştit. După ce închise uşa în urma ei, Donald se cutremură la gândul de a trăi în asemenea condiţii mizere. Cum ajunsese oare Anni într-o situaţie atât de deplorabilă de când se văzuseră ultima oară?

Uşa se deschise, şi în prag apăru Anni, frumuseţea ei exotică contrastând izbitor cu ambianţa sărăcăcioasă. Din cauză că slăbise, îi ieşeau şi mai mult în evidenţă pometii şi ochii mari, de chihlimbar.

Închise uşa cu graţie – aşa cum erau toate gesturile ei, pe care Donald şi le amintea atât de limpede – şi rămase nemişcată în dreptul ei.

– Sunt aici, Anni, zise Donald, mustrându-se pentru afirmaţia neinspirată, dar era singurul lucru care îi venise în minte.

– Da, spuse ea, într-un sfârşit, eşti aici.

– Eşti... bine?

– Sunt bine, îi replică ea distantă. Tu?

– Şi eu. Anni... murmură Donald şi se aşează brusc pe un scaun, căci simţea că i se înmoaie picioarele. Nu ştiu ce să spun.

Îşi luă capul în mâini.

– Observ.

– Crede-mă, nu am primit nici o scrisoare de la tine din momentul în care ai coborât de pe vas. Nu ştiam dacă mai trăieşti sau ai murit. M-am dus până şi la spitalul la care ai lucrat şi la Scotland Yard. Eram

disperat. Până la urmă, am ajuns să cred că nu mă mai dorești. M-am gândit că te-ai îndrăgostit de cineva în India.

– Și din cauza asta te-ai însurat cu altă femeie? zise ea, pe un ton tăios, atât de diferit de glasul ei blajin.

– Da, răspunse el deznădăjduit. Dacă nu mă puteam căsători cu tine, nu mă mai interesa cu cine mă însor. Oricât de urât ar suna, cel puțin am salvat Astbury cu banii soției mele.

– Am citit într-o revistă că soția ta a moștenit o avere. Sper să fiți fericiți împreună, spuse Anni, pe același ton glacial.

– N-am cum să fiu fericit!

– În fotografii, păreai fericit.

– Probabil, recunoscu el. Dar toată lumea știe că trebuie să zâmbească în fața aparatelor de fotografiat.

Se lăsă tăcerea. Anni evita să se uite la el, în vreme ce Donald o sorbea din priviri.

– Ce voiai să-mi spui?

– Habar n-am, zise Donald, cu un râset sugrumat. Voiam să-ți explic că sunt sigur că mama mi-a ascuns scrisorile de la tine.

– Donald, chiar dacă nu mai știam nimic de tine, te-aș fi așteptat o veșnicie și nicidecum nu m-aș fi căsătorit cu altcineva. Dar ce importanță mai are acum?

Atitudinea ei distantă îl dezarma. Tânjea să o strângă în brațe și să regăsească femeia pasională și plină de viață de odinioară.

– Nu vrei să mergem altundeva să stăm de vorbă? o rugă el. E insuportabil aici.

– N-ai să găsești în zonă hoteluri unde să luăm ceaiul, îi replică ea sarcastic. Plus de asta, aici e casa mea.

– Te rog, Anni. Știu că ai suferit enorm și că ai, probabil, o părere foarte proastă despre mine, dar îți jur că, în aceste optsprezece luni, n-am încetat nici o clipă să te iubesc și să mă gândesc la tine.

Anahita îl privea impasibilă.

– Indiferent ce-a fost cândva între noi, Donald, acum eu sunt aici, iar tu ești acolo, căsătorit cu altă femeie.

– Sentimentele mele faţă de tine sunt neschimbate, chiar dacă împrejurările sunt altele. Vorbeşte cu mine, Anni, zise el, pe un ton implorator. Mă cunoşti mai bine ca oricine.

– Aşa am crezut cândva. Dar ce rost mai are acum?

– Are, draga mea, pentru că, după atâtea luni cumplite, te-am găsit şi iată-ne împreună, în aceeaşi cameră. Chiar nu pricepi cât de mult înseamnă asta pentru mine?

Anahita nu îi răspunse. Se auzi un ciocănit scurt, după care se deschise uşa. Intră gazda, ţinând în braţe un copil care plângea.

– Mă scuzaţi că vă deranjez, dar urla în asemenea hal în bucătărie, că nu ne mai auzeam unii cu alţii.

Donald o văzu pe Anni că ia copilul în braţe.

– Mulţumesc, îi spuse gazdei, care îi mai aruncă o privire suspicioasă lui Donald, apoi copilului, şi ieşi.

Donald nu înţelegea ce se petrece.

– E copilul ei?

Anni îl studie cu atenţie, cu un aer meditativ. Într-un sfârşit, oftă şi spuse:

– Nu, e al meu.

Donald se uită la prunc şi abia atunci îi observă pielea cafenie, părul negru şi ochii de un albastru strălucitor, care îl priveau curioşi.

– E... e al..., bâigui el.

– Da, Donald, e fiul tău, Moh.

Capitolul 34

4 septembrie

După asta, i-am spus că îmi fac griji pentru sănătatea şi bunăstarea fiului meu şi nu m-am lăsat până n-am convins-o pe A să îşi strângă puţinele bagaje pe care le avea. Apoi am urcat-o în maşină, împreună cu copilul meu, şi i-am luat din casa oribilă în care locuiau. Am stat la hotel o noapte, înainte de a pleca spre sud. Nu ştiam prea bine unde să o duc. Ştiam doar că nu o mai pot abandona. Părea să îşi fi pierdut însufleţirea de altădată, ca şi când era pustiită pe dinăuntru şi nu îi mai păsa de nimic. Tot drumul, abia dacă a scos câteva cuvinte, şi acelea răspunsuri monosilabice la întrebările mele.

– Ţi-e foame? o întrebă Donald, când treceau prin Derbyshire Dales.

– Nu, dar ar trebui să schimb scutecul copilului.

– Bineînţeles.

Donald opri la un hotel de la marginea localităţii Matlock şi coborâră toţi trei din maşină. În timp ce o aştepta pe Anni în restaurant, se interesă dacă există posibilitatea de a da un telefon de la hotel. Începuse să îşi facă un plan pe parcursul călătoriei lungi şi tăcute. Îi va încredinţa pe amândoi în grija Selinei, care le putea pune la dispoziţie, temporar, o cameră în casa ei din Kensington. Era cea mai bună soluţie provizorie pe care o găsise deocamdată, iar, în felul acesta, avea măcar certitudinea că Anni nu va dispărea din nou, fiind sub supravegherea surorii lui.

Chelnerul îi confirmă că au un telefon, astfel că Donald se duse să sune. La întoarcere, o găsi pe Anni la masă, cu copilul adormit în braţe.

– Am vorbit cu Selina şi o să stai la ea până găsesc o soluţie permanentă.

– Am înţeles, zise Anni, fără să se arate nici bucuroasă, nici nemulţumită de acest aranjament.

– Am comandat sendvişuri şi supă. E suficient?

– Mulţumesc.

Donald întinse deznădăjduit mâna spre ea.

– Anni, nici nu îndrăznesc să-mi imaginez prin ce-ai trecut şi cât de mult mă urăşti, dar sunt lângă tine acum şi jur că nu te mai părăsesc. Crede-mă, te rog, că, dacă n-aş fi fost convins că te-am pierdut pentru totdeauna, nu m-aş fi căsătorit cu Violet.

Anni ridică încet ochii spre el.

– O iubeşti?

– Ţin la ea, îi răspunse sincer. E drăguţă şi destul de imatură, chiar dacă e mai în vârstă decât tine, şi n-aş vrea să o rănesc. Dar de iubit n-o iubesc, şi n-am iubit-o niciodată. A fost o căsătorie aranjată din toate punctele de vedere, cum se întâmplă şi la voi, în India.

– E foarte frumoasă.

– Da, este, dar... Dumnezeule mare! exclamă, legănând iritat din cap. M-am săturat să mă tot justific. Cu toţii am făcut greşeli pe care le regretăm.

Anni îşi mâncă supa în tăcere, după care gustă dintr-un sendviş. Se pare că mâncarea o mai întremă, căci îi reveni culoarea în obraji. Donald bănuia că suferea de malnutriţie.

Se urcară din nou în maşină, iar Anni şi copilul dormiră pe toată durata drumului. Donald îi trezi cu blândeţe când ajunseră la casa Selinei din Kensington.

– Am ajuns? întrebă ea.

– Da. Vrei să iau eu copilul?

– Nu! zise Anni, cu o privire speriată. Selina ştie de copil? Nu i-am spus nimic când ne-am văzut la Londra.

– Am anunţat-o eu şi n-a fost deloc şocată, o linişti Donald. Înţelege acum de ce-ai dispărut.

După ce o lăsă pe Anni să se instaleze într-unul din dormitoarele de la etaj, Donald se duse în salon și dădu pe gât un pahar zdravăn de gin, împreună cu Selina.

– Of, Donald, ce situație tragică! Știu prea bine cât de greu trebuie să-i fi fost lui Anni. Cred că a fost speriată de moarte. Și când mă gândesc că eu stau la adăpost cu fetița mea și cu încă un prunc în pântec. Diferențele sunt atât de izbitoare, oftă ea.

– Ai mare dreptate. Doamne, Selina, dacă ai fi văzut în ce condiții locuia Anni... în ce mahala!

– Anni și copilul pot sta aici temporar, dar ce te faci pe termen lung? În definitiv, copilul ăsta e fiul tău și, până când nu vei avea unul cu Violet, teoretic, el e moștenitorul tău. Dar mi-e groază să mă gândesc ce-o să se întâmple, dacă află Violet de el.

– Da, e încurcată situația. Dar cel mai important e că am găsit-o pe Anni. O iubesc, Selina. Nu m-am gândit la altceva decât să o scot din cloaca aia. N-am apucat să cântăresc consecințele. O soluție ar fi să o instalez într-o casă aici, în oraș, și să îi vizitez pe ea și pe fiul meu când vin la Londra, dar n-aș vrea s-o tratez pe Anni ca pe o metresă, și sunt convins că nici ei nu i-ar plăcea.

– Ți-a dat de înțeles cam ce-ar vrea? întrebă Selina.

– Abia dacă a scos un cuvânt, oftă Donald. A trăit la limita supraviețuirii în ultimele luni. O să dureze o vreme până când se refface, nu doar fizic, ci și psihic.

– Cel puțin, aici pot să-i ofer un pat cald, mâncare bună și o bonă care să se ocupe de bebeluș și să o lase să se odihnească. Unde are loc un copil, are loc și-al doilea, zise Selina, zâmbind. La urma urmei, sunt veri.

– Mi-aș dori să le pot spune și altora.

– Nu poți, asta-i situația. Violet nu are nici o vină și, chiar dacă noi două nu vom fi niciodată foarte apropiate, m-ar durea să știu că îndură rușinea de a ști că soțul ei are un copil cu altă femeie, spuse Selina, abținându-se să pronunțe cuvântul corect.

– Ai dreptate, conveni Donald și își mai turnă un pahar cu gin. Momentan, vreau să merg la Devon și s-o iau pe mama la întrebări. Trebuie să mă conving că ea a provocat tot dezastrul ăsta.

– Îi spui de copil?

– O, da, zise Donald, cu un zâmbet sinistru. Nu cred să o supere ceva mai rău decât ideea de a avea un nepot metis şi nelegitim, pe care, dacă vreau, îl las moştenitor peste Astbury.

– Nu te pripi, Donald. S-ar putea s-o omori dacă-i dai o asemenea veste.

– Mă îndoiesc. Chiar dacă se poartă de parcă ar avea optzeci de ani, să nu uităm că nu a împlinit încă nici cincizeci. Joacă teatru, dar e zdravănă ca un cal şi-o să ne îngroape pe toţi. Iar, dacă avem dreptate, toată încurcătura asta e vina ei. Nu-mi mai e frică de ea.

Anni se declară prea obosită ca să ia cina cu Donald şi cu Selina, aşa că menajera îi duse mâncarea în cameră. Înainte de a se retrage la culcare, Donald trecu pe la ea şi bătu la uşă.

– Cine e?

– Donald. Pot să intru?

Văzând că nu îi răspunde, Donald deschise uşa şi o găsi alăptând copilul în pat.

– Îmi cer scuze, spuse ea şi îl luă pe Moh de la piept, acoperindu-se repede.

– Nu mă deranjează. Ba chiar mi se pare minunat. Majoritatea femeilor pe care le cunosc nu îşi alăptează copiii.

– N-am avut de ales, nu-mi permiteam să plătesc o doică. Dar începe deja să se mărească – împlineşte un an luna viitoare şi laptele meu nu mai e foarte hrănitor. Cred că din cauza asta plângea atât de mult când eram la Keighley.

– Doamne, Anni! oftă el. Pot să iau loc?

– Dacă doreşti.

Donald se aşează pe pat şi se uită la copilul care adormise în braţele ei, sătul pentru moment.

– Pot să-l ţin şi eu?

– Bineînţeles, răspunse Anni şi i-l puse în braţe pe Moh.

Donald simţea mirosul călduţ, de lapte al pruncului şi parfumul dulceag al pudrei de talc cu care îl dăduse doica după ce îl îmbăiase. Se uită la chipul fiului său şi îl năpădi un asemenea sentiment de iubire, încât îi dădură lacrimile.

– Nu-mi vine să cred că noi l-am zămislit.

– Orice copil e un miracol, indiferent unde vine pe lume, zise Anni.

– Mă urăşti, Anni?

– Mi-am dorit, răspunse ea, după câteva clipe de gândire, mi-am dorit de multe ori. Poate că nu te plac prea mult în acest moment, dar te-am iubit din ziua în care te-am cunoscut.

– Dar acum, că te-am găsit, ai încredere că o să am grijă de tine şi de copilul nostru?

– Am de ales? zise ea, cu amărăciune.

A doua zi, Donald îi lăsă pe Anni şi pe Moh în grija destoinicei sale surori şi a doicii, se urcă în maşină şi porni spre conacul Astbury. Imediat ce ajunse, se duse direct la Dower House, casa de la marginea proprietății în care locuia mama lui.

– E aici, Bessie? o întrebă pe menajera speriată de apariția lui furtunoasă.

– Cred că e sus, Înălțimea Voastră. Se odihneşte.

Donald urcă treptele câte două şi bătu la uşa mamei sale.

– Intră, răspunse o voce.

Donald intră în dormitorul lui Maud şi o găsi citind o carte, aşezată într-un scaun, la gura şemineului.

– Ce cauți aici? întrebă ea, încruntată.

– Noi doi trebuie să purtăm o discuție. Lasă cartea, mamă. Am câteva întrebări pentru tine, replică Donald şi se aşează în fața ei.

Şocată de tonul brutal al fiului ei, Maud se conformă.

– Despre ce e vorba?

– Am aflat de curând că anul trecut au dispărut o serie de scrisori care îmi erau adresate şi am toate motivele să cred că nu eşti străină de situația asta.

– Scrisori?

Donald o văzu cum încearcă să o facă pe neştiutoarea.

– Da, mamă, scrisori. Scrisori din India, de la Paris şi din Yorkshire, expediate de o anumită tânără pe care ai descoperit, într-un fel sau altul, că o iubeam. Şi pe care, ca să ştii şi tu, mamă, încă o iubesc.

– Zău aşa, Donald, primim atâtea scrisori din toată lumea, cine să le mai ţină socoteala? Eşti sigur că nu e poşta de vină? Nu poţi da vina pe mine că s-au rătăcit.

– Ba da, mamă. Mi-ar fi foarte uşor să-i întreb pe servitorii de la conacul Astbury – angajaţii *mei*, în caz că ai uitat – şi să aflu adevărul de la ei.

Donald dădu să se ridice, dar Maud îi făcu semn să se aşeze la loc.

– Ţi-ai pierdut minţile de tot? Asta ne mai lipsea, să şuşotească servitorii pe la colţuri despre problemele noastre personale, şuieră ea, printre dinţi.

– Puţin îmi pasă.

– Nu-ţi pasă nici dacă zvonurile ajung la urechile lui Violet?

– Mi-e totuna. În sfârşit, am găsit-o pe Anahita. Deocamdată stă cu Selina, la Londra, până când găsesc o soluţie mai bună.

Donald se stăpâni cu greu să nu râdă de figura îngrozită a mamei lui.

– Cum adică, o soluţie mai bună? Doar nu te bate gândul să-i spui lui Violet despre... legătura pe care ai avut-o cu indianca aia?

– Încă nu m-am hotărât, dar, dacă nu recunoşti că tu ai ascuns scrisorile, s-ar putea să îi spun.

– Ferească Dumnezeu! Ţi-ai pierdut minţile, Donald? O să ne nenoroceşti familia. Violet o să ceară imediat divorţul. Ce-o să se aleagă de Astbury?

– Crezi că-mi pasă? Sau că mi-a păsat vreodată? replică el. Ştiai foarte bine că eram dispus să o vând şi că găsisem deja un cumpărător. Dar nu-ţi convenea, nu-i aşa, mamă? Recunoaşte ce-ai făcut, altfel mă duc la Violet şi-i mărturisesc totul. Crede-mă, zise, pironind-o cu privirea, nu am absolut nimic de pierdut. Oricum voiam să vând Astbury. Aş fi foarte fericit să duc o viaţă liniştită, alături de femeia pe care o iubesc. Şi apropo, adăugă, pregătindu-se să îi dea lovitura de graţie, Anni a născut de curând. Ceea ce înseamnă că am un fiu, şi tu, un nepot.

Donald îşi privi mama cum se încovoaie sub ochii lui, dar continuă fără milă.

– Ce părere ai, mamă? Să mă duc să-i spun toate astea soției mele? Îți dai seama ce scandal s-ar isca?

– Gata! Oprește-te! Cum poți fi atât de crud? Sunt mama ta! gemu.

– O mamă care și-a pus propriile dorințe mai presus de ale fiului ei. Anni este o indiancă aristocrată și educată. Nu vreo țărancă pe care am adunat-o din vreun bordel!

– *Te rog!*

– Și, dacă nu știai, află de la mine că se fac destul căsătorii interrasiale în ziua de azi. Dar tu, cu prejudecățile tale, nu puteai să-ți lași fiul să se însoare cu o femeie ca ea. Ești și ai fost dintotdeauna o ființă rece, uneltitoare și obtuză. Aș...

– Oprește-te! Ajunge! strigă Maud și izbucni în plâns.

Lacrimile ei îi curmară tirada lui Donald.

– Poftim. Șterge-te la ochi, spuse el și îi întinse cu stângăcie o batistă.

– Ai dreptate, îngăimă ea, într-un final. Eu am ascuns scrisorile, sau, mai bine-zis, am cerut ca toată corespondența să ajungă la mine, ca s-o triez. Nu înțelegi că am făcut-o doar ca să te protejez? Spui că societatea acceptă acum căsătoria cu o femeie ca ea. Se poate să ai dreptate. Dar, pe lângă asta, voiai să vinzi și moșia. Ce viață ai fi avut, însurat cu o indiancă și fără casă?

– Aș fi avut iubire, mamă, spuse Donald calm. Aș fi fost fericit. Dar nu mă aștept ca tu să înțelegi astfel de lucruri.

Maud nu răspunse, părând cufundată în gânduri.

– Îți mulțumesc că ai recunoscut că ai ascuns scrisorile. Acum, trebuie să văd cum ies din încurcătura pe care tu ai creat-o.

– Ce-ai de gând să faci?

– Spre fericirea ta, nu vreau s-o rănesc pe Violet. Ea nu are nici o vină în toată povestea asta, răspunse Donald, privindu-și mama care avu măcar decența de a roși de jenă. Dar nici nu sunt dispus să îi țin ascunși pe femeia iubită și pe copilul nostru, ca pe un secret rușinos, și să nu-mi văd fiul crescând. O să îi sugerez să se mute amândoi undeva, în apropiere. Le pun la dispoziție o casă pe moșie.

– Dacă află Violet? întrebă Maud speriată.

– Doar cinci oameni ştiu adevărul. Sunt sigur că nici unul dintre ei nu-l va divulga. E singurul mod în care sunt dispus să suport minciuna în care tu m-ai obligat să trăiesc.

– Tu ai decis să te căsătoreşti cu Violet, Donald, replică Maud. Nu te-am obligat eu.

– Aşa e, mamă, nu m-ai obligat. Dar când îţi pierzi orice speranţă, nu-ţi mai pasă ce îţi rezervă viitorul. Deci, ne-am înţeles?

– Fă ce doreşti, spuse Maud şovăitor, cu o privire mohorâtă.

– Bun. Atunci, nu-mi mai rămâne decât să găsesc o casă potrivită pentru Anni. Într-o zi, spuse el, în timp ce se îndrepta spre uşă, poate te înduri să îţi vizitezi nepotul. A moştenit ochii tăi.

Conacul Astbury

iulie 2011

Capitolul 35

Rebecca deschise ochii şi realiză că adormise în fund, cu jurnalul lui Donald în braţe. Nu ştia când aţipise, dar auzise din nou în vis acel straniu cântec strident.

Răsfoind jurnalul, observă că însemnările se opresc brusc după luna septembrie, ceea ce o dezamăgi profund, căci voia să afle mai multe, în special despre Violet. Se uită la ceas şi constată că e trecut de ora nouă dimineaţa.

Coborî din pat, se duse la baie, se spălă pe mâini şi îşi privi chipul în oglindă. Fără îndoială că descrierea pe care Donald i-o făcea lui Violet i se potrivea şi ei de minune.

O trecu un fior. Din cât apucase să citească, cel mai trist era că nu pe Violet o iubise Donald, ci pe indianca frumoasă şi exotică, venită dintr-o altă lume. Rebecca se plimbă prin camerele din apartament, atinse lucrurile lui Violet, îi mirosi parfumul deja familiar, cu un sentiment tot mai acut că se întâmplă ceva ireal. Acela fusese patul lui Violet, pe care îl împărţise cu Donald. Ea purta zilnic hainele lui Violet şi recrea lumea în care trăise aceasta...

– Dumnezeule!

Rebecca se prăbuşi într-un fotoliu din salon, întrebându-se prin ce capriciu al sorţii ajunsese la conacul Astbury. Nu avea cum să treacă cu vederea asemănările dintre ele două.

– Eşti înăuntru, Becks?

Un glas cunoscut o trezi din reverie.

– Da, răspunse ea.

Câteva secunde mai târziu, Jack dădu buzna în cameră, urmat de doamna Trevathan, roşie ca racul la faţă.

– Bună, scumpo, zise el şi veni spre ea.

– Îmi cer scuze, Rebecca. Ştiu că ai nevoie de odihnă şi am încercat să-i explic domnului Heyward că nu vrei să fii deranjată.

– Mulţumesc, doamnă Trevathan, spuse calm Rebecca. Nu vă faceţi griji. Mă simt mai bine azi.

– Am făcut doar ce mi s-a cerut, replică femeia şi ieşi din cameră, închizând uşa după ea.

– Mersi, spuse Jack şi se trânti pe un scaun, prefăcându-se că respiră uşurat. Cine se crede femeia asta? Maică-ta? Cum îndrăzneşte să-mi interzică să-mi văd logodnica? Vino încoace să te strâng în braţe.

Rebecca nu se clinti din loc. Se uita impasibilă la ochii lui injectaţi şi la părul slinos şi ciufulit. În mod evident, petrecuse din nou cu James.

– Te-ai distrat bine aseară?

– Da, grozav.

– Mă bucur pentru tine.

Jack o privea nedumerit, încercând să-şi dea seama ce vrea să spună. În cele din urmă, realizând că îl ironizează, trecu la atac.

– Nu mă mai trata ca pe un copil, Becks! Asta e marea problemă cu tine, zise el, arătând cu degetul spre ea. Domnişoara uşă de biserică, neprihănită, care nu bea, nu fumează şi nu se distrează. Care se crede mai presus de noi, muritorii de rând.

– Nu asta am vrut să spun, Jack, răspunse ea plictisită. Trebuie să purtăm o discuţie.

– O, nu. O luăm de la capăt. Iar mă ceartă că am fost băiat neascultător. Hai, mami, bate-mă la fund! zise el, pe un ton răutăcios.

– Ai o problemă şi trebuie s-o rezolvi, Jack, îi replică Rebecca imperturbabil. Ţi-o spun pentru că ţin la tine şi mă tem că, dacă nu te opreşti, o să fie din ce în ce mai rău.

– Şi care e această problemă?

– Lasă glumele, Jack. Ştim amândoi că bei prea mult, cam de când te-am cunoscut, şi prizezi cocaină întruna. Eşti dependent, Jack. Şi,

până când nu iei măsuri, spuse Rebecca, înarmându-se cu curaj, nu pot să am o relație cu tine.

Jack lăsă capul pe spate și pufni în râs.

– Ești așa comică, Becks! De când ai venit în Anglia, am simțit că s-a schimbat ceva. Că nu mă mai iubești sau ți-ai găsit pe altcineva. Iar acum, te folosești de un truc vechi de când lumea: dai vina pe *mine* și pe o problemă inexistentă, ca să ai motiv să mă părăsești. Stai liniștită, spuse, legănând savant din cap, că te-am ghicit eu.

– Îți dau cuvântul meu, Jack, că singurele lucruri care mă deranjează la tine sunt băutura și drogurile. Când ești treaz, ești cel mai minunat bărbat din lume și te iubesc. Dar, când nu ești, și asta se întâmplă tot mai des în ultima vreme, nu e chip să mă înțeleg cu tine. Sfatul meu e să te întorci la Los Angeles și să rezolvi cumva problema. Dacă faci asta, îți sunt alături până la capăt. Dacă nu...

Rebecca nu-și duse ideea la capăt.

– Îmi dai un ultimatum? zise Jack și se ridică de pe scaun, cu mâinile în sân. Ori îmi rezolv problema pe care n-o am, ori între noi totul s-a terminat? Asta spui?

– Nu, și știi bine că nu e așa. Cine vrei să-ți spună adevărul, dacă nu eu? zise ea, pe un ton implorator. Nu pricepi că și pentru mine e greu? Nu vreau să ne despărțim, Jack. Te-am iubit din prima clipă când te-am văzut. Singurul motiv pentru care nu am acceptat să ne căsătorim e pentru că nu pot face abstracție de problema ta.

– Deci, îmi ceri să mă internez la dezintoxicare, ca să-ți dovedesc că te iubesc? întrebă Jack, plimbându-se nervos prin cameră.

– Ia-o cum dorești, dar eu nu mai pot continua ca până acum. Mă simt rău, am un film de terminat și, indiferent ce se va întâmpla pe viitor, vreau să te faci bine. După ce mă întorc acasă, poate discutăm și vedem în ce stadiu ești.

– Trebuie neapărat să mă tratezi de sus, Becks? întrebă Jack, trântindu-se la loc pe scaun. Sunt șanse mari să joc în filmul produs de tipul cu care m-am întâlnit zilele trecute. M-a sunat și impresarul să-mi spună că a primit câteva scenarii. Așa că, și dac-aș vrea să-ți fac pe plac, e posibil să nu-mi permită programul să merg la dezintoxicare.

– Mă bucur că ai primit mai multe oferte, răspunse Rebecca, deja obosită să mai negocieze cu el.

– Da, se pare că iubitul tău nu e chiar atât de ratat pe cât credeai. Dacă am exagerat puțin cu băutura, am făcut-o din plictiseală, nu din alt motiv. Deci, spuse Jack, fixând-o cu privirea, ai vorbit serios mai devreme? Vrei să ne despărțim?

– Nu vreau, dar simt că n-am de ales.

– Bine, zise el, plesnindu-se cu palmele peste coapse, și se ridică. N-am de ce să mai stau aici și să-mi caut scuze. Dacă asta vrei, așa facem.

– Îmi pare rău, Jack. Îmi pare nespus de rău, spuse Rebecca, cu ochii în lacrimi.

– Sunt convins, pufni el ironic. Cred, totuși, că ar trebui să te întrebi de ce-mi faci un asemenea pardaf, când n-am făcut altceva decât să mă distrez și eu puțin. Nu sunt bețivanca de maică-ta, Becks, și nu merit să mă tratezi ca pe ea. Iar, dacă ai impresia că chestia asta o să mă doboare, o să vezi că e chiar pe dos. Poate că-ți trebuie un preot, nu un bărbat focos. Fă ce vrei, nu mă mai interesează. La revedere!

Rebecca resimți acele cuvinte ca pe o palmă peste obraz. Rămase tăcută, incapabilă să răspundă.

– Încă ceva, zise Jack. Dacă tot mi-ai dat papucii pentru că sunt petrecăreț, mi se pare cinstit să mă lași pe mine să fac public anunțul. Îl rog pe impresarul meu să publice o scurtă declarație. De acord?

– Da. Spune ce vrei tu.

– Așa o să fac. Sper să nu regreți gestul de azi. La revedere, Rebecca!

Rebecca văzu ușa trântindu-se în urma lui. Închise ochii și își rezemă capul pe mătasea răcoroasă a fotoliului, afectată de comentariul răutăcios al lui Jack la adresa mamei sale. Nu putea nega că are dreptate. Experiențele trăite în copilărie o făcuseră mult mai intolerantă în privința abuzului de droguri sau alcool.

Dar asta nu însemna că purtarea lui Jack era acceptabilă.

O podidiră iar lacrimile, în clipa în care realiză ce făcuse și că nu mai există cale de întoarcere. Jack era obișnuit ca femeile să facă orice ca să fie cu el. Probabil nu i se dăduseră niciodată papucii și nici nu îi va lua mult să o înlocuiască cu alta. Știa că va suferi mult când le va

vedea pozele în ziare, dar trebuia să se împace cu ideea că acel Jack pe care îi iubise cândva dispăruse.

– Ești bine, drăguță?

Rebecca ridică privirea, o văzu pe doamna Trevathan în pragul ușii și ridică din umeri, fără să spună nimic.

– Știu că nu e treaba mea, dar ai procedat corect, îi zise menajera, cu blândețe. Cum spunea mama, e plină marea de pești, mai ales când ești așa frumoasă ca tine.

– Mulțumesc, murmură Rebecca, cu voce răgușită. Mă anunțați, vă rog, când pleacă?

– Desigur, scumpo.

Doamna Trevathan se uită la ea, cu un zâmbet compătimitor, și ieși.

O jumătate de oră mai târziu, îi aduse ceai și pâine prăjită și o anunță că Jack tocmai plecase.

– Cum te mai simți?

– Zdruncinată. Sper să nu fi făcut o greșeală.

– Dacă te consolează cu ceva, să știi că am fost și eu cândva căsătorită cu un bărbat ca Jack. Un an am rezistat împreună, după care l-am părăsit. Nu spun că Jack e violent cum era al meu, dar când beau zi de zi, nu știi de ce sunt în stare.

– Aveți dreptate. V-ați iubit soțul?

– Bineînțeles că l-am iubit, oftă ea. La început, cel puțin. Spre final, nu mai suportam nici să-l văd. Crede-mă, Rebecca, știu că acum doare, dar e mai bine așa.

– Vă mulțumesc, doamnă Trevathan, spuse Rebecca recunoscătoare.

– Acum că am lămurit-o și pe asta, sunt câteva persoane care ar dori să te vadă, dar le-am zis că te odihnești momentan. E bine așa, scumpo?

– Da. Poate îi primesc mai târziu.

– Cum mai e cu durerea de cap?

– Mai bine, azi.

– Ești încă palidă, dar nu e de mirare, chicoti ea. Revin mai târziu și-mi spui dacă te simți în stare să primești musafiri.

Extenuată, Rebecca dormi câteva ore şi se trezi ceva mai revigorată. Se spălă, se îmbrăcă, după care, ruşinată că îi ţinuse pe toţi la distanţă, o rugă pe doamna Trevathan să îl cheme pe Steve, care, cum era de aşteptat, se interesase de starea ei.

– Iartă-mă că te deranjez, scumpo. Voiam doar să ştiu cum te mai simţi, zise el, când intră în salon.

– M-a mai lăsat durerea de cap şi sunt sigură că de mâine pot reveni la filmări, îl linişti ea.

– Mă bucur să aud asta. Cred că şi stresul din ultimele zile ţi-a agravat starea.

– La ce te referi? întrebă ea, făcând-o pe inocenta.

– Scumpa mea, suntem pe un platou de filmare. Toată lumea a remarcat problema lui Jack. M-a întrebat dacă am ceva prafuri, de cum ne-am văzut prima oară.

– O, Doamne! Îmi pare rău, Steve.

– N-ai de ce. Nu e vina ta. M-am întâlnit cu el acum câteva ore, când m-a rugat să-i fac rost de o maşină care să-l ducă la Londra. N-o să te întreb care e situaţia actuală, fiindcă se vedea pe faţa lui că lucrurile nu stau tocmai pe roze între voi.

– Aşa e, recunoscu Rebecca, gândindu-se că e mai bine să fie sinceră. I-am explicat că nu mai avem ce discuta dacă nu îşi rezolvă problemele. Aş prefera, totuşi, să nu afle toată lumea.

– Din păcate, s-au prins deja, spuse Steve. Ştii ce repede circulă veştile pe platoul de filmări. În orice caz, cel mai important e să te faci bine. Sper că, odată cu plecarea lui Jack, să te poţi îngriji de sănătatea ta.

– Da. Promit că mâine sunt gata de treabă.

– Vedem. Te-am programat pentru o singură scenă, mâine spre seară. Fruntea sus, scumpo, îi strigă, înainte de a ieşi.

După o jumătate de oră, se auzi alt ciocănit la uşa salonului şi intră Anthony.

– Am trecut doar să văd ce faci, îi zise morocănos. Cum te simţi?

– Mai bine, răspunse ea. Mulţumesc că mi-ai îngăduit să stau în apartamentul ăsta superb.

– Eşti cea mai potrivită persoană să locuiască în el, spuse Anthony rigid. Am auzit că prietenul tău a plecat.

– Da, și nu se mai întoarce.

– Așa deci, zise el, studiind-o din picioare. Diseară iau cina cu amicul nostru indian, adăugă, într-un final.

– Da? spuse Rebecca mirată.

– Sper să te mai întremezi până mâine.

– Și eu. Îți mulțumesc pentru grijă.

– La revedere, spuse Anthony, apoi se întoarse și ieși.

După plecarea lui, Rebecca se relaxă în cada încăpătoare. Datorită faptului că dormise până târziu, se simțea foarte odihnită. În momentul în care doamna Trevathan îi aduse ceai și brioșe, le devoră cu poftă.

– Cred că încep să-mi revin, spuse ea.

– Mă bucur să aud asta, scumpo.

– Domnul Malik e acasă? întrebă Rebecca.

– A ieșit ceva mai devreme, dar nu cred că a plecat prea departe. Ia cina cu Înălțimea Sa.

– Dacă îl vedeți, îl rugați, vă rog, să treacă pe la mine?

– Când îl văd, îi transmit, zise menajera și ieși.

Douăzeci de minute mai târziu, bătu cineva la ușă.

– Intră, strigă Rebecca.

– Bună, Rebecca. Am înțeles că dorești să vorbești cu mine.

– Da. Intră, Ari. Ai reușit să afli ceva la biserică?

– M-am plimbat prin cimitir, dar n-am văzut numele Moh pe nici o piatră funerară. Pe urmă, m-am dus la Exeter, să-l caut în Registrul de Nașteri și Decese, dar tot nimic. Mă tem că e o pistă moartă.

– Nu ți se pare ciudat? întrebă Rebecca. Dacă a fost eliberat un certificat de deces, n-ar trebui să fie înregistrat?

– În mod normal, așa ar fi.

– Ari, ieri, când mă plimbam prin apartament, am găsit dovada incontestabilă că Anahita a fost la Astbury.

– Serios? Despre ce e vorba?

– Jurnalul lui Donald Astbury. Cred că știi deja cam tot ce conține, dar confirmă că a iubit-o pe străbunica ta și că a avut un copil cu ea.

– E incredibil, Rebecca! Mi-ar plăcea să-l citesc, zise Ari entuziasmat.

– O să fii şocat când o să vezi jurnalul. Mă duc să-l aduc. Rebecca intră în dressingul lui Donald şi luă carnetul de pe raft. Poftim, spuse şi i-l întinse.

Ari studie numele de pe cotor şi emblema de pe copertă. Îl deschise, văzu mesajul, apoi îi căzură ochii pe poezie.

– Dumnezeule, e aceeaşi poezie despre care-ţi vorbeam acum câteva zile.

– Ştiu. Tocmai asta m-a făcut să îl iau de pe raft. E ca şi cum ceva ne-a condus la el.

– Da. Ştii, Rebecca, n-am crezut niciodată în bazaconiile străbunicii mele, cum le-am numit odată, dar acum, spuse el, uitându-se la volumul pe care îl ţinea în mână, încep să văd lucrurile altfel. Anthony l-o fi citit?

– N-aş prea crede, răspunse Rebecca. Arată ca o carte oarecare, şi cred că stă pe raft de ani întregi.

– Pot să-l împrumut în seara asta?

– Nu-i al meu, deci nu ştiu ce să spun.

– Mi-e teamă de un refuz dacă-i cer voie lui Anthony, spuse Ari, ridicând din sprâncene. Mulţumesc, Rebecca.

– Ţi-l dau, dar vreau şi eu ceva de la tine.

– Desigur. Ce e?

– Îmi dau seama că sună ridicol, dar simt că există o legătură între mine şi Violet. Iar chestia asta începe să mă zăpăcească.

– E de înţeles, zise Ari.

– Vreau să aflu cum a murit Violet.

– Am înţeles, zise Ari şi se uită la ceas. Peste douăzeci de minute, iau cina cu Anthony. Cel mai bine îţi dau povestea Anahitei. Ea explică totul mult mai clar decât mine.

– Te duci să mi-o aduci? îl rugă Rebecca. Ca să mă pot apuca de citit.

– Imediat, spuse Ari şi ieşi, cu jurnalul băgat la subraţ.

Se întoarse după câteva minute cu un dosar din plastic.

– Te avertizez că nu e o lectură prea plăcută, dar ai dreptate. Trebuie să ştii ce s-a întâmplat cu Violet.

– Bine.

După plecarea lui Ari, se ghemui pe canapea, scoase teancul de foi din dosar şi căută pagina la care rămăsese...

Anahita

1920

Capitolul 36

Când mi-a spus Donald unde intenţionează să ne cazeze, am rămas de-a dreptul şocată. Prima întrebare pe care i-am adresat-o a fost ce o să zică mama lui.

– N-o să zică absolut nimic, Anni, mi-a răspuns categoric. Ea a creat toată încurcătura asta, prin uneltirile ei meschine. Fără ea, eram căsătoriţi acum, ne creşteam copilul împreună, iar moşia Astbury era vândută.

Oricât a încercat să mă îmbărbăteze, nu mă simţeam tocmai în largul meu. Maud Astbury nu mă înghiţise niciodată, dar intuiam că e vorba de ceva mai mult decât rasism. Ştia că o citesc până în adâncul sufletului ei hâd.

– Dar dacă se scapă servitorii? l-am întrebat. Toţi mă cunosc.

– Aşa e, mi-a răspuns, dar m-am gândit şi la asta. Le spunem că te-ai căsătorit când ai fost în India, dar, din nenorocire, ţi-a murit soţul şi ai rămas văduvă. Ar fi bine să găseşti un alt nume de familie pentru voi doi, mi-a sugerat şi a pus o mână peste a mea. Vii cu mine la conacul Astbury? Vreau să fiu aproape de tine şi de copilul nostru. Poate că nu e soluţia ideală, dar altceva mai bun n-am găsit.

L-am rugat să îmi lase un timp de gândire. Erau atâtea lucruri care îmi displăceau. Ideea de a trăi aproape de Donald şi de a-l vedea că se afişează cu soţia lui era greu de suportat.

Privind în urmă, realizez cât eram de vulnerabilă. Supravieţuisem, e drept, dar la limită. La Keighley, singura mea grijă era să rămânem

în viaţă, eu şi tu, dragul meu Moh, şi îmi pierdusem orice speranţă în viitor. Cheltuisem toţi banii obţinuţi pe rubine ca să plătesc spitalizarea, chiria şi mâncarea pentru noi doi. Oricât de mult mi-aş fi dorit să resping sprijinul lui Donald, în momentul în care m-a găsit, aveam de ales între oferta lui şi a rămâne pe drumuri. Nu îmi permiteam să îi refuz ajutorul.

Aş fi preferat să mor decât să îmi calc pe mândrie, dar nu mă lăsa inima să te supun şi pe tine aceleiaşi soarte. Providenţa a făcut ca Donald să ne găsească la timp şi, în ciuda dezgustului pe care îl simţeam la gândul de a trăi ascunşi de ochii lumii, eram conştientă că trebuie să îi accept propunerea, oricare ar fi aceasta.

În ultima săptămână, petrecută în dormitorul pe care Selina ni-l pusese cu atâta generozitate la dispoziţie, am început să mă întremez. Mâncarea bună şi odihna mă ajutau să îmi recapăt forţele, şi mintea începea să mi se limpezească. Oricât de insuportabilă ar fi fost situaţia, cel puţin, propunerea lui Donald îmi oferea un răgaz în care să îmi adun gândurile. Poate că, odată ce mă înzdrăveneam, reuşeam să mă întorc la profesia de soră medicală şi, astfel, să trăiesc din nou pe picioarele mele.

Dar suportam oare să îl ştiu pe Donald întors la soţia lui, după ce fusese cu noi? Aceasta era întrebarea care mă frământa mai mult decât orice. Dragostea noastră fusese mereu deplină; nu-mi imaginam cum putea dăinui, când în ea intervenise o terţă persoană.

Apoi, prin intermediul Selinei, care o anunţase pe prietena ei, Minty, că m-au găsit, am primit o scrisoare de la Indira, în care mă informa că e însărcinată. În stilul ei impulsiv, se plângea de greţurile matinale, dar şi de ostilitatea primei soţii a lui Varun, care avea întâietate la palat, chiar dacă nu şi în inima soţului ei.

Scrisoarea aceea m-a făcut să mă gândesc la poziţia mea şi să mă întreb dacă nu cumva e asemănătoare cu a Indirei. Bărbaţii pe care îi iubeam aveau neveste care ne erau superioare, chiar dacă, aşa cum spunea Indira, noi ocupam primul loc în inima lor. Dacă mă căsătoream cu un prinţ indian, trebuia să îl împart cu cel puţin încă o soţie. Şi, cu toate că Donald nu îmi pusese verigheta pe deget, eram uniţi în toate privinţele importante.

Odată ce am început să văd lucrurile din această perspectivă, ideea nu mi s-a mai părut atât de insuportabilă. Faptul că Donald se însurase cu Violet, pentru că avea un statut social corespunzător *și* o zestre care salvase moșia Astbury era un aranjament identic cu cele practicate în țara mea natală, în cazul căsătoriile princiare. Dacă mă consideram a doua soție a lui Donald, și nu amanta lui, situația era mult mai ușor de suportat.

Dar mai presus de toate, dragostea pe care i-o purtam tatălui tău îmi risipea orice îndoială.

– Venim cu tine la Devon, i-am spus, într-un final.

– M-ai făcut nespus de fericit, draga mea. Știu că nu e situația ideală, Anni, și mi-aș dori enorm să te pot lua cu mine la conacul Astbury. Am găsit o căsuță, care nu e nici pe proprietate, nici în sat, ci undeva, în mlaștini. E izolată, ceea ce e important, dacă e să vă vizitez regulat.

– M-aș bucura să trăiesc în liniște și singurătate, mai ales că îl am pe Moh lângă mine, am spus.

– E nelocuită de ani buni, așa că va dura câteva săptămâni până când va fi pusă la punct. Ești de acord să mai rămâi în Kensington între timp?

– Dacă Selina nu are nimic împotrivă.

– Știi cât de mult te iubește, și, cum și ea mai are puțin până să nască, iar Henri e încă în Franța, îi prinde bine să aibă pe cineva care să-i țină de urât. Deci, așa rămâne?

– Da, am răspuns.

Donald a mai stat două zile cu noi, după care a spus că trebuie să se întoarcă la Astbury pentru weekend. Soția lui dădea o petrecere, ca să se laude cu redecorarea interiorului, iar el nu putea lipsi. Am încercat să nu pun la suflet – era doar primul dintre numeroasele evenimente pe care eram nevoită să le suport, dacă acceptam să fac parte din viața lui. Mi-am luat zâmbitoare la revedere de la el, gândindu-mă la Indira și la faptul că strânge din dinți când pleacă capul în fața primei neveste a soțului ei.

Îmi amintesc că săptămânile cât au durat reparaţiile la căsuţa noastră au fost tihnite. Datorită mâncării sănătoase, mediului curat şi călduţ şi îngrijirilor primite de la doică, nu doar de la mama ta obosită, tu te-ai făcut tot mai viguros. Într-o singură lună, ai luat câteva kilograme, ai început să mergi de-a buşilea şi erai atât de vânjos, încât traversai camera dintr-un capăt în altul fără oprire.

Copilul Selinei a venit pe lume fără probleme în luna octombrie. M-am bucurat să îi pot răsplăti generozitatea, având grijă de ea şi de fetiţa, pe care hotărâse, împreună cu Henri, să o boteze Fleur. Pe la începutul lui decembrie, am plecat cu Donald la Devon. Se vedea pe el că arde de nerăbdare să îmi arate noua casă.

Drumul accidentat care tăia mlaştinile cobora într-o mică vale în care era adăpostită căsuţa. Clădită din piatră, avea faţadă dublă şi era frumuşică, amintindu-mi oarecum de casa parohială a lui Charlotte, din Oxenhope. Pârâul pe marginea căruia stăteam de vorbă cu Donald în vara aceea, demult, trecea chiar prin faţa ei.

Donald şi-a parcat Crossley-ul în spatele casei şi a închis poarta montată într-un gard înalt, de lemn, ca nu cumva să fim zăriţi de vreun curios. M-a luat de mână, ne-a condus la uşa din dos şi a deschis-o. Am intrat în bucătăria joasă, apoi am luat-o pe un hol îngust şi am pătruns într-un salonaş confortabil, proaspăt văruit, dotat cu un şemineu.

La etaj, în cel de-al doilea dormitor, amenajat de Donald drept odaie de copil, te-am aşezat în pătuţ, ca să te odihneşti. Apoi am intrat în dormitorul mai mare şi am observat draperiile cu imprimeuri florale multicolore şi patul spaţios, de alamă, acoperit cu o cuvertură veselă.

– Ce părere ai, Anni? m-a întrebat entuziasmat.

– E foarte frumos, Donald, i-am răspuns, sincer copleşită de emoţie.

După cămăruţa sufocantă şi soioasă din Keighley, aici era raiul pe pământ.

– Am înlocuit ramele geamurilor, am instalat lumină electrică şi am mai adăugat o baie lângă cămara de la parter. *Iar*... asta e pentru tine.

A scos un teanc de hârtii din buzunar şi mi le-a dat.

Am aruncat o privire pe ele, încercând să-mi dau seama ce reprezintă.

– Scrie aici că eu, lordul Donald Astbury, îți acord dreptul de folosință a casei pe viață. Asta înseamnă că nimeni nu te poate izgoni de aici, indiferent ce se întâmplă cu mine. Asta e casa ta, atât timp cât consideri de cuviință.

Mi-au dat lacrimile imediat. De la moartea tatei, când eu și mama ne mutaserăm în *zenana*, nu mai avusesem casa mea.

– Mulțumesc, Donald.

– N-ai pentru ce, scumpa mea Anni. Meriți mult mai mult de atât.

M-a luat în brațe și m-a strâns la piept, apoi a început să mă sărute. Poate din cauza ușurării de a avea casa mea și de a mă simți ocrotită, corpul meu nu i-a putut rezista. Ne-am prăbușit pe patul mare și confortabil. Poate din cauză că trecuse atâta vreme, ori pentru că petrecuserăm atâtea săptămâni împreună, fără să ne atingem, am făcut dragoste chiar mai pasional decât înainte. După aceea, am rămas înlănțuiți unul în brațele celuilalt, în timp ce fiul nostru dormea liniștit în camera alăturată. M-am străduit din răsputeri să nu mă gândesc că face același lucru și cu soția lui.

Ironia a făcut ca tocmai el să deschidă subiectul.

– În sfârșit, îmi amintesc cum ar trebui să fie, a spus el nostalgic. Te iubesc, Anni, mai mult decât îți poți închipui!

– Și eu te iubesc, Donald!

Apoi am adormit, și mi-am dat seama că amândoi ne-am regăsit liniștea pentru prima oară de când plecasem în India. Indiferent ce pact făcusem cu diavolul pentru a fi împreună, sau cât de imoral ar fi fost, în clipa aceea, nimic nu părea mai corect.

Mai târziu, când te hrăneam în bucătărie, Donald mi-a arătat că toate dulapurile erau pline cu mâncare.

– Mai am o surpriză pentru tine, mi-a zis. Hai afară.

Te-am înfășurat într-un șal, ca să te protejez de frig, și am ieșit din casă. În curtea pătrată, imediat lângă hambar, se găsea un grajd. Donald a deschis ușa și a aprins lampa atârnată de un cui.

– Vino încoace, fetițo. Hai să faci cunoștință cu stăpâna ta.

Donald a mângâiat iapa pe nas. Îi strălucea pielea precum lemnul lustruit de mahon și avea o stea albă în frunte.

– Nu i-am dat încă nici un nume. Te las pe tine să alegi unul, dacă tot e a ta.

Am mângâiat iapa pe nasul catifelat, iar tu, încântat de noua jucărie, ai întins mânuțele, ca să atingi calul.

– E tare frumoasă, Donald. O să-i spun Sheba, pentru că seamănă cu o regină.

– Minunat. Nu se compară cu armăsarul pe care călăreai altădată, dar e blândă și numai bună pentru Moh ca să învețe să călărească când se face mai mare. Ai și o șaretă în hambar, ca să te poți duce în sat, când ai nevoie.

– Te-ai gândit la toate, am spus, după ce am intrat în casă și am pus ceainicul pe foc, să fierb niște apă. Dar îți dai seama că localnicii o să mă remarce imediat, mai ales dacă vin cu șareta.

– Normal că te vor recunoaște, Anni. Sunt convins că mulți dintre ei chiar se vor bucura să te vadă. Dar, ținând cont de relația ta cu familia noastră, n-o să li se pară ciudat că ți-am pus la dispoziție o casă după ce ți-ai pierdut soțul, mi-a reamintit el.

– La Violet te-ai gândit? Dacă află de mine de la servitori și intră la bănuieli?

– Crede-mă, dacă e un lucru de care nu îmi fac griji, acela e Violet. Deocamdată, e regina scenei mondene, considerată cea mai frumoasă femeie din Londra, și poate chiar din Anglia. N-am întâlnit femeie mai încrezătoare în farmecul și în poziția ei socială. Mă îndoiesc că i-ar trece vreo clipă prin minte că soțul ei o înșeală cu o văduvă indiană care trăiește în mlaștini.

Donald a observat că m-am schimbat la față la auzul acelor cuvinte.

– Iartă-mă, iubito, a zis, bătându-mă pe mână. Iar în ceea ce îi privește pe servitori, nu îi vede și nu le acordă nici o atenție. O interesează doar că își îndeplinesc sarcinile, nimic altceva. Și au destule de făcut. Violet face baie de două ori pe zi. Cearșafurile de pe patul ei trebuie schimbate în fiecare dimineață.

– Ca o regină, am murmurat, amintindu-mi că și maharani avea pretenții asemănătoare.

Pe de altă parte, în India, toate cad victime prafului și căldurii.

– Într-adevăr. În America, Violet *chiar e* prințesă. A crescut în lux. Cred că are impresia că englezii, inclusiv eu, sunt cam nespălați, a adăugat el, zâmbind. Ce vreau să spun este că, în lumea lui Violet, totul se învârte în jurul ei. Mă îndoiesc că m-ar auzi dacă i-aș pomeni de sosirea ta.

– Ai de gând să-i spui?

– Bineînțeles, dar deocamdată e prea ocupată să organizeze petrecerea de Crăciun. Își invită toți prietenii din lumea bună londoneză. Sunt sigur că o să uite de tine imediat ce îi spun.

– Sper să ai dreptate, Donald, am zis și m-a trecut un fior. Ea nu are nici o vină și nu trebuie să sufere.

– Așa e, a aprobat el, uitându-se la ceas. Din păcate, peste o oră e cina și mă așteaptă să vin de la Londra. Trec mâine-dimineață, să văd cum v-ați acomodat. Crezi că te descurci singură? E atât de plăcut aici. Mi-aș dori din tot sufletul să mai pot sta, dar n-am cum.

– Ne descurcăm, am spus, privindu-te cum te ții de piciorul mesei și încerci zadarnic să te ridici în piciorușe.

– În curând o să înceapă și Moh să vorbească, nu-i așa, prichindelule? a zis Donald și s-a aplecat să te sărute pe frunte. Gata, plec.

Și-a încheiat nasturii paltonului și a pornit spre ușă.

– Partea bună e că, de aici, pot să traversez mlaștina până la șoseaua principală și să intru pe poarta din fața a casei. Mai am și varianta să încalec pe Glory, și în cincisprezece minute am ajuns aici. O să te saturi de fața mea.

– Nu prea cred, am spus și l-am sărutat scurt pe gură. Mulțumesc, Donald. Pentru prima dată, după foarte multe luni, mă simt în siguranță.

Mi-a trimis un sărut de la distanță, și-a luat la revedere și a plecat.

După ce te-am așezat în pătuț, m-am plimbat de colo colo și m-am uitat prin toate ungherele și cotloanele casei pe care Donald mi-o aranjase cu atâta dragoste. Am aprins focul în salon și am studiat cărțile înșirate pe etajerele suspendate de-o parte și de alta a șemineului.

Donald alesese unele dintre romanele mele preferate, poveşti pe care ştiam că le voi citi şi reciti în serile ce aveau să urmeze.

În primele luni nesfârşite de iarnă, când mlaştinile au devenit un pustiu de zăpadă, în mijlocul căruia eram prizonieră, iar Donald abia reuşea să răzbată călare pe Glory, ca să îmi aducă mâncare, lapte şi dragoste, am citit cu aviditate. În ciuda vieţii însingurate, simţeam o linişte interioară tot mai mare. Poate că zăpada îmi dădea un sentiment fals de siguranţă; era ca o barieră între mine şi locuitorii nevăzuţi de la conacul Astbury, iar eu trăiam într-un vid, avându-vă doar pe tine şi pe Donald drept companie.

Privind în urmă, mă gândesc că acele câteva luni au fost exact răgazul atât de necesar pentru a-mi vindeca sufletul; au existat momente, în primul tău an de viaţă, când aproape că mi-am pierdut speranţa. Când moartea îmi părea mai atrăgătoare decât viaţa şi am înţeles pentru prima oară ce înseamnă să fii singur. Acum, chiar dacă treceau zile în şir fără să îl văd pe Donald, aveam certitudinea că sunt iubită.

Îmi amintesc perioada Crăciunului ca pe una dificilă. Donald era ocupat cu serbările de la conacul Astbury, unde urmau să sosească rudele lui Violet din America, aşa că îl vedeam foarte rar. În ajun, a trecut pe la noi în fugă, să ne aducă un coş în care era un curcan îndeajuns de mare cât să hrăneşti o familie cu doisprezece membri şi cadouri pentru amândoi. În dimineaţa de Crăciun, mi-am desfăcut cadoul aşezat sub brad. Conţinea un şirag de perle crem şi un bilețel de dragoste ascuns în cutie. L-am pus la gât în dimineaţa de Crăciun a anului 1920 şi nu l-am dat jos până în ziua de azi.

La începutul lui martie, când a început să se topească zăpada, au apărut schimbări şi în viaţa mea din căsuţa de lângă pârâu. Donald m-a anunţat că mama lui Violet s-a îmbolnăvit, iar soţia lui urma să plece la New York pentru a-i fi alături.

– Nu ţi-a cerut să mergi cu ea? l-am întrebat, în timp ce stăteam la gura şemineului din salon şi te priveam cum faci primii paşi timizi.

– Ba da, a spus Donald, dar i-am atras atenţia că pentru a administra Astbury ca pe o afacere, cum doreşte tăticul Drumner, primăvara

e cel mai prost moment să plec din țară, pentru că acum se nasc mieii. Nu mi s-a părut supărată când i-am zis că rămân acasă.

Primăvara aceea, după plecarea lui Violet în America, a fost o perioadă deosebit de frumoasă. Donald se înțelesese cu Selina să dea impresia că stă cu ea la Londra. În acele câteva zile venea la noi prin mlaștini, își ascundea mașina în spatele casei și trăiam ca o familie adevărată.

Pe măsură ce natura se trezea la viață în jurul nostru, noi trei ne bucuram din plin de lumea noastră liniștită și izolată. Singurul regret era că nu îi puteai spune vreodată „tată" și că eu și Donald trebuia să fim prudenți să nu ne scape vreo vorbă nepotrivită de față cu tine. Cum era de așteptat, ai găsit tu un apelativ pentru bărbatul care devenise o prezență atât de importantă în viața ta.

– Domn Don, vino! strigai și întindeai brațele spre tatăl tău, ca să-l îmbrățișezi.

Donald începuse să te ia cu el în șa și te plimba prin curte, iar tu chiuiai de bucurie. Deseori ne făcea cadouri mărunte: vreun borcan de șerbet pentru tine sau butași de la Astbury pe care să-i plantez în grădina mea.

– Poftim, mi-a spus într-o zi, după ce-a descălecat de pe spinarea lucioasă a lui Glory și mi-a întins o plăntuță plină de spini. Ți-am adus o tufă de trandafir. Grădinarul de la Astbury răsădea florile și mi-a zis că ăsta e un soi foarte rar și exotic, numit Trandafirul nopții. M-am gândit imediat la tine, a adăugat, zâmbind, și m-a sărutat. Mergem să-l plantăm? Cred că cel mai bine ar fi în grădina din față.

După lunile acelea cumplite, în care pusesem la îndoială sentimentele lui Donald față de mine, simțeam acum, cu toată ființa mea, că mă iubește. Și cu cât îl ascultam mai mult perorând – împotriva sărăciei în care trăiau încă atât de mulți englezi, a nedreptății ca bogăția să fie concentrată în mâinile câtorva oameni, și despre faptul că nu poate schimba lumea, dar poate îmbunătăți viețile muncitorilor săi, reparându-le casele de pe moșie –, cu atât mai mult creștea în ochii mei.

– David Lloyd George se zbate din răsputeri, dar teama de schimbare a politicienilor noștri, aleși în majoritatea lor din clasele

superioare, îngreunează reforma, a spus Donald, oftând, într-o seară, în timp ce stăteam în grădină.

– Tata avea o vorbă: nu e nici o diferență între a împinge un bolovan un centimetru într-o viață de om și a arunca zilnic o sută de pietricele în mare. Schimbările majore se produc greu, Donald, dar până la urmă se produc, l-am liniștit eu. În momentul de față, tu faci notă discordantă, dar va veni o vreme când tot mai mulți vor gândi ca tine.

– Mama m-a considerat dintotdeauna un ciudat, fiindcă mă împrietenisem cu copilul unuia dintre grăjdari când eram mic. Îmi aduc aminte că insistam să mănânce cu noi, la conacul Astbury, pentru că îmi părea tot timpul flămând. Furam mâncare de la bucătărie, ca să-i duc lui. N-am suportat niciodată stratificarea pe clase sociale, iar acum nici atât.

– Voiam să te întreb, am spus, schimbând subiectul, dacă aș putea să trec pe la Astbury înainte să se întoarcă soția ta. Vreau să văd dacă plantele medicinale pe care le-am sădit în bucătărie mai trăiesc și să iau câțiva butași pe care să-i plantez aici.

– Bineînțeles! Ține minte, Anni, singurul secret este relația noastră, nu prezența ta la Astbury. N-are rost să mai stai ascunsă, mai ales că a venit primăvara. Ba chiar ar părea firesc să ieși în lume, a spus și m-a mângâiat pe obraz. Numai să nu mă trezesc că te ating de față cu alții.

A zâmbit și s-a uitat la ceasul din bucătărie.

– Trebuie să plec acasă. Nu mai e mult, și încep să fete oile.

Capitolul 37

Câteva zile mai târziu, ne-am urcat în şaretă şi ne-am dus la conacul Astbury, unde am descoperit că multe dintre ierburile plantate de mine într-un colţişor ferit în grădina de legume crescuseră viguroase.

– Ia te uită cine-i aici!

– Doamnă Thomas!

I-am zâmbit, văzând-o cum vine spre mine, cu coşul în mână, ca să culeagă legume pentru masa de seară.

– Am auzit eu că te-ai fi întors, domnişoară Anni! Nu mai demult de săptămâna trecută mi-a zis Tilly că te-a zărit în sat, dar i-am spus că are vedenii.

– Am venit din iarnă, dar a fost zăpadă mare în mlaştini şi nici nu m-am simţit foarte bine, am explicat.

– Am auzit şi asta, şi că ţi-ai pierdut soţul. Condoleanţe, scumpa mea. Cred că a fost o perioadă grea pentru tine şi pentru cel mic. Tare frumuşel e, a remarcat doamna Thomas, măsurându-te cu atenţie.

Tu te-ai întors spre noi, ai văzut-o pe doamna Thomas şi i-ai făcut cu mâna.

– Are ochi albaştri! a remarcat bucătăreasa. Ptiu, drace! Nu ştiam că şi indienii au ochi albaştri.

– I-a moştenit de la tatăl lui. Mai sunt şi indieni cu ochi albaştri, am răspuns, străduindu-mă să îmi ascund teama.

– Ei, de unde să ştiu eu? În orice caz, e o mândreţe de băiat, iar tu să faci bine să mai treci pe la noi. După ce termini aici, să vii în

bucătărie, ca să-ţi cunoască băiatul şi ceilalţi servitori. O să se bucure mult să te revadă.

– Mulţumesc, doamnă Thomas. Vin imediat.

După ce a plecat, m-am uitat speriată la tine şi mi-am dat seama că ochii tăi albaştri trădau secretul pe care eu şi tatăl tău ne chinuiam să îl păstrăm.

În bucătărie, servitorii s-au adunat în jurul nostru. După atâtea luni de izolare, era o plăcere să fiu întâmpinată cu asemenea căldură şi simpatie. Ţi-au dat prăjituri şi ciocolată, până când a trebuit să-i opresc, de teamă să nu ţi se facă rău. M-am aşezat la masa din bucătărie, cu o ceaşcă de ceai în faţa, şi oamenii m-au asaltat cu întrebări. Le-am răspuns cum am ştiut eu mai bine, ba chiar am născocit şi numele „Jaival Prasad" pentru răposatul meu soţ imaginar.

– Bănuiesc că ştii că s-au schimbat lucrurile la Astbury, a zis doamna Thomas, ridicând din sprâncene. Lordul Donald s-a căsătorit cu o americancă anul trecut, şi a trebuit să ne deprindem cu tabieturile lui Lady Violet.

– Şi ce tabieturi! murmură Tilly în barbă.

– Dar trebuie să recunoaştem că am avut şi beneficii de pe urma noii stăpâne, a spus doamna Thomas. Eu m-am ales cu o plită nouă, a zis, arătând cu mândrie spre ea, şi cu oale noi-nouţe. Cică alea vechi nu mai erau igienice, dar i-am zis că deocamdată n-a murit nimeni de la mâncarea făcută de mine. Totuşi, mărturisesc că mă bucur să am unele noi şi lucioase.

– Îţi place de Lady Violet? nu m-am putut abţine să întreb.

– E destul de cumsecade, a răspuns doamna Thomas, deşi nu prea ne bagă în seamă pe noi, servitorii. Nu ştia nimic despre mâncarea englezească şi despre preparatele servite într-o casă ca asta, aşa că a trebuit să-i explic cum stau lucrurile. Acum, lasă totul în seama mea. N-o prea interesează ce bagă în ea, ci mai mult ce pune *pe* ea, a adăugat, şi toţi servitorii au început să chicotească.

– N-am cunoscut femeie mai trufaşă, a intervenit Tilly. Deşi am vorbit cu camerista unei doamne care a fost aici şi mi-a zis că toţi yankeii sunt aşa. Lady Violet a comandat şifoniere cât un perete întreg şi deja le-a umplut cu haine.

– Dar e așa frumoasă. N-am văzut femeie mai frumoasă decât ea, a adăugat timid spălătoreasa.

– Așa e, a confirmat doamna Thomas, dar care dintre noi n-ar fi dacă ar sta la fel de mult să se dichisească și ar avea bani să își cumpere toate minunățiile alea de rochii?

– Se poartă frumos? am insistat, căci nu aflasem nimic despre caracterul ei, ci doar că e bogată și frumoasă.

– Așa și așa, a zis Tilly. Seara, când o pieptăn și o îmbrac în cămașă de noapte, trăncănește doar despre haine și bijuterii. Nu cred că s-a interesat vreodată de viața mea.

– Se putea și mai rău, ascultați-mă pe mine, a intervenit doamna Thomas. Măcar nu e o cotoroanță, precum cea care s-a mutat de curând la Dower House. Casa e plină de tineret vesel, nu de văduve plângăcioase. Astbury a prins viață de când a venit Lady Violet, și trebuie să fim recunoscători pentru asta.

Din acea zi, nu am mai dus lipsă de tovarăși. Servitorii ne invitau deseori la casele lor din sat, să luăm ceaiul cu ei ori să participăm la vreo petrecere câmpenească sau la bâlciul care se ținea o dată la câteva luni pe Astbury Green. Am făcut în așa fel încât noi să îi vizităm *pe ei*, sub pretext că avem șaretă și e mai ușor decât să străbați cinci kilometri pe jos. Dar, chiar și așa, am tremurat de frică să nu mă trezesc cu vreun prieten la ușa casei, când era Donald acolo.

După un timp, a început să se ducă vorba în sat că m-am întors și că leacurile mele făcuseră minuni pentru artrita doamnei Thomas, pentru bronșita lui Tilly și chiar pentru guta majordomului. Butașii pe care îi luasem din grădina de legume și îi plantasem în grădina mea se prinseseră și le mergea foarte bine. Donald se apucase să îmi amenajeze o seră, ca să le protejeze de gerul iernii și, din toate plimbările prin mlaștini, mă întorceam cu plante noi pentru colecția mea.

În vara aceea, deseori ne vedeai în șaretă, după-amiaza, îndreptându-ne spre casa vreunui sătean al cărui copil avea febră. Oamenii aceia nu aveau acces la îngrijiri medicale. Doctorul îi costa o avere ca să îi consulte la domiciliu, și majoritatea nu își permiteau. Eu nu le

ceream nici un ban; expresia de uşurare de pe chipul unei mame îmi părea o răsplată suficientă.

Tot acum am descoperit că pregătirea mea medicală se împleteşte de minune cu remediile ayurvedice. Astfel, îmi dădeam seama dacă leacurile mele sunt de vreun folos sau nu. Iar, dacă starea pacientului era prea gravă, îi recomandam să meargă la spital, căci altă soluţie nu exista.

În iulie, cu ocazia unui botez, m-am reîntâlnit cu medicul satului. Nu-l mai văzusem de ani buni, când întârziase la naşterea copilului Selinei.

– Dă-mi voie să-ţi mulţumesc, doamnă Prasad, a zis el, cu o plecăciune uşoară a capului. Mi-aţi uşurat munca, iar sătenii au numai de câştigat de pe urma cunoştinţelor dumitale. Te-ai gândit să îţi reiei meseria? O soră medicală calificată ar fi mană cerească pentru localnici.

– M-am gândit, dar am un fiu de crescut, iar serviciul mi-ar răpi prea mult din timpul pe care i-l acord lui, i-am răspuns. Şi nici nu cred că medicii ar accepta să îmi tratez pacienţii cu leacuri preparate din ierburi.

– S-ar putea să ai dreptate, a spus doctorul. Eu însă aş fi curios să aflu mai multe. Orice tratament ieftin pentru sărmani e bine-venit. Te felicit pentru munca depusă.

– Abia dacă te mai văd de la o vreme încoace. Toată ziua alergi să faci acte de caritate, s-a plâns Donald, pe la sfârşitul lui august.

Violet urma să se întoarcă acasă în scurt timp, aşa că Donald „plecase la Londra" şi stătea cu noi, în căsuţa din mlaştini.

– Îmi mai ocupă timpul şi îmi place să ajut oamenii, am spus.

– Ştiu că-ţi place, a zis, în timp ce mânca tocana pe care o pregătisem. La iarnă, n-o să-ţi mai fie la fel de uşor.

– Sheba e un cal puternic şi s-a învăţat deja cu mlaştinile. Sunt sigură că o să se descurce, dacă ninge şi anul ăsta.

– Mă gândeam să-ţi instalez un telefon, a spus Donald. În felul ăsta, pot măcar să iau legătura cu tine, dacă apare vreo problemă, iar sătenii te pot suna de la poştă, în caz de urgenţă.

– Ești foarte drăguț, Donald, dar telefoanele sunt atât de scumpe, și n-aș vrea să mai iau bani de la tine.

– Anni scumpo, cheltuielile tale sunt o nimica toată, a spus Donald, ca să mă liniștească. Dacă eram căsătoriți, nu-ți puneai asemenea probleme. Și suntem căsătoriți, scumpa mea, din toate punctele de vedere, mai puțin cu numele. În afară de asta, e minunat că ajuți comunitatea locală și sunt foarte mândru de tine. Așa că, măcar atât pot face ca să-ți ușurez munca.

– Bine, am cedat, oftând. Mulțumesc.

– E o diferență ca de la cer la pământ între tine și scumpa mea soție, a oftat și Donald. Violet nu face nimic pentru a-i ajuta pe ceilalți. Să fiu sincer, mi-e groază când mă gândesc că se întoarce de la New York. Mai avem doar o seară de petrecut împreună. Nu e prea plăcut, nu?

– Sunt recunoscătoare pentru ceea ce am avut până acum, am zis și mi-a pierit pofta de mâncare imediat ce am rostit acele cuvinte.

– S-ar putea să nu reușesc să scap în primele zile, m-a avertizat Donald, a doua zi dimineață, înainte să plece la conacul Astbury. La revedere, iubita mea! Ai grijă de tine și de băiatul nostru.

– O să am, am promis și m-au podidit lacrimile.

Deși aveam să îl revăd peste câteva zile, știam că se întoarce la cealaltă lume a lui și nu va mai fi doar al meu.

Se apropia iarna și, odată cu vremea friguroasă, a crescut și numărul pacienților mei. Mă bucuram, totuși, să am o ocupație. Vizitele lui Donald se răriseră de la întoarcerea lui Violet. Ar fi trezit suspiciuni dacă lipsea prea mult de acasă, după o despărțire de șase luni. Trecea pe la noi de câte ori avea ocazia, în general, când mergea la vreo petrecere la Londra.

– Prietenii ei sunt niște ființe atât de arogante și anoste, încât nu-i mai suport. Dar trebuie să-mi fac datoria, s-a confesat, oftând.

Într-o seară, pe la mijlocul lui decembrie, m-am trezit cu Donald la ușă. Era slăbit și tras la față și se citea spaima în ochii lui.

– Ce e? l-am întrebat neliniștită.

– Am vești, a spus și s-a trântit pe scaunul din bucătărie.

– Vești proaste? am întrebat și am pus ceainicul pe foc.

– Doar pentru tine, nu şi pentru ceilalţi. Şi am vrut să-ţi spun eu, înainte să afli de la altcineva. Ştii cum e la ţară; zvonurile, mai ales cele de genul ăsta, se răspândesc cu iuţeala fulgerului. Şi sunt sigur că majoritatea servitorilor au aflat deja.

– Spune-mi odată, i-am zis, neîndrăznind să îmi imaginez despre ce ar putea fi vorba.

Donald a tras aer în piept şi a lăsat ochii în pământ.

– Violet... e însărcinată.

– Bine.

Înţelegeam de ce considera că sunt singura persoană care n-ar fi primit vestea cu bucurie.

– Spune-mi adevărul, Anni. Te supără?

Normal că mă supăra! Nu atât copilul nenăscut, cât actul intim care dusese la conceperea acestuia. M-am cutremurat fără să vreau. Voiam, totuşi, să reacţionez demn în faţa lui Donald. Ştiam de la bun început care e situaţia şi o acceptasem.

– E firesc ca tu şi soţia ta să vreţi să vă întemeiaţi o familie. Trebuie să aveţi un moştenitor, am zis, străduindu-mă să îmi ascund amărăciunea din glas. Nu am nici un drept să mă supăr.

– Ba ai tot dreptul, a replicat Donald, înfuriindu-se brusc. Dacă rolurile erau inversate şi tu-mi spuneai asta, nu cred că aş fi reacţionat prea frumos.

– N-am încotro. Trebuie să mă împac cu ideea, am spus, pe un ton categoric.

– Te asigur, Anni, că am făcut-o doar din datorie, nu din plăcere.

Îmi doream nespus să îl cred. De altfel, nu aveam nici o îndoială că spune adevărul, dar gândul încă îmi ardea sufletul.

– Partea cea mai proastă e că Violet nu suportă sarcina prea bine. A anulat toate evenimentele pe care le aveam programate în următoarele săptămâni, pentru că susţine că se simte prea rău, şi stă doar în pat. Din păcate, asta înseamnă că, cel puţin în viitorul apropiat, nu va mai fi ocupată cu altele, ca de obicei. Va trebui să petrec mai mult timp cu ea. Îmi pare rău, Anni.

– Trecem noi şi peste asta, cum am făcut-o şi altă dată.

– Știu, numai că simt din ce în ce mai mult că viața alături de Violet, la conacul Astbury, e o minciună, a spus el, abătut.

– Nu avem încotro. Trebuie să ne împăcăm cu situația.

Îmi dădeam seama că îi vorbesc cam tăios, dar abia primisem vestea. În momentul acela, îmi era imposibil să simt milă față de el.

– Ai dreptate, a spus, cu o privire vinovată, înțelegându-mi reacția. Iartă-mă, scumpo. Eu trebuia să te încurajez pe tine, astăzi mai mult ca oricând. Din păcate, nu mai pot sta. Trebuie să apară doctorul Trefusis, să o consulte pe Violet, a adăugat, după care s-a ridicat și m-a sărutat pe creștet. Ne vedem cât pot de repede.

Capitolul 38

Din spusele lui Donald, doctorul Trefusis declarase că Violet era cât se poate sănătoasă. Îi prescrisese cărbune medicinal pentru greţuri şi o sfătuise să se odihnească până când se simte mai bine. Anunţul urma să fie făcut public în momentul în care sarcina depăşea douăsprezece săptămâni, dar amândoi îşi informaseră deja părinţii.

– Mama m-a rugat să trec pe la Dower House, ca să discutăm o „problemă delicată", cum a numit-o ea, aşa că trebuie să plec, s-a scuzat când a venit în vizită la noi, câteva zile mai târziu. Dumnezeu ştie ce mai vrea şi ea.

După ce a plecat, mi-am pus aceeaşi întrebare. Ştiam că Maud Astbury e duşmanul meu, corbul de pe umărul meu, care abia aştepta să îmi răpească şi ultima fărâmă de fericire. A doua zi, când a venit Donald, se citea pe faţa lui că eu eram motivul pentru care îl chemase. Am făcut ceai pentru amândoi şi ne-am aşezat în salon, la căldura focului.

– Ce ţi-a zis? l-am întrebat.

– Se pare că au apărut zvonuri cu privire la deplasările mele şi că aş fi fost văzut prin mlaştini în mod repetat.

– Şi n-ai voie?

– Într-o singură direcţie, a spus apăsat.

– Aha. Cine anume te-a văzut?

– Din câte se pare, ciobanul i-a povestit soţiei lui, care i-a spus prietenei sale, doamna Thomas, care i-a spus lui Bessie, menajera

mamei, că m-a văzut deseori călare în apropierea acestei case, în primăvară și în vară. I-am explicat, firește, că ăsta nu e motiv să se iște zvonuri, a adăugat. Și înainte veneam pe aici și mă opream la pârâu, ca să se adape Glory.

Îl ascultam, fără să scot un cuvânt.

– Mama mi-a ținut o adevărată predică, că sunt stăpânul moșiei și servitorii îmi urmăresc și-mi bârfesc fiecare mișcare, a continuat Donald obosit. Mi-a spus că a ținut să îmi atragă atenția, fiindcă Violet e însărcinată și doctorul a spus că e fragilă. Mi-a zis că nu e bine ca zvonurile astea, oricât de nefondate ar fi, să ajungă la urechile ei, cât timp îl poartă în pântec pe moștenitorul proprietății Astbury. Și că, din bun-simț, dacă nu din alt motiv, vizitele mele aici ar trebui să înceteze pentru moment.

– Am înțeles.

– Sincer să fiu, Anni, m-a făcut să mă simt ca un ticălos când mi-a spus că e destul de rușinos să am o aventură chiar sub nasul soției, dar să continui s-o înșel și acum, când e însărcinată, e de-a dreptul dezgustător.

– Mă doare să recunosc, dar, de data asta, sunt de acord cu mama ta, am zis, în cele din urmă. Violet nu știe ce se întâmplă. Din cauza asta, e chiar mai vulnerabilă decât noi doi.

– Știu, Anni, a spus el, cu capul plecat de rușine. Nu merită asta, mai ales acum.

– Așa e. Și, indiferent dacă mama ta profită de sarcina nurorii ei ca să-și atingă scopul și să ne distrugă relația, trebuie să ne gândim și la binele lui Violet. Nu trece zi în care să nu mă simt vinovată că sunt părtașă la această înșelătorie, am spus. E o perioadă în care trebuie să dăm dovadă de decență și integritate. Nu trebuie să mai vii aici.

– Dar cum o să te descurci, Anni? Sau, mai bine-zis, cum o să mă descurc eu?

– Am putea reîncepe să ne scriem.

– Ce glumă bună! a zis Donald, cu un zâmbet trist.

– E soluția cea mai bună.

– Dar cum o să reușesc să stau departe de tine?

– O să reușești, pentru că nu ai încotro.

Mi-a luat mâna și a sărutat-o cu tandrețe.

– Deci, ne luăm încă o dată la revedere. Dar numai temporar, până se naște copilul.

– Nici n-o să simți când a trecut timpul, l-am liniștit.

– Moh o să împlinească aproape trei ani între timp, a comentat Donald, melancolic.

Ne-am ridicat și am pornit spre ușă, unde ne-am strâns în brațe.

– Nu-ți face griji, Anni. Găsesc eu o cale să iau legătura cu tine. Te iubesc!

– La revedere, Donald! am murmurat.

După această discuție, a trebuit să mă împac din nou cu gândul de a nu-l vedea pe bărbatul iubit. Dar faptul că aveam o înțelegere, că eram hotărâți să ne comportăm cuviincios, făcea situația mai ușor de îndurat. Eram ocupată cu tine și cu pacienții mei și mă străduiam să nu mă gândesc la despărțirea noastră forțată de împrejurări.

În dimineața de Crăciun, am găsit la ușă un coș, în care se găseau un alt curcan uriaș, câteva dulciuri și un cadou pentru noi doi. Seara, am participat la petrecerea organizată la primăria din sat. Mi s-a umplut inima de bucurie când te-ai luminat la față la vederea decorațiunilor stridente agățate prin sală.

În ajunul Anului Nou, am primit vizita lui Tilly și a soțului ei, Jim, un bărbat deosebit de drăguț. Fetița lor, Mabel, era cam de-o seamă cu tine.

– La mulți ani! i-am urat în șoaptă lui Donald, în clipa în care clopotele bisericii au anunțat Anul Nou.

Nu știu de ce, dar îmi era cu atât mai greu să îl știu atât de aproape de mine și, totuși, atât de departe.

– Te simți bine, Anni? m-a întrebat Tilly, cuprinzându-mă de umeri. Îmi imaginez că te gândești la bietul tău soț.

– Într-adevăr, am răspuns.

– Sunt sigură că vei întâlni pe altcineva într-o bună zi. Ești așa frumoasă și deșteaptă. E imposibil să rămâi singură mult timp.

În momentul acela, inima îmi striga să îi mărturisesc adevărul prietenei mele, să îmi descarc sufletul, dar știam că nu pot. Eram obligată să port singură povara secretului meu.

Soarta a făcut să îl revăd pe Donald mai curând decât m-aș fi așteptat.

Într-o seară geroasă de ianuarie, pe când te îmbăiam în albie, lângă soba din bucătărie, am auzit tropăit de copite în curte. Cum nu trecea nimeni pe la noi în miez de noapte, am bănuit că nu poate fi decât Donald. A ciocănit politicos, după care a deschis ușa.

– Ce cauți aici? Parcă discutaserăm că...

– Da, dar am venit cu știrea soției mele, mi-a zis, încă obosit de galopul prin mlaștini.

– Ce tot spui acolo?

– Pot să intru? a întrebat. Îți explic după aceea.

M-am dat la o parte și i-am făcut loc.

– Domn Don!

Ți s-au luminat ochii când ți-ai văzut tatăl și ai început să împroști apă de fericire.

– Bună, micuțule, a spus Donald, zâmbind, și te-a sărutat pe capul plin de săpun. Apoi s-a întors spre mine. Problema e că soția mea încă are grețuri. Nu suportă mirosul de mâncare și, din cauza asta, nu mănâncă nimic. Doctorul Trefusis nu e foarte îngrijorat și zice că o să-i treacă, dar Violet e într-o stare deplorabilă.

– Unele femei au grețuri pe toată durata sarcinii, am zis, neînțelegând de ce îmi spune mie toate acele lucruri.

– Acum, să-ți spun ce mă aduce aici. Se pare că Violet i-a auzit pe servitori vorbind despre leacurile tale miraculoase. Și m-a rugat să te întreb dacă ai ceva care să îi mai potolească grețurile.

M-am uitat la el ca la un om nebun.

– Glumești?

– Deloc. Ți s-a dus vestea, și ar părea ciudat dacă ai refuza să o examinezi pe Lady Astbury care ți-a cerut anume ajutorul. Știu, a spus, legănând din cap, și a ridicat neputincios din umeri, nici prin gând nu mi-ar fi trecut că o să vin aici la cererea soției mele.

– Donald, dar...

Poate din cauza tensiunii acumulate în săptămânile în care nu ne văzuserăm, ori a situației ridicole în care ne aflam, cert este că m-a pufnit râsul. Donald a răsuflat ușurat și mi-a urmat exemplul, în vreme ce tu, dragul meu, îți priveai nedumerit, din copăiță, părinții.

– Nu e nimic comic, am spus, în cele din urmă, ștergându-mă la ochi cu prosopul.

– Chiar nu e, a fost de acord Donald. Absolut deloc. Doamne, Anni, sunt atât de fericit să te văd! a spus și m-a luat în brațe. Ți-a fost la fel de dor de mine pe cât mi-a fost mie de tine?

– Mai mult, am răspuns din tot sufletul, bucuroasă că sunt din nou în brațele lui. Așadar, Înălțimea Sa a cerut să mă vadă, am zis și m-am dezlipit de el, ca să te scot din apă.

– Da. I-am spus că nu știu sigur dacă te găsesc acasă, dar dau o fugă și, la nevoie, îți las un mesaj. Te roagă să vii cât mai repede cu putință. E bine mâine-dimineață?

– Să-mi verific programul, am spus în glumă, în timp ce te țineam în poală și te ștergeam. Cred că reușesc să-mi rup câteva minute și pentru soția ta.

– Mulțumesc, Anni, mi-a zis recunoscător. Orice ajutor e bine-venit. Suferă îngrozitor biata de ea și are grijă s-o știe toată lumea.

– Vin mâine-dimineață cu șareta. Spune-i că ajung în jur de nouă și jumătate, am spus și te-am dat jos din poală.

Te-ai dus repede la tatăl tău, cu brațele ridicate.

– În brațe, domn Don, ai zis, și el te-a urcat pe genunchi.

– Ce mult a crescut în doar câteva săptămâni! a observat Donald, mângâindu-ți părul negru și moale.

– Așa e. Și-i merge gura cât e ziua de lungă. O s-o rog pe Tilly să aibă grijă de el cât îți examinez soția. Presupun că știi că nu mai lucrează la Astbury. Soțul ei a fost promovat în funcția de diriginte-adjunct de poștă.

– Minunat. Dacă tot sunt aici, a spus, băgând mâna în buzunar, și a scos câteva bancnote din portmoneu. Nu mai e nevoie să-i pun în plic și să ți-i trimit prin soțul lui Tilly, a adăugat, zâmbind.

– Mulțumesc.

Era momentul pe care îl detestam, dar nu aveam de ales.

– Căluț, domn Don? ai spus tu nerăbdător.

– Nu azi, micuțule, a răspuns Donald mâhnit. Promit că ne plimbăm pe Sheba data viitoare. Trebuie să plec.

Te-ai întristat și te-ai ținut după Donald până la ușă. Te-am luat în brațe, ca să te liniștesc, și l-am întrebat:

– O să fii și tu lângă Violet mâine?

– Cred că e mai bine pentru toată lumea să mă fac nevăzut.

– Ai dreptate, am încuviințat.

După ce a plecat, te-am pus la culcare și m-am așezat lângă foc, meditând la vizita lui neașteptată și la motivul care îl adusese acolo. Deși ridicolul situației mă amuzase la început și îi ușurase sarcina lui Donald, simțurile îmi dictau altceva acum.

În seara aceea, când am încercat să mă culc, mi-a răsunat cântecul în urechi. Era undeva, departe, dar se auzea limpede. Îmi prevestea că mă pândește primejdia.

A doua zi, te-am lăsat acasă la Tilly și am pornit spre conac. Ca de obicei, am intrat din hol în bucătărie, unde m-au întâmpinat zâmbete prietenoase.

– Ce bucurie să te vedem, domnișoară Anni! mi-a zis doamna Thomas. I-am spus Înălțimii Sale că, dacă o poate ajuta cineva, aceea ești tu. Crezi că se poate face ceva? Nici nu mai știu cum s-o îmbii să mănânce ceva.

– Sper să reușesc, dar trebuie s-o examinez mai întâi, am zis, în momentul în care a intrat Ariane, noua cameristă franțuzoaică a lui Violet, ca să mă conducă la etaj.

– Îți ținem pumnii. Toată lumea își face griji pentru sănătatea dumneaei, a precizat doamna Thomas.

– Promit să fac tot ce-mi stă în putință, am spus, înainte de a ieși din bucătărie și de a o urma pe Ariane prin labirintul de coridoare care duceau în holul principal.

În timp ce urcam, priveam uimită transformările suferite de conacul Astbury și nu am putut să nu observ că Violet se descotorosise de portretele de familie înșirate odinioară de-a lungul scărilor. În locul acestora, agățase opere de artă moderne dintre cele mai frapante.

– Aşteptaţi aici, *s'il vous plaît*, mi-a cerut camerista când am intrat într-un salon somptuos mobilat. O anunţ pe Înălţimea Sa că aţi sosit.

Am remarcat că în cameră era o căldură atât de înăbuşitoare, încât îmi amintea de India.

– Înălţimea Sa vă poate primi, m-a anunţat Ariane, din uşa dormitorului.

Am urmat-o ezitant. Înăuntru era acelaşi aer sufocant ca în încăperea alăturată. Primul meu instinct a fost să deschid fereastra, ca să pătrundă aer proaspăt.

Întinsă sub un baldachin împodobit cu brocarturi scumpe, se afla o siluetă palidă, minusculă în comparaţie cu dimensiunea impresionantă a patului.

– Bună dimineaţa, Înălţimea Voastră! am spus şi am făcut o plecăciune. Mă numesc Anahita Prasad. Mi-aţi trimis vorbă că doriţi să mă vedeţi.

– Aşa este. I-am auzit pe servitori vorbind despre leacurile tale miraculoase, mi s-a adresat, cu un slab accent american. Veniţi mai aproape. Ariane, fii drăguţă şi trage-i doamnei Prasad un scaun, ca să poată sta lângă mine.

Ariane a făcut întocmai. M-am aşezat, studiind-o cu atenţie pe femeia care era soţia lui Donald. Părea atât de tânără – aproape un copil. Datorită părului blond, ochilor mari şi căprui, buzelor perfect arcuite şi pielii albe, imaculate, îmi amintea de o păpuşă fragilă de porţelan. Se vedea că e slăbită, cel mai probabil din cauză că nu se hrănise.

– Mă bucur că aţi venit, doamnă Prasad. Până şi doctorul Trefusis m-a asigurat că nu are ce rău să îmi facă dacă vă cer sfatul.

– Plăcerea e de partea mea, Înălţimea Voastră. Sunt convinsă că doctorul Trefusis v-a informat că am pregătire de soră medicală, dar şi cunoştinţe de medicină ayurvedică.

– Orice, numai să dea rezultate, a oftat Violet. Bolesc ca un câine de câteva săptămâni.

– Îmi permiteţi să vă fac o examinare sumară, Înălţimea Voastră?

– Bineînţeles. În ultima vreme am fost examinată şi studiată pe toate părţile, încât mi-am pierdut orice pudoare.

I-am evaluat pe îndelete funcțiile vitale și am constatat că are pulsul ușor cam accelerat, deși nu era nimic nefiresc pentru o femeie însărcinată, în schimb temperatura era normală, iar bătăile inimii, constante și regulate. Am palpat copilul, care părea micuț pentru stadiul în care se afla sarcina, dar era viu. Avea pielea umedă și lipicioasă, dar bănuiam că are mai degrabă legătură cu năduşeala din cameră și nu cu vreo afecțiune medicală. M-am uitat sub pleoapele ei și am descoperit semne de anemie.

Mulțumită că am încheiat consultul, atât din perspectivă tradițională, cât și holistică, m-am spălat pe mâini în lavoar, m-am șters și am luat loc pe scaun.

Până atunci, Violet fusese cuminte și tăcută, dar acum se vedea în ochii ei că așteaptă un răspuns.

– Cred că vă pot ajuta, Înălțimea Voastră.

– O, slavă Domnului! Zac de câteva zile și am senzația că o să mor.

– Sunteți perfect sănătoasă, credeți-mă. Doctorul Trefusis v-a spus că sunteți anemică?

– Nu, a zis Violet, clătinând din cap. Mi-a recomandat doar supă de găină, adică exact ce urăsc mai mult. Ce înseamnă că sunt anemică? E ceva grav?

– Nu, dacă anemia e diagnosticată la timp și tratată. Copilul vă consumă tot fierul din organism, i-am explicat. Din cauza asta vă simțiți obosită și apatică, dar e foarte ușor de remediat. Ați auzit vreodată de o băutură numită bere neagră?

– Nu asta beau marinarii? a spus Violet, strâmbând dezgustată din buze.

– Ba da, dar e foarte indicată femeilor gravide, deoarece conține mult fier. Nu e grozavă la gust, dar o să vă ajute mult. De asemenea, o s-o rog pe doamna Thomas să vă gătească mâncarea în tigăi din fier. Alimentele absorb fierul și astfel substanța ajunge în mod natural în corpul Domniei Voastre.

– Dar tocmai asta-i problema, s-a plâns Violet. Nu pot să mănânc. Mă apucă greața când simt miros de mâncare.

– Rezolvăm și asta. Am niște ghimbir proaspăt. O să-i aduc doamnei Thomas, să vă facă ceai din el. Face minuni împotriva grețurilor

și o să vă simțiți mult mai bine. La început, trebuie să beți cel puțin de trei ori pe zi.

– Ghimbir? a zis Violet, strâmbând din nasul ei drăgălaș. Deja mi se face și mai rău când aud ce-mi prescrieți!

– O să vă convingeți că toate acestea vă fac bine. O să vă prepar și o băutură dintr-un amestec de ierburi, nu pentru grețuri, ci pentru a vă mai reda energia și, poate, un strop de culoare în obraji. O să lipesc instrucțiunile pe sticlă. Înainte să întrebați, am adăugat, asta chiar n-o să vă placă la gust. Și nu în ultimul rând, Înălțimea Voastră, e irespirabil aici. Faceți mai puțină căldură și deschideți ferestrele ca să intre aer curat. Ieșiți în fiecare zi la o scurtă plimbare prin grădină. Vă prinde bine, atât Domniei Voastre, cât și copilului, puțină mișcare. Dacă stați închisă aici, singură și tristă, vă faceți mai mult rău.

– Dar e frig afară, a spus Violet, cutremurându-se.

– Știu, dar vă îmbrăcați bine. Dacă îmi urmați sfaturile, promit că, în cel mai scurt timp, o să zburdați prin grădină ca un mielușel.

– Sunteți sigură?

– Foarte sigură.

– Bine, a oftat ea resemnată. N-am nimic de pierdut dacă încerc. Nu e periculos pentru copil, nu?

– Dacă ar fi ceva periculos, Înălțimea Voastră, nu vi l-aș fi recomandat.

– Bineînțeles că nu, a spus ea, rușinată de propria remarcă lipsită de tact.

– Cobor în bucătărie, ca să discut cu doamna Thomas. O să ne gândim împreună la ceva mai gustos decât supa de pui, dar la fel de hrănitor.

– Ar fi grozav, a spus, aruncându-mi o ocheadă vicleană.

– Revin peste câteva zile, am zis și m-am ridicat. Anunțați-mă dacă aveți nevoie de mine între timp.

– Nu e nevoie să bateți atâta drum, ca să îmi aduceți leacurile pe care mi le-ați recomandat. V-am deranjat și așa prea mult, mai ales că știu de la servitori că aveți un copil mic. Trimit pe cineva să le ia după-amiază.

– Vă mulțumesc. Mă bucur să vă pot fi de ajutor.

– La revedere, doamnă Prasad! a spus Violet, zâmbindu-mi, în timp ce mă îndreptam spre ușă. Lăsați nota de plată la majordom.

– Nu vă costă nimic. Serviciile mele sunt gratuite. O zi bună, Înălțimea Voastră!

În bucătărie, am notat toate instrucțiunile pe o foaie și i-am explicat doamnei Thomas ce are de făcut.

– Ar fi surpriza surprizelor dacă tot ce-ai scris aici va da rezultate. Dar o să am încredere în tine, ținând cont că pe mulți dintre noi ne-ai pus pe picioare.

– Mulțumesc, doamnă Thomas. Trebuie să plec să-mi iau copilul de la Tilly. Probabil se întreabă pe unde umblu.

După-amiază, a venit chiar Donald după ghimbir și poțiunea pe care i-o pregătisem lui Violet, ca să îi redea energia.

– Ar trebui să observați o ameliorare în câteva zile, dacă începe să le ia imediat, i-am spus.

– Mulțumesc, Anni, a zis și a băgat ghimbirul și poțiunea în buzunarul paltonului. O să insist să urmeze tratamentul. Ești foarte drăguță că ai acceptat s-o ajuți, date fiind împrejurările.

– E o ființă umană care suferă, am zis, în timp ce îl conduceam spre ieșire. E firesc să fac tot posibilul s-o ajut.

O săptămână mai târziu, am trecut pe la conacul Astbury. Am fost condusă la etaj, dar, de data asta, am găsit-o pe Violet în salon, îmbrăcată în haine de zi.

– Doamnă Prasad! A venit către mine și m-a îmbrățișat pe neașteptate, spre stânjeneala mea. Sunteți o făcătoare de minuni! Uitați-vă la mine!

I-am observat bujorii din obraji și ochii care își regăsiseră strălucirea.

– V-ați întremat vizibil, am zis.

– O, da! Nici nu-mi vine să cred. Inițial, când trebuia să înghit toate poțiunile alea dezgustătoare, am crezut că mă îmbolnăvesc și mai rău, dar n-a fost așa. V-am urmat indicațiile cu sfințenie, și iată că au dat rezultate! Oh, Anni... pot să-ți spun Anni? I-am auzit pe servitori spunându-ți astfel. Cum te-aș putea răsplăti vreodată, Anni?

– Nu e nevoie. Mă bucur că vă simțiți mai bine.

Mi-a făcut semn să iau loc pe un scaun, în fața ei.

– Ieri a venit doctorul Trefusis și a rămas uimit de schimbare. I-am spus, firește, că m-ai examinat și că ai reușit să mă pui pe picioare, a zis Violet, privindu-mă cu admirație și recunoștință. Tot ieri i-am trimis o telegramă mamei la New York. Și-a făcut atâtea griji pentru mine, încât era cât pe ce să se îmbarce pe un vas și să vină aici. Nici ea nu prea e în apele ei, așa că i-am zis că nu e nevoie să se mai pună pe drumuri. Mă gândeam că, dacă nu-și revine între timp, poate o examinezi și pe ea. O să vină aici când mi se apropie sorocul.

– Cu mare plăcere, dacă e de acord.

– Mă simt așa bine, că mă bate gândul să invit câțiva prieteni să stea la noi, cum făceam altădată. De când m-am îmbolnăvit, parcă e pustie casa.

M-am bucurat să o văd atât de schimbată și mi-am dat seama că exuberanța pe care o manifesta în acea zi făcea parte din firea ei. Iar pentru asta o simpatizam și mai mult.

– Puteți renunța la ceaiul de ghimbir. Beți doar dacă mai simțiți vreun pic de greață. I-am lăsat doamnei Thomas câteva frunze proaspete de mentă, care cred că vi se vor părea mai plăcute la gust. Din păcate, trebuie să continuați cu berea neagră.

– M-am obișnuit deja cu ea. Donny se distrează copios când mă vede că o beau, a chicotit ea. A fost așa drăguț și atent cu mine, Anni. Sunt sigură că și el vrea să vă îmbrățișeze la fel de mult ca mine!

M-am străduit să rămân impasibilă la această remarcă.

– Nu pot să mai stau. Trebuie să ajung de urgență la un copil din sat.

– Bineînțeles, a zis Violet și s-a ridicat. Sper să mă vizitezi mai des și, poate, îți faci timp să iei cina cu noi într-o seară.

– Aa..., m-am bâlbâit, mă tem că e imposibil. Nu am cu cine să las copilul.

– Așa e. Donny mi-a spus că ți-ai pierdut soțul. Îmi pare nespus de rău. Dacă băiatul tău seamănă cu tine, trebuie să fie o frumusețe de copil. Sunt atât de invidioasă pe trăsăturile tale exotice.

– Vă mulțumesc... sunteți foarte amabilă. Îmi cer scuze, dar trebuie să fug.

– Poate trec eu pe la tine într-o zi, să-ți văd băiatul, a spus, ținându-se după mine, ca un cățeluș agitat. Cunosc atât de puțini oameni aici. Toți prietenii mei sunt la Londra.

– Sunt mai mult plecată, am spus, pe un ton tăios. Dați-mi un telefon în prealabil.

– Așa o să fac. La revedere, Anni! Îți mulțumesc încă o dată.

Capitolul 39

–Soţia mea şi-a revenit, m-a anunţat Donald, câteva zile mai târziu, trimis de Violet ca să îmi aducă un buchet enorm de flori, bomboane de ciocolată şi şampanie. Mai mult decât atât, se pare că ai mai câştigat un admirator, a zis, rânjind. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut vreodată că o să-ţi aduc daruri din partea soţiei mele. Cât de ironică poate fi viaţa asta!

–Într-adevăr, am spus, în timp ce mă luptam să îţi ţin mâinile departe de bomboane.

–Eşti o femeie minunată, a spus şi m-a strâns în braţe. Chiar dacă sunt mai neobişnuite metodele tale, slavă Domnului că există!

–În India, sunt cât se poate de obişnuite şi toate ingredientele sunt naturale, am replicat.

–Eşti nemaipomenit de deşteaptă, deşi mi-e teamă că e şi un dezavantaj în toată situaţia asta. Acum, că i-a revenit energia, Violet aleargă ca o zvârlugă, să pună totul la punct pentru vizita Dumnezeu ştie cui. E limpede că vrea să recupereze timpul pierdut. Şi ştii că nu-i suport pe amicii ei. Partea bună e, a zis şi m-a tras pe genunchii lui, că am avut motiv să trec pe la tine.

M-a sărutat, iar eu mi-am încolăcit braţele pe după gâtul lui.

–Da, ăsta e un lucru bun. Dar să ştii că şi soţia ta m-a întrebat dacă poate trece pe la noi, ca să-l cunoască pe Moh.

–Serios? a zis Donald încruntat. Şi ce i-ai răspuns?

–I-am spus să mă sune înainte, fiindcă sunt deseori plecată, dar, dacă vrea să vină, n-am cum s-o opresc, nu?

– Așa e. Hm, asta complică lucrurile. Nu-mi convine deloc ca Violet să știe unde locuiești.

– Crezi că mie-mi convine? Dar ce pot să fac?

– Nimic. Dar ar fi bine să iei fotografia cu noi trei de pe noptieră. S-ar putea să i se pară ciudat să o vadă, a spus, încercând să facă haz de necaz.

– Nu e de glumă. Nu era de ajuns că mă mustra și așa conștiința, acum trebuie să mă mai și prefac că sunt prietena ei, am spus și m-a trecut un fior. Începe să fie stânjenitor. În afară de asta, o simpatizez sincer. E amabilă și, în ciuda averii ei, o simt vulnerabilă.

– Te înțeleg, Anni. Să sperăm că afecțiunea pe care ți-o poartă e doar trecătoare. Din cauză că ai fost singura persoană în stare să o ajute, a ajuns să se agațe de tine. Te privește ca pe o somitate în materie de sarcini, a spus el, rânjind. Cred că doctorul Trefusis e negru de supărare.

– Mi-a telefonat mai devreme și a rămas că vine mâine în vizită, am răspuns. Vrea să-mi vadă grădina de plante medicinale și să afle mai multe despre leacurile mele.

– Serios? Mă surprinde. Dintotdeauna l-am considerat de modă veche și îngust la minte.

– Se vede treaba că e mai receptiv la nou decât credeai tu.

– Ar trebui să-ți stabilești un onorariu pentru serviciile oferite. Nu vreau să profite lumea de tine.

– Poate, când mai crește Moh, o să mă gândesc mai serios la viitor și o să revin la profesia de soră medicală. Deocamdată, sunt mulțumită de felul în care stau lucrurile.

– Nu te epuiza, te rog, scumpo, a zis și m-a mângâiat tandru pe obraz. Și nu îi permite soției mele să te forțeze să faci ceva împotriva voinței tale. E foarte insistentă.

A doua zi, a venit doctorul Trefusis. I-am arătat sera micuță, s-a plimbat printre ghivecele în care creșteau diverse soiuri de plante și mi-a pus întrebări despre fiecare dintre ele.

– Nu e vorba doar de leacuri în sine, am explicat. Cel mai important e să îți cunoști pacientul și să stabilești în ce *dosha* se

încadrează – altfel spus, dacă e *pitta*, *vata* sau *kapha*. Ca să descoperi aceste lucruri, trebuie să îi analizezi forma corpului, culoarea pielii şi să îi pui câteva întrebări banale care te ajută să înţelegi ce personalitate are şi în ce stare emoţională se află. Abia după aceea, poţi pregăti exact remediul care i se potriveşte pacientului. Leacurile mele se folosesc de mii de ani în cultura indiană. În afară de plantele proaspete, usuc frunze pe care le pun la păstrare în borcane sau le macin într-o pulbere. Din rădăcini se prepară cele mai puternice leacuri.

– Fascinant, absolut fascinant! a murmurat doctorul. În ce categorie se încadrează Lady Astbury?

– E *vata*, domnule doctor, adică are o structură osoasă delicată, puţină grăsime corporală şi resimte frigul foarte intens. De asemenea, are un sistem digestiv sensibil, predispus la indigestie, de unde şi greţurile matinale puternice.

– Am înţeles. Te superi dacă iau şi eu câţiva butaşi, ca să îi plantez? Şi, dacă nu te deranjează, aş vrea să mă înveţi să prepar câteva leacuri simple. Pentru afecţiunile pulmonare, de pildă.

– Luaţi tot ce doriţi. Scuzaţi-mă câteva clipe, trebuie să mă ocup de fiul meu. Cred că s-a trezit deja din somnul de după-amiază.

– Mergi liniştită. Tai câţiva butaşi şi vin în casă.

Când a plecat, doctorul Trefusis a spus că revine peste o săptămână, ca să îl învăţ cum să prepare un leac. Nu l-am mai văzut niciodată la uşa mea.

În schimb, a venit Violet, care s-a arătat încântată de căsuţa mea şi a lăudat-o pentru farmecul ei tipic britanic. Când te-a văzut pentru prima oară, am aşteptat cu sufletul la gură să facă vreo remarcă despre ochii tăi albaştri, care să ne dea pe toţi de gol. Din fericire, nu a spus nimic.

– Cât de frumos e! Seamănă leit cu tine, Anni!

Te-ai ataşat repede de Violet, poate şi din cauza nenumăratelor jucării şi dulciuri pe care ţi le aducea de câte ori venea în vizită.

– Îl răsfăţaţi prea mult, i-am spus într-o după-amiază, când şoferul lui Violet a scos din portbagaj o tricicletă roşie, lucioasă, cu care, bineînţeles, ai şi început să dai ture prin curte, în culmea fericirii.

– Nici vorbă! Din punctul meu de vedere, un copil nu e niciodată îndeajuns de răsfățat. În afară de asta, Anni, știu că nu ceri nici un ban pentru serviciile tale și că ești strâmtorată, așa că măcar atât pot face pentru tine.

În săptămânile ce au urmat, multe după-amiezi geroase ne găseau împreună, la gura șemineului, mâncând chifle cu unt, pe care le aducea cu ea.

– Sunt prea grasă ca să merg la Londra acum, și mor de plictiseală în casa aia, unde nu-i am decât pe Donny și pe servitori, se lamenta ea. Nici n-ai idee cât mă bucur că pot sta de vorbă cu tine.

Deși eram în permanență încordată, căci știam că trebuie să fiu prudentă, ascultam fascinată poveștile lui Violet despre viața ei fastuoasă din America. La rândul său, era la fel de curioasă să afle despre copilăria mea în India. Să fiu sinceră, m-am lăsat cucerită de cordialitatea și generozitatea ei, iar convingerea sa naivă că va duce mereu o viață fericită mă făcea să o îndrăgesc și mai mult. Am început să aștept cu nerăbdare întâlnirile noastre, căci energia pe care o emana îmi însenina zilele lungi și mohorâte de iarnă. Aș îndrăzni chiar să mărturisesc că am devenit prietene într-o oarecare măsură.

Nu mă trata niciodată cu superioritate; mai mult decât atât, mi-a mărturisit în câteva rânduri că, pe lângă mine, pentru că eram de viță nobilă, se simțea o persoană oarecare.

– Ca toți americanii, am ajuns unde am ajuns datorită succesului în afaceri al familiei mele. În țara mea, banii, nu sângele, te fac nobil. Bineînțeles că nesuferita de soacră-mea ține tot timpul să-mi amintească de unde vin, a adăugat, cu o grimasă. O cunoști?

– Da. Locuia la conacul Astbury acum câțiva ani, pe când eram elevă și am stat acolo o perioadă.

– Știu că nu-i place nimic din ceea ce fac, a zis Violet, mușcând gânditoare dintr-o chiflă. Dar i-a convenit când am cheltuit o groază de bani ca să renovez casa, a adăugat, zâmbind. Mă bucur enorm că Donny a insistat să se mute la Dower House, după ce ne-am căsătorit. Nu cred că aș fi rezistat să trăiesc sub același acoperiș cu femeia aia.

– E o fire dificilă, într-adevăr, am spus, cântărindu-mi cu grijă cuvintele.

– Dacă mă-ntrebi pe mine, e o zgripțuroaică! a spus Violet, chicotind amuzată de propria răutate.

– Așa sunt majoritatea soacrelor. E o femeie cu principii învechite, care nu reușește să se adapteze la vremurile moderne.

– Ai un suflet așa de mare, Anni! Ai numai lucruri frumoase de spus despre toată lumea, deși ai suferit enorm. Servitorii vorbesc despre tine de parcă ai fi o sfântă. Sper să învăț de la tine cum să fiu mai bună.

M-am uitat la Violet în acel moment și m-am convins de sinceritatea cuvintelor ei, ceea ce m-a făcut să resimt și mai dureros viața duplicitară pe care o duceam.

A venit luna martie, și, odată cu ea, pământul s-a dezghețat, mlaștinile s-au acoperit de grozame galbene, care se întindeau precum un covor auriu în fața căsuței noastre. Donald trecea din când în când pe la noi, trimis de Violet, și se plângea, mai în glumă, mai în serios, că soția lui mă vede mai des decât el. Am remarcat atunci că, ori de câte ori o critica, simțeam nevoia de a sări în apărarea ei. Iar prin aprilie, am început să mă gândesc că e posibil să o plac pe ea mai mult decât pe el.

Înainte, când Violet era o necunoscută și o judecam prin ochii lui Donald, lucrurile erau mai simple. Dar, pe măsură ce m-am atașat de ea, am început să mă întreb cât timp vom mai reuși să menținem minciuna aceea grotescă a triunghiului nostru conjugal, în care ne găseam prinși.

Într-o dimineață, am primit o scrisoare de la Indira, redirecționată de la Londra, de Selina.

Palatul Patna
Patna
India
29 martie 1922

Scumpa mea prietenă Anni,

Ce mai faci? Pe UNDE ești? M-am bucurat să aflu că nu mai ești dispărută, cum se gândea Selina, când ne-am întâlnit în Franța. De ce nu mi-ai scris???

Scrie-mi, te rog, și povestește-mi tot ce s-a întâmplat.

Cât despre mine, sunt închisă în zenana, *alături de îngrozitoarea soție Numărul Unu, până când revine Varun din Europa. Draga mea Anni, te implor să faci un drum până aici, ca să ne vezi atât pe mine, cât și pe copilul meu minunat. E băiat și i-am dat numele Kunwar. Sunt atât de fericită, pentru că soția Numărul Unu are doar două fete, ceea ce înseamnă că scumpul nostru fiu va fi moștenitorul coroanei în momentul în care Varun va deveni maharajah, după moartea tatălui său. Varun a promis că vine după noi în iunie, când se mai mărește copilul, și vom închiria o casă în sudul Franței. Poate reușești să ne faci o vizită și acolo.*

Mi-e nespus de dor de tine, draga mea Anni. Aștept vești de la tine cât mai curând cu putință.

Indy xxx

Realitatea este că nu îi scrisesem până atunci, pentru că nu știam foarte bine ce să îi spun. Indira și soțul ei frecventau aceleași cercuri ca soții Astbury, iar discreția nu se număra printre calitățile ei.

În timp ce îi compuneam o scrisoare anostă, în care îi dădeam foarte puține detalii despre situația mea și o întrebam despre viața ei, am realizat cu stupoare că nu pot fi sinceră nici măcar cu cea mai bună și mai veche prietenă a mea. Existența mea actuală era un păienjeniș de minciuni, a cărui *imoralitate* plana deasupra mea, ca un nor negru. Pe orice parte aș fi întors-o, îmi dădeam seama că înșelătoria noastră, care putea răni o altă persoană până în adâncul sufletului, măcina tot binele din dragostea de la care începuse totul.

Acum, de câte ori îmi mulțumea vreo persoană pentru că am tratat-o, pe ea sau vreo rudă, și mă lăuda pentru bunătatea și mărinimia mea, mă simțeam și mai vinovată. Pentru că nu eram omul care credeau ei că sunt – nu eram nicidecum o biată văduvă care își dedica timpul și serviciile în folosul comunității, o persoană pe care toți o plăceau și în care își puneau încrederea.

Eram o femeie ușoară, o amantă, care adusese pe lume un copil nelegitim și avea o relație cu un bărbat chiar sub nasul nevestei lui. Aceeași nevastă care mă considera prietena ei...

*

– Ce s-a întâmplat, Anni? m-a întrebat Donald într-o după-amiază senină de primăvară.

Violet dormea, așa că profitase de ocazie și venise pe furiș să ne vadă.

– Se vede că te supără ceva.

– Da. Mă urăsc! am zis și am izbucnit în plâns.

Donald m-a luat imediat în brațe.

– Anni, scumpo, sunt sigur că, după ce se naște copilul, Violet va reveni la obiceiurile ei. Mai mult ca sigur va dori să meargă la New York, ca să arate copilul rudelor; și să nu uităm cât de mult îi place să petreacă sezonul de iarnă la Londra. Îmi pare rău s-o spun, dar va uita cu siguranță de tine.

Platitudinile lui cădeau peste mine ca niște stropi neînsemnați de ploaie pe timp de secetă, fără să îmi atingă sufletul care tânjea după mântuire. L-am lăsat să plece, neștiind cum să îi explic că toate vorbele lui se referă la niște aspecte practice, și anume schimbări care o vor îndepărta pe Violet din viața mea, dar nu îmi vor alina câtuși de puțin durerea și frământările sufletești.

În noaptea aceea, după ce te-am culcat, m-am gândit pentru prima oară să plec din Devon. Poate că era mai bine dacă ne mutam. Nu mai trebuia să pretind că sunt altcineva și puteam trăi cu conștiința împăcată. Când am urcat în dormitor, nu știam ce soartă e mai rea, dar știam că nu mai suport minciuna care mă măcina.

Mai târziu, pe când mă răsuceam și mă foiam în pat, mi-am amintit că Violet mă rugase să o asist la naștere.

– Știu de la cumnata mea, Selina, că ai ajutat-o enorm când a născut, mi-a zis.

Îi eram datoare măcar cu atât. Dar, odată venit copilul pe lume, știam că trebuie să iau o decizie.

Și, cum un necaz nu vine niciodată singur, cântecul îmi răsuna tot mai tare în urechi, avertizându-mă de pericolul unei morți iminente. Am încercat să nu îi dau atenție, în speranța că e doar un simptom al deznădejdii mele.

Ultimele săptămâni de sarcină ale lui Violet au coincis cu arșița din iulie, astfel că mă ruga să trec pe la ea aproape zilnic. Stăteam amândouă în sera răcoroasă în care instalase mai multe ventilatoare electrice.

– Dumnezeule mare, a zis, privindu-se, m-am făcut cât casa. Abia dacă reușesc să dorm, mai ales pe căldura asta.

– Nu mai e mult, am încurajat-o.

– Crezi? Am senzația că sarcina asta durează o veșnicie. Va trebui să mă ajuți să revin la greutatea pe care o aveam înainte. Nu cred c-o să mai încap vreodată în rochiile mele, s-a plâns ea.

– Cel mai indicat lucru, ca să slăbești, dar și pentru sănătatea copilului, e să-l alăptezi personal. Ce părere ai?

– O, Doamne! a exclamat, vizibil dezgustată. Așa fac băștinașii din Africa, a adăugat, cutremurându-se.

– Eu l-am alăptat pe Moh, am spus politicos și am văzut-o cum se înroșește la față.

– Anni, n-am vrut să fac vreo aluzie. Tu vii din altă cultură. Eu...

– Nu-ți face griji, Violet, am spus, bătând-o pe genunchi. Înțeleg.

După câteva zile, am băgat de seamă că are gleznele umflate, iar în ultima vreme se plânsese de dureri de cap. Am sfătuit-o să se odihnească cu picioarele ridicate pe ceva, ca să nu se umfle mai rău.

– Înălțimea Sa e foarte indispusă, m-a anunțat doctorul Trefusis, într-o dimineață, când venise să o examineze, iar Violet stăruise să aștept în salon. Nașterile din august sunt cele mai dificile, dar bănuiesc că pentru dumneata nu e nimic neobișnuit, fiindcă la voi e tot anul așa.

Am făcut abstracție de comentariul lui.

– De câteva zile, se tot plânge că o doare capul. Nu vă îngrijorează asta, domnule doctor?

– Nu din cale-afară, a răspuns, în timp ce își punea stetoscopul la loc în geantă. Am palpat bebelușul, i-am auscultat bătăile inimii; sunt puternice și viguroase. Înălțimea Sa mai are trei săptămâni până la termen. Să sperăm că pruncul nu își amână venirea pe lume. N-ai vreun leac care să grăbească nașterea?

– În momentul de față, aș prefera să las natura să-și urmeze cursul. Bebelușii vin pe lume când sunt pregătiți, i-am replicat categoric.

– Parcă spuneai că și leacurile dumitale sunt naturale, mi-a întors-o doctorul tăios. Trec mâine-dimineață, să văd cum se mai simte Înălțimea Sa.

– Desigur.

Mi-a zâmbit și a ieșit din cameră. Am intrat în dormitorul lui Violet, care a întins mâna spre mine.

– Mă doare capul îngrozitor, Anni, și mi-e greață. Poți să-mi dai ceva?

Am observat că e galbenă la față ca ceara. Deodată, cântecul din urechile mele a devenit și mai puternic. L-am izgonit din minte, hotărâtă să îl ignor.

– Îi spun cameristei să aducă niște comprese reci. O să mă gândesc ce să-ți dau împotriva grețurilor. Încearcă să te odihnești și vedem dacă îți mai revii.

– Stai lângă mine, te rog. Mă simt groaznic, Anni.

– Bineînțeles. Rămân aici până adormi.

Într-un final, după ce Violet a căzut într-un somn agitat, mi-am desprins mâna din strânsoarea ei și am coborât la parter. La baza scărilor, m-am întâlnit cu Donald.

– Cum se simte? m-a întrebat.

– Nu e deloc în apele ei azi, am răspuns. Deocamdată, doarme. Dau o fugă până acasă, să văd dacă găsesc ceva care să o ajute.

– Doctorul mi-a zis că nu avem motiv de îngrijorare. Îți faci griji, Anni?

Când m-a ajutat să urc în șaretă, nu i-am spus că mai văzusem simptome asemănătoare și nu erau deloc de bun augur.

După ce am cules câteva frunze de mentă și am făcut un amestec din semințe de mohură, chimion și coriandru pentru gleznele umflate ale lui Violet, am trecut pe la Tilly să o rog să aibă grijă de tine și chiar i-am lăsat un schimb de haine, în eventualitatea în care întârziam mai mult timp.

– E bolnavă Înălțimea Sa? m-a întrebat Tilly.

– Nu se simte bine azi.

– Dintotdeauna a fost plăpândă. Stai cu ea oricât e nevoie, Anni. Îl culc pe Moh în pătuț cu Mabel.

– Mulțumesc.

Starea lui Violet se agravase când am ajuns. Din spusele ei, migrena devenise insuportabilă și încă îi era greață.

– Bea asta, am zis și am forțat-o să dea pe gât ceaiul de mentă.

I-am pus pe frunte un prosop stropit cu esență de lavandă și i-am luat temperatura, care era normală, apoi pulsul, extrem de ridicat. Dacă nu se liniștea în următoarea oră, trebuia să îl chem pe doctorul Trefusis. În cele din urmă, s-a calmat. A dormit profund două sau trei ore, timp în care nu m-am mișcat de la căpătâiul ei. La un moment dat, s-a auzit un ciocănit, și Donald a băgat capul pe ușă.

– Cum se simte?

– Doarme. Vom vedea când se trezește.

– Desigur.

Mi-a zâmbit cu asemenea blândețe și recunoștință, încât mi-au dat lacrimile. Nu-mi imaginez ce era în mintea lui când își vedea soția și amanta împreună.

– Cheamă-mă dacă aveți nevoie de ceva.

– Te chem. Mulțumesc.

Violet s-a trezit chiar înainte de miezul nopții. Am observat că i se schimbase culoare la față. A dus deodată mâinile la stomac și a scos un țipăt.

Am dat imediat plapuma la o parte și i-am spus să îmi arate unde o doare.

– Parcă... mă strânge ceva de stomac...

Nu a reușit să își termine ideea, căci au apucat-o din nou spasmele.

– Cred că ești în travaliu, Violet!

– Capul... capul, a gemut ea.

– Încă te doare? am întrebat și i-am pus o palmă pe frunte.

Ardea toată.

– Groaznic. E...

Contracțiile violente i-au curmat din nou vorba.

– Nu te speria, i-am spus, pe un ton ferm, şi am sunat din clopoţel, ca să o chem pe cameristă. Ascultă-ţi trupul. El ştie ce are de făcut; nu trebuie decât să îl asculţi.

– Mă bucur... că eşti aici...

– Mă duc să-l anunţ pe doctorul Trefusis că ai intrat în travaliu. Sunt sigură că vrea să fie lângă tine.

– Nu pleca! mi-a zis şi m-a prins cu putere de mână.

– Lipsesc doar câteva minute, Violet.

Mi-am smuls mâna şi am luat-o la fugă pe scările întunecoase, în căutarea vreunei persoane care să dea alarma. Cântecul îmi ţiuia în cap, iar starea lui Violet era îngrijorătoare. Extrem de îngrijorătoare.

Cum n-am găsit pe nimeni la parter, am urcat iar în apartamentul lui Violet şi am bătut cu putere la uşa dressingului lui Donald.

– Ce e, Anni? a întrebat, deschizându-mi uşa în pijama.

– Violet e în travaliu şi vreau să-l anunţi pe doctorul Trefusis. Are febră mare şi încă o doare capul. Cred că trebuie dusă la spital cât mai repede cu putinţă. Ceva nu e în ordine. Am chemat-o pe cameristă, dar n-a venit. Trezeşte-o şi spune-i să pregătească apă fierbinte, comprese reci şi prosoape curate, până soseşte doctorul Trefusis.

– Imediat, dar doctorul Trefusis nu are telefon, aşa că trebuie să trimit un grăjdar după el.

Am legănat din cap şi m-am întors lângă Violet.

În lipsa mea, vomitase în tot patul, iar acum scotea nişte gemete nefireşti. Copilul era grăbit să vină pe lume – prea grăbit –, şi cântecul îmi răsuna din nou în urechi.

Am îndepărtat plapuma şi am ridicat-o pe Violet într-o poziţie mai comodă, şoptindu-i cuvinte de îmbărbătare, ca să o calmez.

– Ariane, du-te după Înălţimea Sa şi adu-l degrabă aici, am spus, tot mai speriată de febra lui Violet.

Instinctul şi raţiunea îmi spuneau că e în mare primejdie.

Donald a venit imediat.

– Dumnezeule! a exclamat şocat, văzându-şi soţia.

– Dacă doctorul nu apare în următoarea jumătate de oră, trebuie s-o urci în maşină şi s-o duci la spital. Nu e timp de pierdut.

– Mă duc să le spun să o aducă în fața casei, pentru orice eventualitate, a zis Donald și a ieșit în fugă din cameră.

Douăzeci de minute mai târziu, i-am poruncit lui Ariane să o trezească pe doamna Thomas și să-i spună să pregătească o băutură cu apă și zahăr, printre altele și pentru că nu mai suportam s-o simt cum se foiește în spatele meu, îngrozită, dar și curioasă.

Violet s-a oprit brusc și a deschis ochii. Se uita la mine cu o privire încremenită.

– E o problemă, nu? m-a întrebat.

– Nu, nu e nici o problemă, crede-mă. Doar că fetița se grăbește cam tare să vină pe lume, iar tu trebuie să fii puternică și s-o ajuți.

– Fetița? a spus Violet, zâmbind. E fetiță?

Făcusem afirmația instinctiv, dar am încuviințat încrezătoare din cap.

– Cred că da, Violet.

A închis ochii, zbătându-se între luciditate și inconștiență până la sosirea doctorului Trefusis. După alte douăzeci de minute, s-a născut fetița lui Donald și a lui Violet Astbury. Am văzut-o cât e de mică și m-am întrebat dacă va supraviețui. Mama ei însă era cea care ne-a atras atenția. Sângera puternic și, în ciuda eforturilor pe care le-am depus alături de doctorul Trefusis în următoarele două ore, nu am reușit să oprim hemoragia.

– O, Doamne! murmura Donald, în timp ce stătea înlemnit la capul soției sale și o mângâia pe păr. Nu se mai poate face nimic? Nu e mai bine s-o ducem la spital?

– Lord Astbury, a spus doctorul, soția Domniei Voastre e într-o stare prea gravă pentru a fi transportată.

– Dar nici nu putem sta cu mâinile-n sân și să o privim cum se stinge!

Doctorul Trefusis mi-a aruncat o privire deznădăjduită și a clătinat trist din cap.

– Îmi pare rău, Lord Astbury, dar nu se mai poate face nimic. Ar fi bine să vă luați rămas-bun.

L-am văzut pe Donald cum își pune capul pe pieptul lui Violet și plânge.

Știind că nu e în căderea mea să îl consolez, am luat în brațe pruncul micuț, care fusese așezat într-un coșuleț și uitat acolo, căci toată atenția era îndreptată spre mama lui.

– Mă duc s-o spăl și să o hrănesc, i-am spus, în șoaptă.

Donald a încuviințat ușor din cap și am ieșit din cameră.

A doua zi dimineață, la ora șase, doctorul Trefusis a declarat decesul lui Lady Violet Astbury. Nu și-a văzut niciodată fiica.

Capitolul 40

Satul familiei Astbury era în doliu. Moartea tragică a lui Lady Violet aşternuse un văl negru peste întreaga moşie. Stăteam ascunsă în căsuţa mea şi rememoram întâmplările din acea zi. În ultimele ei ore de viaţă, îmi dădusem seama că ceva nu e în ordine. Încercam să mă consolez cu gândul că însuşi doctorul afirmase că nu e nici un pericol, dar nu-mi puteam scoate din minte ochii lui Violet, atât de inocenţi şi plini de încredere în mine. Iar la final, din cauză că nu îmi ascultasem instinctele, îi trădasem speranţele în cel mai crud mod cu putinţă.

Nu îl mai văzusem pe Donald din ziua în care murise Violet. Şi el, ca tot satul, de altfel, îmi încredinţase viaţa soţiei lui. Îşi puseseră toată nădejdea în mine. Faptul că telefonul nu mai suna ca de obicei şi nimeni nu-mi mai cerea ajutorul era un mesaj suficient de grăitor. Era limpede că mă considerau răspunzătoare. E drept că îi puteam vindeca de lumbago, gută, răceală... dar îi dezamăgisem exact atunci când contase mai mult.

Cu toate că, în sinea mea, ştiam că Violet nu putea fi salvată – la urma urmelor, fusese de faţă şi eminentul doctor Trefusis –, nu puteam să nu îmi reproşez moartea ei.

Iar la toate acestea se adăuga faptul că Donald rămăsese văduv.

Gândul că e bărbat liber, care în orice altă situaţie m-ar fi bucurat nespus, îmi adâncea şi mai mult suferinţa.

Mă considera vinovată?

Dacă nu era aşa, de ce nu mă sunase sau nu venise să mă vadă? O îndrăgisem sincer pe Violet şi i-o mărturisisem în mai mult rânduri. Doar nu îşi închipuia că aş fi...

La câteva zile după moartea lui Violet, m-am trezit cu un musafir. De la fereastra dormitorului am văzut-o pe Maud Astbury când a coborât din maşină şi a traversat cu atenţie aleea ce ducea la uşa din faţă. Te-am aşezat în pătuţ cu jucăriile, ca să nu te plictiseşti, am tras aer în piept şi am coborât la parter ca să îi deschid.

– Bună ziua, Lady Astbury!

– Pot să intru?

– Bineînţeles, am spus şi am condus-o în salon. Luaţi loc, vă rog. Doriţi un ceai? am întrebat-o, în timp ce ea se oprise stânjenită în mijlocul camerei.

– Nu, mulţumesc. Nu e o vizită de curtoazie, după cum cred că îţi imaginezi.

– Aşa e, am spus, cu un oftat trist. Cu ce vă pot ajuta?

– Am venit să te rog să nu participi la înmormântarea lui Lady Violet, săptămâna viitoare. Ar fi un gest deplasat în situaţia de faţă.

– Am înţeles.

– Sunt convinsă că eşti de aceeaşi părere.

– Dacă vă referiţi la relaţia mea cu fiul Domniei Voastre, ar fi într-adevăr nepotrivit să vin la înmormântarea soţiei lui. Pe de altă parte, Lady Violet mi-a fost prietenă şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să o ajut în noaptea în care s-a stins, am răspuns cât am putut de calm.

– Să o *ajuţi*? Asta numeşti dumneata ajutor?

– Lady Violet suferea de o boală gravă, numită eclampsie. Chiar dacă o duceam la spital, e puţin probabil să fi scăpat cu viaţă. Cel puţin, asta e părerea mea.

– Cred că experienţa medicală limitată pe care o ai şi moartea unuia dintre pacienţii dumitale nu îţi dau dreptul să ai o opinie, a pufnit batjocoritor Maud. În orice caz, domnişoară Chavan, nu e treaba mea să te judec. Îi las pe alţii s-o facă. Ce intenţionezi să faci de acum înainte? m-a întrebat brusc.

– Nu m-am gândit, am mințit. Încă nu mi-am revenit după moartea lui Violet. Îmi permiteți să vă întreb ce se va întâmpla cu copilul acum, că mama nu mai e printre noi?

– Mă voi muta, firește, înapoi la conacul Astbury și îl voi ajuta pe Donald să îl crească. E de datoria mea. Donald insistă să o botezăm Daisy, pentru că așa ar fi vrut Violet.

Se citea nemulțumirea pe fața lui Maud. În același timp, eram conștientă că nu venise la mine ca să îmi dea lămuriri ori să schimbăm politețuri.

– Nu mi-o luați în nume de rău, Înălțimea Voastră, dar de ce ați venit de fapt până aici?

– Vreau să părăsești Astbury cât mai curând cu putință. Ai făcut destul rău. De dragul fiului meu și al pruncului nou-născut, nu am de ales.

– Ca atunci când i-ați ascuns lui Donald scrisorile mele? am replicat.

– Am făcut ce se impunea pentru a-mi proteja familia. Poate că alții se lasă păcăliți de gingășia și de amabilitatea dumitale, domnișoară Chavan, dar eu am ghicit din prima clipă cine ești.

– Și cine sunt? am murmurat, tremurând de indignare din tot corpul.

– O târfă indiancă, și nimic altceva. Am mai văzut de-astea ca tine. O, și-ncă câte, a afirmat Maud, dând amenințător din deget. Când locuiam în India, am văzut diavolul din femeia pe care soțul meu o ținea ascunsă de mine. Se ducea pe furiș la cocioaba în care locuia ea, după ce a renunțat la postul de cameristă, ca să-și trăiască aventura sordidă. Își imagina că nu știu! I-am văzut lacrimile din ochi când am plecat din India. Plângea după ea.

I se citeau furia și dezgustul în priviri. Abia atunci am înțeles de ce mă urăște.

– Așchia nu sare departe de trunchi, nu? a continuat Maud, cu un chicotit sinistru. Mai și semeni cu ea, pe deasupra. Am remarcat din prima zi în care te-am văzut. Pe de altă parte, toate țărăncile indience seamănă între ele, n-am dreptate? Și, evident, bărbații Astbury sunt atrași de astea de teapa voastră. Domnișoară Chavan, suntem amândouă femei și știm cât de ușor cedează bărbații în fața ispitelor trupești.

Noi trebuie să luăm decizii în locul lor. Sunt convinsă că, dacă îl iubeşti pe Donald atât de mult pe cât susţii, îţi dai seama că prezenţa dumitale la Astbury e insuportabilă pentru el, din cauză că ai fost implicată în moartea lui Violet.

– Înălţimea Voastră, nu sunt răspunzătoare de moartea ei. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să o salvez.

– Poate asta crezi tu, draga mea, dar toată lumea ştie că erai lângă ea în momentul respectiv. O să apară tot felul de zvonuri. Doar nu îţi imaginezi că mai poţi avea un viitor alături de Donald, după tot ce s-a întâmplat? Chiar nu înţelegi că orice încercare de a continua legătura cu el nu e doar zadarnică, ci şi periculoasă pentru reputaţia lui?

– Trebuie să-l întreb şi pe Donald ce părere are. Deocamdată, nu am avut ocazia să discutăm despre viitor.

– Pentru că nu există nici un viitor.

Într-un final, m-am văzut nevoită să scot asul din mânecă.

– Cum rămâne cu fiul nostru, Moh? Nici el nu există? Iertaţi-mă dacă mă înşel, dar aş putea să fac din el moştenitorul proprietăţii Astbury.

La auzul acestor cuvinte, Maud a lăsat capul pe spate şi a pufnit în râs.

– Domnişoară Chavan, ai idee câţi bărbaţi de rangul lui Donald au avut copii nelegitimi? Scumpa mea, fiul tău s-a născut în afara căsătoriei şi nu va moşteni niciodată Astbury.

M-am uitat la ea şi am înţeles deodată ce anume o speria atât de tare.

– Aveţi dreptate. Cu condiţia să nu ne căsătorim, aşa cum plănuiam acum trei ani.

Văzându-i figura înspăimântată, mi-am dat seama că intuisem corect.

– Fiul meu nu s-ar căsători în veci cu tine, a spus, evitând să se uite la mine.

– Ştiu şi eu? M-a mai cerut o dată de nevastă. Poate că o va face şi a doua oară, am zis şi am văzut-o cum se schimonoseşte la faţă. Eu eram cea nemiloasă acum, dar suferisem enorm din cauza acelei femei, din simplul motiv că nu îi conveneau culoarea pielii mele şi

naționalitatea mea. O să vă anunț ce hotărâre am luat după ce discut cu Donald. Plânge copilul la etaj și aș vrea să mă ocup de el. Mai aveți ceva să îmi spuneți?

– Vrei bani? Sunt dispusă să îți ofer o anumită sumă, dacă pleci imediat.

– Donald a avut mereu grijă de mine, și sunt sigură că va avea și de acum încolo. Îmi cer scuze, Lady Astbury, dar trebuie să vă rog să plecați.

Am condus-o la ieșire și i-am deschis ușa.

– Atunci, ce dorești? m-a întrebat, fixându-mă cu privirea.

– Doar ca fiul Domniei Voastre să fie fericit, nimic altceva.

Mi-a răstălmăcit vorbele. Se citea disperarea în ochii ei.

– Îl distrugi, dacă mai rămâi. Nu pricepi?

Nu i-am răspuns. A ieșit din casă și s-a dus la mașină, unde o aștepta șoferul. Imediat ce am închis ușa, m-a cuprins panica. Am urcat repede la etaj, te-am luat din pătuț și te-am strâns la piept. Știam că Maud are dreptate, dar nu voiam să îi dau satisfacția de a-mi afla planurile de viitor.

Hotărâsem deja, în orele de singurătate de după moartea lui Violet, că între mine și Donald nu mai putea exista nimic. În clipa în care Violet își dăduse ultima suflare, se sfârșise și relația noastră. Oricât de puternică era dragostea noastră, și din orice unghi aș fi privit-o, nimic nu ne va mai putea șterge vreodată din suflet sentimentul de vinovăție.

Maud avea dreptate în privința zvonurilor care puteau să apară, și sigur avea să se întâmple asta din cauză că fusesem la căpătâiul lui Violet în ultimele ei clipe de viață. Nici măcar prietenii mei de la Astbury, care mă cunoșteau și mă iubeau, nu vor aproba o relație viitoare între mine și Donald. Unii chiar își vor închipui că am pus la cale cine știe ce plan mârșav.

– Moh, am oftat, cu fața îngropată în părul tău, în acea după-amiază îngrozitoare, nu mai există nici o speranță.

În zilele ce au urmat, m-am gândit ce am de făcut. Aveam câțiva bani puși deoparte din suma pe care mi-o dăduse Donald în ultimul an, pentru cheltuielile gospodărești. Dacă vindeam și colierul de perle

pe care mi-l dăruise de Crăciun, mă gândeam că îmi ajungeau banii să cumpăr două bilete la clasa a III-a până în India. În afară de asta, mai aveam un rubin mare, îngropat sub foișorul din grădina Palatului de la Cooch Behar. Dacă reușeam să îl recuperez și să îl vând, ne permiteam să avem un acoperiș deasupra capului, până când găseam o soluție de a ne întreține.

În nopțile acelea lungi și tăcute, i-am scris lui Donald de nenumărate ori, străduindu-mă să îi explic motivul plecării noastre. Am rupt fiecare scrisoare, căci nici una nu mă mulțumea. În sinea mea, mă gândeam că, poate, ar fi mai nimerit să plecăm fără să îi spunem nimic. Dacă mă iubea și mă cunoștea așa cum speram, nu avea nevoie de explicații.

Violet a fost înmormântată la capătul a trei săptămâni interminabile, pentru a le permite părinților ei să vină din America și să facă toate pregătirile necesare. Mi se rupea inima de mila lor – plecaseră de la New York, ca să ajungă imediat după nașterea nepotului lor, iar la jumătatea călătoriei primiseră vestea că iubita lor fiică încetase din viață. Tilly mi-a povestit totul, când ne-am întâlnit la prăvălia din sat, la o zi după înmormântare. Ne-a invitat pe amândoi să bem un ceai la ea acasă.

– Of, domnișoară Anni, nu plânge, a zis, în momentul în care m-au podidit lacrimile, după atâtea săptămâni de singurătate și de frământări. Știu că ți-ai dat toată silința.

– Știu și îți mulțumesc pentru asta. Dar sătenii și servitorii mă consideră vinovată.

– Nu-i băga în seamă. Le plac bârfele. Dar o să uite repede și stai să înceapă să le tușească ori să le răcească copiii, și să vezi cum te caută.

– Au apărut bârfe pe seama mea?

– Păi, toată lumea știe unde erai și, bineînțeles, doctorul trebuia să dea vina pe cineva.

– Ce vrei să spui?

– Cei care au fost de față în noaptea aia știu cât te-ai străduit s-o ajuți pe Înălțimea Sa. Dar doctorul nu vrea să recunoască că e vina lui că n-a observat din timp că Înălțimea Sa avea probleme.

Am simțit o greutate pe suflet la auzul acelor cuvinte. Așadar, doctorul mă folosea pe post de țap ispășitor?

– Dar gata, acum că a fost înmormântat, o să se stingă și zvonurile. Viața merge mai departe și vor apărea alte subiecte de bârfă, a decretat Tilly, bătându-mă prietenește pe mână. Nu-ți mai face sânge rău, domnișoară Anni. Cei care te cunosc știu că nu aveai cum s-o salvezi.

M-am uitat la ea, cu o privire în care se citea sinceritatea deplină.

– Chiar nu aveam.

Dragul meu copil, îți voi povesti acum ultima întâlnire cu tatăl tău și ce s-a întâmplat cu mine după aceea. Mă voi strădui să fiu cât mai succintă și îți cer iertare pentru suferința pe care ți-ar putea-o pricinui relatarea acelei perioade teribile.

La o săptămână după înmormântarea lui Violet, m-am trezit cu Donald la ușă. Arăta groaznic. Nici unul din noi nu își găsea cuvintele, dar tu, Moh, neștiind ce s-a întâmplat, i-ai cerut, ca de obicei, să te îmbrățișeze și te-ai cocoțat pe genunchii lui. Am făcut un ceai și ne-am așezat tăcuți în bucătărie.

– Mă consideri vinovată? îmi amintesc că l-am întrebat.

– Mi-ai zis că o să fie bine, în ziua în care...

– Am zis că, dacă nu îi trece durerea de cap, trebuie să chemăm doctorul. Un timp, a dat semne de ameliorare. Adu-ți aminte că ai intrat în cameră și dormea.

– Așa e, a spus, dar se vedea că e măcinat de durere – sau de vinovăție; nu îmi era foarte limpede. Iartă-mă că nu am venit să te văd.

– E de înțeles.

– Ce-am făcut, Anni? Am...

L-am strâns în brațe și a plâns ca un copil. Îi înțelegeam perfect sentimentele, pentru că și eu simțeam același lucru. Deși nici unul din noi nu era vinovat de moartea lui Violet, faptul în sine era irelevant. Amândoi *ne simțeam* vinovați, iar asta era tot ce conta.

Te-am culcat la scurt timp după aceea, pentru că nu doream să îl vezi pe iubitul tău domn Don atât de tulburat. Apoi am coborât și am insistat să guste din supa pe care o gătisem ceva mai devreme.

– Parcă n-ai mâncat de câteva săptămâni, i-am spus, în timp ce amestecam în oală.

– E posibil, a zis şi s-a oprit, înainte de a duce lingura la gură. Sper că n-ai pus vreo iarbă ciudată în ea.

– Donald, îţi jur că tot ce i-am dat lui Violet era inofensiv. Aceleaşi lucruri pe care i le-aş da fiului meu, sau ţie...

– A fost o glumă proastă, a recunoscut el. Scuză-mă.

După ce a terminat supa, părea ceva mai întremat.

– Ai nişte coniac?

– Cred că ca.

M-a urmat în salon. Am deschis bufetul şi am scos sticla pe care mi-o lăsase într-un coş, de Crăciun. I-am scos dopul şi am turnat într-un pahar. L-am urmărit cum îl dă pe gât din câteva înghiţituri.

– Mi-e mai bine acum.

Pentru prima oară, s-a uitat la mine cu o privire normală şi a întins braţele spre mine.

– Iartă-mă, Anni. Nu meriţi să mă port aşa cu tine. Sunt un nemernic. Am plecat urechea la toate bârfele şi m-au afectat.

– Se vede, am spus, cu amărăciune.

– Ştiu că te-ai străduit s-o salvezi, doar te-am văzut cu ochii mei. Vino încoace.

A desfăcut braţele şi m-am repezit imediat în ele, căci îmi doream cu disperare să îi simt atingerea, şi căldura, şi încrederea.

– Iartă-mă, a spus din nou şi a început să mă sărute. Te iubesc şi am lăsat remuşcările să îmi întunece raţiunea, a adăugat, mângâindu-mă pe tot corpul. Te iubesc, Anni, te iubesc, te iubesc...

Până în noaptea aceea, Donald fusese un amant tandru şi delicat. În acea seară însă, m-a posedat chiar acolo, pe podeaua din salon, şi, în timp ce îmi striga numele, îi simţeam frustrarea, remuşcările şi suferinţa revărsându-se în mine.

După aceea, am rămas întinşi pe jos.

– Scuză-mă, a zis. Nu sunt în apele mele.

– Nici eu, l-am consolat.

– Pot să rămân aici peste noapte?

– Bineînţeles, i-am răspuns, cu blândeţe.

Am petrecut toată noaptea în brațele lui, tânjind să îi spun că, peste câteva zile, eu și cu tine vom părăsi domeniul Astbury. Dar știam că va încerca să mă oprească și că nu voi avea puterea de a mă împotrivi iubirii pe care i-o purtam. Îl priveam cum doarme și am auzit din nou cântecul prevestitor de moarte. Răsuna tare, semn că era aproape. Tulburată, am pus totul pe seama faptului că, peste câteva zile, Donald va fi departe și nu îl voi mai revedea vreodată. Iubirea noastră ajunsese la final.

În zori, s-a ridicat din pat, s-a îmbrăcat și a spus că trebuie să se întoarcă acasă înainte ca servitorii să îi observe absența. Am coborât împreună cu el. M-a strâns cu nespusă tandrețe la piept și i-am simțit inima bătând lângă a mea pentru ultima oară.

– La revedere, Donald! am spus, mângâindu-i chipul iubit cu vârfurile degetelor, ca să îmi întipăresc în memorie fiecare detaliu.

– Te iubesc, Anni! Să nu uiți asta, a zis și mi-a ridicat bărbia spre ea. Să nu uiți niciodată.

L-am privit cum se îndepărtează, abia stăpânindu-mă să nu alerg după el. Mi s-a frânt inima când l-am văzut dispărând peste mlaștini, dar iubirea îmi dădea forța de a-l lăsa să plece.

A doua zi, am pus buimacă hainele și câteva obiecte de valoare într-o valiză. Hotărâsem să mergem la Londra, unde urma să ne cazăm la o pensiune, până când reușeam să vând perlele în Hatton Garden și să cumpăr bilete pe un vapor spre India, cu plecare din Southampton.

În dimineața următoare, am auzit bătăi violente la ușa din față. În prag, erau doi polițiști.

– Sunteți doamna Anahita Prasad?

– Da, am răspuns politicos. Vă pot ajuta cu ceva?

– Sunteți arestată pentru moartea lui Lady Violet Astbury. Nu sunteți obligată să spuneți nimic, dar apărarea dumneavoastră poate fi periclitată, dacă, atunci când sunteți întrebată, omiteți ceva pe care vă veți baza ulterior în instanță. Tot ce spuneți poate fi folosit ca dovadă. Înțelegeți? Vă rugăm să ne însoțiți la secția de poliție.

Capitolul 41

M-am uitat la ofițeri, de parcă își pierduseră mințile. Eram atât de stupefiată, încât nu-mi găseam cuvintele, și stăteam mută în fața lor, neștiind ce să răspund.

– Haideți, doamnă Prasad, a zis unul dintre ei, întinzând mâna spre mine, ca să mă tragă din casă. Nu ne faceți probleme.

Atitudinea lui agresivă m-a ajutat să îmi regăsesc glasul.

– Am copilul la etaj. Doarme. Trebuie să mă duc să-l iau.

– Nu vă faceți griji. Trece cineva mai târziu și îl ia.

– Nu! am strigat, zbătându-mă să scap din mâinile lor. Nu-l pot lăsa singur aici. Trebuie să-l iau acum!

Cu cât mă smuceam mai mult, cu atât își încleșta degetele mai tare în mine. Al doilea ofițer m-a apucat de celălalt braț și m-au tras cu forța afară. După aceea, m-au înghesuit în mașină și m-au luat de lângă tine.

De aici încolo, am doar vagi amintiri. Poate că mintea mea le-a respins, cum ar păți orice persoană în situația mea. Totuși, în drumul îngrozitor peste mlaștini, mi s-a părut că-l zăresc pe Donald, călare pe Glory, exact când treceam prin satul Astbury. M-am întors spre el și i-am strigat numele din toți rărunchi, înainte ca o mână aspră de bărbat să îmi astupe gura.

Ce îmi amintesc limpede este cântecul care îmi răsuna intens în urechi, dar am pus-o pe seama agitației mele.

*

După ce am fost oficial pusă sub acuzare, m-au dus la închisoarea Holloway din Londra, un loc cum numai în coşmaruri îţi poţi imagina. Cel mai pregnant îmi amintesc frigul şi ploaia care se scurgea printre zăbrelele ferestrei din celulă, şi sunetele interminabile ale fiinţelor chinuite fizic şi psihic din jurul meu. În primele zile, nu m-am gândit decât la tine şi unde te afli, alăturându-mă, prin urletele mele, vacarmului de glasuri. Mă rugam de toţi care intrau în celulă să afle ce s-a întâmplat cu tine. Gândul că eşti singur şi părăsit în căsuţa din mlaştini mă bântuia zi şi noapte.

Nu ştiu cât a durat până să primesc primul vizitator. Poate că trecuseră doar câteva zile, dar, pentru o mamă smulsă de lângă copilul ei, fără să ştie nimic de el, părea o eternitate.

În clipa în care Selina a intrat în sala întunecoasă de vizite, frumoasă ca un înger al îndurării, m-am prăbuşit în genunchi, plângând, cu mâinile încolăcite de gleznele ei.

– Slavă Domnului! Slavă Domnului că ai venit! Copilul meu, Selina, nu ştiu ce-au făcut cu Moh!

Un gardian m-a tras cu forţa de lângă ea şi m-a trântit pe un scaun, sub ameninţarea că, dacă o mai ating din nou, îmi leagă mâinile la spate.

– Of, Anni... Nu... Plângea şi Selina. Îmi pare atât de rău, a spus.

– Nu-ţi face griji pentru mine. Vreau doar să-mi găseşti fiul, am spus, cu voce înăbuşită.

– Doamne, Anni, Doamne...

Simţeam că devin tot mai isterică şi mi-am dat seama că trebuie să mă controlez, ca să mă fac înţeleasă.

– Ştii unde e, Selina? E posibil să fi rămas în căsuţa de lângă pârâu. Mi s-a părut că-l văd pe Donald când eram în maşină, dar nu ştiu dacă m-a auzit. Te rog, Selina, du-te şi vezi să nu-l fi lăsat pe Moh singur în casă. Sigur e lihnit de foame şi speriat.

M-au podidit din nou lacrimile şi mi-am luat capul în mâini.

– Iartă-mă, Anni. Eram în călătorie cu Henri prin Europa. Ne întorseserăm la castelul din Franţa de doar câteva zile, şi atunci am primit

ambele telegrame. Îți dai seama că am venit imediat în Anglia. Sunt încă șocată. Ce tragedie! Ce tragedie cumplită... Nu-mi vine să cred.

– Crede-mă, Selina, n-am omorât-o pe Violet. Nimic n-ar fi putut-o salva. Doctorul Trefusis a fost de față și știe. Nu i-am dat nimic care să-i facă rău.

– Nu mă îndoiesc că ai făcut tot ce ți-a stat în putință, a zis Selina.

– Am făcut, jur. Chiar am făcut. Donald cum e?

– Doamne, Anni, nu ți-a spus nimeni nimic?

– Ce să-mi spună? N-am vorbit cu nimeni de când am ajuns în infernul ăsta.

Selina și-a dus degetele la tâmple.

– Atunci, îți spun eu. Îmi pare rău, Anni, dar bănuiesc că Donald a trecut pe la căsuță, ca să îl ia pe Moh și... o, Doamne, nici nu știu cum să-ți spun...

– Selina, te rog, am implorat-o. Orice-ar fi, spune-mi.

– Nimeni nu știe ce s-a întâmplat, dar i-au găsit pe Donald și pe Moh lângă pârâu. Singura explicație e că Glory s-a împiedicat și i-a aruncat pe amândoi din șa. Până să îi descopere careva, Donald... murise deja. S-a lovit cu capul de o piatră ascuțită și, din câte se pare, a murit pe loc. Iar Moh..., a șovăit Selina, îmbărbătându-se pentru ceea ce urma să spună. Părerea unanimă e că ar fi căzut în pârâu. Și... s-a înecat.

Mă uitam la ea ca la o nebună.

– Adică fiul meu e mort? Și Donald la fel? Spune-mi că minți, Selina, te implor, spune-mi...

– Nu, Anni. Îmi pare nespus de rău.

Un vaiet gutural a cutremurat pereții în clipa în care m-am prăbușit de pe scaun. Am văzut figura speriată a Selinei când unul dintre gardieni m-a ridicat și m-a scos din cameră, târându-mă pe culoare, apoi pe trepte, înainte de a mă arunca în celulă.

– Ieși când te calmezi, mi-a strigat și a trântit ușa.

Ecoul vaietelor a continuat la nesfârșit în urechile mele, și abia după un timp m-am dumirit că eu le scoteam.

Într-un sfârșit, m-am liniștit; în schimb, am căzut într-o stare catatonică. Îmi aduc aminte că, din când în când, mă duceau în sala

de vizite, unde niște siluete încețoșate încercau zadarnic să îmi explice ce se întâmplă. Am dispărut înlăuntrul meu, într-un vid negru. Am încetat să mai exist, căci, dacă aș mai fi existat, durerea ar fi fost de nesuportat. Necunoscuții îmi vorbeau despre acuzațiile care îmi erau aduse și ce trebuie să fac pentru a mă apăra, altminteri riscam să ajung în ștreang. Și că, dacă nu primeau nici un răspuns de la mine, erau nevoiți să mă trimită la un azil de nebuni, până la proces.

Dragul meu fiu, probabil îți consideri mama o ființă slabă, pentru că nu a fost capabilă să se apere. Însă vestea morții tale și a tatălui tău m-a dărâmat cu desăvârșire. Am zăcut în celula mea, rugându-mă ca moartea să mă ia mai repede, pentru a fi alături de voi.

– Trezește-te! Ai un vizitator!

Mi-l amintesc pe unul dintre gardieni care mă privea cum stau ghemuită în pat. Am clătinat din cap fără vlagă.

M-a ridicat în fund, a înmuiat o cârpă murdară – tot ce aveam pe post de prosop – într-un castron cu apă și m-a șters pe față.

– Să nu mai spună cineva că nu avem grijă de prizonierii noștri, a zis bărbatul, apoi m-a ridicat în picioare și m-a târât după el, ca pe o marionetă. De data asta, să nu te mai aud că urli de față cu vizitatorul, mi-a poruncit.

M-a trântit pe un scaun din sala de vizite și m-a lăsat acolo, cu capul plecat în pământ, prea slăbită să îl ridic și deloc interesată de identitatea vizitatorului. După ce treceam de acel chin, mă puteam întoarce în singurătatea vidului meu.

Am auzit pe cineva intrând în încăpere și am simțit un parfum cunoscut, deși nu-mi dădeam seama de unde îl știu.

– Anni? Uită-te la mine, Anni.

Și vocea îmi era cunoscută, dar mi-am imaginat că visez și n-am înălțat capul.

– Sunt eu, Anni. Indira. Spune-mi, te rog, că mă recunoști.

Vocea din capul meu chicotea la gândul absurd că Indira ar fi intrat în locul acela sinistru. Eram convinsă că mintea îmi joacă feste, căci tot ce era legat de Indira îmi evoca amintiri plăcute, lipsite de primejdii și fericite.

– Anni, a spus vocea pentru a treia oară. Uită-te la mine, te rog.

– Nu eşti tu, am şoptit, trăgând cu degetele de pânza subţire de bumbac care îmi acoperea genunchii. Eşti doar o nălucire, o nălucire...

Am auzit paşi apropiindu-se de mine şi am simţit mâinile calde prinzându-le pe ale mele.

– Deschide ochii, Anni! Nu visezi. Îţi jur că sunt aici. Mai repede, te rog, altminteri o să cred că ţi-ai pierdut într-adevăr minţile, cum m-au avertizat.

În cele din urmă, mi-am luat inima în dinţi şi am dat ascultare acelei voci, pregătindu-mă sufleteşte de dezamăgirea pe care o voi trăi când voi deschide ochii.

– Bună, Anni! Vezi? Sunt aici.

Indira stătea pe vine în faţa mea, cu o privire neliniştită.

– Da, eu sunt. Spune-mi, te rog, că mă recunoşti.

Am încuviinţat din cap, incapabilă să scot vreun cuvânt.

– Uf, slavă Domnului!

Abia în clipa în care a întins braţele spre mine, am început să cred că e reală.

– Vai, Anni, în ce hal ai ajuns! a zis Indira, cu lacrimi în ochi, după ce s-a tras înapoi. Dar acum, că sunt aici, nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru nimic.

– Cine ţi-a spus? am bâiguit.

– Selina. Ne-am întâlnit în Franţa, chiar înainte să primească vestea cumplită. M-a sunat acum vreo săptămână ca să îmi ceară ajutorul, mie şi familiei mele. Mare noroc că m-a prins, fiindcă tocmai ne pregăteam să ne întoarcem în India. Aşa că, iată-mă.

– De cât..., am zis, trecându-mi limba peste buzele uscate, ca să pot vorbi. De cât timp sunt aici?

– Cam de trei săptămâni. Dar avem timp să vorbim despre toate după ce te scoatem de-aici.

– Nu, Indy, am spus, legănând abătută din cap. N-o să-mi dea drumul. M-au acuzat de uciderea lui Violet Astbury. Cred că o să mă spânzure cât de curând, dar nu mă deranjează. Moh... fiul meu, a murit. La fel şi Donald. Nu mai am pentru ce trăi.

Indira mi-a aruncat o privire severă.

– Anahita Chavan, mai ții minte că la fel spuneam și eu acum câțiva ani, când ai bătut drumul până în India, ca să mă ajuți?

– Da.

– Ei bine, a venit rândul meu să te ajut.

– Nu e aceeași situație, Indy. Moh s-a dus. S-a dus și Donald. Vreau să mor. Lasă-mă să mor.

– E o tragedie, sunt de acord. Dar te cunosc de când eram mici. Te-am văzut cum le insufli putere altora. E momentul să găsești curaj și *pentru tine*. Poți, știu că poți.

– Îți mulțumesc, Indy, am murmurat, deja vlăguită, dar nu mai e nimic de făcut. Voi fi condamnată la moarte.

– Anni, n-o să aibă loc nici un proces. Acuzațiile au fost retrase. Am venit să te duc acasă.

Mă uitam la ea buimăcită.

– Nu cred că mă vor lăsa să mai stau în casa de lângă pârâu.

– Te duc acasă, Anni. La adevărata ta casă. Mergem în India.

Din nou, amintirile despre liberarea de la Holloway și sosirea la reședința Indirei din Knightsbridge, unde stătusem în copilărie, sunt extrem de neclare. Cel mai mult îmi amintesc moliciunea plăcută din jurul meu – mâini delicate, perne de puf și glasuri care îmi vorbeau în șoaptă. Fără țipete agonizante, doar liniște. Cred că am dormit aproape tot timpul – remediu natural de a-ți vindeca trupul și mintea.

Îmi amintesc că, de câte ori mă trezeam, Indira era lângă mine, așezată pe un scaun, la capul patului. Mă ruga blând să deschid gura, ca să mă hrănească cu supă, și tot mâinile ei mi-au spălat și îngrijit rănile, provocate de săptămânile petrecute în mizerie, care îmi acopereau trupul firav. Deseori, în vreme ce mă îngrijea, rememora întâmplări hazlii din trecut și mă întreba dacă îmi mai aduc aminte că dormise în grajd cu elefantul ei, Frumușica, înainte de a pleca la internat în Anglia, ori seara aceea pe vas, când o păcăliserăm pe domnișoara Reid și se schimbase în rochia de șifon roz, ca să cucerească inima prințului ei.

Nu îi răspundeam, dar o ascultam.

Privind în urmă, realizez că Indira și dragostea pe care mi-a arătat-o m-au salvat. Și astfel, într-un final, mi-am dat seama că nu mă mai pot ascunde în somn și că trebuie să găsesc puterea de a reveni printre cei vii.

– Cred că începi să te înzdrăvenești, mi-a spus, într-o dimineață, când am declarat că mă pot hrăni singură și i-am luat lingura de supă din mână.

– Așa zic și eu.

– Slavă Domnului! Sinceră să fiu, am avut momente când nu credeam că îți mai revii. Începusem să am îndoieli în privința talentelor mele de soră medicală, a zis ea, rânjind. Nu m-am priceput niciodată să am grijă de alții.

– Ai fost minunată, Indy, am spus, cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Dacă nu erai tu...

Nu mi-am dus ideea la capăt.

– Ce-a fost a fost. Ascultă, Anni, știu că ești încă slăbită, dar vreau să rezerv bilete spre India cât mai repede posibil. Mi-e teamă să nu-i mai vină vreo idee scorpiei ăleia de Astbury.

– Ce vrei să spui? am întrebat, simțind că îmi îngheață sângele în vene.

Nu cerusem și nici nu primisem detalii despre liberarea din închisoare.

– Nu-ți face griji în privința ei, a zis Indira, fluturând cu mâna prin aer. Vreau doar să te duc acasă. Când te înzdrăvenești, îți povestesc tot ce s-a întâmplat.

– Da, am spus, conștientă că, în momentul acela, nu eram în stare să ascult. Mama ta știe că sunt cu tine?

– Bineînțeles. Ea a reușit să te scoată din temniță.

– Deci, m-a iertat?

– Normal că te-a iertat, Anni. Și pe mine, ceea ce e mare lucru. Când a aflat că are un nepot, n-a putut rezista să nu-l vadă. Îmi scrie în fiecare zi. Îți transmite salutări și spune că o să vă vedeți în curând. Acum, hai să vedem dacă te ții pe picioare, și poate facem o plimbare până la baie.

În zilele ce au urmat, corpul meu tânăr și viguros a început să se vindece tot mai repede și simțeam că, din punct de vedere fizic, sunt, în sfârșit, refăcută. Am fost de acord ca Indira să rezerve bilete cât mai curând cu putință. Dar, pentru că mă îndoiam încă de capacitatea mea psihică și emoțională, mă feream să pun întrebările cruciale înainte de a părăsi Anglia.

Într-o după-amiază, Indira a intrat în camera mea, ca să mă anunțe că am un musafir.

– E Selina, Anni. Ar fi bine să vorbești cu ea, înainte de a pleca.

Mi-a înghețat inima de frică și am simțit cum mă albesc toată. Indira m-a luat de mână.

– Stau cu tine. Promit. Trebuie să vorbești cu ea, Anni. Peste două zile, plecăm.

Am încuviințat din cap resemnată și, cinci minute mai târziu, am coborât amândouă în salonul de la parter.

– Anni, a zis Selina și a venit spre mine, cu un chip la fel de palid ca al meu. Cum te mai simți? m-a întrebat, strângându-mi mâna între palmele ei.

– Mai bine, mulțumesc.

– Slavă Domnului! M-am întristat nespus când te-am văzut în locul ăla oribil.

– Îmi cer scuze că ai suferit din cauza mea, am spus abătută.

– Nu cumva să te învinovățești pentru ce s-a întâmplat, a răspuns Selina, cu o vehemență neobișnuită. Toată tragedia asta e opera unei singure persoane. Vino, a zis și m-a luat de braț. Hai să ne așezăm.

Am luat loc pe canapea, încă ținându-ne de mâini. Indira s-a așezat pe un scaun în fața noastră, precum o tigroaică care își veghează puiul plăpând.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Selina.

– Nu mie trebuie să-mi mulțumești. Indira și familia ei au făcut minuni.

– Selina, spune-mi, te rog, că nu ți-ai imaginat vreo clipă că am ucis-o pe Violet. Era prietena mea. Am îngrijit-o până în ultima clipă, chiar dacă știam că nu mai există nici o speranță.

– *Firește* că nu, scumpa mea Anni. Ai un suflet atât de bun. Dă-mi voie, te rog, să o iau de la început, ca să-mi fie mai ușor să-ți explic. Când am primit cele două telegrame în Franța, în care eram anunțată despre moartea lui Violet și a fratelui meu, m-am dus imediat la Astbury. Abia atunci am aflat că ai fost arestată, sub acuzația de crimă. Mi-am dat seama că nu poate fi decât mâna unei singure persoane. Așa că, m-am dus să vorbesc cu ea.

– Te referi la mama ta? am întrebat.

– Da. Bineînțeles că mi-a spus că n-are nici un amestec și că doctorul Trefusis ar fi fost primul care și-ar fi exprimat îndoielile cu privire la leacurile pe care i le dăduseși lui Violet atât pe perioada sarcinii, cât și în ziua în care a murit. Între timp, au sosit și părinții lui Violet, iar doctorul le-a împărtășit suspiciunile lui. Cum era de așteptat, au vrut să găsească un țap ispășitor, s-au aliat cu mama, și toți trei i-au spus doctorului Trefusis să meargă la poliție.

– Deși știa că el e vinovatul, a intervenit Indira. Violet era pacienta lui.

– Amândoi aveau propriile motive să scape de tine, Anni, a zis Selina, oftând. Doctorul Trefusis te folosea pe post de țap ispășitor, iar mama... știe toată lumea ce motive avea.

– A trecut pe la mine la câteva zile după moartea lui Violet, am spus gânditoare. Era îngrozită că, odată ce ea nu mai era, Donald se va căsători cu mine, cum plănuiserăm de la bun început.

– Ceea ce e foarte posibil, dacă Donald ar fi rămas în viață, a răspuns Selina, încercând să mă consoleze. Te iubea enorm.

– Și eu pe el...

Mi s-a stins glasul la gândul a ceea ce pierdusem. Eram conștientă că trebuie să îmi țin cumpătul și să continuăm discuția, fără crize de isterie.

– Hotărâsem să plec de la Astbury, încă dinainte de a vorbi cu mama ta, Selina. Îmi dădeam seama că nici unul dintre noi nu își va mai reveni după moartea lui Violet. Dar ce dovadă au găsit că aș fi otrăvit-o?

– Mai ții minte că a venit doctorul Trefusis pe la tine și a luat câțiva butași de plante?

– Bineînțeles. Zicea că e curios să afle mai multe despre proprietățile lor vindecătoare.

– Din nefericire, a răspuns Selina, bunul doctor nu a luat doar butași de plante inofensive, ci și câțiva de la unele recunoscute ca fiind periculoase, mai ales pe timpul sarcinii. Iar pe acelea le-a predat poliției drept dovadă. Una dintre ele era Penny Royal, o specie de mentă dovedită ca fiind nocivă pentru femeile însărcinate. În ziua în care a murit Violet, i-ai adus un amestec făcut de tine împotriva gleznelor umflate și i-ai dat ceai de mentă, ca să îi treacă greața.

– Dumnezeule! am exclamat și am dus mâna la gură, cu ochii în lacrimi. E drept că i-am dat, dar nu Penny Royal, ci mentă obișnuită, tot din grădina mea. Selina, studiez medicina ayurvedică de când eram copil. Penny Royal e inofensivă, dacă nu e consumată în cantități mari. Crește sălbatică prin Devon și e foarte bună pentru tratarea răcelilor și a gripei. Dar *bineînțeles* că știu că e periculoasă pentru femeile însărcinate. Poate provoca nașteri premature, crize, hemoragii...

Am rămas fără glas în clipa în care am realizat cât de bine se potrivea totul.

– Nu te frământa, Anni. Cu toții știm că n-ai făcut rău nimănui, a spus Indira.

– Și, ca să înrăutățească și mai mult lucrurile, a reluat Selina, doctorul Trefusis a scos la iveală lucrarea unui eminent profesor din America, în care acesta explică în amănunt efectele nocive ale speciei Penny Royal asupra gravidelor. Tot doctorul a adus și o rădăcină de Black Cohosh, o altă plantă considerată periculoasă în timpul sarcinii. Un angajat de la bucătărie a declarat că îi dăduseși de curând lui Violet un ceai făcut din ea.

– Da, pentru că e bun împotriva reumatismului, am zis, simțind că îmi sare inima din piept.

– Așa că polițiștii s-au dus acasă la tine și au găsit în seră plantele acestea și altele, a spus Selina.

– Dar, chiar dacă aveau butașii luați din grădina mea, tot nu aveau cum să dovedească că i-am dat lui Violet așa ceva.

– Anni dragă, nu fi naivă! a intervenit Indira, legănând exasperată din cap. Nici nu aveau nevoie de altă dovadă. Maud Astbury e regină acolo, iar autoritățile nu ies din cuvântul ei. Violet murise, iar, dacă

Maud a vrut ca cineva să plătească, poliția s-a conformat de îndată, chiar dacă nu aveau aproape nici o dovadă.

– Da, am oftat deznădăjduită, e posibil. Dar cum de-au fost retrase acuzațiile?

– M-am dus imediat să discut cu mama și s-o rog să convingă autoritățile să retragă acuzațiile. Nici n-a vrut să audă. Mi-a zis că nu depinde de ea și că trebuie să se facă dreptate, a zis Selina, cu o grimasă. În ziua aia, Anni, nu m-am mai putut stăpâni. I-am spus tot ce aveam pe suflet de ani buni; că e o femeie îngrozitoare, habotnică și egoistă și că, pentru mine, nu mai există, cum nu mai există nici bietul meu frate. I-am spus că nu mai calc pe la Astbury cât timp e ea în viață.

– După asta, Selina a luat legătura cu mine, a continuat Indira povestea. Din fericire, mama e mult mai inteligentă și are prieteni mai sus-puși decât Maud, a zis, cu o privire triumfătoare. Cred că n-a trebuit să dea decât un telefon, și acuzațiile au fost retrase. Singura condiție a fost să te întorci în India și să nu mai pui niciodată piciorul în Anglia.

– Am înțeles. Dar ce s-a întâmplat cu soții Drumner? Încă mai cred că le-am omorât fiica?

– Cred că au destul necazuri pe cap, a zis Selina. Sissy e bolnavă, dar, chiar și așa, au insistat ca nepoata lor să locuiască cu ei la New York. Bineînțeles că mama a refuzat, pe motiv că Daisy trebuie să rămână în grija ei, la conacul Astbury, pentru că e moștenitoarea de drept. Soții Drumner au plecat la New York și se pregătesc să deschidă proces pentru a obține tutela fetei.

– Deci, biata copilă ar putea rămâne în grija lui Maud? am întrebat oripilată.

– Mai mult ca sigur, a spus Selina. În definitiv, Daisy e cetățean britanic, și nici măcar familia Drumner, cu toată averea ei, nu prea are șanse să obțină tutela. Am implorat-o pe mama, în ziua aceea cumplită, să mă lase s-o cresc pe Daisy alături de verișorii ei, dar îți dai seama că nici n-a vrut să audă. S-a mutat deja înapoi la conacul Astbury, stăpână peste toată moșia, liberă să crească generația

următoare după chipul și asemănarea ei. N-am mai văzut-o atât de energică de ani de zile, a adăugat Selina, cu amărăciune.

Am rămas toate trei în tăcere. Simțeam că mi se face rău. Maud Astbury distrusese deja o generație, iar acum avea puterea de a mai distruge încă una.

– Întotdeauna mi s-a părut că e nebună de legat, a zis Indira, zâmbind, ca să mai destindă atmosfera.

– Glumești tu, dar s-ar putea să ai dreptate, a zis Selina. Avea o privire ciudată când am vorbit. Vecină cu nebunia.

– E diavolul în persoană, am murmurat, cutremurându-mă. Îmi cer scuze, Selina, am adăugat imediat.

– Poți să spui ce vrei despre ea, m-a liniștit. Sunt de aceeași părere cu tine. De-asta am și hotărât cu Henri să luăm copiii și să ne mutăm definitiv în Franța. Nu vreau să locuiesc nici măcar în aceeași țară cu ea.

– Cel puțin vrăjitoarele nu pot traversa apele curgătoare, am spus, zâmbind.

Selina s-a uitat la ceasul de pe polița șemineului.

– Mă scuzați, dar trebuie să plec. Să-mi scrii, te rog, Anni. Iar, dacă ai ocazia, vino să mă vizitezi în Franța. Unde mergeți când ajungeți în India?

– Prima dată, la palatul părinților mei din Cooch Behar, a răspuns Indira. Mama abia așteaptă să o vadă pe biata Anni, așa că, spre norocul meu, nu trebuie să mă întorc imediat în *zenana* din palatul soțului meu, a adăugat, cu un zâmbet viclean.

Ne-am ridicat, și Selina m-a strâns în brațe.

– Îmi pare nespus de rău pentru toată suferința pe care ai îndurat-o. Sunt convinsă că, oriunde s-ar afla, Donald și copilașul tău se uită la tine și te iubesc.

– Îți mulțumesc pentru tot, Selina, am șoptit.

În timp ce ne îndreptam spre ușă, am realizat că trebuie să îi adresez întrebarea pe care o ocoliserăm toate trei încă de la început.

– Selina, unde e îngropat fiul meu?

S-a oprit în pragul ușii, a tras aer în piept și s-a întors.

– Aceeași întrebare am pus-o și eu când am ajuns la Astbury. Sătenii și servitorii nu știu absolut nimic de moartea lui Moh. Li s-a

spus că a fost luat odată cu tine, când te-au arestat. Îți imaginezi că mama n-a vrut să se afle că Donald a murit în timp ce era pe cal cu fiul lui. Singura persoană care știe adevărul e doctorul Trefusis, care mi-a zis că Moh a fost îngropat, pe ascuns, într-un colț al parohiei din sat. Când m-am dus acolo, am văzut, într-adevăr, un mormânt proaspăt săpat, dar preotul mi-a zis că, atunci când a oficiat slujba și a întrebat dacă e nevoie de o piatră funerară, doctorul i-ar fi spus că nu. Vicarul știa că copilul a murit la naștere și n-a fost botezat. Îmi pare rău, Anni, a zis, cu ochii în lacrimi.

– Până și după moarte, existența lui a rămas un secret, am rostit în șoaptă.

– Știu că nu te consolează, dar e îngropat într-un loc liniștit. I-am pus eu câțiva trandafiri pe mormânt în locul tău. Știu că ești de altă religie, dar sper că n-am greșit cu nimic. Sunt... nici nu-mi pot imagina cât de greu îți este. Îmi pare nespus de rău, Anni.

Mi s-a făcut milă de ea în acel moment, văzând-o cum se bâlbâie, de teamă să nu mă rănească. Era și ea mamă.

– Mulțumesc, Selina. E minunat ce-ai făcut.

– I-am dat Indirei un exemplar al certificatului de deces al lui Moh, semnat de doctorul Trefusis. La revedere, Anni! Ai grijă de tine.

După ce a plecat, am sesizat neliniștea de pe chipul Indirei. Se temea ca, pusă în fața realității morții copilului meu, să nu cad din nou în depresie. În definitiv, era prima oară când deschideam subiectul.

– Mă duc să mă odihnesc, am spus.

– Ești bine, Anni?

– Da, am asigurat-o și am ieșit din salon.

Privind retrospectiv, realizez că în momentele acelea, când am urcat treptele și am intrat în liniștea dormitorului meu, unde îngrijirile Indirei mă aduseseră la viața, eram cu adevărat calmă.

Dar de ce oare?

Două zile mai târziu, când am părăsit pământul britanic, iar coșmarul din ultimele săptămâni a început să se șteargă treptat din mintea mea tulburată, am aflat răspunsul.

Mi-am dat seama atunci că, în ultima noapte petrecută cu Donald, auzisem cântecul care îi anunța sfârșitul. Dar niciodată cântecul tău, Moh. În acea ultimă dimineață, chiar înainte să bată polițiștii la ușă, te-am pus în pătuț și te-am sărutat pe frunte, ca întotdeauna, dar nu am auzit, nici n-am simțit nimic.

În fiecare noapte, când stăteam pe puntea vaporului și le ceream îndrumare celor de sus, pândeam vocile care îmi năpădeau simțurile ori de câte ori murea cineva; așa cum se întâmplase în cazul lui Violet și al lui Donald. Pentru tine însă, n-am auzit nimic.

Cu puțin timp înainte de a ajunge la destinație, Indira, care își imagina că liniștea pe care o afișam era dovadă de resemnare, mi-a înmânat două plicuri într-o seară, înainte de cină.

– Deschide-l pe ăsta mai întâi, m-a îndemnat, arătându-mi-l pe cel mai mic.

Când am băgat degetele în el, am recunoscut textura răcoroasă și netedă a perlelor pe care mi le dăruise Donald.

– Le-am găsit în hainele tale când ai ieșit din închisoare, dar mi-a fost teamă să nu te întristezi prea tare dacă le vezi. Vrei să te ajut să ți le prinzi la gât? a spus și a scos șiragul din plic.

– Mulțumesc.

Greutatea de la gât îmi oferea încă o dată alinare. Mi-am trecut degetele peste ele, cum făcusem de atâtea ori înainte.

Apoi, mi-a făcut semn spre celălalt plic.

– E o fotografie a ta cu Moh. Și certificatul lui de deces. Mă gândeam că vrei să-l păstrezi.

Am stat câteva clipe pe gânduri, înainte de a-i răspunde, și am zâmbit în sinea mea.

– Mulțumesc, Indy. Dar n-am nevoie de certificatul de deces.

– Te înțeleg, a spus, pe un ton compătimitor.

– Pentru că fiul meu nu a murit. Știu că e viu.

Conacul Astbury

iulie 2011

Capitolul 42

Rebecca lăsă paginile din mână şi aruncă o privire la ceasul de la capul patului. Era trecut de miezul nopţii. Se uită prin camera slab luminată, cu inima încă tremurându-i în piept de emoţie.

Violet Astbury adusese pe lume un copil chiar în locul în care se afla ea acum. Fusese o femeie tânără şi sănătoasă, care se plânsese de dureri de cap şi de greaţă şi ulterior decedase.

– Termină! îşi şopti Rebecca, simţind că o cuprinde tot mai tare panica. Violet a murit la naştere!

Coborî din pat şi începu să se plimbe prin cameră, vorbind de una singură, ca să se calmeze.

– Ce Dumnezeu, Rebecca, tu nu eşti gravidă!

După aceea, îşi aminti că doctorul o întrebase exact acest lucru şi că nu primise încă rezultatele analizelor. Izbucni în plâns, de teamă şi deznădejde. Chiar dacă totul nu era decât o nălucire a minţii ei, nu mai putea rămâne nici o clipă în camera aceea încărcată de amintirile şi de tragedia lui Violet. Speriată, hotărî să îl caute pe Ari.

Ieşi tiptil din apartament şi o luă pe coridoarele întunecoase, ciocănind şi deschizând uşor fiecare uşă, în încercarea de a distinge ceva în bezna din camere. Pe coridorul ei, toate păreau nelocuite, aşa că traversă palierul, trecu de scara principală şi se apucă să deschidă uşile de pe partea opusă.

Îi răsună brusc un sunet familiar în urechi. Era vag şi îndepărtat, dar acelaşi cântec strident pe care îl auzise în vise. Deşi înspăimântată,

ştia că trebuie să afle de unde vine sunetul pe care Anahita îl descria ca prevestitor de moarte, aşa că porni în direcţia lui.

Se opri în holul întunecos. Cântecul părea să răsune din spatele uşii în faţa căreia se găsea. Îşi adună curajul, apăsă uşor pe clanţă şi crăpă uşa câţiva centimetri.

Aruncă o privire prin deschizătură. Era o lumină slabă în cameră, iar, în stânga, se deslueşea o siluetă aşezată în faţa unei oglinzi. Deschise uşa mai mult şi observă că silueta stătea la o măsuţă de toaletă şi cânta în timp ce îşi pieptăna părul lung şi blond. Chiar şi de la distanţă, recunoscu parfumul văratic care se răspândea în unele nopţi în dormitorul ei – parfumul lui Violet. Mai împinse uşa puţin, încercând să distingă chipul femeii în oglindă, dar cântecul încetă deodată. Femeia îi simţise prezenţa.

Dădu să se întoarcă spre ea, dar Rebecca o luă la goană pe coridor, gâfâind. Când să ajungă la adăpostul camerei sale, o siluetă îi ieşi în cale din beznă şi o prinse din fugă.

Rebecca scoase un ţipăt în momentul în care se simţi prinsă de mâini şi trasă în dormitor.

– Sst! Sunt eu, Ari! îi zise el, în timp ce ea se zbătea să scape din braţele lui, gemând şi gâfâind. Ce-ai păţit, Rebecca? Ce te-a speriat? Calmează-te, te rog.

Rebecca se sprijini cu mâinile pe pat şi rămase o vreme aplecată, chinuindu-se să îşi recapete suflul.

– Scapă-mă de-aici, Ari. Te rog! Cred că mă otrăveşte cineva... ca pe Violet... şi am văzut o femeie ciudată într-un dormitor, care se pieptăna şi cânta. Nu..., trase aer în piept de câteva ori, simţind că se înăbuşă. Nu ştiu dacă e vie sau fantomă, dar am văzut-o cu ochii mei, Ari, îţi jur. Şi ştiu că a mai intrat în camera mea când dormeam. O, Doamne... aici a murit Violet! spuse Rebecca şi se prăbuşi din picioare. Scoate-mă de-aici, Ari. În seara asta! Acum! Mi-e frică, mi-e aşa frică, suspină ea.

Ari îngenunche ezitant lângă ea.

– Rebecca, îmi dau seama că ai suferit un şoc, că eşti încă bolnavă şi probabil ai febră, şi din cauza asta ai halucinaţii...

– Nu! Am văzut-o cu ochii *mei* și am auzit-o cu urechile mele. Te rog, Ari, îl imploră ea, crede-mă. Nu sunt nebună! Femeia e reală.

– Bine, spuse Ari. Te cred. Hai să analizăm rațional. Suntem într-o casă imensă, cu cine știe câte camere, și nu e exclus ca Anthony să aibă vreo musafiră. Nu e obligat să ne spună nouă, am dreptate?

– Da, dar am simțit-o și am mai auzit-o și altă dată, stărui Rebecca. Uneori, noaptea, îi simt parfumul – același pe care îl folosea *Violet*. Dacă mai e o femeie în casă, e aici de ceva timp. Dar de ce n-am văzut-o până acum și de ce-ar fi intrat în dormitorul meu? Chiar a intrat, Ari. Mi-a fost așa rău în ultima vreme, am avut migrene și grețuri... exact ca Violet. Jur că încearcă să mă omoare cineva. Vreau să plec de-aici.

– Rebecca, zise Ari, privind-o cum tremură de frică și de emoție, e normal să te simți așa. Când citești povestea Anahitei, asemănarea dintre tine și Violet pare deja șocantă. Dar e absurd să te gândești că cineva a pus la cale să vii aici, ca să îți facă rău. Boala ta e o coincidență nefericită și te lași prea mult influențată de imaginație. Ai încredere în mine, Rebecca. E logic ce-ți spun.

– Nu-mi pasă ce-i logic, Ari, zise ea, printre lacrimi. Vreau să plec din casa asta. Vreau să plec *imediat*.

– Bine, Rebecca, dar toate hotelurile sunt închise la ora asta. E aproape unu dimineața. Te muți mâine.

– O, Doamne! gemu Rebecca, n-am nici măcar încuietoare la ușă. Oricine poate să intre și să...

– Rebecca, spuse Ari, răbdător, te simți în siguranță lângă mine? Ai încredere în mine?

– În seara asta, nici nu știu în cine să am încredere, răspunse ea, după câteva clipe de gândire.

– Vrei să dorm în salonul alăturat astă-seară? Ai nevoie de odihnă.

– Ah, dacă mai aud pe cineva că îmi spune asta, o iau razna, oftă Rebecca.

– Chiar dacă are dreptate? zise Ari, zâmbind. Te ajut să te ridici?

– Nu, mă descurc, răspunse ea și se ridică cu greu, după care se duse spre pat. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai dormi pe canapeaua din cealaltă cameră.

– Cu mare plăcere. Noapte bună, Rebecca.

– Mulțumesc. Îmi cer scuze dacă ți se pare că mă port ca o smiorcăită.

– Nu-i nimic. E de înțeles.

– Ari?

– Da? spuse el, zâmbind, din pragul ușii.

– Mâine vreau să-ți pun câteva întrebări despre povestea străbunicii tale.

– Desigur, dar deocamdată încearcă să te odihnești.

În dimineața următoare, Rebecca se trezi cu un tresărit. Se simțea dezorientată. Își aminti cele întâmplate cu o seară în urmă, coborî de îndată din pat, fugi în salon și observă că e gol. Ieși din cameră și o luă pe coridor.

În capătul scării, dădu de Ari și de doamna Trevathan. Vorbeau în șoaptă și se întoarseră amândoi spre ea, când o văzură.

– Bună dimineața, somnoroaso! spuse Ari. E trecut de prânz.

– O, Doamne, exclamă Rebecca. Am filmări după-amiază și trebuie să-mi fac bagajele, ca să plec de-aici și...

– Rebecca scumpo, liniștește-te, zise doamna Trevathan și se duse spre ea, urmată de Ari. Ari mi-a povestit ce s-a întâmplat aseară și e foarte simplu de explicat. Hai înapoi în camera ta.

– Serios, Rebecca, întări Ari. Chiar așa e.

– Abia aștept să aud. Știu ce-am văzut și nu sunt nebună, zise ea neîncrezătoare, în momentul în care intrară în dormitorul ei. Se așeză pe pat, cu mâinile în sân. Bun, cine-i femeia? Și de ce-a intrat în camera mea în unele nopți? Știu că a intrat, doamnă Trevathan, nu încercați să mă convingeți că nu-i adevărat.

– Te cred, draga mea, spuse menajera. Femeia pe care ai văzut-o aseară e mama mea, Mabel. A fost doica Înălțimii Sale și l-a îngrijit de când era bebeluș.

– Mama dumneavoastră? Ce caută aici?

– Dă-mi voie să-ți explic, Rebecca. Tata a murit acum douăzeci de ani, iar după ce s-a pensionat, mama a locuit singură, în sat. Dar,

acum vreo doi ani, a început să cadă și să aibă scăpări de memorie. Are nouăzeci și unu de ani, sărmana.

– E explicabil, spuse Rebecca.

– I-am spus Înălțimii Sale că nu-mi rămâne decât să îmi dau demisia, ca să pot avea grijă de ea. Domnia Sa a găsit altă soluție. S-a oferit să transforme două dintre camerele de la mansardă într-un apartament pentru mama. La început, toate au mers bine. Puteam să am grijă și de ea, și de Înălțimea Sa, dar de un an încoace, starea ei s-a agravat. Înălțimea Sa a avut generozitatea de a-i angaja o soră medicală care să o supravegheze în permanență. Dacă nu mă înșel, ai întâlnit-o în bucătărie, chiar în ziua în care-ai sosit, scumpo.

– Așa e, confirmă Rebecca. Și am mai văzut-o o dată, afară. Împingea o bătrână într-un scaun cu rotile. Sinceră să fiu, m-am gândit că sunt figurante în film.

– Ei bine, aceea era mama. Problema, Rebecca, e că uneori nu știe ce face și umblă haihui. Mai ales noaptea, când doarme asistenta. Camera în care ai văzut-o aseară a fost camera ei pe vremea când era doica Înălțimii Sale. Nu e prima oară când o găsesc acolo. Deci, ți-a mai venit inima la loc, scumpo?

– Dar sunt convinsă că femeia pe care-am văzut-o aseară nu era bătrână, zise Rebecca încruntată. Nu i-am văzut fața, dar avea părul lung și blond și cânta în timp ce se pieptăna.

– Și mama are părul lung, spuse doamna Trevathan, mai degrabă alb decât blond. Îmi pare rău pentru sperieturile pe care le-ai tras, dar îți dau cuvântul meu că nu e nici o stafie în casă și nici vreo persoană care să-ți facă rău. Doar o bătrânică inofensivă, care mai uită pe unde umblă.

– Probabil m-a tulburat povestea pe care mi-a dat-o Ari, despre Violet Astbury, mărturisi Rebecca. Și ea avea migrene, exact ca mine, și, după ce-a murit, lumea a suspectat că a fost otrăvită.

– Rebecca era foarte surescitată aseară, interveni Ari. Nu crede că încearcă cineva să o otrăvească, nu-i așa, Rebecca?

– Bineînțeles că nu, spuse ea repede, înțelegând aluzia.

– Am înțeles, zise doamna Trevathan. Stai aici cu Rebecca până când îi pregătesc micul dejun. Mă gândeam să fac niște ouă jumări

cu pâine prăjită. Îl rogi pe domnul Malik să guste înainte, dacă-ți faci griji, adăugă, înainte de a ieși.

– Of, spuse Rebecca. S-a supărat rău.

– O să-i treacă, răspunse Ari, neputându-și ascunde un rânjet. Problema care se pune acum, ești mulțumită de explicația doamnei Trevathan și rămâi aici sau vrei să-l rog pe Steve să-ți caute un hotel?

– Nu știu. Cred că am exagerat aseară.

– Bine. Te gândești și îmi spui. La nevoie, fac ce făceau strămoșii mei, când erau în slujba britanicilor, și dorm în fața ușii, ca să te păzesc.

– Nu râde de mine, Ari! Doamne, când mă gândesc la tragedia despre care am citit aseară, oftă ea. Rea femeie a fost Maud Astbury. Ea a crescut-o pe Daisy, mama lui Anthony. Nici nu-i de mirare că-i cam ciudat.

– Sincer să fiu, ca o familie și un domeniu atât de mari să supraviețuiască timp de patru sute de ani, cei care le conduc trebuie să fie neîndurători. Maud Astbury a văzut că se apropie sfârșitul și a făcut ce se impunea ca să le salveze pe amândouă.

– Dar nu i-a reușit. Dacă Anthony n-are vreun copil ascuns, numele familiei piere oricum odată cu el.

– Ai dreptate. Apropo, am citit aseară jurnalul lui Donald. De-asta nu dormeam și te-am auzit umblând pe coridor în toiul nopții. M-a ajutat să-mi lămuresc anumite nedumeriri. Îți mulțumesc că mi l-ai dat.

– Crezi că ar trebuie să i-l dăm lui Anthony?

– Pot să te întreb ceva, Rebecca? Acum, că ai citit povestea, crezi că Moh chiar a murit înecat în pârâu?

Rebecca trase aer în piept, înainte de a răspunde.

– Nu prea știu ce să spun. Ideea e că nu există dovadă nici c-ar fi murit, nici c-ar fi trăit.

– Așa e, dar după ce m-am îndoit atâta vreme de povestea Anahitei, acum parcă simt că n-a murit, zise Ari încet. Vreau neapărat să aflu adevărul înainte să plec.

– Bănuiesc că știi că Tilly, prietena Anahitei, a fost bunica doamnei Trevathan. Ceea ce înseamnă că mama ei de nouăzeci și unu de ani, care m-a speriat de moarte aseară, s-a jucat cu Moh când era mică.

– Da, ai dreptate! Sigur era prea mică ca să-și mai amintească ceva, dar nu știi niciodată de unde sare iepurele. Poate îi fac o vizită mai târziu.

– Sunt sigură că și doamna Trevathan știe mai multe decât spune.

– Poate că e prea loială lui Anthony și familiei Astbury și nu vrea să le dezvăluie secretele. Dar, chiar și așa, cred că ești în siguranță aici. N-aș vrea să pleci cu impresia că există fantome sau că ești reîncarnarea lui Violet Astbury.

– Bine, gata cu predica, spuse Rebecca, cu un zâmbet resemnat. Când privești lucrurile la lumina zilei, pare într-adevăr o nebunie.

– Bun. Acum, te rog să mă scuzi, dar am ceva de făcut. Dar, dacă vrei, mai stau puțin, ca să gust din mâncarea ta.

– Ari!

– Glumeam. Ne vedem mai târziu.

Rebecca devoră conștiincioasă toată mâncarea pregătită de doamna Trevathan, deși nu-i era deloc foame și nici nu se dădea în vânt după ouăle jumări. După prânz, când trecu Steve pe la ea, îl anunță că poate filma în acea după-amiază, chiar dacă o supăra în continuare durerea de cap.

Toată lumea o întâmpină cu îmbrățișări, în momentul în care își făcu apariția pe platou. Nu știa sigur dacă atitudinea lor afectuoasă se datora faptului că se despărțise de Jack ori pentru că fusese bolnavă.

Robert veni să discute cu ea între patru ochi, înainte de a începe filmările.

– Scumpa mea, ești o profesionistă desăvârșită și îți mulțumim pentru asta. Încercăm să turnăm scena cât mai repede posibil, pe urmă te duci în cameră și te odihnești. Te așteaptă un program încărcat mâine.

James îi oferi cea mai călduroasă îmbrățișare, în timp ce așteptau să înceapă scena.

– Mi-a părut rău să aud că te-ai despărțit de Jack, zise el. Chiar s-a terminat totul?

– Dacă nu își revine, categoric.

– Mă simt oarecum vinovat că, și din cauza mea, a căzut în disgrație. N-am fost tocmai un participant nevinovat la chefurile de la Ashburton:

– Cum a fost chelneriţa? îl întrebă ea, pe un ton tăios.

James se înroşi la faţă, şi Rebecca îşi dădu seamă că întrebarea ei nimerise drept la ţintă.

Exact atunci, Robert strigă „Acţiune!"

– Sincer să fiu, nu mi-o amintesc prea bine, răspunse James, după ce Robert se declară mulţumit de dublă. Nu vreau să dau vina pe Jack, pentru că m-am lăsat uşor ispitit, dar, între noi fie vorba, băiatul e un chefliu şi jumătate.

Strigătul lui Robert o scuti pe Rebecca de un răspuns.

După o jumătate de oră de filmări fragmentate, Robert anunţă că au terminat, iar Rebecca se duse repede la Garderobă. Zece minute mai târziu, când ieşi, se auzi strigată de doamna Trevathan.

– Rebecca, ce bine că te-am prins! Înălţimea Sa voia să ştie dacă puteţi lua cina împreună astă-seară. A spus că nu te-a mai văzut de câteva zile.

– Da, bineînţeles, zise Rebecca, simţindu-se vinovată că îşi neglijase gazda în ultima perioadă.

– Grozav! Asta o să-l mai binedispună. N-a fost tocmai în apele lui în ultima vreme, zise doamne Trevathan, cu o figură îngrijorată.

– E bolnav?

– Nu, scumpo, dar toată hărmălaia asta cu filmul şi discuţiile despre bunicii lui iscate de venirea domnului Malik l-au cam tulburat. Ah, era să uit. A sunat doctorul Trefusis şi a zis că vine mâine să-ţi aducă rezultatele analizelor.

– Mulţumesc că m-aţi anunţat, doamnă Trevathan. Ne vedem mai târziu.

În timp ce urca spre cameră, numele „Trefusis" îi tot răsuna în minte, până ce făcu legătura cu medicul din povestea Anahitei. Trecutul părea să se întrepătrundă neîncetat cu prezentul în locul acela...

După o oră de odihnă, se simţi mai întremată şi făcu o baie. La ora şapte, toçmai când se gândea cu ce să se îmbrace la cină, bătu cineva la uşă. Deschise şi dădu cu ochii de Ari.

– Bună. Intră!

– Cum te simţi?

– Bine. Iau cina cu Anthony astă-seară, spuse Rebecca, ridicând dintr-o sprânceană. Să fiu sinceră, n-am nici un chef.

– Partea bună e că nu durează niciodată mai mult de nouă și jumătate, așa că te poți culca devreme.

– Mi-e rușine pentru tevatura cu Jack, așa că o să profit de ocazie ca să-i explic ce s-a întâmplat și să-i cer scuze. Mănânci și tu cu noi? întrebă Rebecca, sperând la un răspuns afirmativ.

– Nu, n-am fost invitat.

– Ah, își aminti brusc Rebecca. Mi-am dat seama că doctorul care m-a consultat zilele trecute trebuie să fie rudă cu cel care era în cârdășie cu Maud Astbury. Poartă același nume de familie.

– Serios? Uite că a mai apărut o pistă. Mersi pentru informație. Te las să te pregătești. Distracție frumoasă cu Anthony și, dacă ai nevoie de mine, camera mea e în capătul culoarului, pe dreapta.

– Cred că mă descurc. Steve mi-a zis că filmează în parc până după miezul nopții. Au rămas în urmă din cauza unui cal nesuferit, care nu-și învață replicile cum trebuie. Cel puțin, de data asta, nu e vina mea, zise Rebecca, cu un zâmbet șters.

– Bine. Ne vedem mai târziu.

După plecarea lui Ari, Rebecca se uită la ceas și văzu că e aproape ora cinei.

Douăzeci de minute mai târziu, intră în salon și rămase surprinsă să îl vadă pe Anthony îmbrăcat într-o jachetă nouă de tweed. Avea părul spălat și pieptănat cu grijă și era proaspăt bărbierit.

– Bună seara, Rebecca! spuse el, întâmpinând-o cu unul dintre rarele lui zâmbete. Ia loc.

– Mulțumesc.

– Doamna Trevathan mi-a spus că nu te-ai refăcut complet, așa că i-am urmat sfatul și vom mânca pește astă-seară. Să nu-ți cadă greu la stomacul tău sensibil.

– Ești foarte amabil, Anthony, zise ea și se așează la masă.

– Dă-mi voie să-ți spun că arăți absolut minunat.

– Mulțumesc, răspunse Rebecca, ușor derutată de eforturile evidente ale lui Anthony de a-i intra în grații.

– Ți-ai revenit după drama despărțirii de prietenul tău?

– M-am mai obișnuit cu ideea. Nu mi-am dorit asta, dar n-am avut de ales.

– Când dragostea moare, trebuie să faci ce se cuvine.

– Nu e chiar atât de simplu, dar mă simt împăcată.

– Hai să închinăm un pahar pentru vremuri mai liniștite și întoarcerea la normalitate, propuse Anthony și se oferi să îi toarne vin.

– Aș prefera doar apă astă-seară, spuse Rebecca.

Își făcu apariția doamna Trevathan, cu peștele.

– Pare o mâncare sănătoasă, remarcă Anthony. Americanii se dau în vânt după pește, nu? Din câte știu, Violet comanda pește proaspăt de la Lynmouth. Noi, englezii, suntem mai carnivori.

– Nici americanii nu refuză o friptură bună, răspunse Rebecca.

– Deci, spuse Anthony, luând cuțitul și furculița, mai e doar o săptămână, după care presupun că te întorci la New York?

– Mai mult sau mai puțin. Mai stăm câteva zile la Londra, ca să finalizăm lucrările de post-producție. O să fie ciudat să revin la New York. O să-mi fie dor de liniștea de la conacul Astbury.

– Serios?

– Da. M-am simțit minunat aici, Anthony. Îți mulțumesc din suflet pentru ospitalitatea și amabilitatea pe care mi le-ai arătat.

– N-ai pentru ce. Mi-a făcut plăcere să te am aici.

O vreme, mâncară în tăcere.

– Delicioasă, zise Anthony, după ce își termină porția și se șterse la gură cu un șervet.

– Într-adevăr, confirmă Rebecca.

– Rebecca dragă, ești absolut sigură că nu ai nici o legătură de sânge cu bunica mea, Violet? întrebă Anthony, pe neașteptate. Simt că soarta te-a adus la Astbury.

– Cât pot fi de sigură. Cred că e doar o coincidență.

Îi zâmbi, încercând să reducă tensiunea pe care o simți în clipa în care Anthony puse jos cuțitul și furculița și o fixă cu privirea.

– Eu nu cred.

Anthony își împreună mâinile, încleștându-și și descleștându-și degetele lungi.

– Ideea e, Rebecca, că eu...

– Ce e, Anthony? întrebă ea, ghicindu-i disperarea de a spune ceva.

– Iartă-mă dacă nu am ales chiar cel mai potrivit moment, dar trebuie să-ți vorbesc înainte de a-ți face planuri de plecare. Așadar... din clipa în care te-am văzut, am știut că soarta mi te-a trimis. Ești imaginea leită a bunicii mele din America. Crezi în reîncarnare, Rebecca?

– Sinceră să fiu, nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse ea, neliniștită de turnura pe care o lua discuția.

– Eu cred, zise Anthony. Când eram mic, mama spunea mereu că sunt ca Violet, și semănam, într-adevăr, cu ea. Pe urmă, ai venit tu din America, la fel de tânără și de frumoasă, cum era ea, continuă Anthony și o prinse de mână. Nu-ți dai seama că așa a fost scris să fie?

– Scris să fie? repetă Rebecca, derutată și stânjenită de atingerea mâinii lui.

– Mă refer la noi doi! Donald și Violet, care au murit tragic, la vârste atât de fragede, și nu au putut duce Astbury spre viitor. Dar sunt sigur că noi doi putem.

– Nu...

– Știu că e un șoc pentru tine, reluă Anthony, negăsindu-și cuvintele, dar eu sunt un gentleman și nu îmi puteam mărturisi sentimentele câtă vreme erai logodită cu alt bărbat. Soarta însă a înlăturat acest obstacol din calea noastră. Chiar nu vezi asta, Rebecca?

– Sincer, Anthony, nu știu ce să spun.

Rebecca se uită spre ușă, așteptând ca doamna Trevathan, de regulă atât de promptă, să vină să strângă farfuriile și să mai alunge tensiunea din încăpere.

– I-am spus doamnei Trevathan să nu ne deranjeze până când nu o chem eu, explică Anthony, parcă citindu-i gândurile. Stai fără grijă că nu vom fi întrerupți. Am ținut să îți spun astă-seară, pentru că știam că vei avea nevoie de câteva zile de gândire, continuă Anthony și băgă mâna în buzunar, de unde scoase o cutiuță tocită din piele. Rebecca Bradley, îmi faci onoarea de a te căsători cu mine?

Rebecca îl privi cum deschide cutia în care se afla un inel superb, cu safire și diamante.

– E același inel pe care i l-a oferit Donald lui Violet, când i-a cerut mâna. Nu și l-a scos de pe deget până în ziua în care a murit. Acum,

locul lui e pe degetul tău. Întinde mâna, Rebeca, să vedem dacă se potrivește.

Ea îl privi năucită cum o prinde de mână și îi pune inelul pe deget. Se potrivea de minune.

– Așa, spuse Anthony, zâmbind încântat. S-a întors acolo unde-i e locul.

Rebecca se uită la inelul care scânteia în lumina candelabrului.

– Deci, ce spui, Rebecca? întrebă Anthony, entuziasmat. Te mai gândești la propunerea mea?

Rebecca era conștientă că trebuie să își aleagă cuvintele cu cea mai mare atenție.

– Iartă-mă, Anthony. Mă simt măgulită de cererea ta, dar, cum ai spus și tu, până mai ieri eram logodită cu alt bărbat. Nu cred că pot trece peste asta atât de repede. Mai mult decât atât, ne cunoaștem foarte puțin.

– Îmi dau seama că ai nevoie de timp de gândire, dar am petrecut multe ore împreună de când ai venit și te-am primit în casa mea, ca să fii protejată. Nu am nici o îndoială că tu ești femeia pe care o aștept de o viață. Gândește-te cum am putea reconstrui Astbury împreună! Prezența ta a reînsuflețit atmosfera, exact cum a făcut și Violet, la vremea ei. Cu tine alături, în calitate de Lady Astbury, aș avea forța și încrederea de a reda acestei case gloria de altădată, pentru copiii noștri. Căsătorește-te cu mine, Violet, stărui el.

– Numele meu e Rebecca, Anthony, îi replică ea apăsat.

– Iartă-mă, spuse el, cu un zâmbet blând. E o greșeală explicabilă.

– Da, dar...

– Vino încoace.

Anthony ocoli greoi masa, o prinse de umeri și o trase spre el. Nu apucă să se împotrivească, căci buzele lui erau deja lipite de gura ei în încercarea de a o săruta cu forța. Se zbătu, dar nu reuși să scape din strânsoarea mâinilor lui. Anthony îi dădu drumul pe neașteptate. Rebecca se ridică repede de pe scaun și țâșni spre ușă, însă el o prinse de mână și o opri.

– Te rog să mă ierți. M-am înfierbântat. Ești atât de frumoasă, adăugă, cu o figură sfioasă. Iartă-mă că m-am pierdut cu firea.

Se întoarse spre el și își smuci mâna din strânsoare. El îi dădu drumul, fără să se împotrivească, cu o privire deznădăjduită și adus de umeri. Rebecca simțea un amestec de milă și repulsie. Duse încet mâna dreaptă spre stânga, își scoase inelul lui Violet de pe deget și i-l înapoie.

– Îmi pare rău, Anthony, dar nu mă pot căsători cu tine. Cred că e mai bine să plec cât mai curând cu putință. Îți mulțumesc pentru ospitalitatea cu care m-ai găzduit în aceste câteva săptămâni. La revedere!

Rebecca se întoarse cu spatele și porni repede spre ușă.

– Nu pleca, Violet, te rog. Nu mă părăsi.

Rebecca ieși din salon și o luă la fugă pe scări, spre liniștea dormitorului ei. Intră și se trânti pe un scaun, gâfâind.

Nu mai avea nici o umbră de îndoială că trebuie să plece de la conacul Astbury. Bietul Anthony, cu nălucirile lui, chiar credea că e Violet. Încă năucită de cele întâmplate, își aruncă lucrurile în valiză, gândindu-se cum ar putea părăsi casa, fără ca Anthony să încerce să o împiedice. Mai întâi, se va duce să vadă dacă Ari e în camera lui; în caz contrar, știa că echipa de filmare se află pe undeva prin parc.

Deschise temătoare ușa și aruncă o privire pe coridor. Părea pustiu, așa că bătu la ușa lui Ari, iar, când nu primi nici un răspuns, o deschise și se convinse că nu e nimeni înăuntru. Pentru că nu dorea să mai stea nici o clipă în casa aceea, ocoli iute scara principală și o luă pe scara servitorilor ce ducea în bucătărie.

Cât pe ce să cadă pe treptele înguste, în timp ce târa valiza după ea, deschise ușa și dădu buzna în bucătăria pustie. Traversă holul în goană și răsuflă ușurată când se văzu în curte. Se strecură printre furgonetele în care erau depozitate echipamentele de filmare.

Totul era cufundat în beznă, căci nu se zărea nici urmă de lună pe cer. Rebecca se ascunse în spatele gardului viu din capătul curții, ca să își tragă sufletul, și ciuli urechile, în speranța de a descoperi unde au loc filmările. Era o liniște deplină. Se căzni să își amintească despre ce scenă e vorba – ceva legat de un cal – și ajunse la concluzia că trebuie să se desfășoare undeva, pe lângă aleea principală. Traversă tiptil suprafața cu pietriș și se îndreptă spre partea din față a casei, ținându-se la adăpostul tufișurilor, ca să nu o zărească cineva. Odată

ce coti pe după casă și intră în parcul care mărginea aleea, Rebecca realiză că făcuse o greșeală. De acolo, lumina puternică a reflectoarelor folosite la filmările nocturne se deslușea vag din mlaștinile care se întindeau dincolo de grădina din spate.

Ascunse valiza într-o tufă – cu gândul de a o recupera mai târziu, căci o încurca prea mult – și făcu cale întoarsă, furișându-se până în spatele casei, iar, de acolo, pe marginea întunecoasă a grădinii împrejmuite. Prin gardul înalt de tisă care despărțea grădina de mlaștină, se distingeau luminițele care o conduceau la echipa de filmare și la adăpost. Iuți pasul. Odată ajunsă la gard, trecu printr-o deschizătură și zări platoul de filmare, aflat la nici trei sute de metri depărtare.

– Slavă Domnului! își zise ușurată și se opri câteva secunde, ca să își tragă sufletul și să își adune forțele pentru a străbate în fugă ultimele sute de metri prin câmpul deschis.

Auzi deodată un foșnet în spate. Dădu să întoarcă capul, dar, înainte să vadă ce se petrece, cineva îi astupă gura și nasul cu o cârpă. În timp ce se zbătea să respire, simți un miros puternic în nări și o apucă amețeala.

Câteva secunde mai târziu, Rebecca își pierdu cunoștința.

Capitolul 43

Dură un timp până să descopere scara care ducea la mansarda casei, dar, într-un final, Ari nimeri pe un coridor îngust şi întunecos. Porni prin labirintul de holuri, întrebându-se care este camera în care Anahita petrecuse ultima vară acolo.

Sonorul televizorului îl lămuri care e zona locuită în prezent şi ciocăni la uşă. Câteva secunde mai târziu, îi deschise o femeie îmbrăcată în uniformă de asistentă medicală.

– Cu ce vă pot ajuta? îl întrebă ea, cu o privire suspicioasă.

– Mă scuzaţi. Aş dori să vorbesc cu mama doamnei Trevathan. Am înţeles că locuieşte aici.

– Aşa e, dar îmi puteţi spune despre ce e vorba?

– Sunt în vizită aici şi fac cercetări despre istoria familiei Astbury. Ştiu că doamna a fost angajată aici şi mă gândeam că îmi poate clarifica anumite chestiuni.

– Am înţeles, zise asistenta, nu foarte convinsă.

– Vicky dragă, cine-i la uşă? se auzi o voce cu un puternic accent de Devon.

– Un domn care doreşte să vorbească cu tine despre perioada în care ai lucrat aici, Mabel.

– Invită-l înăuntru, spuse vocea.

Asistenta îi făcu loc lui Ari. Pătrunse într-un salon confortabil, unde era excesiv de cald, şi dădu cu ochii de o bătrână aşezată pe un scaun în faţa televizorului cu sonorul dat la maximum. Părul alb îi

era prins în coc la ceafă şi avea aceiaşi ochi verzi şi sfredelitori ca ai fiicei sale.

– Bună seara! spuse ea. Cine eşti dumneata?

– Mă numesc Ari Malik. Fiica dumneavoastră mi-a spus că locuiţi aici. Sunt musafirul lordului Astbury.

– Da, parcă îmi amintesc că fiica mea, Brenda, a pomenit de dumneata, dar nu mi-a spus că vei veni în vizită. N-are a face. Te-am văzut în grădină când mă uitam pe fereastră. Opreşte televizorul, Vicky, că e prea mare hărmălaie, îi ceru asistentei. Spune, tinere, ce voiai să mă întrebi?

– Îmi permiteţi să iau loc?

– Desigur. Am uitat să mă prezint. Numele meu e Mabel Smerden.

– Încântat să vă cunosc, doamnă Smerden, şi vă mulţumesc că aţi acceptat să vorbiţi cu mine. Am venit la Astbury pentru că am descoperit că un strămoş al meu a petrecut primii trei ani din viaţă aici. Se numea Moh Prasad şi, dacă nu mă înşel, mama lui, Anahita, era bună prietenă cu Tilly, mama dumneavoastră. Iar, din câte am înţeles, chiar v-aţi jucat cu Moh când eraţi mică.

Treptat, zâmbetul îi pieri de pe faţă lui Mabel, şi bătrâna se rezemă de speteaza scaunului.

– Mama a murit şi nu-mi mai aduc aminte nimic.

– E foarte probabil, spuse Ari, observându-i stânjeneala. Dar chiar şi un amănunt, oricât de mic, m-ar putea ajuta să aflu ce s-a întâmplat cu el. De exemplu, eram curios dacă există vreo fotografie a lui Moh. Ştiu că mama dumneavoastră avea grijă de el şi petreceaţi mult timp împreună.

Femeia pufni.

– E posibil să existe vreo fotografie, printre lucrurile mamei.

– Mi-ar face mare plăcere s-o văd.

– Vicky? îi strigă asistentei, pe un ton poruncitor. Adu cutia aia veche de carton de sub patul meu.

Asistenta se supuse şi reveni în salon, cu cutia în braţe.

– Dă-i-o domnului Malik, Vicky. S-ar putea să găseşti una sau două fotografii de-ale rudei dumitale. Cu siguranţă, sunt câteva cu mine, când eram bebeluş.

– Mulțumesc, zise Ari.

Deschise cutia și găsi rămășițele în alb și negru ale unei epoci de mult apuse. Cele mai recente erau așezate la suprafață și o înfățișau pe doamna Trevathan în copilărie. Ari scotoci atent printre ele, minunându-se de calitatea și conținutul fotografiilor care îl transportau înapoi în timp. Avea senzația că vede rezumatul transformărilor petrecute în ultimul secol. Deodată, spre fundul cutiei, observă fotografia unei femei, care era fără îndoială străbunica lui, Anahita, alături de altă femeie, care nu putea fi decât Tilly. Stăteau țepene pe două scaune, în fața unei case din piatră, și fiecare ținea pe genuchi câte un copil – Mabel și Moh. Ari se uită fascinat la copilul lui Donald și al Anahitei. Era precum un heruvim – ca mai toți bebelușii –, iar părul negru și ochii mari îi accentuau asemănarea cu mama lui. Mai erau și alte fotografii, care îi înfățișau pe Moh și pe Anahita la o serbare de Crăciun. Analizând-o cu atenție, observă că fusese o femeie extrem de frumoasă.

– Ai găsit vreuna? întrebă Mabel.

– Da. Păreau atât de fericiți, spuse Ari și întinse mâna să i-o arate.

– Într-adevăr. Poți s-o păstrezi dacă vrei. Eu n-am ce face cu ea.

– Vă mulțumesc, zise Ari. Nici nu vă imaginați cât de mult înseamnă pentru mine.

– Vrei ceva de băut, tinere? Pe la ora asta, beau în general o cană de lapte cu cacao. Rareori se întâmplă să am vreun musafir.

– O cană de ceai ar fi numai bună, răspunse Ari.

– Foarte bine. Vicky, ești drăguță să pui ceainicul pe foc?

După plecarea asistentei, Ari spuse:

– Mabel, știu că erai mică când s-a întâmplat, dar ți-a povestit vreodată mama ta cum a murit Moh? Am înțeles că a căzut de pe cal în apropiere de căsuța în care locuia cu mama lui.

– Cum de știi asta? întrebă Mabel surprinsă.

– Înainte să moară, Anahita mi-a încredințat povestea vieții ei. Lady Selina a anunțat-o că Donald s-a dus să îl ia pe Moh, imediat după arestarea ei, și că atât tatăl, cât și fiul au decedat, după ce calul i-a aruncat din șa. Se pare că Moh s-ar fi înecat în pârâu.

– Of... of, Doamne! suspină Mabel, cu lacrimi în ochi. Domnule Malik, realizezi că deschizi cutia Pandorei, nu-i aşa? spuse bătrâna, în momentul în care intră asistenta cu băuturile. Mulţumesc, zise Mabel, stăpânindu-şi emoţiile, şi luă cana din mâna lui Vicky. Du-te mai bine în camera ta, cât discut cu domnul Malik.

– Mă strigi dacă ai nevoie de mine, spuse Vicky şi ieşi.

– Mabel, ştii foarte bine despre ce vorbesc, nu?

– Da, din păcate, ştiu, răspunse ea, după câteva secunde. Trebuiau să-i spună ceva mamei lui, altminteri biata femeie nu şi-ar fi găsit liniştea până când nu afla unde e. Ca orice mamă.

– Din nefericire, Mabel, Anahita nu şi-a găsit niciodată liniştea. Chiar dacă a primit certificatul de deces al lui Moh, înainte să plece în India, nu a crezut nici o clipă că fiul ei a murit în acea zi, odată cu Donald.

Mabel oftă prelung, cu ochii pierduţi în depărtare.

– Femeia aia, zise ea, în cele din urmă, nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să obţină tot ce dorea.

– Te referi la Lady Maud?

– Da, scumpule, la ea. Chiar dacă petrecea mult timp în capelă, nu prea avea nimic sfânt în ea, mormăi Mabel. Am văzut-o cu ochii mei când m-a angajat Daisy să am grijă de micul Anthony. Toţi am pătimit din cauza ei.

– Aşa s-ar părea, din tot ce-am descoperit până acum, spuse Ari, pe un ton sumbru. Din povestea Anahitei, reiese clar ce fel de femeie era Maud Astbury.

– Ce pot să-ţi spun e că nu s-a înmuiat deloc odată cu vârsta. După moartea lui Violet şi a lui Donald, a putut să îşi crească nepoata aşa cum poftea. Biata fetiţă, ţi se rupe sufletul când te gândeşti că a crescut singurică în casa asta imensă. Daisy era obligată să se roage în capelă de trei sau patru ori pe zi, iar bunica ei îi băgase în cap că toţi bărbaţii sunt nişte bestii. Nu-i de mirare că n-a ştiut cum să-şi crească fiul, pe lordul Anthony. M-a angajat ca doică şi am asistat la tot ce se întâmpla, fără să pot interveni. Bietul băiat! oftă Mabel. Era total derutat de felul în care îl trata mama lui. Şi toate astea, din cauza unei femei diabolice, care a reuşit să-şi distrugă familia şi să găsească

scuza că asta a fost voia lui Dumnezeu. Satana, mai degrabă, dacă mă întrebi pe mine, murmură posomorâtă.

– Mabel, zise Ari, conștient că trebuie să fie prudent, n-ai părut deloc surprinsă când ți-am spus că Moh a murit în ziua aceea, împreună cu Donald, lângă pârâu. Dacă sătenii și servitorii știau că Moh plecase odată cu Anahita, când a fost arestată, cum de ai aflat adevărul?

– Nu l-am aflat, răspunse, ridicând stânjenită din umeri. Numai că am auzit bârfele și zvonurile care circulau. Știi cum sunt servitorii.

– În acest caz, pot să-ți confirm că Moh *nu* a plecat cu Anahita în dimineața aceea. Polițiștii nu i-au dat voie să-l ia, și nici nu l-a mai văzut de atunci. Dar cred că știi asta deja.

– Am spus că nu știu nimic sigur, repetă bătrâna.

– Mabel, spuse Ari, încercându-și norocul încă o dată, peste câteva zile, mă întorc în India. Nu voi mai reveni niciodată la conacul Astbury. Ultima dorință a străbunicii mele a fost să aflu ce s-a întâmplat cu fiul ei. Dar parcă mă tot lovesc de un zid. Anthony nu vrea să spună nimic, chiar dacă știe ceva, iar...

– Înălțimea Sa nu știe absolut nimic! îl întrerupse ea vehement. N-are de unde să știe și nu are rost să-l sâcâi cu întrebări, domnule Malik. E foarte sensibil, și fiică-mea are și așa destule bătăi de cap cu el.

– Nici n-am de gând, dar tu ești ultima mea speranță. Te implor, Mabel, spune-mi, dacă știi ce s-a întâmplat cu Moh în ziua aia. Jur că nu suflu o vorbă nimănui, dar după câte a îndurat Anahita din cauza familiei Astbury, merită să i se facă dreptate. Spune-mi, Mabel, Moh a murit în ziua aceea, lângă pârâu, sau Anahita a avut dreptate, și el a supraviețuit?

Se vedea un licăr agitat în ochii bătrânei, iar Ari își dădea seama că amintirile îi revin.

– Nu, micul Moh n-a murit atunci, oftă ea, într-un final, dar să te bată Dumnezeu dacă mai spui cuiva. Brenda habar n-are, nici Înălțimea Sa. Pricepi?

– Da, răspunse Ari, sugrumat de emoție, acum, că i se confirma că Anahita avusese dreptate în toți acei ani. Îți mulțumesc, Mabel, murmură.

– Gata, scumpule, liniștește-te, spuse Mabel, încercând să îl calmeze. Trebuie să înțelegi că mama, Tilly, mi-a mărturisit adevărul abia pe patul de moarte. Simțea nevoie să spună cuiva. A ținut secretul toată viața și avea remușcări că își trădase prietena. Dar ce putea face? Dacă sufla o vorbă despre ce văzuse tata, i-ar fi alungat din casă și am fi rămas muritori de foame.

– Ce a văzut tatăl tău? întrebă Ari, complet năucit.

– Poate că soarta a făcut ca mama să-mi spună, iar acum să vii tu în căutarea lui Moh. Inima îmi dictează să-ți spun ce a văzut tata în ziua aceea, lângă pârâu. Era diriginte-adjunct de poștă pe atunci...

Căsuța de lângă pârâu
august 1922

Capitolul 44

Jim Fenton mergea cu bicicleta prin mlaştină, bucurându-se de căldura soarelui de amiază care îl bătea în spate. În astfel de zile, simţea că meseria de poştaş e cea mai frumoasă din lume, însă iarna, când veneau zăpezile, era cu totul altă poveste. Îi plăcea îndeosebi când se ivea ocazia să îi ducă corespondenţa domnişoarei Anni, care venea uneori la uşă şi mai schimbau câteva cuvinte la o ceaşcă de ceai. În mod normal, nu accepta astfel de atenţii, dar căsuţa ei era atât de izolată, încât era puţin probabil să îl vadă cineva că îşi ia o pauză de un sfert de oră.

Lui Jim îi era milă de ea, fiindcă trăia singură, doar cu copilul, în mijlocul pustietăţii. Tilly îi tot spunea să se mute în sat, printre oameni, ca să-i mai ţină de urât, dar Anni părea mulţumită acolo.

Jim rămase surprins să audă motorul unei maşini în spate şi întoarse capul spre drumul denivelat. Automobilele treceau rareori prin mlaştini, iar, când îl depăşi, recunoscu maşina poliţiei. Se întrebă încotro merge. Era o singură casă în acea zonă, cea în care locuia domnişoara Anni. Cum era de aşteptat, când ajunse şi el, după câteva minute, văzu maşina parcată în faţa casei.

Dinăuntru se auzeau voci ridicate. Tocmai când să îşi sprijine bicicleta de gard, se deschise uşa din faţă, şi văzu doi bărbaţi care o scoteau cu forţa pe Anni din casă.

– Nu pot să las copilul! ţipa ea. Lăsaţi-mă să-l iau cu mine! O să se sperie! Nu-l pot lăsa singur! Vă rog...

Din instinct, Jim se piti în spatele gardului înalt, de unde văzu cum polițiștii o împing în mașină pe Anni, care urla isteric. Auzi motorul pornind, după care mașina dădu în marșarier și demară în trombă spre sat. Nu pricepea foarte bine ce se întâmplă, dar era evident că micul Moh rămăsese singur în casă.

Aruncă o privire din spatele gardului și văzu mașina poliției dispărând în zare, într-un nor de praf. Observă ușa din spatele casei, fugi spre ea și o deschise. Sfârâia ceva pe sobă, iar coșul cu rufe ude rămăsese pe masa din bucătărie. Indiferent ce se petrecuse, era clar că domnișoara Anni nu se așteptase să plece în grabă. Luă tigaia de pe sobă și opri focul, apoi traversă holul și se duse să verifice dacă Moh e în salon. Acolo nu era nimeni, așa că urcă la etaj și băgă capul în camera micuță. Băiatul dormea liniștit, în pătuțul lui, netulburat de hărmălaia de la parter.

Jim hotărî că cea mai bună soluție e să sune de pe telefonul domnișoarei Anni și să o roage pe Doreen, de la oficiul poștal, să dea fuga peste drum și să o roage pe Tilly să îl sune acolo. Ea știa bine ce e de făcut, dar nici nu-i venea să lase copilul singur. Jim coborî scările și se duse la masa din hol, pe care era pus telefonul. Nu ajunse bine la jumătatea drumului, când auzi o altă mașină oprind în fața casei. Cum nu distingea cine e și știa că nu are ce căuta în casa lui Anni, în lipsa ei, Jim făcu cale întoarsă, urcă treptele în goană și intră în dormitorul din față, ca să vadă cine e vizitatorul.

Îi stătu inima în loc, în momentul în care o văzu pe însăși Lady Maud Astbury coborând din mașină, însoțită de doctorul Trefusis. Lady Maud o luă pe cărarea din grădină înspre ușa din față, iar Jim, speriat să nu fie descoperit, se ghemui sub patul mare de alamă. Auzi cum ușa de la intrare se deschide și se închide și murmur de voci la parter.

– Copilul e sigur sus. Fii amabil și adu-l.

Jim auzi pașii greoi ai doctorului care urca scările și își ținu respirația în clipa în care se deschise ușa dormitorului în care se ascundea. Zări o pereche de pantofi mari, de un negru lucios, care se opriră puțin la câțiva metri de el, apoi dispărură.

– L-am găsit, Lady Astbury. Să-i iau și câteva lucruri? O să aibă nevoie de schimburi și scutece pentru drum, răsună glasul doctorului din camera alăturată.

– Ia ce vrei, dar hai mai repede, răspunse Lady Astbury iritată, de la parter.

Jim îl auzi pe doctor învârtindu-se prin cameră, apoi scâncetele lui Moh și niște pași care coborau treptele.

– Gata, copile, zise doctorul, încercând să îl liniștească pe Moh, care era, pe bună dreptate, indispus că fusese trezit din somn de un necunoscut. Ar trebui să iau și niște sticle pentru el, Înălțimea Voastră. Sigur maică-sa ține câteva în bucătărie.

– Ia, dacă ții neapărat, deși nu cred că o să moară de foame până la Londra, replică Maud. Grăbește-te, te rog.

Jim simțea că îi bubuie inima în piept. Oare îi duceau copilul lui Anni, la Londra? Învățat de mic să nu pună la îndoială deciziile nobililor, Jim rămase ascuns și trase cu urechea.

– Ai terminat? întrebă Maud, într-un final.

– Da, Lady Astbury.

– Bun. Atunci, mă lași la Dower House și te duci la Londra.

– Da, Înălțimea Voastră. E o instituție respectabilă și au mare grijă de copii.

– Le spui că băiatul a fost abandonat și nu știi de unde vine și cine sunt părinții lui.

– Desigur, Înălțimea Voastră.

Jim auzi ușa deschizându-se și închizându-se în urma lor. Răsuflă ușurat, abia atunci realizând că mai avea puțin și se sufoca, atât de concentrat fusese la discuția celor doi.

Auzi motorul mașinii, urmat de un huruit, semn că șoferul se chinuia să întoarcă pe terenul accidentat.

Ieși de sub pat și aruncă o privire furișă pe fereastră. În clipa aceea, zări o siluetă călare care venea spre casă.

Cum stătea pe vine, pe jumătate ascuns în spatele draperiilor, Jim vedea și auzea totul prin fereastra întredeschisă.

Silueta care sări de pe cal era lordul Donald Astbury. Se postă în fața mașinii, împiedicând-o să plece.

– Unde-i Anni, mamă? întrebă el şi deschise portiera pasagerului. Unde-l duci pe Moh? Ce dracu' se întâmplă aici?

Donald băgă mâna în maşină, îl luă pe Moh din poala mamei lui şi îl strânse la piept. Copilul plângea deja isteric, dar când văzu cine îl ţine în braţe, se lumină la faţă şi zâmbi.

– Domn Don! gânguri el vesel.

– Da, Moh, sunt eu, domn Don. Sunt aici şi o să am grijă de tine, imediat ce mi se explică ce se petrece!

Între timp, Lady Maud coborâse din maşină, şi Donald se întoarse spre ea.

– Am văzut-o pe Anni trecând prin sat în maşina poliţiei. Plângea şi striga numele lui Moh. Ce vrei să faci cu fiul meu?

– Donald, am auzit ce-a păţit domnişoara Chavan şi am venit repede cu doctorul Trefusis să luăm copilul şi să avem grijă de el, până se lămuresc lucrurile.

– Zău, mamă? Lasă că Moh merge cu tatăl lui la conacul Astbury, nu-i aşa, micuţule?

Donald urcă în şa, cu băiatul în braţe.

– Ţi-ai pierdut minţile? zbieră Maud deodată. Nu poţi să duci... *bastardul* ăsta la conacul Astbury. Fii raţional, Donald, pentru numele lui Dumnezeu! Ţi-ai pierdut soţia de puţin timp, iar poliţia ţi-a arestat amanta pentru crimă acum o oră! Îţi dai seama ce înseamnă asta? Orice legătură a ta cu indianca aia şi... cu ăsta, zise ea, arătând spre nepotul ei, trebuie să ia sfârşit. Te faci de ruşine, dacă se află ceva. Numele Astbury va fi târât în noroi.

Donald se uita la ea, cu o privire şocată.

– Au arestat-o pe Anni pentru că a ucis-o pe Violet? Cum e posibil? De ce? E absolut ridicol! E scandalos!

– Donald, măcar o dată în viaţă, nu te lăsa orbit de poftele trupeşti! Doctorul Trefusis a găsit ierburi periculoase în sera ei. Avea deja suspiciuni, aşa că a predat toate dovezile poliţiei, şi a fost acuzată de crimă. Îmi pare rău, Donald, dar nu mai pot face nimic.

– Ba poţi, şi sunt convins că de la tine a început totul, mamă, zise Donald, pe un ton duşmănos. Aşa că, înainte să mă duc şi s-o eliberez pe mama copilului meu din închisoare, spune-mi unde aveai de gând

să-mi duci fiul. Voiai să scapi de el o dată pentru totdeauna? Te știu în stare.

– Nu fi caraghios! Doctorul Trefusis mi-a spus că știe un orfelinat la Londra, care preia astfel de cazuri.

– „Astfel de cazuri"? Doamne ferește, mamă! explodă Donald. Ai înnebunit de tot. Bine că am ajuns la timp. Vă rog să mă scuzați acum, vreau să-mi duc copilul la conacul Astbury.

– Nu! strigă Maud, în momentul în care Donald îi dădu pinteni lui Glory să o ia din loc. Nu te las să iei copilul, zise și se poziționă în fața calului. Dă-mi copilul!

– Dă-te la o parte, mamă, sau te calc în picioare, așa cum meriți!

Jim, încă ascuns în spatele draperiilor, privea înfruntarea dintre mamă și fiu, deopotrivă fascinat și îngrozit.

– Du-te după el cu mașina, doctore, și oprește-l! porunci Maud.

– E ultima oară când îți spun să te dai din calea mea!

Glory lovea agitată din copite în fața femeii care refuza să se clintească din loc. Donald încercă să mâne calul spre dreapta, dar exact atunci doctorul Trefusis viră brusc și le tăie calea. Glory scoase un nechezat speriat, se ridică pe picioarele din spate, cât era de înaltă, și își aruncă stăpânul din șa, cu tot cu Moh.

Se auzi o bufnitură năprasnică, în clipa în care Donald se prăbuși pe un bolovan ascuțit, incapabil să își folosească brațele pentru a amortiza căzătura. Tatăl și fiul zăceau nemișcați; capul lui Moh era încă sprijinit pe brațul lui Donald.

Doctorul sări din mașină și se duse imediat la ei, sub privirile înmărmurite ale lui Maud.

– Are pulsul foarte slab, Înălțimea Voastră. Cred că lordul Astbury s-a lovit la cap în cădere. Îi curge sânge din ureche. Trebuie să-l urcăm în mașină și să-l ducem repede la spital.

– Și copilul? întrebă Maud. Mai trăiește?

– Și el trebuie dus la spital. Nu-mi dau seama dacă a suferit leziuni interne.

– Nu fi nerod! Copilul ăsta nici nu trebuia să se nască. Îl duci la Londra, cum am stabilit de la bun început.

– Înălțimea Voastră, vă implor, nu avem timp de pierdut. Lordul Astbury trebuie transportat de urgență la spital! stărui doctorul Trefusis.

– Fă ce ți-am spus. Ia copilul și hai să mergem.

– Nu înțeleg..., bâigui medicul, cu o figură îndurerată. Vă lăsați fiul aici? Lady Astbury, va muri dacă nu primește îngrijiri de urgență.

– Mișcă-te odată, domnule! Ia copilul!

Cu inima îndoită, doctorul Trefusis îl luă în brațe pe Moh, care plângea de spaimă, îl așeză pe bancheta din spate, iar Lady Astbury urcă pe scaunul din față. Plecară de lângă căsuță în cea mai mare viteză.

Paralizat de frică, Jim se uita la trupul întins pe pământ al lui Donald Astbury, în vreme ce calul veghea asupra lui de la câțiva metri distanță.

– O, Doamne! murmură Jim și se întoarse ușor, clătinându-se pe picioare.

În momentul acela, remarcă lângă pat fotografia care îi înfățișa pe Anni, pe Moh și pe Donald. Dacă mai avea nevoie de vreo dovadă care să întărească cele auzite deja, aceea era. Luă fotografia de pe măsuța de lângă pat, coborî scările în fugă și se duse să vadă dacă îl poate ajuta în vreun fel pe Donald.

– Înălțimea Voastră? Mă auziți, Înălțimea Voastră? zise Jim și se lăsă pe vine lângă el, regretând că nu are nici cea mai mică cunoștință de prim-ajutor.

Donald se mișcă deodată și deschise ochii.

– Încercați să rămâneți treaz, Înălțimea Voastră, până sosesc ajutoarele. Rămâneți treaz, vă rog, domnule! îl imploră Jim.

Donald se uita la el cu o privire fixă. Pe buze îi apăru brusc un zâmbet.

– Anni, murmură și închise ochii pentru totdeauna.

Conacul Astbury

iulie 2011

Capitolul 45

Când Mabel își încheie povestea, Ari avea lacrimi în ochi.

Se uită la bătrâna care privea pe fereastră, la întunericul tot mai dens.

– E... atât de șocant, încât depășește orice putere de înțelegere, zise Ari, dregându-și glasul. Cum e posibil ca o mamă să-și lase fiul să moară, singur, în mijlocul pustietății? E de necrezut.

– Într-adevăr, încuviință Mabel. Mama mi-a zis că, atunci când a venit tata acasă și i-a povestit că lordul Astbury a murit în brațele lui, și Moh a fost răpit, primul ei gând a fost că e beat.

– Crezi că Maud dorea ca fiul ei să moară?

– Din spusele tatei, a durat mai bine de două ore până să vină cineva să-l ajute. Bineînțeles, tata s-a făcut imediat nevăzut. Nu avea nici un rost să se afle că fusese martor la toată scena. Cel mai probabil, Lady Maud l-ar fi omorât și pe el. Tragică poveste, oftă Mabel, cutremurându-se. I-a bântuit pe părinții mei până când au pus mâinile pe piept.

– Sunt convins. Ce povară uriașă să ții un asemenea secret! Ai idee unde l-a dus doctorul pe Moh?

– Tot ce știu se rezumă la bănuiala tatei că l-au dus la un orfelinat din Londra.

– Mă mir că Maud nu l-a înecat în pârâu chiar în ziua aceea, spuse Ari.

– Tata zicea că, probabil, ar fi făcut-o, dacă nu era doctorul de față.

– De mare ajutor a mai fost, oftă Ari.

– Domnule Malik, trebuie să înțelegi că, la vremea aceea, nobilii locali erau stăpânii celor care lucrau pentru ei. Nimeni nu îndrăznea să le nesocotească ordinele. Doctorul Trefusis a trebuit să se supună. Știa că Maud l-ar fi distrus, dacă s-ar fi opus.

– El a semnat certificatul de deces pe care Selina Astbury i l-a dat Indirei, spre a i-l înmâna, la rândul ei, Anahitei. Nu e o infracțiune?

– Cine știa că nu spune adevărul? obiectă Mabel. Doar bietul tata. După aceea, chiar și când am crescut eu, mama a refuzat să mai lucreze la conacul Astbury, și n-am știut niciodată de ce. S-ar fi mutat de acolo, dacă puteau, dar, pe vremea aia, nu era chiar atât de ușor.

O bătaie la ușă îi făcu pe amândoi să ridice privirea.

– Mă scuzați că vă întrerup, dar se face târziu și nu vreau să te epuizezi, Mabel, zise asistenta medicală, intrând cu scaunul cu rotile în cameră. Se poate să continuați discuția mâine, domnule Malik?

– Da, spuse Mabel, în timp ce asistenta o ajuta cu blândețe să se așeze în scaun. Deși nu știu ce-ar mai fi de spus. Nu uita că ai promis să nu divulgi nimănui ceea ce ți-am povestit.

– Nu uit. Îți mulțumesc din suflet că mi-ai spus adevărul, Mabel, răspunse Ari.

– Așa era corect. În felul ăsta, am îndreptat măcar o greșeală. Noapte bună, domnule Malik! Mai treci pe la mine înainte de a pleca. Poate depănăm și amintiri mai plăcute.

– Promit că trec, zise Ari și porni spre ușă, după care îi veni un gând. Nu poți să mergi deloc, Mabel?

– De ceva vreme, nu. Artrita mea minunată mi-a distrus de tot picioarele. Singurul mod în care mă pot deplasa e în scaunul cu rotile. Din când în când, lordul Anthony mă coboară în brațe până jos, ca să mă plimbe Vicky prin grădină și să iau aer. Înălțimea Sa dă dovadă de o mare bunătate față de mine, spuse Mabel, zâmbind. Din fericire, celulele mele cenușii încă sunt sănătoase, nu-i așa, Vicky?

– Fără îndoială, răspunse Vicky zâmbitoare. Nimic nu-i scapă.

– Nu mă surprinde. Vă urez noapte bună, spuse Ari și închise ușa după el.

Coborî, copleșit de informațiile pe care le aflase. Trăia un sentiment de euforie la gândul că Anahita avusese dintotdeauna dreptate. Deși, cine știe ce se întâmplase cu Moh, după ce plecase din Devon?

Îi veni brusc în minte o persoană care ar putea ști...

Celălalt lucru care-l frământa era afirmația foarte categorică a doamnei Trevathan, potrivit căreia Rebecca o văzuse pe Mabel în dormitor, cu o seară înainte. Mabel tocmai îi spusese, cu gura ei, că nu se poate deplasa pe propriile picioare. Așadar, cum reușise să cutreiere pe holurile casei, în toiul nopții? Cât despre faptul că ar fi senilă, Ari știa foarte bine că, în afară de Anahita, nu cunoscuse o bătrână mai lucidă decât ea. Evident, doamna Trevathan mințea. Întrebarea era, de ce?

Rebecca visa, visa din nou că aude cântecul, că simte mirosul floral de parfum, că fuge departe de Astbury și de primejdiile care o pândeau acolo...

Se trezi tresărind, deschise ochii, dar nu deslușì nimic, căci vederea îi era încețoșată. Vru să se frece la ochi, dar părea să aibă mâinile legate la spate, și și-ar fi dorit nespus să le elibereze, fiindcă o dureau. Parfumul era intens, mai intens ca oricând, iar în lumina difuză o recunoscu pe femeia pe care o mai văzuse.

Visez, își zise ea. *Dorm și, când o să mă trezesc, o să dispară.*

După un timp, Rebecca realiză că *este* trează și se sili să deschidă ochii. Din fericire, i se limpezise vederea și se uită la spatele femeii pe care o văzuse cu o noapte înainte, pieptănându-se la măsuța de toaletă. Îndoi gâtul și își văzu genunchii. Era așezată pe un scaun cu spetează înaltă și, în timp ce își verifica părțile corpului, descoperi că are mâinile imobilizate la spate și gleznele legate. Încă ametită și chinuită de o migrenă în comparație cu care celelalte de până atunci păreau floare la ureche, Rebecca se străduì să își adune gândurile și să își dea seama unde se află. Ridică ușor capul și sesiză că nu este în dormitorul ei de la conacul Astbury.

Închise ochii. Încetul cu încetul, amintirile începură să i se deruleze prin creierul sedat: cererea în căsătorie a lui Anthony, sărutul agresiv,

fuga de la conacul Astbury în căutarea echipei de filmare, cârpa pusă pe nas şi apoi... beznă.

Deschise iar ochii temătoare şi o studie pe femeie. Inspiră adânc, ştiind că, cu cât inhala mai mult oxigen, cu atât îşi limpezea mintea mai repede de efectele drogului. Oricine ar fi fost femeia aşezată la măsuţa de toaletă din faţa ei, clar nu era o bătrânică neputincioasă, de peste nouăzeci de ani. Din spate, părea o persoană robustă şi lată în umeri.

Rebecca îşi analiză picioarele şi observă că nu mai e îmbrăcată în blugi, ci într-o fustă mătăsoasă, ale cărei poale îi atârnau până la glezne. Ridică ochii spre restul corpului şi constată că şi bustul îi era înveşmântat în acelaşi material.

Purta rochie. Ceea ce însemna că femeia misterioasă o dezbrăcase.

O trecu un fior de groază.

O să mor, exact ca Violet. O să mor...

Închise ochii şi simţi cum îi zvâcnesc tâmplele şi inima. Eliberă un geamăt, în ciuda eforturilor de a nu face nici un zgomot.

– Ştiu că eşti trează. Îţi tremură pleoapele, răsună deodată un râset cristalin. Deschide-i şi lasă-mă să văd cât sunt de frumoşi. Promit că nu păţeşti nimic. Eu sunt Alice. Ca în *Alice în Ţara Minunilor*.

Rebecca îşi adună toată forţa psihică şi se supuse, remarcând în clipa aceea că Alice se întorsese spre ea. Scoase un icnet de spaimă, căci nu era o femeie, ci o caricatură grotescă a feminităţii. Părul lung şi blond încadra o faţă prost fardată. Pleoape albastre, gene false încărcate de rimel, tuş negru de jur împrejurul ochilor. Rujul roşu pătrundea prin ridurile buzelor, iar pe pomeţi se vedeau două cercuri de un roz-aprins.

– Bravo, zise Alice, zâmbind. Vezi? adăugă, mângâind-o pe păr. Sunt chiar atât de înfricoşătoare?

Rebecca se sili să rostească un „nu".

– Îmi cer scuze că am recurs la asemenea măsuri, ca să te ţin lângă mine. Nu era frumos să pleci chiar acum. Sper că-ţi dai seama. Tu eşti noua mea prietenă.

Instinctul Rebeccăi îi șoptea că e mai înțelept să aprobe tot ce spunea Alice și, în acest timp, să se dumirească ce se întâmplă și unde se află.

– Sărăcuța de tine, ești așa palidă. Imediat cobor să-ți fac un ceai.

Rebecca legănă ascultătoare din cap.

– Vorbește, scumpo. Mămica mea spunea mereu că e nepoliticos să nu răspunzi.

– Da, te rog, reuși să îngaime Rebecca.

– Așa mai merge.

Alice se ridică, și abia atunci Rebecca observă cât e de înaltă. Din poziția ei pe scaun, femeia o copleșea cu statura ei. O urmări pe Alice cum iese din cameră și văzu că e îmbrăcată într-o rochie demodată din mătase, asemănătoare cu cea pe care o purta ea. Își răsuci gâtul cât putu de mult și remarcă două picioare uriașe într-o pereche de pantofi de mătase.

– O, Doamne! O, Doamne! murmură, implorându-și creierul buimac să se dezmeticească și să judece cele văzute.

Într-un final, se uită în jur și băgă de seamă că se află într-un dormitor necunoscut. Patul învechit de alamă era acoperit cu o cuvertură matlasată, iar draperiile trase erau imprimate cu flori spălăcite. Suprafața de marmură a măsuței de toaletă era ticsită cu produse cosmetice. O sticluță de parfum, identic cu cel pe care îl găsise în camera lui Violet, era desfăcută.

Gândește, Rebecca, gândește...

Scoase un suspin deznădăjduit. Nu pricepea care e rolul ei.

Cine era această Alice?

Auzi zgomot de pași și întoarse capul în poziția inițială.

– Gata. Ți-am făcut un ceai bun. Te dezleg, ca să bei singură, spuse Alice și așeză două cești pe măsuța de toaletă, vărsând aproape tot lichidul din ele. Se apropie de Rebecca, îi desfăcu mâinile, după care ocoli scaunul și se aplecă să îi dezlege gleznele. Sper că nu te-am rănit. Trebuia să te leg, ca să nu cazi de pe scaun când erai inconștientă. Am folosit o eșarfă de mătase, ca să nu-ți julesc încheieturile. Gata. E mai bine acum, nu-i așa?

În clipa în care Rebecca înălță capul să îi răspundă, își dădu seama cine este femeia.

Vorbești de lup, și lupul la ușă, își zise Ari, în momentul în care o văzu pe doamna Trevathan venind pe coridorul cu dormitoare, cu o figură îngrijorată.

– Ai văzut-o pe Rebecca? îl întrebă ea.

– Credeam că ia cina cu lordul Astbury.

– Așa e, dar parcă a intrat în pământ. Am căutat-o în camera ei, dar pare să fi plecat, fiindcă i-au dispărut toate lucrurile, inclusiv valiza.

– Serios? spuse Ari, îngândurat. Poate că a decis să se mute la hotel. Nu m-ar mira, ținând cont ce sperietură a tras azi-noapte.

– Așa m-am gândit și eu, zise doamna Trevathan, dar cred că te-ar fi rugat s-o conduci.

– Cel mai bine îl întrebați pe lordul Astbury. În fond, el a luat cina cu ea.

– Da, dar, de regulă, se retrage în camera Domniei Sale după masă și n-aș vrea să-l deranjez.

Se citea neliniștea pe chipul doamnei Trevathan.

– Nu se poate să faceți o excepție de data asta? Dacă-mi arătați unde e dormitorul lui, îl întreb eu.

– Nu e nevoie, răspunse menajera. Mai bine îl sun mai întâi pe Steve, managerul de producție, să văd dacă știe ceva de ea. Ar trebui să fi ajuns la hotel între timp.

– Bună idee, aprobă Ari, legănând din cap.

O privi cum coboară scările și intră în biroul în care se găsea telefonul. Apoi se duse în camera Rebeccăi și se convinse că e goală; toate lucrurile ei dispăruseră. Ieși din dormitor și coborî la parter, după doamna Trevathan, să vadă dacă aflase ceva de la Steve, dar, judecând după expresia ei încruntată, realiză că nu are rost să mai întrebe.

– Nu știe absolut nimic, zise ea.

– Dacă aveți o carte de telefoane, sun eu la hotelurile din zonă ca să verific dacă a rezervat vreo cameră.

Un sfert de oră mai târziu, Ari epuizase toate hotelurile pe o rază de treizeci de kilometri, fără nici un rezultat. Sunase și Steve să îi anunțe că avusese aceeași idee și nu aflase nimic.

Ari se plimba agitat prin biroul micuț. Dacă Rebecca hotărâse într-adevăr să plece, i-ar fi lăsat un mesaj în camera lui, sau, cel puțin, i-ar fi dat de știre doamnei Trevathan. Era mult prea politicoasă ca să plece fără un cuvânt. În afară de asta, cu ce mașină plecase? Din spusele lui Steve, nici Graham nu știa nimic de ea. Sau poate chemase un taxi.

– Ai aflat ceva? întrebă doamna Trevathan, după ce reveni în birou.

– Nu. Zici că a înghițit-o pământul. Încep să mă îngrijorez. Nu aveam încotro, trebuie să vorbim cu lordul Astbury. El e ultimul care a văzut-o.

– Mi-a cerut să nu-i deranjez în timpul cinei, precizează menajera, parcă abia atunci amintindu-și.

– Serios? Și nu vi s-a părut curios?

– Păi..., oftă doamna Trevathan, cine să mai înțeleagă ce-i în mintea Înălțimii Sale.

– Unde e dormitorul lui? întrebă Ari, ieșind din birou și îndreptându-se spre scări. Dacă nu-mi spuneți, dărâm toate ușile din mausoleul ăsta afurisit, și tot îl găsesc.

– Bine, bine, cedă femeia, cu lacrimi în ochi. Te duc la el.

O luară pe coridorul din partea opusă a scării, trecură de câteva uși și se opriră în fața uneia, aproape de capăt.

– Aici e apartamentul lui. Te rog să aștepți mai încolo. Nu vreau să te vadă, dacă deschide ușa. Nu-i place să-i bată necunoscuții la ușă în toiul nopții și nu vreau să-mi pierd slujba din cauza asta.

Ari făcu câțiva pași înapoi. Mulțumită, doamna Trevathan ciocăni la ușă.

– Înălțimea Voastră, mă iertați că vă deranjez, dar trebuie neapărat să vă vorbesc, spuse ea tare.

Nu primi nici un răspuns.

– Poate că a adormit, zise ea, uitându-se temătoare la Ari. Mai încerc o dată.

Bătu din nou, dar nu îi răspunse nimeni.

– Intraţi şi treziţi-l, zise Ari, pe un ton poruncitor.

Se citea teama pe chipul doamnei Trevathan.

– Nu-i place să intre lumea în cameră, fără permisiunea lui.

– Dumnezeule mare! Îi spuneţi că e o urgenţă. Dacă n-o faceţi dumneavoastră, o fac eu, ameninţă Ari şi făcu un pas spre uşă.

Doamna Trevathan o deschise numaidecât.

– Staţi aici.

Intră în cameră şi închise uşa după ea.

Ieşi după câteva secunde.

– Nu-i aici.

Ari o fixa cu o privire suspicioasă.

– Uite ce e, tinere, şi eu sunt la fel de îngrijorată ca tine de dispariţia Rebeccăi, dar îţi spun că Înălţimea Sa nu e înăuntru. Se mai întâmplă uneori să iasă la câte o plimbare, noaptea.

– Pe unde anume?

– Prin împrejurimi.

– Doamnă Trevathan! se răsti Ari, exasperat. E trecut de miezul nopţii, şi nimeni nu ştie unde e Rebecca. Iar acum se pare că a dispărut şi lordul Astbury. Sun la poliţie.

Doamna Trevathan îl privea îngrozită.

– Nu face asta, te rog! Sunt sigură că Rebecca n-a păţit nimic. Poate că a ieşit împreună cu Înălţimea Sa..., bâigui ea.

– Înţeleg că îi sunteţi devotată lordului, dar amândoi suntem conştienţi de faptul că ştiţi mai multe decât doriţi să recunoaşteţi. Am vorbit mai devreme cu mama dumneavoastră, femeia despre care mi-aţi spus că umblă noaptea prin casă. Ea, cu gura ei, mi-a spus că nu se poate deplasa fără scaunul cu rotile. Nu pe ea a văzut-o Rebecca, nu-i aşa? M-aţi minţit, doamnă Trevathan. Aveţi treizeci de secunde să îmi spuneţi unde e lordul Astbury, altminteri sun la poliţie!

Doamna Trevathan îl privea îngrozită.

– Nu face asta, te rog! Sunt sigură că Rebecca n-a păţit nimic. Poate că a ieşit împreună cu Înălţimea Sa..., bâigui ea.

– Înţeleg că îi sunteţi devotată lordului, dar amândoi suntem conştienţi de faptul că ştiţi mai multe decât doriţi să recunoaşteţi. Am vorbit mai devreme cu mama dumneavoastră, femeia despre care mi-aţi spus că umblă noaptea prin casă. Ea, cu gura ei, mi-a spus că nu se poate deplasa fără scaunul cu rotile. Nu pe ea a văzut-o Rebecca, nu-i aşa? M-aţi minţit, doamnă Trevathan. Aveţi treizeci de secunde să îmi spuneţi unde e lordul Astbury, altminteri sun la poliţie!

Ari traversă repede palierul, coborî scările şi intră din nou în birou. Doamna Trevathan alergă după el, gâfâind de oboseală. Îl văzu cum ridică receptorul şi aşteaptă cu un deget deasupra discului cu cifre. După câteva secunde de ezitare, doamna Trevathan cedă.

– Stai, te rog... Se prăbuşi pe un scaun, plângând. Eram sigură că o să-i facă rău, dacă-i tulburi tabieturile. Câtă vreme e linişte şi pace, ne

înțelegem unul cu celălalt. Toată agitația asta e de vină. Trebuia să-mi dau seama că așa se va întâmpla.

– Spuneți-mi unde-ar putea fi, și sper să rezolvăm situația, fără să implicăm poliția.

Doamna Trevathan eliberă un oftat de resemnare.

– Trebuie să mergem cu mașina ta.

Capitolul 46

În timp ce lua ceaiul, în compania lui Alice, Rebeccăi îi treceau prin minte o mie de gânduri. Îi răspundea politicos lui Alice, ca să nu o supere, timp în care mintea tot mai lucidă a Rebeccăi rememora evenimentele din ultimele săptămâni şi începea să pună lucrurile cap la cap.

– Nu-i aşa că e distractiv? Bem ceaiul împreună.

– Da.

– Mămica te adora, Violet, spuse Alice. Ţi-a păstrat apartamentul neatins, a avut grijă ca servitorii să şteargă praful în fiecare zi, să pună cearşafuri curate şi flori proaspete în toate vazele. Tu, firește, muriseşi, dar mămica zicea mereu că o să te cunosc într-o zi. Cred că ea se gândea că o să ne întâlnim în rai, dar uite că ai apărut pe pământ! Nu e minunat?

– Aşa e, răspunse ascultătoare Rebecca.

– Desigur, cât ai fost acolo, sus, mămicăi îi plăcea să spună că *eu* sunt Violet, continuă Alice, mângâind-o pe păr. În copilărie, mămica spunea că semăn leit cu tine. Mi-a lăsat părul lung şi mi-l prindea cu fundiţe frumoase de mătase. Îmi cumpăra cele mai frumoase rochii, trimise tocmai de la Harrods, exact ca asta pe care o port acum.

– E foarte frumoasă, spuse Rebecca, ghicind repede că lui Alice îi plăceau complimentele.

– Mulţumesc. E o plăcere să port o conversaţie agreabilă cu o altă tânără. Mămica nu prea suferea băieţii – bărbaţii, în general. Creaturi

josnice, agresive și murdare, spunea ea despre ei. E mult mai bine să fii fată. Îmi aduc aminte că îmi spunea că sunt utili la un singur lucru. Cred că știm amândouă la ce se referea, chicoti Alice, îmbujorându-se sincer.

– Nu mă îndoiesc că mama ta avea dreptate, zise Rebecca.

Cu cât îi povestea mai multe Alice, cu atât în mintea Rebeccăi se forma o imagine mai clară.

– Am fost tare singură în copilărie. Mămica nu mă lăsa să invit alte fetițe la noi, așa că nu aveam prieteni. Îmi pare rău că n-ai fost aici atunci, spuse Alice abătută. Ne înțelegem de minune, nu-i așa? Semănăm foarte mult.

– Așa e, confirmă Rebecca. Îmi pare rău că ai fost atât de singură.

– De fapt, mi-am făcut o prietenă imaginară, pe care o chema Amy. Vorbeam ore întregi cu ea, chiar dacă știam că nu e reală. Dar acum te am pe tine. Vreau să rămâi cu mine pentru totdeauna. Nu mă părăsești, nu? întrebă Alice și o podidiră lacrimile.

– Bineînțeles că nu.

– Mama m-a părăsit, și atunci am rămas singură de tot. Nici nu cred că mă plăcea foarte mult. Țipa întruna la mine. Și eu...

Rebecca o privi pe Alice cum plânge, cu obrajii mânjiți de dâre de rimel.

– Să-ți aduc o batistă? întrebă Rebecca, căutând un pretext ca să se ridice de pe scaun.

– Mulțumesc. Ești atât de amabilă, zise Alice recunoscătoare. Sunt acolo, în sertarul de lângă pat.

Rebecca realiză că acela e momentul crucial. Se ridică, se duse repede spre ușa dormitorului, o deschise și se năpusti pe scări. Ajunse la ușa din față și apăsă disperată pe clanță, dar era încuiată.

– Unde te duci? Vino înapoi!

Când o luă pe hol înspre partea din spate a casei, în speranța că mai există vreo ieșire, o auzi pe Alice tropăind pe trepte în urma ei.

– Ajutor! țipă Rebecca, în momentul în care se pomeni în bucătărie.

Trânti ușa în nasul lui Alice și orbecăi prin beznă în căutarea unei alte ieșiri. O auzea pe Alice bâjbâind ca și ea prin întuneric și lovindu-se de mobilier.

– Unde eşti, Violet? Nu-mi place jocul ăsta. Mi-e frică de întuneric.

Nereuşind să găsească uşa, Rebecca se retrase într-un colţ şi se ghemui lângă perete, când o auzi pe Alice că vine spre ea.

– Aici erai!

Două mâini uriaşe o traseră în picioare.

– Nu-mi place jocul ăsta. Nu mai bine mergem sus şi probăm haine?

– Lasă-mă să plec... te rog, gemu Rebecca, în timp ce Alice o târa prin bucătărie.

În clipa aceea, se auzi o uşă deschizându-se într-o altă parte a camerei.

– Gata, scumpo, fii cuminte şi dă-i drumul prietenei tale, rosti cu blândeţe o voce cunoscută. Ştiu că te joci, dar mămica o să se supere rău, dacă află ce-ai făcut.

Se lăsă un moment de tăcere, înainte ca mâinile uriaşe să o elibereze. Rebecca se prăvăli pe podea, ca o păpuşă de cârpă.

– Domnule Malik, fii drăguţ şi aprinde lumina. Copiii ăştia neascultători s-au jucat de-a prinselea pe întuneric.

Deodată, se făcu lumină în cameră, şi Rebecca dădu cu ochii de Ari şi de doamna Trevathan.

– Scuză-mă, Brenda, spuse Alice. M-am purtat urât, nu-i aşa?

– Puţin, dar, dacă eşti cuminte şi vii cu mine, promit că nu te părăsc mămicii tale. Haide, scumpo, zise doamna Trevathan şi întinse o mână spre ea. Prietena ta trebuie să meargă acasă.

– Nu vreau să plece. Te rog, Brenda, las-o să rămână cu mine. Nu...

Rebecca şi Ari observară cum îi tremură buzele şi pufneşte în plâns.

– Dacă eşti ascultătoare, poate că prietena ta vine şi mâine să se joace cu tine.

– Da? Te rog. Sunt aşa singură, aşa singură...

– Ştiu, scumpo, dar acum e foarte târziu. Mă duc sus să culc fetiţa, anunţă doamna Trevathan, adresându-i-se lui Ari. Tu du-te acasă cu fata ta şi, poate, mai treceţi mâine să se joace împreună. E bine aşa?

Ari, care se uita stupefiat la creatura care o ţinea de mână pe doamna Trevathan, încuviinţă din cap, fără să scoată o vorbă.

– Noapte bună și vă mulțumim că ați venit, zise apăsat doamna Trevathan.

Ari o ridică de jos pe Rebecca și o scoase din casă. Încă auzeau glasul calm al doamnei Trevathan. O conduse pe Rebecca la mașină și o așeză pe scaunul pasagerului.

– Ai pățit ceva? o întrebă, după ce urcă la volan și porni motorul. Vrei să te duc la spital?

– Ia-mă de-aici, murmură. Cât mai departe de... *monstrul* ăla.

– Te-a rănit, Rebecca? Știu că i-am promis doamnei Trevathan că nu chem poliția, dacă mă duce la tine, dar ce-am văzut acolo depășește orice închipuire.

– N-am nimic, pe cuvânt. Numai ia-mă odată de-aici! repetă Rebecca, printre suspine.

– Acum, spuse el. Stai liniștită, scumpo, te duc undeva unde să fii în siguranță.

În timp ce traversau mlaștinile, Ari scoase telefonul mobil și îl sună pe Steve.

– Am găsit-o pe Rebecca. Nu intru în amănunte, dar trebuie să o duc la hotel și vreau să-l suni pe doctorul de acum câteva zile și să-l rogi să vină, să o consulte.

– E rănită?

– Nu cred, dar aș vrea s-o consulte un specialist.

– Bine. Adu-o la hotelul din Ashburton. Vorbesc la recepție imediat. Sigur au o cameră liberă pentru ea. Dacă nu, i-o dau pe a mea.

– Zi-i doctorului să vină cât de repede poate.

Steve îi dădu adresa lui Ari, care introduse codul poștal în GPS.

Când ajunseră la hotel, spre ușurarea lui Ari, Steve reușise să îi facă rost Rebeccăi de un apartament. Le lăsase mesaj la recepție să îl contacteze în cazul în care mai aveau nevoie de ceva.

Rebecca îl lăsă pe Ari să o conducă la lift, apoi pe culoarul ce ducea la camera ei.

– N-am nimic la mine, spuse ea, oftând obosită, după ce Ari o ajută să se întindă în pat.

– Unde ți-e valiza?

– Într-un tufiș din parcul de la Astbury, răspunse ea, cu un zâmbet stins.

– Ți-o aduc mâine. Ai nevoie urgentă de ceva anume?

Nu apucă să îi răspundă, căci se auzi o bătaie la ușă, și Ari se duse să deschidă.

– Bună seara! spuse doctorul Trefusis. Sau, mai bine-zis, bună dimineața. Îmi cer scuze pentru întârziere, dar eram cu un alt pacient. Cum se simte?

– Din ce-am observat, nu e vătămată fizic, dar e foarte zdruncinată psihic. Pot să vă explic ce s-a întâmplat?

– Nu e nevoie, spuse doctorul calm. Pacientul la care eram e lordul Astbury. M-a chemat doamna Trevathan.

– Am înțeles. Și el unde e acum?

– La căsuța din mlaștină. I-am dat un sedativ puternic, așa că o să doarmă buștean până dimineață, când o să mă gândesc la o soluție pentru el. A rămas doamna Trevathan cu el. Sunt șanse mari ca mâine să se trezească și să nu-și mai amintească nimic din ce s-a întâmplat. Dați-mi voie să o consult pe domnișoara Bradley.

– Desigur. Vă las să discutați între patru ochi, zise Ari diplomat și ieși din cameră.

– Am auzit că ați avut o pățanie pe cinste astă-seară, zise medicul, cu blândețe, și se așeză pe marginea patului.

Ridică mâna moale a Rebeccăi și îi verifică pulsul.

– V-a rănit?

– Nu, murmură Rebecca, atât de sleită de puteri, încât abia reușea să lege o propoziție. Dar mi-a astupat nasul cu o cârpă cu un miros puternic și mi-am pierdut cunoștința. Pe urmă m-am trezit într-o casă. Nici acum nu știu unde e.

– Presupun că a folosit cloroform, o substanță cu care chirurgii își anesteziau pacienții pe vremuri. E inofensivă și nu are efecte adverse pe termen lung. Doamna Trevathan spune că a găsit-o probabil în dulapul cu medicamente din cămară. Mi-a dat sticluța. O trimit mâine la analize, ca să fim siguri de conținutul ei.

– Mă gândeam, spuse Rebecca, trecându-și limba peste buzele uscate, că n-o să mai scap niciodată de el.

– Sunt convins, domnișoară Bradley. Ați suferit o traumă îngrozitoare. Nu pot decât să vă spun că am aflat de boala lordului Astbury de când am preluat cabinetul de la tata. E puțin probabil ca, oricât de nervos sau de tulburat era astă-seară, să vă fi făcut rău.

– Credea că sunt bunica lui, Violet, murmură Rebecca.

– Da, mi-a spus doamna Trevathan.

– O, Doamne! Nu știe unde sunt, nu? Sper că nu vine după mine.

Își încleștă degetele în brațul medicului, cu o figură înspăimântată.

– Ești în siguranță, Rebecca. Crede-mă. Nu știe unde ești și e atât de sedat, încât habar n-are pe ce lume e. Nu vreau să retrăiești drama de astă-seară, dar trebuie să te consult.

Rebecca rămase nemișcată și îl lăsă pe doctor să îi verifice funcțiile vitale. Avea o mulțime de întrebări să îi adreseze, însă creierul ei obosit și confuz nu reușea să rostească cuvintele.

– Migrena cum mai e? întrebă medicul.

– În momentul de față, cumplită.

– S-a agravat din cauza cloroformului. Chiar voiam să trec mâine să te văd. Cred că am descoperit de ce te simți așa rău.

– Serios?

– Da. Și pot să te asigur că nu e nimic îngrijorător, răspunse el, zâmbind.

– Sunt gravidă?

– Nu, Rebecca, nu ești gravidă. Toate analizele au ieșit negative. Îți explic mâine teoria mea. Deocamdată, zise doctorul și băgă mâna în trusa medicală, de unde scoase câteva tablete, te-aș sfătui să înghiți astea. Sunt niște sedative slabe, ca să te ajute să te calmezi și să dormi.

– Ce are Anthony? De ce era îmbrăcat ca o fetiță? Zicea că îl cheamă Alice.

– E o poveste lungă. Ți-o spun mâine cu cea mai mare plăcere, după ce te odihnești. Momentan, tot ce pot să-ți spun e că, fizic, ești bine, te afli în siguranță aici și trebuie doar să te odihnești, spuse doctorul Trefusis și se ridică. Îi spun tânărului că poate intra. Noapte bună.

Afară, Ari se plimba pe coridor ca un leu în cușcă.

– Cum se simte?

– Cum ai observat şi tu. E teafără, dar foarte speriată, ceea ce nu e de mirare.

– Când l-am văzut costumat în felul ăla, până şi eu m-am speriat, recunoscu Ari. Rebecca n-o să se simtă în siguranţă, până când nu-l ştie închis undeva. Sunteţi sigur că nu e nevoie să chemăm poliţia, după tot ce s-a întâmplat? E vorba de o răpire.

– Dacă domnişoara Bradley decide că asta vrea, chemăm poliţia, conveni medicul. Dar aş vrea să discut cu ea mai întâi. Revin mâine-dimineaţă. Noapte bună.

Ari îl privi pe doctor cum pleacă, apoi intră din nou în apartament. Se aşeză pe marginea patului şi o luă pe Rebecca de mână.

– Cum se simţi?

– Bine, mormăi ea, cu ochii închişi.

– Te deranjează dacă stau aici peste noapte? Dorm pe canapeaua din salon.

– Nu! exclamă ea şi îl prinse de mână. Nu mă lăsa singură. Stai aici, Ari.

– Bineînţeles, dacă asta vrei.

– Da, mulţumesc, spuse ea şi îşi slăbi strânsoarea. Am atâtea întrebări, murmură ea, oftând.

– Ştiu, zise el, încercând să o liniştească. Dar nu e momentul acum. Încearcă să te odihneşti, Rebecca, spuse şi se îndreptă spre scaunul din colţ.

– Ari? spuse ea timid.

– Da.

– Mă ţii, te rog, în braţe? Vreau să simt dacă pleci de lângă mine.

– Te superi dacă mă urc în pat, lângă tine? E mai simplu decât să te iau în braţe de-aici, zise Ari, rânjind.

– Urcă.

Ari se întinse alături de ea, şi Rebecca se răsuci pe o parte şi se ghemui în braţele lui, ca un copil.

– Îţi mulţumesc că eşti aici, murmură ea epuizată.

– N-ai pentru ce. Somn uşor, Rebecca, şopti el.

*

A doua zi, Rebecca, palidă, dar mult mai calmă, își bea cafeaua în camera ei și îl asculta pe doctorul Trefusis.

– Lordul Astbury a fost diagnosticat cu schizofrenie când avea în jur de treizeci și cinci de ani. A suferit o cădere nervoasă la moartea mamei lui și a început să se manifeste așa cum ai văzut aseară. Cum era de așteptat, a pierdut contactul cu realitatea – mama lui, Daisy, îi controla fiecare mișcare și nu îl scăpa o clipă din ochi. A fost internat la spitalul de psihiatrie din zonă, aproape un an. Au reușit să îl stabilizeze cu ajutorul tratamentelor și al psihoterapiei. Nimeni nu știe ce anume îi declanșează crizele, dacă cauzele sunt genetice sau sociale, dar sunt convins că experiențele pe care le-a trăit în copilărie și-au pus amprenta asupra lordului Astbury.

– Mi-a povestit mai multe, când era costumat, zise Rebecca, cu un nod în gât. Mi-a zis că mama lui îi cumpăra rochii de la Harrods. Nu cred că poate fi adevărat.

– Din păcate, e cât se poate de adevărat. Mamei lui, Daisy, i s-a inoculat concepția că toți bărbații sunt diabolici. Așa că, în momentul în care a fost obligată să se căsătorească și să aducă pe lume un moștenitor – iar moștenitorul a fost băiat –, nu s-a putut împăca cu ideea, explică doctorul. Poți să le întrebi pe doamna Trevathan sau pe mama ei, Mabel, pentru că amândouă îl cunosc de o viață. Daisy îi punea fundițe în păr și, cât a fost mic, l-a îmbrăcat numai în rochii.

– Doamne, bietul copil! zise Rebecca. Dacă mă gândesc mai bine, îmi aduc aminte că am văzut în biroul lui o fotografie a unei fetițe care semăna leit cu Anthony. M-am gândit că e sora lui, dar acum îmi dau seama că, de fapt, era el. Dar tatăl lui n-a avut nici un cuvânt de spus?

– Din ce mi-a spus tata, care a preluat cabinetul de la tatăl lui, și era medicul lui Daisy, tatăl lordului Astbury era mai mult absent. Căsătoria a fost aranjată din considerente pur materiale. Oricât de mult ura bărbații Maud Astbury, era conștientă că nepoata ei trebuie să aducă pe lume un moștenitor. Bărbatul pe care i l-a ales ca soț s-a dovedit a fi un bețiv, care stătea mai mult pe la Londra și toca bani. Acolo a și murit când lordul Astbury era încă mic.

– Mi-a spus Anthony ceva la un moment dat. Deci, el a crescut la conacul Astbury doar cu Maud și cu Daisy?

– Da, după care Maud a murit, ceea ce ar fi trebuit să mai ușureze situația, dar răul era deja făcut, zise medicul, legănând ușor din cap. Daisy a refuzat să îl trimită pe Anthony la o școală cu internat și i-a angajat o armată de guvernante. Nu a reușit să scape niciodată de obsesia pentru Violet, frumoasa ei mamă moartă. Din cauza asta, Anthony a ajuns să o idolatrizeze.

– Mda, m-am prins, răspunse sarcastic Rebecca.

– În orice caz, după ce medicii au considerat că starea lui e îndeajuns de stabilă, Anthony a revenit la conacul Astbury, sub supravegherea doamnei Trevathan, care era menajeră acolo de ani buni și îl înțelegea. Femeia aia e o sfântă, domnișoară Bradley, ascultați-mă ce vă spun. Și-a sacrificat aproape întreaga viață ca să aibă grijă de el, oftă medicul. Câtă vreme a fost liniște și nimic nu i-a tulburat intimitatea, lordul Astbury s-a comportat absolut normal. Îi plăcea să se îndeletnicească cu grădinăritul, ceea ce e o terapie în sine. Tratamentul administrat zilnic îl menținea pe linia de plutire, atât cât să ducă o viață relativ normală. Uneori, mai dădea fuga la căsuța din mlaștini, ca „să se joace" și „să se costumeze", cum spunea cu blândețe doamna Trevathan. Eram amândoi de părere că e mai bine să îl lăsăm să își manifeste alter egoul într-un loc izolat și ferit de ochii lumii. Îl consultam regulat, firește, la fel și medicul psihiatru, iar doamna Trevathan mă anunța imediat dacă o îngrijora ceva. A rezistat câțiva ani fără să aibă vreo criză.

– Am înțeles, spuse Rebecca.

– Dar, pe la începutul anului, a hotărât să permită accesul echipei de filmare la conacul Astbury. Era strâmtorat și îi prindeau bine niște bani în plus. Doamna Trevathan s-a opus de la bun început. Îl cunoștea suficient de bine ca să-și dea seama că nu va rezista. Dar ce putea face?

– Nimic, răspunse Rebecca, ridicând din umeri.

– Pe urmă, ai apărut tu. Iar Anthony a remarcat imediat asemănarea cu bunica lui, Violet, pe care o considera întruchiparea perfecțiunii feminine după care își modelase alter egoul.

– Prima oară, când m-a văzut în haine normale, Anthony n-a avut nici o reacție, spuse gânditoare Rebecca. Abia când m-a văzut cu

părul blond și îmbrăcată într-o rochie din anii '20, a remarcat cât de mult semăn cu ea.

– Sunt convins că a crezut că vede o stafie. În același timp – și asta e doar o presupunere, fiindcă n-am citit raportul psihiatrului –, era o reacție *masculină* normală față de tine ca femeie. Ceea ce l-a derutat și mai mult. A apărut un conflict între cele două personalități, și amândouă și-au pierdut echilibrul. Latura masculină, dominantă, a lui Anthony s-a îndrăgostit de tine, în vreme ce „fetița" nu pricepea cum de s-a întors Violet din morți. Înțelegi care e problema?

– Da, spuse Rebecca încet, din păcate, înțeleg. Tot ce îmi spuneți acum se potrivește perfect cu ceea ce mi-a spus el aseară. L-am mai văzut îmbrăcat în femeie într-una din seri, la conacul Astbury. Doamna Trevathan a jurat că o văzusem de fapt pe mama ei, dar abia ulterior am aflat că nu era ea. L-am auzit cântând de mai multe ori, cu o voce foarte subțire. De asemenea, sunt aproape sigură că a intrat noaptea peste mine în dormitor, adăugă și o trecu un fior. Am simțit mirosul parfumului.

– Îmi cer scuze, domnișoară Bradley. Știu că doamna Trevathan își reproșează că a permis ca lucrurile să scape atât de mult de sub control, fără să ia nici o măsură. În mod normal, alter egoul lordului Astbury nu se manifestă la conacul Astbury. Și nici doamnei Trevathan nu-i putem imputa prea multe, fiindcă n-a încercat decât să îl protejeze.

– Știa foarte bine ce se întâmplă în seara în care l-am văzut pe Anthony în dormitor. Am tras o sperietură de moarte. Iar ea m-a mințit, domnule doctor, insistă Rebecca.

– Știu, domnișoară Bradley, dar fii mai indulgentă cu ea. Doamna Trevathan încerca să îl protejeze pe Anthony, fiindcă știa că, dacă are o criză iar, va ajunge la spitalul de psihiatrie. Lordului nu i-a plăcut deloc acolo.

– Înțeleg, dar asta nu-l scuză pe Anthony, sau cine și-o fi imaginând că e aseară, pentru faptul că m-a drogat, m-a răpit și m-a ținut legată într-o casă în mijlocul pustietății! zise Rebecca și duse mâinile la frunte. V-am ascultat argumentele, dar credeți-mă că aseară am crezut că o să mor!

– Nu mă îndoiesc că v-a speriat groaznic. Îmi pare nespus de rău. Mă consider şi eu vinovat de cele întâmplate, pentru că n-am observat semnele mai devreme, zise medicul. Vreau să vă asigur că, în momentul de faţă, lordul Astbury se află sub strictă supraveghere la un spital de psihiatrie, unde va primi ajutorul de care are nevoie. Dumneata hotărăşti dacă vrei să anunţi poliţia sau nu. Dar, sincer să fiu, în cazul în care alegeţi să faceţi plângere împotriva lui, sunt şanse foarte mari să ajungă exact unde e acum. Pe lângă asta, îi reaminti el, gândiţi-vă la scandalul care se va isca în presă.

– Ştiu asta, replică ea. Cât timp va sta internat?

– Până când psihiatrul va considera că starea lui e stabilă. Ţinând cont de starea lui actuală, va dura probabil luni bune, poate chiar ani. Îmi pare rău s-o spun, dar e posibil să nu îşi mai revină niciodată îndeajuns pentru a fi externat.

– Întotdeauna mi s-a părut că Anthony are ceva copilăros, chiar şi atunci când era el însuşi. Simţeam nevoia să îl protejez cumva... O podidiră brusc lacrimile. Era un om atât de blând, dar când am văzut în ce monstru s-a transformat aseară... O, Doamne, nu vă pot descrie cât de groaznic a fost!

– Spre binele dumitale şi al lui, încearcă să ţi-l aminteşti ca pe un om cumsecade şi inteligent pe care l-ai cunoscut, nu ca pe ciudăţenia pe care ai văzut-o aseară. Ţinând cont cât a suferit în copilărie, merită să îţi fie milă de el. I s-a răpit orice şansă de a duce vreodată o viaţă normală. Şi vă garantez că nu va mai crea nimănui neplăceri multă vreme de-acum încolo.

– Înţeleg şi mi se rupe inima de mila lui.

– Acum, ca să nu uit, aş vrea să discutăm despre posibila cauză a migrenelor tale, spuse doctorul şi scoase nişte hârtii din geantă. Cum ţi-am spus şi aseară, toate analizele au ieşit negative. Dar am observat la una dintre ele niveluri ale adrenalinei peste limita normală. Ai cumva alergii?

– Groaznice, răspunse Rebecca surprinsă. În State, se agravează şi mai mult. Când au început să-mi lăcrimeze ochii, doamna Trevathan mi-a zis că e din cauza pipirigului care creşte prin zonă.

– Bun. Următoarea întrebare e: ai băut cumva ceai de muşeţel?

– Da, doamna Trevathan îmi face în mod regulat. Mi-a zis că mă relaxează. Beau două-trei căni pe zi.

– Cred că am descoperit cauza problemei, zise medicul ușurat. Pipirigul și mușețelul fac parte din aceeași familie, iar o reacție alergică simultană la cele două plante poate declanșa, în anumite cazuri, o reacție adversă la nivelul circulației sângelui – mai ales dacă ceaiul e făcut din plante proaspete indigene. Și provoacă simptome identice cu cele pe care mi le-ați descris. Durerile acute de cap și stările de greață sunt cele mai frecvente. Bănuiesc că asta e cauza problemelor tale, conchise doctorul Trefusis, cu un licăr în ochi. Când mă mai întâlnesc cu doamna Trevathan, o să-i spun că te-a otrăvit, fără să-și dea seama, adăugă și își închise geanta, zâmbind. Nu mai consuma ceai de mușețel și vedem dacă simptomele se atenuează. Ți-am lăsat câteva sedative, în caz că ai nevoie, iar, dacă mai apar probleme, mă chemi oricând.

– Mulțumesc, domnule doctor, spuse Rebecca și îl conduse la ușă. O să mă gândesc ce să fac în cazul lui Anthony.

– Bineînțeles. La revedere.

Doctorul Trefusis intră în lift și coborî la parter.

– Cum se simte? întrebă Ari, care fremăta de neliniște în așteptarea medicului.

– Incredibil de bine, dată fiind situația, spuse doctorul. Pare fragilă, dar e o tânără extrem de puternică.

– S-a comportat extraordinar până acum. Înainte de a pleca, domnule doctor, aș dori să mai discut ceva cu dumneavoastră.

– Despre ce anume?

Doctorul Trefusis ascultă explicațiile lui Ari.

După ce se asigură că Rebecca a luat masa de prânz, Ari o sfătui să se odihnească. O oră mai târziu, auzi o bătaie la ușă și se duse să deschidă.

– Cum se simte? întrebă James Waugh. Pot să intru?

– Bineînțeles, strigă Rebecca, întâmpinându-l cu un zâmbet.

– Ce bine! zise James și se duse să o îmbrățișeze.

– Dacă tot ai companie, Rebecca, te superi dacă lipsesc vreo oră? zise Ari.

– Nu, du-te liniştit.

– Nu durează mult. La întoarcere, îţi iau şi valiza de la conacul Astbury.

– Mersi, Ari.

– L-ai dresat şi pe ăsta, remarcă James, după plecarea lui Ari. Povesteşte-mi totul. Îţi dai seama că tot platoul vuieşte despre cele întâmplate azi-noapte. Am auzit că ai fost răpită de lordul Astbury şi dusă în mlaştini, la o căsuţă uitată de lume.

– Cine ţi-a spus asta? întrebă Rebecca, îngrozită.

– N-am idee cine a lansat zvonul, dar sunt convins că au făcut din ţânţar armăsar. Am dreptate?

Aşa cum îi atrăsese atenţia doctorul Trefusis, ultimul lucru de care avea nevoie Rebecca era ca întâmplarea respectivă să ajungă în paginile ziarelor. Era genul de ştire care putea ţine primele pagini ale ziarelor multă vreme; avea să fie întrebată despre ea pe la toate talk-show-urile. Tot ce-şi dorea era să uite cât mai repede evenimentul nefericit şi să meargă mai departe.

– M-a cerut în căsătorie şi nu i-a căzut prea bine când am refuzat, răspunse scurt Rebecca, pe un ton uşor ironic.

– O, Doamne! zise James, aşezându-se pe pat, şi fură câteva boabe de strugure din castronul cu fructe. Trag bărbaţii la tine ca albinele la miere! Dar care-i treaba cu indianul frumuşel, care o face pe protectorul tău? Îţi face şi el curte?

– Ari s-a purtat minunat, replică Rebecca. Mi-e prieten, nimic altceva.

– Dacă spui tu, zise James, cu un rânjet trufaş. În orice caz, scumpo, mă bucur să văd că ţi-ai revenit.

– I-am spus lui Steve că mâine putem relua filmările.

– Sincer, chiar nu mă deranjează să mai amânăm un pic. Cum nu mai sunt de filmat decât scene cu tine, m-am bucurat şi eu de câteva zile libere.

– În compania chelneriţei?

– M-ai nimerit, zise el. Acum se ține după mine prin tot hotelul. Cred că vrea să-i fac un copil. Din păcate pentru ea, nu am planuri de genul ăsta în momentul de față. Te las, dar, dacă ai chef să luăm cina mai târziu, mi-ar face plăcere să-ți țin companie.

– Mulţumesc, James, dar cred că o să stau cuminte aici şi-o să mă culc devreme.

James mîji ochii şi se uită la ea.

– Deci, pe ce loc mă aflu în topul simpatiilor tale? Mă gândesc că avansez, câtă vreme văd că, încet, încet, te descotoroseşti de toţi.

Rebecca îi trase prietenește un pumn în braţ.

– Mda, probabil că nu, zise el. Dar sper sincer să ținem legătura, după ce te întorci în State. Vorbesc serios, Rebecca, m-am simțit foarte bine în compania ta. A fost amuzant. Robert spune că există o atracție reală între noi pe ecran. Poate vom fi următorii Olivier şi Leigh, sau Brad şi Angie. Cine ştie? Mă duc să văd dacă chelnerița mea preferată îmi face un ceai cu brioşe şi dulceață. Ne vedem mai târziu, scumpo.

O sărută cu tandrețe şi ieşi.

Ari ajunse la locuința doctorului Trefusis şi îl urmă în bucătărie.

– Doriți un ceai? Tocmai mă pregăteam să pun apa la fiert.

– Mulţumesc.

– Aşa cum m-ați rugat, m-am uitat prin registrele bunicului meu de la 1922 şi n-am găsit nici o informație despre decesul unui copil pe numele Moh Chavan sau Prasad, în perioada pe care ați menționat-o.

– Da, oftă Ari. Sincer să fiu, mă aşteptam.

– Sunt uşor nedumerit cu privire la ce s-a întâmplat cu ruda dumneavoastră. Spuneați că a fost eliberat un certificat de deces pe numele lui? întrebă doctorul şi scoase două căni din bufet.

– Da, răspunse Ari şi scoase certificatul din dosarul de plastic. A fost semnat de bunicul dumneavoastră, după cum puteți observa. Dar m-am uitat în toate registrele parohiale şi civile din zonă şi n-am găsit nici o mențiune.

– Curioasă treabă, zise medicul şi se aplecă peste umărul lui Ari, ca să se uite la certificat. E, într-adevăr, semnătura bunicului meu,

dar, conform legii, trebuia să trimită un duplicat pentru a fi înregistrat oficial.

– Am studiat toate dosarele publice online, şi nimic. Mama lui n-a crezut niciodată că Moh a murit în acea zi.

– Serios? întrebă medicul, sincer mirat. Până la urmă, a murit sau nu?

– Nu. Mabel Smerden mi-a confirmat că n-a murit. E convinsă că Moh a fost dus în ziua aceea la un orfelinat din Londra.

– Cine l-a dus? întrebă doctorul Trefusis şi se aşează pe un scaun, în faţa lui.

– Bunicul dumneavoastră, îmi pare rău s-o spun.

Ari se aştepta la o reacţie vehementă din partea medicului şi rămase surprins să îl vadă că lasă ochii în pământ.

– Din păcate, nu mă miră. Nu cunosc împrejurările în care a venit pe lume ruda dumneavoastră, dar ştiu sigur că bunicul a ajutat mai multe tinere la ananghie. După ce copiii se năşteau, îi trimitea discret la diverse orfelinate din cadrul parohiei. Trebuie să înţelegeţi, domnule Malik, că lumea era cu totul altfel pe vremea aceea.

– Încep să înţeleg asta.

– Bunicul nu era un om rău, reluă medicul. Făcea tot ce putea pentru a-i ajuta pe alţii. Dacă doriţi, pot să vă dau numele orfelinatelor cu care colabora. Dumnezeu ştie dacă mai există vreunul acum, dar nu strică să faceţi o încercare. Aşteptaţi o clipă.

Doctorul Trefusis ieşi şi se întoarse peste câteva minute, cu un carnet subţire, cu coperte din piele.

– E agenda bunicului. Găsiţi în ea adresele şi numerele de telefon ale spitalelor din zonă, numele chirurgilor şi multe altele. La sfârşit, sunt adresele a trei orfelinate. Doar unul se află la Londra. Vreţi să vă notez detaliile?

– Mulţumesc, dar, aşa cum aţi spus, cine ştie dacă mai funcţionează, oftă Ari. Nu ştiu nici măcar dacă Moh şi-a păstrat numele primit la naştere, deşi ştiu ziua exactă în care a fost dus acolo. Ziua în care a murit Donald Astbury.

– Chiar aşa? Înseamnă că puteţi verifica pe internet, sugeră medicul. Dacă nu găsiţi nimic, nu ezitaţi să mă contactaţi şi vedem cum

vă mai pot ajuta. Recunosc că m-ați făcut curios și aș vrea să aflu mai multe despre povestea asta.

– Vorbiți cu Mabel Smerden, deși m-a pus să jur că nu scot un cuvânt nimănui. Nu vreau să vă mai reții, spuse Ari și se ridică. Vă țin la curent dacă aflu ce s-a întâmplat cu el.

– Chiar vă rog. Înainte să plecați, ce mai face încântătoarea mea pacientă?

– Foarte bine, mulțumesc, spuse Ari, în timp ce doctorul Trefusis îl conducea la ieșire.

– Recunosc că m-a fermecat de-a dreptul. Nu mă mir că l-a luat și pățit și lordul Astbury. Sunteți un bărbat norocos, domnule Malik, spuse medicul, zâmbind. Noapte bună!

În drum spre Ashburton, Ari făcu un ocol pe la conacul Astbury, parcă mașina în curte și se duse să caute valiza Rebeccăi. Dură mult timp până să descopere tufișul în care o ascunsese Rebecca, dar, într-un final, îi dădu de urmă și o puse portbagaj. Apoi intră în casă și urcă la mansardă, ca să își ia la revedere de la Mabel Smerden.

Bătrâna îl întâmpină cu un zâmbet.

– Ai timp să bem un ceai, dragule? întrebă ea.

– Din păcate, nu, doamnă Smerden. Am venit doar să-mi iau la revedere. Am vorbit cu doctorul Trefusis azi după-amiază, și mâine plec la Londra. Mi-a dat numele unui orfelinat și o să dau o fugă până acolo.

– Bravo! Să mă anunți dacă afli ce s-a întâmplat cu el, bine?

– Promit. Vă mulțumesc că ați avut încredere în mine.

– Mă bucur că adevărul a ieșit în sfârșit la iveală. Mama, Tilly, spunea mereu că Anahita a fost o femeie minunată.

– Chiar a fost, spuse Ari, cu mândrie.

– Apropo, am căutat asta special pentru tine, spuse Mabel și luă de pe masă o fotografie înrămată, pe care i-o înmână lui Ari. Sunt răposatul lord Astbury, Anahita și Moh. E fotografia pe care a luat-o tata din căsuța de lângă pârâu.

Ari se uita fascinat la cele trei persoane din fotografie. Poveștea lor făcea acum parte din ființa lui; o simțea până în măduva oaselor.

– Vă mulţumesc, doamnă Smerden. O voi păstra cu sfinţenie. La revedere!

Ari coborî să îşi adune lucrurile din camera lui. Aruncă o privire la jurnalul lui Donald, înainte de a-l pune în geanta de voiaj, alături de fotografie. Lui Anthony nu-i mai erau de nici un folos acum şi aparţineau în egală măsură familiei lui.

Coborî cu bagajul în holul de la intrare, se opri câteva secunde sub cupola impozantă, gândindu-se la Anahita şi la tot ce pătimise din cauza familiei Astbury. Nici acum nu înţelegea de ce tocmai lui îi încredinţase Anahita misiunea de a afla adevărul.

Şi, în clipa aceea, îl auzi, la început atât de încet, încât se întrebă dacă nu cumva îi ţiuie urechile. Apoi însă, cântecul deveni tot mai puternic, un sunet pur şi desăvârşit, ce părea să se înalţe spre domul măreţ de deasupra, şi îl cuprinse o euforie stranie, dar minunată.

Ridică ochii înlăcrimaţi, înţelegând, în sfârşit, ştiind că Anahita îi încredinţase mai mult decât doar povestea ei.

Capitolul 47

Seara, Ari și Rebecca luară cina împreună, în apartamentul ei.

– Ești fenomenală, îi spuse el, în timp ce îi turna un pahărel cu vin. Dacă păţeam ce-ai păţit tu azi-noapte, eram dărâmat acum.

– Probabil mi-e mai uşor să înţeleg genul ăsta de comportament ciudat. Chiar dacă mama n-a suferit de schizofrenie ca Anthony, când bea, devenea destul de agresivă. Aşa că sunt obişnuită cu latura bizară a fiinţei umane. Tu eşti eroul, Ari, fiindcă nu te-ai lăsat, până când nu ţi-a spus doamna Trevathan unde sunt. Slavă Domnului! zise ea şi se cutremură.

– Nu e de mirare că Anthony nu voia să intru în căsuţa de lângă pârâu. Când l-am întrebat despre ea, mi-a zis că e în paragină. Dar întrebarea cea mai importantă e dacă ai vreo legătură de sânge cu Violet.

– Nu cunosc identitatea tatălui meu, aşa că slabe şanse să aflu vreodată. Şi ştii ceva? Nici nu vreau să aflu. N-are rost să mai răscolesc trecutul. Vreau să mă concentrez asupra viitorului meu.

– Ai dreptate. N-are sens să te mai gândeşti la ce-a fost. Trebuie să-ţi urmez exemplul, să fiu puternic şi să-mi văd şi eu de viitorul meu, indiferent ce îmi rezervă, oftă Ari.

– Eu o să mă străduiesc. Mărturisesc că am vărsat lacrimi de crocodil când am văzut în ziar poza lui Jack cu noua lui iubită. Chiar m-a durut. Rebecca se ridică, se duse la canapea şi scoase ruşinată un ziar ascuns dedesubt. Uite titlul: *„S-a terminat! Jack îi dă papucii*

lui Becks pentru noua iubită!" Trebuia să mă aştept la asta, spuse resemnată Rebecca.

– Îmi pare rău.

– N-ai de ce. E cel mai bine aşa. Ştiam că nu mai e cale de întoarcere din momentul în care i-am zis că trebuie să-şi facă ordine în viaţă. E prea orgolios ca să fie capabil să facă faţă unei asemenea provocări.

– Nu-ţi dau târcoale jurnaliştii, ca să afle şi varianta ta?

– Ba da. M-a sunat agentul meu cât ai fost plecat. Din fericire, n-au aflat că sunt cazată aici. Dar, ca întotdeauna, sigur cineva o să bată toba.

– Nu duci deloc o viaţă uşoară, nu-i aşa?

– Agentul meu vrea să dau un comunicat de presă, dar ştii ceva? Am refuzat. M-am săturat să le fac jocul. Cui îi pasă ce cred alţii? Eu ştiu ce s-a întâmplat, şi asta e tot ce contează. M-am săturat de toate prostiile astea, zise Rebecca, legănând din cap. Poate n-o să mă crezi, dar, după tot ce s-a întâmplat în ultimele douăzeci şi patru de ore, parcă mi-e dor de liniştea de la conacul Astbury. Acolo, nu ajungeau la mine toate mizeriile astea. Am intrat într-o horă în care viaţa mea e servită pe tavă drept subiect de bârfă şi m-am săturat până-n gât.

– Te înţeleg, zise Ari.

– Sinceră să fiu, mi-e groază să mă întorc în lumea aia.

– Că tot ai adus vorba de întors acasă, voiam să-ţi spun că trebuie să plec mâine-dimineaţă. Mai am câteva lucruri de rezolvat la Londra, înainte de a pleca în India, la sfârşitul săptămânii.

– Chiar trebuie? Te înţeleg, firește, nu mi-o lua în nume de rău.

– Eşti în siguranţă acum. Anthony e pe mâini bune, tu eşti la hotel, împreună cu toată echipa de filmare, iar, peste câteva zile, o să pleci şi tu.

– Aşa e. Deci, ne luăm la revedere astă-seară.

– Da.

– Nu pot decât să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine în ultimele zile. N-o să uit niciodată.

– Nici pe mine, sper, zise Ari, zâmbind.

– Cum te-aş putea uita? spuse ea încet. Ştii, până acum câteva zile, eram convinsă că între mine şi Violet există o legătură de sânge... Şi poate chiar există, dar n-am cum să aflu vreodată.

– Nu-ți poți întreba părinții? zise Ari, uitându-se la ea.

– Nu. Mama a murit și n-am nici cea mai vagă idee cine e tata. Trecând peste asta, oricât îmi displace s-o spun, mă așteaptă o zi încărcată mâine și trebuie să mă pregătesc. Bănuiesc că și tu ai bagaje de făcut.

– Da. Te las să-ți vezi de treabă.

Se ridicară amândoi.

– Cam asta a fost, zise ea, zâmbind.

– Da.

Se duseră spre ușă, fără să spună nimic.

– Noapte bună. Să ai grijă de tine, zise el.

– O să am, răspunse Rebecca, simțind că îi dau lacrimile. Te conduc la lift, se oferi ea.

Ieșiră din cameră și se îndreptară spre lift. Ari apăsă pe buton. Îl așteptară într-o tăcere deplină.

– La revedere, Ari, spuse ea, în clipa în care tânărul urcă, și ușile începură să se închidă.

Ari apăsă deodată pe butonul de oprire.

– Rebecca?

– Da, Ari? spuse ea, cu capul în pământ.

– Uită-te la mine.

Rebecca ridică privirea spre el. Se citea emoția în ochii amândurora.

– Vreau să-ți spun ceva înainte să plec. Amândoi avem o călătorie de încheiat în următoarele zile, iar eu trebuie să mă întorc în India. Dar cred că ar trebui să ne revedem cât mai curând. Ești de acord?

Ușile liftului începură să se închidă din nou. De data asta, Rebecca apăsă pe buton și le opri.

– Da, Ari.

– Mai voiam să-ți spun să mă anunți dacă ai vreodată drum în India.

– Așa o să fac.

– Promiți?

– Promit.

Ușile se închiseră, și Ari dispăru.

*

A doua zi, când se întoarse la conacul Astbury pentru filmări, Rebecca simți un nod în stomac.

– Nu-ți face griji, Rebecca. Te apărăm noi de potențialii curtezani care pândesc pe holurile întunecoase, o liniști Steve, în timp ce o conducea la Machiaj. Mai e doar o zi.

– Sunt bine, spuse ea, jenată că povestea ei ajunsese, într-o versiune mai mult sau mai puțin adevărată, la urechile membrilor echipei.

Din fericire, mare parte a filmărilor aveau loc afară și, în clipa în care se încheiară, Rebecca urcă în mașină și reveni la hotel.

Acum, când nu mai locuia la conacul Astbury, realiza că abia așteaptă să plece din Devon. Simțea că se sufocă în apartamentul ei, deși era cel mai mare din hotel, și îi era dor de spațiile deschise cu care se obișnuise.

– Mi-e groază să mă gândesc cum o să fie când revin la New York, medită ea, gândindu-se la apartamentul din vârful unui zgârie-nori de oțel, în care va fi prizonieră din cauza paparazzilor care o vor vâna de îndată ce va pune piciorul în oraș.

Dar nu va simți doar lipsa grădinilor vaste și a mlaștinilor sălbatice și nemărginite, realiză ea. Și nici a lui Jack. De douăzeci și patru de ore, simțea un gol în sufletul ei, greu de descris în cuvinte. Avea senzația că dispăruse o parte din ea, iar în locul acesteia apăruse o durere persistentă. În clipa de față, refuza să recunoască cauza acesteia.

În ultima zi, după ce regizorul declarase oficial că filmările se încheiaseră, echipa tehnică și actorii se așezară pe terasă, în lumina splendidă a amurgului, și închinară un pahar de șampanie.

– Îți pare rău că s-a terminat? o întrebă James.

– În multe privințe, da. A fost o experiență extraordinară. Cred că am evoluat, atât ca actriță, cât și ca om.

– Chiar așa e, spuse Robert, cuprinzând-o cu un braț. Te-ai descurcat minunat, scumpo, absolut minunat. Să te aștepți la o mulțime de premii anul viitor.

– Mulțumesc, Robert. Sper că nu te-am dezamăgit.

– Deloc, scumpo, absolut deloc. Sper să mai colaborăm cât de curând.

Rebecca aruncă o privire spre capătul terasei și o văzu pe doamna Trevathan, care turna șampanie în pahare. De două zile, evita să vorbească cu ea, nedorind să rememoreze cele întâmplate. Dar acum știa că trebuie să își ia la revedere înainte de a pleca. Cu excepția incidentului nefericit, doamna Trevathan se purtase foarte frumos cu ea.

Odată ce tehnicienii se apucară să își strângă aparatura, Rebecca intră în salon și se duse să o caute. O găsi spălând pahare în bucătărie.

– Bună seara, spuse ea timid. Am venit să-mi iau la revedere.

Doamna Trevathan își șterse mâinile pe șorț și se întoarse spre ea, cu o privire tulburată.

– Rebecca, îmi pare rău pentru tot ce-ai îndurat. Eu sunt singura vinovată. Trebuia să-mi dau seama ce-o să se întâmple.

– Nu aveți de ce să vă faceți reproșuri. Eu nu vă consider vinovată de nimic. E uimitor cum ați avut grijă de Anthony în toți acești ani.

– Ce nu facem pentru cei pe care-i iubim? oftă menajera. Sper doar să îți aduci aminte și momentele plăcute petrecute cu Anthony, la conacul Astbury.

– Bineînțeles. Lăsând deoparte întâmplările din ultimele zile, m-am simțit minunat aici. Dumneavoastră ce-o să faceți în lipsa lui Anthony? întrebă Rebecca.

– Proprietatea Astbury e în grija administratorilor acum. Ei hotărăsc ce e mai bine. Chiar dacă decid să o vândă, o să dureze până se finalizează totul.

– Administratorii pot să facă asta? Credeam că doar Anthony poate lua o asemenea decizie.

– Da, dar, din nefericire, Înălțimea Sa va fi declarat incapabil din cauza bolii psihice. Chiar voiam să-ți scriu, scumpo, pentru că l-am vizitat zilnic la spital și m-a rugat să îți cer iertare, în numele lui, pentru că te-a speriat. Bietul om s-a îndrăgostit de tine, iar asta l-a zăpăcit de tot.

– Știu, mi-a explicat doctorul Trefusis. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa.

– N-are de ce să-ți pară rău. Ești cine ești și n-aveai cum să controlezi efectul pe care îl vei avea asupra lui. Dacă dorești vreodată să-i scrii, s-ar bucura să afle că l-ai iertat. Poate chiar l-ar ajuta.

– O să-i scriu, zise Rebecca şi o văzu pe doamna Trevathan cum se luminează la faţă. Înţeleg că se simte mai bine?

– E încă prematur să spun. Mi se rupe sufletul când îl vizitez; plânge mult şi mă roagă să-l iau acasă, pentru că nu înţelege de ce se află acolo. E încă tulburat, bietul suflet. Sper doar să îl stabilizeze cât mai repede. De-asta ar fi minunat dacă i-ai scrie şi tu. În afară de mine, nu are pe nimeni.

– Promit că o să-i scriu. Nu pot să mai stau acum. Plec direct la Londra.

– Cred că abia aştepţi să revii la viaţa ta de la New York.

– În momentul de faţă, nu prea, mărturisi Rebecca. O să-mi fie dor de dumneavoastră, doamnă Trevathan.

– Nu mai vorbi aşa, că mă faci şi pe mine să plâng. Eşti o fată minunată. Vino încoace şi îmbrăţişează-mă.

Doamna Trevathan deschise braţele şi o strânse pe Rebecca la piept.

– A fost o adevărată aventură de când ai venit aici, oftă menajera şi o eliberă. Te mai vezi cu băiatul ăla indian?

– Nu ştiu.

– Scuză-mă dacă-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar vă potriviţi foarte bine. Şi e mult mai bun pentru tine decât un actoraş nestatornic, conchise, după care rămaseră amândouă tăcute, aducându-şi aminte de Jack.

– Se poate, spuse Rebecca, legănând din cap.

– Fugi şi fă-mă mândră de tine.

– Promit să încerc. Oricând, absolut *oricând*, sublinie Rebecca, doriţi să veniţi la New York şi să mă vedeţi, să ştiţi că vă aşteaptă o cameră în apartamentul meu, pe termen nelimitat.

– Mulţumesc, scumpo, dar ştim amândouă că nu-l pot lăsa singur pe Înălţimea Sa, nici măcar pentru câteva zile. Să-mi scrii, da? Şi să-mi povesteşti cu ce te mai ocupi.

– Promit, doamnă Trevathan.

– Ah, era să uit. Mă tot ţineam să te-ntreb dacă vrei să iei asta, ca suvenir din perioada petrecută aici.

Doamna Trevathan întinse mâna peste chiuvetă, spre pervazul ferestrei, de unde luă trandafirul pe care Anthony îl tăiase pentru Rebecca din grădina casei.

– Îți vine să crezi că nu s-a uscat de când ți l-am pus în cameră, acum câteva săptămâni? Abia acum câteva zile, când ai plecat, i-a căzut prima petală. Are o culoare atât de frumoasă. Mă gândeam că îl poți presa și păstra într-o carte. Ca să-ți aducă aminte de Înălțimea Sa.

– Mi-ar face plăcere, zise Rebecca.

Înțelegea de ce ținea doamna Trevathan atât de mult să îl ia cu ea. Îl duse la nas și inspiră parfumul încă puternic.

– La revedere, doamnă Trevathan!

– La revedere, scumpo!

Rebecca ieși din bucătărie și traversă holul de la intrare. Se opri sub cupolă, amintindu-și primul moment în care îl văzuse pe Anthony în pragul ușii.

– La revedere! șopti.

Capitolul 48

Ari se uită pe fereastră la verdeața grădinii care înconjura clădirea victoriană. De jos răzbăteau glasurile copiilor care se jucau.

– Domnișoara Kent, arhivarul, vă poate primi acum, îl anunță recepționera.

– Mulțumesc, zise Ari, ridicându-se, și o urmă pe femeie pe un coridor îngust, pe care plutea un miros de mâncare arsă, ce îi amintea de vremurile în care făcea școala în Anglia.

Pătrunse într-un birou mic și aglomerat. La o masă, ședea o femeie mărunțică, cu un aspect impecabil, trecută de șaizeci de ani.

– Bună ziua, domnule Malik! Trebuie să vă spun că, în general, nu procedăm așa. Trebuia să luați legătura cu o agenție de adopții, urmând ca aceasta să ne dea detalii despre ruda dumneavoastră.

– Îmi cer iertare, domnișoară Kent, dar, din diverse motive – primul fiind acela că nu știu sigur numele sub care a fost adus, iar al doilea, acela că mâine plec în India –, am decis să apelez la bunăvoința dumneavoastră.

– Am înțeles. Îmi puteți spune când credeți că a fost adusă ruda dumneavoastră la orfelinat?

– Cred că acum optzeci și nouă de ani. Pe 22 august 1922.

– Din fericire, aveți o dată exactă. Cam ce vârstă avea?

– În jur de trei ani. Era metis, anglo-indian. Și avea ochi albaștri. Cred că a fost adus de doctorul Trefusis, dar nu știu dacă a fost înregistrat cu numele lui adevărat.

– Sunteți extrem de bine informat, domnule Malik. Vă avertizez, totuși, că e puțin probabil ca un copil de vârsta aceea și, mai ales metis, să fi fost primit aici. Scuzați-mi comparația grosieră, dar, precum puii de câine, nou-născuții sunt mult mai ușor de dat spre adopție decât copiii trecuți de o anumită vârstă. Iar scopul nostru a fost întotdeauna acela de a găsi familii pentru copiii aflați în grija noastră. Era o lumea crudă pe vremea aceea, domnule Malik.

Ari își dădu seama că femeii îi place să spună lucrurilor pe nume.

– Familia era bogată. Nu e exclus să fi oferit bani.

– Se poate.

Ari o văzu pe domnișoara Kent cum îl măsoară din priviri, meditând la cazul inedit cu care se confrunta.

– Deși ați ales să ocoliți procedurile uzuale, domnule Malik, îmi face plăcere să vă spun că instituția noastră poate elibera rudelor dosarele arhivate după o perioadă de optzeci de ani. Asta, firește, pentru că pornim de la premisa că persoana în cauză e decedată și, din acest motiv, desecretizarea acestor informații nu reprezintă un pericol la adresa sa. În alte părți, termenul e de nouăzeci sau chiar de o sută de ani. După cum știți, speranța de viață a crescut mult comparativ cu perioada aceea.

– Sunt aproape sigur că ruda pe care o caut a decedat, deși nu știu dacă s-a întâmplat când era copil sau acum zece ani.

– Cel mai bine începem de la data pe care mi-ați dat-o și vedem ce găsim în arhivă.

Domnișoara Kent puse mâna pe telefon și ceru registrul respectiv. După câteva minute, apăru o tânără cu un catastif imens, cu coperte din piele.

– Mulțumesc, Heather. Bun, să vedem ce găsim.

Tremurând de emoție, Ari o privi cum dă pagină după pagină, în căutarea datei respective. Își dădea seama că era singura lui șansă de a afla ceva.

– Am ajuns la 22 august...

Aștepta cu sufletul la gură ca femeia să citească însemnările, fericit că e ceva scris în paginile acelea.

– Văd aici că a fost adus un băiețel, la ora douăzeci și două, de un anume doctor Smith. E vorba, se pare, de un copil abandonat la ușa doctorului.

– Ca să vezi, bombăni Ari.

– Domnule Malik, zise domnișoara Kent, privindu-l pe deasupra ochelarilor, vă asigur că multe femei disperate procedau în acest fel. În general, preotul sau doctorul se trezea la ușă cu pruncul nedorit. Și făceau tot ce le stătea în putință pentru a-l ajuta.

– Firește.

– Aveți dreptate, continuă domnișoara Kent, îndreptându-și din nou atenția către registru. Numele copilului nu e menționat. E descris ca având „aspect eurasiatic și ochi albaștri. Sănătos, aparent bine hrănit, în vârstă de aproximativ trei ani. Fără semne distinctive. S-a făcut donație", citi femeia, apoi se uită din nou la Ari, pe deasupra ochelarilor. Credeți că ar putea fi cel pe care îl căutați?

– Da, spuse Ari, încercând să își stăpânească emoțiile.

– Nu vărsați încă lacrimi, domnule Malik, spuse ea, zâmbind. N-am terminat.

– I-au dat un nume?

– Da.

– Care e acela?

– L-au botezat Noah[1]. Nu mă întrebați de ce, poate pentru că au fost inundații în Londra, în ziua aceea. Copiii de aici primeau tot soiul de nume. În orice caz, al lui mi se pare destul de distinctiv.

– Așa e. Și numele de familie?

– Adams. Tot de origine biblică. Îmi sună foarte, foarte cunoscut...

– Noah Adams, repetă Ari. A rămas mult timp aici?

– Un strop de răbdare, vă rog, domnule Malik. Vreau să verific ceva.

Se ridică de pe scaun și se duse la fișet. Scoase un dosar vechi și se uită în el. Apoi se întoarse spre Ari, vizibil impresionată.

– O, Doamne! exclamă ea.

– Ce e?

– Din câte se pare, a devenit administrator și membru în consiliul nostru de administrație. L-am cunoscut drept dr. N. Adams.

---

[1] Noe (n.tr.)

– L-ați cunoscut?

– Da. Era un om minunat. A făcut atâtea pentru instituția noastră, în ceea ce privește strângerea de fonduri și îmbunătățirea condițiilor de viață pentru copii. S-a pensionat la vârsta de aproape optzeci de ani, din cauza problemelor de sănătate, și a murit câțiva ani mai târziu. A fost o adevărată legendă aici.

Ari căută în dosarul de plastic plicul primit de la avocatul Anahitei și scoase din el foaia de hârtie.

– Știți cumva data exactă când a murit?

Domnișoara Kent răsfoi din nou dosarul și scoase o copie a necrologului.

– A fost publicat în *The Times*. Am păstrat-o, pentru că se menționează că a fost unul dintre administratorii noștri.

Ari luă hârtia și citi data la care murise Noah Adams. Apoi o confruntă cu data pe care o notase Anahita, cu zece ani în urmă, cu scrisul ei delicat și alungit, chiar înainte ca ea însăși să închidă ochii.

– O, Doamne!

Datele erau identice.

– Vă simțiți bine, domnule Malik? Păreți șocat.

– Chiar sunt. Vă rog să mă scuzați.

– Partea bună e că acum aveți toate informațiile necesare pentru a afla mai multe despre viața lui, grație celor de la *The Times*. Cât de ciudat! murmură ea și se duse la copiator. Știam că domnul Adams a fost unul dintre copiii aduși aici, dar nici prin gând nu mi-a trecut vreodată să fac săpături. Am ținut mult la el, nu doar eu, ci toată lumea. Poftiți, spuse domnișoara Kent și îi întinse fotocopia necrologului.

– Mulțumesc, spuse Ari, privind fotografia în alb și negru a unui chipeș bărbat în vârstă.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că se uită la chipul rudei lui. Încă tulburat, încercă să se calmeze, gândindu-se ce ar mai putea să o întrebe pe domnișoara Kent pentru a afla și alte amănunte decât cele pe care i le oferea necrologul.

– A fost un om bun?

– O, da. Îi vizita pe copii în fiecare săptămână, miercurea, și le aducea mereu prăjituri. Luau ceaiul împreună și prefera să îi asculte mai

mult decât să le vorbească. Și, pentru că suntem o instituție privată și nu primim finanțare de la stat, doctorul Adams se străduia să strângă cât mai multe fonduri, pentru a îmbunătăți condițiile de aici. Tot el îi susținea financiar și îi încuraja pe copiii cei mai isteți să se înscrie la facultate, așa cum făcuse și el. A fost un adevărat model pentru ei.

– Străbunica mea n-a crezut niciodată că a murit, așa cum i se spusese. Aveți idee dacă doctorul Adams a încercat vreodată să își găsească mama adevărată?

– Nu știu, domnule Malik, și, din păcate, singura persoană care v-ar fi putut spune – soția lui, Samantha – a murit acum câțiva ani.

– Au avut copii?

– Din păcate, nu. Doctorul Adams spunea că copiii de aici sunt familia lui. La moartea soției lui, am aflat că și-au lăsat toate bunurile, prin testament, instituției noastre. Datorită lor, domnule Malik, am reușit să ne continuăm activitatea.

– Au avut o căsnicie fericită?

– Cred că s-au căsătorit din dragoste. În orice caz, păreau extrem de devotați unul altuia, de câte ori veneau în vizită. O să citiți mai multe în necrolog.

– Desigur. Vă mulțumesc, domnișoară Kent. Nu vreau să vă mai răpesc din timp.

– Nu aveți pentru ce. Mă bucur că v-am putut fi de ajutor. Poftiți cartea mea de vizită, cu adresa de e-mail. Dacă mai aveți întrebări, nu ezitați să mă contactați.

– Mulțumesc, spuse Ari, apoi băgă cartea de vizită în portmoneu și se ridică. La revedere!

După ce făcu și el o donație, Ari ieși din clădire, în lumina strălucitoare a după-amiezii de iulie. Într-o parte, era un teren de joacă, iar câțiva copii stăteau în groapa cu nisip, cu lopățele și găletușe. Ari le auzi chiotele zglobii, privi grădinile îngrijite și văruiala impecabilă a bătrânei clădiri.

Aceea era moștenirea lui Moh, își spuse. Găsi o bancă și se așeză la soare, ca să citească necrologul. Anahita ar fi fost nespus de mândră de fiul ei, care, evident, moștenise înclinația spre medicină a mamei sale și latura filantropică a tatălui său.

Dr. Noah Adams, doctor în medicină, doctor în chirurgie (Oxford), membru al Colegiului Regal de Obstetrică și Ginecologie, Ofițer al Imperiului Britanic

24 februarie 2001

Eminentul chirurg obstetrician dr. Noah Adams a crescut la Orfelinatul Randall din Walthamstow, estul Londrei. În ciuda copilăriei deloc ușoare, dr. Adams a primit bursă la Oxford, pentru a studia medicina. A fost nevoit să își întrerupă studiile odată cu izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, când s-a înrolat în Serviciul Sanitar al armatei, activând pe frontul francez și, ulterior, în Africa de Est. După ce a revenit la Oxford, pentru a-și definitiva studiile, s-a căsătorit cu Samantha Marshall, asistentă medicală de cetățenie britanică, pe care a cunoscut-o în Franța. Dr. Adams s-a stabilit la Londra și s-a angajat la Spitalul Sf. Thomas, susținând în acest timp toate examenele necesare pentru a fi primit în Colegiul Regal de Chirurgie. Specializarea sa a fost obstetrica, și în special îngrijire a femeilor însărcinate. A fost un pionier în studierea cauzelor preeclampsiei, o afecțiune gravă care pune în pericol viața mamelor și a fetilor. Dr. Adams a publicat numeroase lucrări științifice despre acest subiect și despre sănătatea maternă, în general. Dr. Adams a fost administrator și membru în Consiliul de administrație al orfelinatului la care a crescut și un militant neobosit pentru cauza copiilor orfani. Pentru eforturile sale caritabile și cercetările în domeniul obstetricii, regina i-a acordat titlul de Ofițer al Imperiului Britanic. Dr. Adams o lasă în urmă pe văduva sa, Samantha.

Ari nu își dădu seama că plânge până nu văzu lacrimile căzute pe foaia din mâinile lui. Se șterse la ochi și se uită la copiii care se jucau fericiți.

Scoase certificatul de deces al lui Moh Chavan din dosarul de plastic, îl rupse și lăsă bucățile de hârtie să se împrăștie pe pământ, în jurul lui.

– L-am găsit, Anahita, șopti, cu privirea înălțată spre cer.

Capitolul 49

– Am spus că fac o pauză, Victor, îi repetă Rebecca agentului său. Nu mai joc în filme cel puțin șase luni, poate chiar un an.

Poate niciodată, își zise în sinea ei.

– Dar, Becks, ești la mare căutare în momentul ăsta! Înțeleg că ai nevoie de o pauză, dar nu se poate să vii acasă și să mai amâni concediul vreun an?

– Nu. Mâine plec, răspunse categoric Rebecca.

– Dacă mă-ntrebi pe mine, ai înnebunit de tot. Toată presa o să creadă că suferi din cauza lui Jack, și-o să publice numai articole despre asta.

– N-au decât. Știi ceva, Victor? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie.

Se lăsă tăcerea la capătul celălalt al firului.

– Nu pricep, Becks. Ne-am chinuit atâția ani să îți construim o carieră de succes, am ales filmele cele mai bune. Te-am adus până aici, și acum spui că nu mai ai chef! Ești gravidă, nu-i așa?

– Nu, Victor, nu sunt gravidă, răspunse Rebecca, dorind să încheie mai repede conversația. Ți-am explicat, am nevoie de o pauză.

– Și unde-ai de gând să mergi?

– Nu-ți spun. Știu că ți se pare absurd ce fac, dar crede-mă, indiferent ce-mi spui, nu mă răzgândesc. Mai bine încheiem discuția. Ți-aș fi recunoscătoare dacă-mi dai banii care o să-mi intre în cont lunile viitoare.

– S-ar putea să fie ultimii pe care-i primești ca actriță, dacă nu revii asupra deciziei. Știi la fel de bine ca mine că odată nu mai sună telefonul, și te trezești că a uitat toată lumea de tine.

– La revedere, Victor! Îți mulțumesc pentru tot.

Rebecca puse telefonul în furcă și se trânti ușurată pe pat. Poate că, într-adevăr, înnebunise, dar era pentru prima oară în viață când nu o mai interesa să le facă pe plac celorlalți. Avea nevoie de o perioadă în care să afle mai multe despre lume și despre locul ei în ea. Nu era o marfă pe care să o cumperi și să o vinzi, era o ființă umană. Iar, în cazul în care cariera ei va avea de suferit în acest răstimp, își asuma pe deplin asta.

Cum îi spusese Marion Devereaux în acea zi, cunoașterea *de sine* și experiența de viață erau singurele atuuri care o puteau ajuta să își dezvolte talentul. Câtă vreme trăia în lumea aceea elitistă și privilegiată și interpreta roluri de femei care duceau o viață perfectă și erau tratate ca niște prințese, nu avea cum să-și atingă scopul. Se uită prin apartamentul de la hotelul Claridge, cu un zâmbet ironic pe buze, știind că, acolo unde urma să meargă a doua zi, nu va avea parte de așa ceva.

Îi lăsase lui Ari câteva mesaje mai devreme, prin intermediul cărora îl ruga să o sune, dar, deocamdată, nu primise nici un telefon. Tăcerea lui o rănea mai mult decât ar fi vrut să recunoască, dar, indiferent de decizia lui, ea era hotărâtă să meargă mai departe. Își dădea seama că bărbații și pretențiile lor jucaseră un rol mult prea important în viața ei de până atunci. Sosise momentul să fie apreciată și pentru ideile și inteligența ei, nu doar pentru simplul fapt că era o femeie frumoasă. Poate că astfel va putea, în sfârșit, să aibă o relație cinstită și sănătoasă cu o altă persoană.

Așadar, indiferent dacă Ari Malik îi răspundea sau nu la mesaje, a doua zi dimineață, Rebecca se îmbarca în avionul spre India.

Ari reveni la hotel, mâncă ceva în grabă la restaurant și urcă în camera lui. Se prăbuși pe pat, cu hainele pe el, extenuat din pricina tensiunii și a emoțiilor trăite în ultimele zile. Se trezi în dimineața următoare, la ora șase, și își dădu seama că trebuie să plece

numaidecât, ca să prindă avionul. Își aruncă toate lucrurile în geanta de voiaj, părăsi hotelul și chemă un taxi să îl ducă la aeroport. Se uită la telefonul mobil, observă că i se descărcase bateria și se mustră în sinea lui că adormise fără să îl pună la încărcat. Ar fi vrut să-și ia la revedere de la Rebecca, să îi mai spună încă o dată că vrea să o revadă, dar acum trebuia să amâne momentul până ajungea acasă.

În timp ce aștepta la coada de la clasa Business, Ari medită la ceea ce îl aștepta acolo. Nu era deloc plăcut. Apartamentul lui imens, dar lipsit de viață, apoi o zi la birou, în care să se pună la curent cu cele petrecute în lipsa lui, nu îl ispiteau câtuși de puțin. De altfel, în ultimele douăzeci și patru de ore, se gândise foarte serios să vândă afacerea și să scape de ea o dată pentru totdeauna. Voia să facă ceva util, ca Anahita și ca doctorul Adams, nu doar să se gândească la propria siguranță financiară.

Poate ar trebui să meargă direct la mama lui, să îi povestească ce descoperise în Anglia și să îi ceară sfatul. Și, bineînțeles, să îi dea bunicii lui, Muna, jurnalul lui Donald. O întrebase pe doamna Trevathan dacă îl poate împrumuta o perioadă, ca să i-l arate și ei, iar menajera acceptase.

– Înălțimea Sa n-o să-i simtă lipsa în următoarele săptămâni, îi răspunsese ea abătută.

După ce primi biletul de îmbarcare, aruncă o privire spre coada de la clasa Economy, gândindu-se că, cel puțin, munca asiduă pe care o depusese îi permitea măcar să se bucure de anumite privilegii. În acest timp, zări în șirul de oameni o tânără cu un rucsac în spate, îmbrăcată în tricou, blugi tăiați și șlapi. Avea părul negru prins într-o codiță, ascunsă sub șapcă, și era complet nemachiată. Îi părea oarecum cunoscută, dar nu știa unde o mai văzuse.

Tocmai când să își mute privirea în altă parte, îi mângâie auzul cântecul acela slab pe care îl auzise ultima oară la Astbury. Se uită din nou, de data asta cu mai mare atenție, la fata care înainta lent la coada de la *check-in*.

Se duse spre ea și zâmbi când își dădu seama cine e. Întinse mâna peste bariera care despărțea clasa Business de Economy și o bătu pe umăr.

Tânăra se întoarse mirată.

– Bună! Ce cauți aici? o întrebă Ari. Mai să nu te recunosc din cauza părului negru și a șepcii. Nu mai semeni deloc cu Violet, adăugă, zâmbind.

– Așa e, spuse ea, ridicând din umeri. Mi-am dat seama că totul era o iluzie, zise și îi aruncă o privire încruntată. N-ai primit mesajele de la mine?

– Nu, mi s-a descărcat bateria. Nu mi-ai răspuns, ce-i cu tine aici?

– Merg în India, evident, replică ea, rânjind, și chicotiră amândoi.

– La clasa Economy?

– Da, spuse ea apăsat. Dacă tot o fac, vreau s-o fac așa cum trebuie.

– Am înțeles, zise el, legănând din cap. Nu vrei, totuși, să faci o excepție de data asta și să vii cu mine la Business? Nu uita că sunt indian, și ar fi păcat să nu stau cu tine în următoarele nouă ore și să te-nvăț ce să vizitezi, dacă vrei să te descoperi?

Tânăra căzu pe gânduri câteva secunde, după care acceptă.

– Poate chiar ar fi indicat să te însoțesc, măcar până la un punct. Ca să-mi îndeplinesc mai departe rolul de protector și îndrumător spiritual. India poate fi periculoasă pentru o tânără singură.

– Zău? La fel de periculoasă ca Astbury? zise ea, cu un zâmbet ironic.

– Mă îndoiesc. Ei bine, stai cu mine, Rebecca?

Ari întinse mâna peste barieră, și Rebecca i-o prinse. Rămaseră nemișcați preț de câteva clipe, zâmbindu-și.

– Da, răspunse ea.

– Dă-mi voie să te ajut, spuse Ari, dându-i drumul la mână, apoi îi luă rucsacul din spate și îl trecu peste barieră. E rândul tău.

O așteptă să treacă pe sub bariera care îi despărțise.

– Salut! spuse el, zâmbind.

– Salut!

Apoi o luă în brațe.

India

1957

Epilog
Anahita

Și astfel, povestea mea se apropie de final, dragul meu copil. Nu-mi rămâne decât să îți spun ce s-a întâmplat când am revenit în India. Maharani m-a primit cu brațele deschise, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ultimul rubin mă aștepta la locul lui, în ascunzătoarea de la baza foișorului, și știam că, sub învelișul lui noroios, se află cheia libertății și a independenței mele.

Indira m-a implorat să o însoțesc la palatul ei, să-mi reiau rolul de însoțitoare și să ne plimbăm împreună prin Europa, dar am refuzat.

Căci, vezi tu, scumpul meu Moh, înainte de a muri, tatăl tău mi-a lăsat un ultim dar. Doar Cerul știe cum a reușit grăuntele de viață pe care l-a sădit în mine, în ultima noapte petrecută împreună, să supraviețuiască închisorii, durerii și bolii mele, dar a rezistat. Odată ajunsă la Cooch Behar, bătrâna și înțeleapta mea prietenă Zeena mi-a confirmat că sunt însărcinată în patru luni.

De data asta, nu am simțit nici un pic de teamă, ci doar o nesfârșită liniște sufletească. Chiar dacă îmi plângea inima după tine – fie că ne despărțea distanța ori moartea –, mă bucuram că din cenușa tragediei noastre înflorește o nouă viață.

La scurt timp după ce am sosit, Indira s-a întors la soțul și la copilul ei, dar eu am rămas la Cooch Behar. Simțeam cum se pogoară peste mine o liniște stranie, pe măsură ce mă rotunjeam, precum o iapă tânără pe un câmp acoperit cu fân proaspăt cosit.

Sora ta, Muna, a venit pe lume în ziua de 5 iunie 1923, sub supravegherea Zeenei. Copilaşul meu s-a dovedit a fi la fel de liniştit şi paşnic pe cât fusese naşterea sa. Mă întrebam uneori, când o legănam în orele dinaintea zorilor şi mă uitam la ea, dacă mi-a moştenit darul. Când a mai crescut, am descoperit că n-a fost aşa. Am convingerea însă că, la un moment dat, dintre copiii ei, sau copiii copiilor ei, cineva îl va moşteni. Şi că îl voi recunoaşte imediat, când va veni vremea.

Când Muna a împlinit cinci ani, am considerat că îmi pot clădi, în sfârşit, viaţa, că pot să îmi urmez visurile şi să mă mut de la adăpostul palatului.

Cu sprijinul fostei mele surori-şefe de la Spitalul Regal, care mi-a trimis toate dosarele medicale din perioada Primului Război Mondial şi o recomandare elogioasă din partea ei, mi s-a oferit un post la un spital din zonă şi am început cursurile de asistentă. Visul meu, firește, era să devin doctor, dar în 1928, în India, rareori se întâmpla ca o femeie să cuteze la asemenea ţeluri.

Am profitat însă din plin de situaţia mea şi, odată cu progresele înregistrate de India, au început să mi se deschidă noi orizonturi. Am devenit o înfocată susţinătoare a lui Gandhi, mai ales cu privire la drepturile femeilor. Şi sunt mândră să afirm, dragul meu fiu, că mi-am construit chiar o reputaţie solidă.

Acum, când îţi scriu aceste rânduri, au trecut zece ani de când ne-am câştigat independenţa faţă de Imperiul Britanic. Ţara încă se zbate să îşi găsească identitatea şi încrederea că este capabilă să ia decizii după atâta amar de ani de asuprire. Cred, totuşi, că suntem pe drumul cel bun. În momentul actual, cu sprijinul Indirei şi al mamei sale, sunt pe punctul de a înfiinţa primul spital pentru femei din India. Datorită relaţiilor familiei regale, ne consultăm cu obstetricieni renumiţi din întreaga lume.

Un medic din Anglia m-a ajutat în mod deosebit. Doctorul Noah Adams lucrează la Spitalul Sf. Thomas, chiar la secţia pentru femei, iar sfaturile sale s-au dovedit nepreţuite, în aceste clipe când mă străduiesc să pun bazele noii instituţii. Sper că, într-o zi, când spitalul nostru va fi terminat, îşi va face timp să mă viziteze.

Dragul meu Moh, am ajuns la finalul poveștii. Dacă trăiești, așa cum simt eu, îți doresc fericire, liniște și mulțumire sufletească. Și mă rog să ne reîntâlnim, dacă nu în această viață, măcar în următoarea.

Copilul meu, să nu te îndoiești niciodată de dragostea pe care ți-am purtat-o.

Mama ta devotată,

Anahita x

Mulţumiri

Doresc să le mulţumesc editorilor mei internaţionali, în special lui Peter Borland de la Atria Books, care mi-a inspirat curajul de a-mi asuma o provocare atât de îndrăzneaţă precum *Trandafirul nopţii.* Sper că m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor. De asemenea, ţin să îi mulţumesc lui Catherine Richards de la Pan Macmillan, pentru răbdarea cu care mi-a colaţionat manuscrisul, lui Jeremy Trevathan, Almuth Andreae şi Georg Reuchlein, lui Judith Curr, Jorid Mathiassen şi Knut Gorvell, lui Fernando şi Millei Baracchini, Annalisei Lottini şi Donatellei Minuto. Fără prietenia, încurajările şi susţinerea lor, cărţile mele nu ar ajunge la cititori.

Sunt multe persoane care m-au ajutat în cercetările mele, printre care Raj Chahal, dr. Preema Vig, Rachel Jaspar de la Coram, Line Prasad, Pallavi Narayan, Mark de la All Experts, Radhika Artlotto, Greg şi angajaţii săi de la hotelul Dhara Dhevi, Chiang Mai, care mi-au oferit nu doar liniştea necesară pentru a scrie povestea Anahitei, dar m-au şi iniţiat în tainele medicinei ayurvedice.

Îi mulţumesc minunatului meu agent de presă, Olivia Riley (cine spune că între rude nu poate exista colaborare fructuoasă?); extraordinarilor mei prieteni şi susţinători: Jacquelyn Heslop, Susan Boyd şi Rita Kalagate, mamei mele, Janet, şi surorii mele, Georgia. Şi, firește, soţului meu, Stephen, şi copiilor mei: Harry, Isabella, Leonora şi Kit. Cu toţii fac ca strădaniile mele să fie răsplătite.

Şi nu în ultimul rând, ţin să le mulţumesc tuturor cititorilor şi prietenilor pe care mi i-am făcut călătorind prin lume, ale căror entuziasm şi sprijin îmi dau forţa de a continua să scriu.